

Giới thiệu Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi

Hán Việt: Bị cao lãnh nam chủ khán thượng liễu [xuyên thư]

Editor: nhà Kẹo Bơ

Converter: Mèo Lười Cạn Thị

Edit: đang lết

Độ dài: 87 chương

Lịch đăng: 2-3 chương/tuần

Ngày đào hố: 17.04.2020

Ngày lấp hố:

Thể loại: Xuyên sách, Ngọt sủng, Thanh xuân vườn trường, Tình cảm, Hiện đại, Nữ phụ, Đô thị, Nguyên sang, HE, 1vs1

Cố Khê xuyên qua một quyển tiểu thuyết vườn trường nhẹ nhàng, trong đó nói về việc theo đuổi nam thần học bá cao lãnh của nữ chính học tra, khò khò lại đáng yêu

Ai mà ngờ cô xuyên qua chính là vai nữ phụ xấu xa!

Cô quyết định tu dưỡng đạo đức, làm người tốt, lấy việc giúp người làm niềm vui!

Kiên quyết không làm ra chuyện xấu chia rẽ nam nữ chính.

Nhưng là: Nam chính, anh có thể buông tôi ra được không, tôi chỉ là nữ phụ, nữ chính của anh ở bên kia kia!

Một câu tóm tắt: Nam chính cao lãnh coi trọng tôi, làm thế nào để phá đi tình cảm đó?

Đây là câu chuyện tình yêu từ vườn trường tới áo cưới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

□□Hố mới, nhào vô nhào vô!!

"Mọi vật chuyển động tròn đều sẽ sinh ra lực hướng tâm, công thức của lực hướng tâm chúng ta đã đề cập ở tiết trước, tiết này chúng ta sẽ cùng cố các công thức, học cách áp dụng khối lượng, tốc độ và bán kính của vật chuyển động tròn để tìm ra lực hướng tâm hoặc dựa trên..." Trên bục giảng, giáo sư vật lý với mái tóc mỏng đang giảng bài một cách sinh động, còn các học sinh bên dưới đang chăm chú lắng nghe.

Tất nhiên, cũng có những người không để ý.

Cố Khê gáp vài cái, đôi mắt một mảnh ướt át, cô thấy buồn ngủ quá...

Buổi sáng tháng chín, lá cây mang theo hương gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi tới, nhẹ vờn trên khuôn mặt cô, cộng với sự thoải mái của giáo viên trên bục giảng, mí mắt của cô trĩu nặng, nhưng cô lại không dám nhắm xuống bàn, chỉ dùng khuỷu tay chống cằm.

Đường Tiểu Đình cũng giống cô, không nghe giảng mà chỉ gờ sách che mặt, quay đầu nhìn về phía cô, mỉm cười ngọt ngào.

Tiểu Đình ngồi ở bàn hai tổ ba, Cố Khê ngồi ở tổ bốn bàn ba từ dưới lên, mà ngồi sau cô lại là người có bộ dáng cao lãnh nhưng lại mang danh là học bá thiên tài – Hạ Hữu Nam.

Đường Tiểu Đình cố ý quay đầu lại, chính là để nhìn anh.

Cố Khê hiện tại còn cảm thấy đây giống như một giấc mơ, cô thể nhưng lại xuyên vào cuốn tiểu thuyết "Những năm đó tôi theo đuổi giáo thảo", nữ chính đơn thuần ngốc nghếch Đường Tiểu Đình mặt dày thả thính, cuối cùng thành công theo đuổi học bá đẹp trai nhà giàu Hạ Hữu Nam, tạo nên một câu chuyện tình yêu muôn thuở.

Mà nữ phụ trong tiểu thuyết lại cùng tên cô.

Trước khi xuyên vào, cô là một sinh viên năm hai, chuẩn bị lên năm 3; vận mệnh trên người, cô bị phát hiện có khối u trong cơ thể. Bác sĩ nói xác suất phẫu thuật thành công lên đến hơn 80%, vậy mà phẫu thuật xong xuyên qua, cô lại nằm trong số 20% người còn lại.

Tiểu thuyết "Những năm đó tôi theo đuổi giáo thảo" là do em họ mua trong thời gian cô nằm viện, em cô nói nhân vật trong truyện có tên giống cô, cũng gọi là Cố Khê.

Cố Khê đọc một lúc, mới phát hiện trong tiểu thuyết kia nhân vật Cố Khê là một người hay ghen ghét, là vai ác đặc biệt luôn nhắm vào nữ chính.

Mà cô, hiện tại không sai lệch liền xuyên vào nhân vật này.

Tiểu thuyết cô mới đọc hai phần ba, nội dung phía sau vốn dĩ cô định đợi lúc phẫu thuật xong thì đọc, nhưng hiện tại xe ra cô đã không còn cơ hội để xem nốt rồi.

"Cố Khê, đã làm đề xong rồi ư?" Một thanh âm nghiêm khắc truyền đến.

Cố Khê lấy lại tinh thần, phát hiện giáo viên vật lý đang ở trên bục giảng nhìn chăm chăm cô qua cặp kính cận, cô đáp lại một câu "Chưa xong ạ" rồi vội vàng cầm lấy bút, nhìn bạn ngồi cùng bàn, giả vờ viết chữ trên sách vở.

"Đề nào vậy?" Cố Khê nhẹ giọng hỏi Khương Linh.

Khương Linh duỗi tay, ngón trỏ chỉ vào một đề ở sách giáo khoa vật lý.

Cố Khê nhanh chóng đọc đề bài "Một chiếc xe có khối lượng 800kg đi trên một cây cầu vòm có bán kính 50m. Biết tốc độ xe là 5m/s, tính áp lực mà xe tạo lên cầu?"

Đọc xong đề, cơ hồ đầu Cố Khê một mảng trống rỗng, đây đều là kiến thức cao trung, cô đã học đến năm hai đại học, giống như bị lấy mất trí nhớ, những kiến thức hồi cao trung đã quên hết.

Trên bục giảng giáo viên vật lý nhìn đồng hồ nói, "Được rồi, năm phút đã qua, mọi người hẳn là đã làm xong, đề này rất đơn giản, cô sẽ gọi một bạn lên trả lời... Cố Khê, em đứng dậy trả lời đi"

Cố Khê bối rối, đây là giáo viên cố ý gọi đi? Đối với kiến thức vật lý, cô đã quên như đã học từ 800 năm trước rồi, cô đứng lên, nói xin lỗi "Thưa cô, em vẫn chưa làm ra"

Giáo viên vật lý đẩy mắt kính lên mũi "Vậy em gọi một bạn trả lời thay đi"

Cố Khê có chút khó xử, cô vừa nhận lớp mấy ngày, ngoại trừ vài người xung quanh, cô vẫn chưa thể nói chuyện với những người khác. Cô nhìn bạn cùng bàn xin giúp đỡ, nhưng cô bạn ấy chỉ cúi đầu, bàn tay bắt chéo để xuống mặt bàn, ngụ ý đừng gọi.

Cố Khê cứng đờ mà xoay đầu, nhìn Hạ Hữu Nam "Cậu làm xong chưa?"

Phòng học yên tĩnh một giây, Cố Khê có phần lo lắng nam chính cao lãnh sẽ không nể mà giúp cô trả lời câu hỏi. Cô đứng im, quay đầu lại, không dám nhìn.

Phía sau truyền đến âm thanh rất nhỏ của chiếc ghế cọ xát với mặt đất, sau đó lại truyền đến thanh âm thiếu niên của Hạ Hữu Nam "Căn cứ vào định luật II Newton, áp dụng công thức về khối lượng, bán kính và tốc độ để tính được lực hướng tâm, trọng lực làm giảm lực hướng tâm, chỉ còn lực duy trì mà lực duy trì và áp lực bằng nhau, đáp án là 7600N"

Giáo viên vật lý gật đầu tán đồng "Đây là đáp án đúng, cả hai bạn ngồi xuống"

Cố Khê và Hạ Hữu Nam đồng thời ngồi xuống, giáo viên vật lý tiếp tục nói "Đây là đề căn bản, khi kiểm tra nhất định phải làm được, cô lại giảng lại các bước giải chi tiết, các em nhất định phải nghiêm túc nghe"

Cố Khê không còn buồn ngủ, nghiêm túc nhìn lên bảng nghe giáo viên giảng bài.

Đường Tiểu Đình ở tổ ba lại một lần nữa nhìn về phía này, trên mặt đã không còn nụ cười ngọt ngào vừa nãy, ngược lại có vài phần không cao hứng.

Đại khái bởi vì vừa nãy Hạ Hữu Nam giúp cô trả lời nên ghen tị.

Cố Khê cảm thấy hơi tội lỗi, nhưng với tình huống như vừa nãy, chỉ có người năm nào cũng đứng nhất như Hạ Hữu Nam trả lời mới giúp được.

Hết giờ, Cố Khê đi vệ sinh, rửa mặt ở bồn rửa tay để thanh tỉnh; cô ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, cảm giác đầu tiên vẫn là xa lạ.

Trong tiểu thuyết, nữ phụ là người xinh đẹp, có khí chất nhưng tâm địa lại xấu xa. Cố Khê nhìn gương mặt kia trong gương, quả thật xinh đẹp, làn da trắng tự nhiên tinh tế, mặt trứng ngỗng, mắt đào hòa, sắc môi tự nhiên phấn nộn, chắc chắn xứng với danh hiệu bạch phú nữ.

Chỉ là bối cảnh gia đình có chút phức tạp. Cố Khê trước khi học cao trung, từ lúc sinh ra chính là công chúa nhỏ nắm giữ vì sao của gia đình giàu có.

Nhưng sơ tam năm ấy, phụ thân của cô bị kết án 10 năm vì nghi ngờ có liên quan đến việc lừa đảo thương mại, mẹ cô Quan Trân Lệ cùng ba cô ly hôn, đưa cô đi tái hôn, gả cho một người cũng từng ly hôn.

Cố Khê một chút cũng không muốn trở về ngôi nhà như thế, cũng may theo phương thức dạy học của trường này, học sinh đều phải thống nhất ở trọ tại trường, chỉ cuối tuần mới có thể về nhà.

Từ nhà vệ sinh về lớp, còn chưa bước vào phòng học, liền thấy bên ngoài có mấy nữ sinh đứng ở cửa sau, trên người mặc áo sơ mi trắng, nhìn đáng vẻ có lẽ là học muội.

Trong đó có một nữ sinh nói "Aaaaa, sư huynh Hạ Hữu Nam thật là đẹp trai, cảm giác cùng lớp với anh ấy thật hạnh phúc"

"Nhỏ giọng thôi, đừng để bị phát hiện"

"Sợ cái gì, bị phát hiện mới tốt, như vậy có thể khiến sư huynh chú ý"

Cố Khê bất đắc dĩ cười, đây là tiểu sư muội vừa mới vào cao trung, quả đúng là sắc nữ chính hiệu.

Lúc này, Đường Tiểu Đình đi ra từ cửa sau, nói với ba tiểu sư muội "Các em đang làm gì vậy?"

Một học muội hỏi "Đàn chị học ban này sao?"

Đường Tiểu Đình một bộ dáng khí thế địa chủ "Đúng thế, làm sao vậy?"

Học muội hâm mộ nói "Có thể cùng ban với học trưởng Hữu Nam, thực hạnh phúc"

Một học muội khác hỏi "Học tỷ, học trưởng đã có bạn gái chưa?"

Đường Tiểu Đình quay đầu nhìn Hạ Hữu Nam trong phòng học, chột dạ nói "Hắn đẹp trai như vậy, đương nhiên là có bạn gái"

Tiểu học muội về mặt kinh ngạc "Không thể nào, thật sao?"

"Đương nhiên, bất quá chuyện này rất ít người biết, các em đừng nói ra ngoài"

Cố Khê đi ngang qua nghe thấy Đường Tiểu Đình nói dối mấy tiểu học muội, quả nhiên giống như trong tiểu thuyết viết, nữ chủ tuy ngờ ngác lại ngốc nghếch, nhưng đối với Hạ Hữu Nam thì một lòng?

Cố Khê đi vào lớp, đến tổ bốn rồi dựa vào cửa sổ.

Ở vị trí thứ hai từ dưới lên cạnh cửa sổ, Hạ Hữu Nam mặc áo sơ mi trắng đang dựa trên ghế, hơi cúi đầu nhìn một quyển sách, mười ngón tay thon dài giờ trang sách, sống mũi cao thẳng, ngũ quan cân đối, mặt mày như họa, một bộ dáng chăm chú nhìn sách, có vài phần ôn tồn lễ độ, lại có chút khí chất quý tộc.

Một cơn gió khẽ len qua cửa sổ, hơi thổi nhẹ phần tóc mái giữa hai lông mày anh.

Cố Khê nhất thời xem đến thất thần, cô lắc đầu thanh tỉnh một chút, vừa đẹp trai, lại có khí chất, anh cũng muốn ở bên Đường Tiểu Đình, cô ở thế giới này bất quá chỉ là nữ phụ pháo hôi.

Hơn nữa, cô đã quyết định, phải trở thành thiếu nữ đẹp người đẹp nết, tuyệt đối không thể chia rẽ tình cảm của nam nữ chính.

Cô vừa ngồi xuống, một nữ sinh cầm quyển sách đi qua, đến chỗ Hạ Hữu Nam thì dừng lại, cô gái buộc tóc đuôi ngựa đeo mắt kính mang vẻ thẹn thùng nói "Hữu Nam, vừa rồi đề bài cậu trả lời giáo viên vật lý tớ không thực sự hiểu, cậu có thể giảng lại một lần cho tớ được không?"

Hạ Hữu Nam nâng tầm mắt từ quyển sách lên, liếc mắt nhìn nữ sinh trước mặt một cái, mặt không biểu tình nói "Bài trước giáo viên đã giảng kỹ càng, nếu cậu không hiểu, khi tớ giảng cậu cũng sẽ không hiểu"

"Tớ cảm thấy cậu giảng hay hơn so với giáo viên nhiều" Nữ sinh nói.

Hạ Hữu Nam đáp lại "Nhưng tôi không phải giáo viên."

Anh không phải giáo viên, nên không có nghĩa vụ dạy người khác.

Khuôn mặt nữ sinh có chút xấu hổ "Cái kia, vẫn là thôi vậy"

Hạ Hữu Nam tiếp tục đọc sách, nữ sinh cắn môi, không cam lòng nhưng lại không thể không xoay người rời đi.

Cố Khê ngồi ở phía trước nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, trong lòng cảm thán, quả nhiên là nam chính cao lãnh, thật sự khó tiếp cận.

Bất quá, ý của nữ sinh kia là mượn cơ hội để được gần gũi anh, Hạ Hữu Nam cự tuyệt cũng không tính là quá đáng. Mặt khác, nếu nữ sinh nào muốn đến gần anh đều dùng phương thức này, một ngày anh sẽ bị phiền chết.

Tác giả có điều muốn nói: Mở một hồ mới, đây là câu chuyện từ vườn trường đến áo cưới, cầu bình luận, trước mười chương nhấn lại sẽ đưa bao li xì đồ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Cầu bình chọn a ~ ~

Chuông reo, đây là tiết của giáo viên chủ nhiệm.

Chủ nhiệm lớp cũng là giáo viên tiếng Anh, tên là Vương Quế Phương, 30 tuổi, thời điểm cần nghiêm khắc thì thực nghiêm khắc, lúc cần ôn nhu lại thực ôn nhu.

Khóa học tiếng Anh ở cao trung được xem như một môn có chương trình học tương đối nhẹ nhàng, cũng không cần sự tập trung như các khóa học khác, chỉ cần để não bạn hoạt động liên tục, trong bài học thì nhớ nhiều từ đơn và ngữ pháp, bài kiểm tra cũng không khó.

Kết thúc một giờ học vẫn còn tương đối nhẹ nhàng.

Vương Quế Phương giảng xong bài, nhìn đồng hồ trên tường, còn 5 phút nữa mới tan học.

Cô trở lại bục giảng, đặt sách vở xuống "Thừa dịp vẫn còn vài phút nữa, cô sẽ nói đến trận đấu bóng rổ vào thứ sáu; trước mắt đội bóng rổ nam đã đủ người, nhưng đội nữ vẫn còn thiếu ba người, hai cầu thủ chính và một cầu thủ dự bị, có bạn nữ nào muốn chủ động báo danh tham gia không?"

Nghe thấy bóng rổ, vô não Cố Khê liền hưng phấn, trước kia với việc đọc sách cô không được tính là lợi hại, nhưng té bảo vận động lại phát triển nhất, ở cao trung vào đội bóng rổ của trường, lên đại học cô cũng chơi bóng rổ.

Đối với bóng rổ, cô có một niềm đam mê mãnh liệt.

Cô không chút chút do dự giơ tay "Thưa cô, em tham gia"

Vương Quế Phương nhìn về phía cô, mặt mày hớn hở "Tốt lắm" sau đó nhìn quanh phòng học "Vẫn còn hai vị trí nữa, có ai chủ động báo danh nữa không. Các em cần năng nổ một chút, không nhất định phải thắng, quan trọng là có tham gia."

Bọn họ là lớp tự nhiên, nam nhiều nữ thiếu, nữ sinh chỉ có 18 người, muốn chọn 6 người, có nghĩa là một phần ba học sinh đều phải tham gia.

Một lát sau, chuông tan học vang lên, lớp học thực yên tĩnh, không ai giơ tay báo danh. Nếu không đủ số người tham gia, lớp bọn họ liền bị hủy bỏ tư cách thi đấu.

Vương Quế Phương nhìn nhìn Tuệ Cẩm có dáng cao ở phía sau "Tuệ Cẩm, em khá cao, có ưu thế đánh bóng rổ"

Tuệ Cẩm cắn môi, khó xử nói "Thưa cô, em không thể chơi bóng rổ"

Lúc này, ủy viên thể dục Trương Văn Hải giơ tay nói "Thưa cô, em đã hỏi qua các bạn nữ, rất nhiều bạn đều nói không chơi, nếu có bạn nào nguyện ý báo danh, nam sinh bọn em có thể tận dụng thời gian mấy ngày nay để dạy các bạn nữ"

Vương Quế Phương gật đầu "Đề nghị này không tồi"

Trương Văn Hải cố ý nói "Hạ Hữu Nam chơi bóng siêu cấp lợi hại, hiện tại có ai muốn học không"

"Thưa cô, em! Em nguyện ý tham gia!" Tất cả các bạn đều nhìn về người đang giơ tay, là Đường Tiểu Đình.

Những nữ sinh xung quanh đều tròn mắt nhìn Đường Tiểu Đình, ý đồ rõ ràng như vậy, ai cũng thấy được.

Vương Quế Phương đối với việc Đường Tiểu Đình chủ động giơ tay thực hài lòng "Tốt, vẫn còn một người dự bị, ai nguyện ý nữa không? Nếu không các em có thể nghỉ lại, sau này báo danh với ủy viên thể dục"

Không bao lâu, Lư Ngọc Châu giơ tay "Thưa cô, để em đi"

"Được, hiện tại chúng ta đã có đủ thành viên nữ" Vương Quế Phương nhìn về phía Trương Văn Hải "Văn Hải, em hãy sắp xếp lại một chút, để đội bóng rõ nữ tập luyện"

"Vâng ạ"

Vương Quế Phương nói tiếp "Vậy thì tan học đi"

Hết giờ học, Trương Văn Hải tập hợp sáu bạn nữ tham gia đội bóng rổ, thông báo ngắn gọn "Chiều thứ sáu phải thi đấu, còn có ba ngày nữa, đội lát nữa hết giờ học buổi chiều, chúng ta gặp nhau ở sân bóng"

Buổi chiều học 3 tiết, 5 giờ tan học, buổi tối 7 giờ bắt đầu tiết tự học, có 2 giờ để ăn cơm tắm rửa.

Sau khi hết ba tiết học, Cố Khê cùng năm bạn nữ khác đi đến sân bóng.

Sân bóng khi hết giờ thực náo nhiệt, có người chạy bộ quanh sân, hoặc đánh cầu lông, chơi bóng rổ hay đá bóng.

Nam sinh đã đi mượn bóng, cũng không ở đây. Sáu nữ sinh tụ tập ở một chỗ nói chuyện phiếm, Đàm Mỹ Thanh hỏi "Tiểu Đình, cậu sẽ chơi bóng rổ sao?"

Đường Tiểu Đình lắc đầu "Không đâu"

"Châu Châu, cậu thì sao?"

Lư Ngọc Châu lắc đầu "Tớ cũng không"

Đàm Mỹ Thanh lại nhìn về phía Cố Khê "Cố Khê thì sao?"

Cố Khê đáp "Tớ đã nói là tớ sẽ tham gia"

Đàm Mỹ Thanh đỡ trán đầu "Chúa ơi, tớ cảm giác chúng ta vừa vào sân sẽ nháy mắt bị hạ gục"

Trần San ôm hai tay nói "Sợ cái gì, nữ sinh ban khác phòng chừng cũng nhiều người không chơi"

Đàm Mỹ Thanh nói "Cậu có biết chúng ta lần này sẽ đấu với lớp nào không"

"Lớp nào thế?"

"Lớp chín" Đàm Mỹ Thanh giải thích một cách tuyệt vọng "Ban bọn họ hơn nửa là học sinh thể thao, tớ nghe nói có hai người trong đội của trường, chúng ta nếu đấu với các bạn ấy, khả năng hết một trận cũng không được động đến bóng."

Lư Ngọc Châu lo lắng "Nếu đến bóng cũng không chạm được cũng quá mất mặt, lần thi đấu này chúng ta vẫn tham gia sao?"

Cố Khê an ủi nói "Kỳ thật cũng không cần quá lo lắng, theo tớ biết lớp chín tuy có một nửa là học sinh thể dục, nhưng 80% đều là nam, cho nên thực lực của các bạn nữ khác không hơn chúng ta nhiều, cũng không thể đến mức vào sân thi đấu mà không chạm được bóng"

Trần San tán đồng "Đúng đấy, chúng ta đừng tự dọa mình, nếu sợ hãi như vậy thì dứt khoát không cần tham gia"

Những người khác đều không nói gì thêm nữa.

Trần San và nguyên chủ Cố Khê là bạn tốt, họ học cùng trường, sau đó lại cùng ban; tính tình Trần San thẳng thắn, lời nói có phần vội vã, trong tiểu thuyết cũng là nhân vật phản diện.

Sau khi ở chung mấy ngày, Cố Khê thấy quan điểm của mình khác với Trần San, nên cô cũng không tới gần, chỉ là bảo trì khoảng cách không gần không xa.

Trương Văn Hải cùng Sở Hào Hưng mỗi người cầm một quả bóng tới gần, vỗ bóng trên mặt đất, nói với các cô "Nếu không thì phân hai nhóm đi, tớ sẽ dạy một số kỹ xảo trong bóng rổ và nền tảng cơ sở còn Hào Hưng sẽ dạy cách đi bóng và chuyển bóng."

Đường Tiểu Đình nhìn quanh, cũng không thấy Hạ Hữu Nam, cô hỏi "Văn Hải, cậu không phải nói Hữu Nam đến dạy sao, tại sao cậu ấy vẫn chưa tới?"

Trương Văn Hải giả ngu "Hửm? Tớ có nói thế sao? Hình như tớ chỉ nói Hữu Nam cũng trong đội bóng rổ nam, hơn nữa chơi bóng rổ đặc biệt lợi hại, chứ chưa nói cậu ấy tới đây dạy nha"

Đường Tiểu Đình lúc này mới phát hiện chính mình bị lừa "Cậu..."

Trương Văn Hải cười xấu xa "Đường Tiểu Đình, cậu không phải vì nghĩ rằng Hữu Nam tới dạy, nên mới giờ tay báo danh đấy chứ?"

Đường Tiểu Đình phồng má "Không, không phải thế"

"Không phải sao, nếu không đến vì Hữu Nam, thì việc cậu ấy có đến hay không cũng không quan trọng" Trương Văn Hải rề bóng đến sân "Thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta chỉ luyện tập 40 phút, hiện tại chia làm hai nhóm, người học nền tảng đi theo tớ, còn lại đi theo Hào Hưng."

Sáu người thi bốn người học căn bản, trước tiên Trương Văn Hải cho các cô tạo thành vòng tròn, ở sân tập chuyên, luyện được 10 phút thì bắt đầu dạy ném rổ.

Trương Văn Hải đứng ở vạch ném, một bàn tay nâng bóng, động tác giống một giáo viên thể dục có trình độ "Ném rổ chủ yếu dựa vào lực cổ tay và ngón tay, nhưng đối với nữ sinh các cậu, khả năng không có đủ lực, sẽ dễ bị bóng bật lại, cho nên, thời điểm ném rổ, nếu cảm thấy lực của mình không đủ, có thể để tay nâng bóng ở cạnh đầu, hơn nữa nhất định phải khuỵu gối, lợi dụng lực nhảy để ném. Còn nữa, đừng ném loạn"

Trương Văn Hải chỉ vào khung rổ màu đen đằng sau "Nếu không nhìn thấy, khung rổ sau có màu đen, chỉ cần nhắm chuẩn vào màu đen ấy, thì 80% đều sẽ vào"

Đàm Mỹ Thanh giờ bàn tay che đi ánh nắng hoàng hôn chiếu về phía mình "Văn Hải, chúng ta lần này đấu với lớp chín, bọn họ có hai người trong đội bóng của trường, tớ cảm thấy chúng ta luyện tập thế nào cũng sẽ kém hơn"

Trước Văn Hải lắc ngón trỏ tay phải "No no no... Ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng đội bóng rổ nữ của trường chơi tốt, đấy chỉ là sự hiểu lầm, tớ đã xem qua, cũng chỉ bình thường thôi"

Đàm Mỹ Thanh bĩu môi "So với chúng ta vẫn tốt hơn"

Viễn Phương nói "Mỹ Thanh, cậu đừng nói những lời ừ ừ, chúng ta luyện tập là việc của chúng ta, luyện một chút khi thua cũng không tính là quá khó coi"

"Đúng đúng, Viễn Phương nói đúng, không thua đến mức không thể nhìn được là mục tiêu của chúng ta." Trước Văn Hải ném bóng nhưng không trúng rổ, Cổ Khê bắt lấy quả bóng đang bật lại, vỗ bóng hai lần xuống mặt đất.

Trương Văn Hải nói "Cổ Khê, bắt đầu từ cậu, luyện tập ném rổ, mỗi người hai lần."

"Được" Cổ Khê đi đến vạch ném phạt, hơi nghiêng người, vỗ bóng hai lần, tay phải nâng bóng, cánh tay uốn lượn 90 độ, hông làm điểm tựa, vừa đúng là tư thế ném rổ tiêu chuẩn.

Cô nhẹ nhàng nhảy lên, quả bóng rời khỏi tay, tiếp xúc với khung bóng, không lệch mà vào đúng rổ.

"Thật đẹp" Trương Văn Hải vỗ tay "Cổ Khê, cậu không tồi nha!"

Đàm Mỹ Thanh thấy động tác lưu loát sạch sẽ của Cổ Khê khi ném rổ, sùng sốt "Cổ Khê, cậu giống như rất lợi hại"

Cổ Khê cười cười "May mắn nên ném trúng thôi"

Trương Văn Hải cầm bóng rổ vừa rơi xuống chuyển tới "Ném một lần nữa"

Cổ Khê tắm xong, giặt sạch quần áo trở lại phòng học, không sai biệt nhiều đã tới thời gian tự học buổi tối, lại thấy Đường Tiểu Đình đang ngồi trên ghế cô, xoay đầu nói chuyện với Hạ Hữu Nam

"Hữu Nam, cậu có thể dạy tớ chơi bóng rổ không?" Tớ nhất định sẽ chăm chỉ học, xin cậu đấy, dạy tớ đi"

Đôi mắt Hạ Hữu Nam vẫn nhìn chăm chăm sách vở, lạnh lùng nói "Không dạy"

"Tại sao? Tớ lần này đại diện lớp thi đấu, nếu cậu dạy tớ, lớp chúng ta nói không chừng sẽ thắng"

"Không liên quan gì tới tớ"

"Vì cái gì không liên quan, cậu cũng là lớp 18, nếu đội bóng rổ nữ thắng, đó chính là vinh dự của tập thể lớp"

Hạ Hữu Nam dời mắt khỏi sách vở, ngẩng đầu lên, không kiên nhẫn nói "Đừng làm phiền tớ"

Đường Tiểu Đình còn muốn nói nữa, lời nói nuốt trở lại, thời điểm quay đầu lại vừa lúc thấy Cổ Khê, cô đứng lên, nói với Cổ Khê "Ngại quá, tớ ngồi chỗ"

của cậu"

Cố Khê liếc mắt nhìn Hạ Hữu Nam một cái, lộ ra nụ cười cổ vũ với Đường Tiểu Đình "Không sao, cậu có thể ngồi thêm chút nữa, tớ vừa lên tầng, muốn đứng tiếp."

Đường Tiểu Đình nhìn Hạ Hữu Nam đã không còn để ý tới cô, lắc đầu, có chút ừ ừ nói "Không cần, tớ về chỗ đây"

Chờ Đường Tiểu Đình đi rồi, Cố Khê phát hiện phần lưng ghế của cô kẹt vào đầu bàn Hạ Hữu Nam, cô dùng sức kéo, mặt bàn phía sau cũng rung lên, ngay sau đó vài tiếng phanh phanh, một chồng sách trên bàn Hạ Hữu Nam vừa bị Đường Tiểu Đình dựa vào hơn một nửa đều rơi xuống, trải đầy mặt sàn.

Cố Khê về mặt bối rối, ngàng đầu nhìn Hạ Hữu Nam, vừa lúc anh cũng nhìn cô

"Xin lỗi... Thật xin lỗi" Nói xong, cô ngồi xồm xuống nhặt, vừa vạy Hạ Hữu Nam cũng khom lưng nhặt, tay hai người vừa vạy cảm cùng một quyền toán học, chạm vào nhau.

Như bị giật điện, Cố Khê thu tay lại, nói câu xin lỗi.

Hạ Hữu Nam tiếp tục nhặt sách "Để tôi tự nhặt"

"Được" Cố Khê nói thêm "Thật ngại quá"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Cố Khê đứng lên,, thừa dịp còn 5 phút nữa mới đến giờ học buổi tối, cầm lấy cái ly không định đi lấy nước. Bạn cùng bàn Khương Linh cũng đem ly của mình về phía cô "Cố Khê, thuận tiện lấy giúp tớ với"

Sơ Dục Tân ngồi cùng bàn Hạ Hữu Nam nghe thấy, bằng tốc độ nhanh nhất đem bình giữ ấm của mình đưa tới, nheo đôi mắt lại cười nhìn cô "Thuận tiện, cảm ơn!"

Cố Khê cũng cầm bình giữ ấm trên tay anh, dùng ngón áp út và ngón cái giữ dây trên bình; ánh mắt nhìn tới ly nước trên bàn Hạ Hữu Nam, cô nghĩ đến việc vừa làm rơi sách anh, nếu giúp anh lấy nước cũng coi như đáp lại một nhân tình.

Cô nói "Tớ đi lấy nước, thuận tiện cũng giúp cậu lấy"

Hạ Hữu Nam một bên thu dọn sách vở, một bên nói "Không cần"

"Được" Cố Khê cầm lấy hai ly sứ gốm, lại dùng ngón tay móc lấy dây bình giữ nhiệt, từ cửa sau ra ngoài.

Khu dạy học mỗi một tầng có hai phòng trà, để lấy nước ấm và nước sôi.

Thời gian tới tiết tự học còn 3 phút, phòng trà bên ngoài có vài người đang xếp hàng.

Cố Khê xếp theo đoàn người, đứng cuối cùng.

Bây giờ tối, bầu trời đã bao phủ bởi một mảnh đen, bớt đi sự nóng nực của ban ngày mà thay vào là cảm giác mát lạnh, trên hành lang có ngọn gió thổi qua, thật thoải mái.

Phía sau có thêm một người xếp hàng, Cố Khê theo bản năng quay đầu lại, hơi ngạc nhiên, thế nhưng lại là Hạ Hữu Nam.

Anh nhàn nhạt nói "Không có thói quen"

"Được thôi"

Hạ Hữu Nam nâng mi "Đến cậu"

"Hà?" Cố Khê trong khoảng thời gian ngắn nghe không hiểu, quay đầu mới phát hiện người bên trong lấy nước đã đi ra ngoài, phòng trà không còn ai. Cô lấy lại tinh thần, đi vào, dùng nước ấm rửa sạch ly, đổ đầy nước.

Tiếng chuông báo tiết tự học buổi tối vang lên, Cố Khê quay lại nhìn Hạ Hữu Nam nói "Tớ khả năng tương đối lâu, không thì cậu lấy trước đi"

"Không cần."

Cố Khê tìm thấy ba cái cốc rồi rót đầy nước, hai cái cốc gốm sứ, một cái bình giữ ấm. Khi vừa nâng cốc lên, một tay cô cầm chiếc cốc còn ngón tay cầm lấy dây phích để rót nên có đôi chút bất tiện. Sau khi đầy nước, cô thấy phích rất nặng. Việc cầm bằng ngón tay ảnh hưởng đến sự cân bằng cổ tay, điều này khiến nước trong cốc gốm tràn ra ngoài.

Thật là bối rối mà.

Hạ Hữu Nam bước vào phòng trà, bắt đầu rót nước, Cố Khê nhìn sườn mặt anh, gian nan mà mở miệng, "Đội lát nữa cậu có thể cầm hộ tớ bình nước được không?"

Hạ Hữu Nam nhìn thoáng qua ba cái cốc kia, thuận miệng nói: "Nếu cậu không có đủ sức thì lần sau không cần dễ dàng đáp ứng công việc như thế này."

"Tớ..." Cố Khê nghĩ, tình huống này không thể từ chối được, và lại lúc đấy cô cũng không nghĩ nhiều đến vậy.

Sở Dục Tân nhìn Hạ Hữu Nam đem bình giữ ấm đặt trên góc bàn anh ta, vẻ mặt không dám tin tưởng, "Tớ không nhìn lầm chứ, từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên cậu rót nước giúp tớ sao. Ôi, cuộc sống của tớ thật may mắn."

Hạ Hữu Nam kéo ghế ra ngồi xuống, không nói gì.

Cố Khê vừa đi theo sau Hạ Hữu Nam vào phòng học vừa giải thích: "Cốc của cậu nặng quá nên tớ mới nhờ Hữu Nam cầm hộ."

Sở Dục Tân lại lần nữa nhìn về phía Hạ Hữu Nam, "Ha ha, hóa ra cậu cũng rất thích giúp đỡ mọi người à?"

Hạ Hữu Nam nhìn anh ta một cái, "Cậu bớt nói lời vô nghĩa lại đi."

Cố Khê bật cười một tiếng, Sở Dục Tân nhìn Cố Khê, "Cố Khê, cậu cười cái gì? "

Cố Khê ho nhẹ một tiếng, "Không, không có gì."

Khương Linh bên cạnh kéo quần áo Cố Khê, hạ giọng nói, "Cố Khê, thầy đến kia."

Cố Khê quay đầu lại, phát hiện thầy giáo dạy tiết tự học tối nay đang từ cửa tiến vào, cô tay chân lạnh lẽo từ chồng sách vở trên bàn rút ra một quyển ngữ văn, bắt đầu đọc văn cô, "Tầm Dương giang đầu đêm tiễn khách, lá phong dịch hoa thu lạnh run, chủ nhân xuống ngựa khách ở thuyền....."

┐_____

Trận vòng loại bóng rổ giữa các lớp khối 11 được tổ chức vào buổi chiều thứ năm và thứ sáu, tổng cộng có hai mươi lớp, trước tiên thứ năm có mười lớp thi đấu, dư lại mười lớp thứ sáu so tài với nhau, từng đôi một đối chiến, có tất cả năm trận đấu đồng thời tiến hành.

Chiến thắng vòng loại lớp thì có cơ hội tiến tới trận chung kết tổ chức vào cuối tuần.

Sau một tiết tiếng Anh buổi chiều thì ba giờ bắt đầu thi đấu, nam sinh thi đấu đầu tiên, sau đó một tiếng bốn mươi phút trận đấu giữa các nữ sinh mới bắt đầu.

Sau khi tan học, Cố Khê về ký túc xá thay đồng phục.

Ký túc xá của cô sử dụng loại giường tầng điển hình, có tổng cộng bốn cái giường, sáu người nằm ba giường, để lại một giường sắp xếp tư trang hành lý.

Cô thay xong quần áo từ nhà vệ sinh đi ra, phát hiện Đường Tiểu Đình cùng Hứa Uyển Uyển đã trở lại.

Đường Tiểu Đình hưng phấn cảm đồng phục lôi kéo Hứa Uyển Uyển nhảy lên nhảy xuống, "Đồng phục nam sinh cũng giống của chúng ta, hay nói cách khác, tớ đang mặc áo đôi với Hữu Nam, hahaha..."

Hứa Uyển Uyển nói: "Làm ơn đi, cầu thủ lớp chúng ta ai chẳng mặc áo tím giống cậu, cậu cho rằng chỉ có mỗi cậu mặc giống Hạ Hữu Nam thôi sao?"

"Tớ mặc kệ, tóm lại trong mắt tớ, tớ đang mặc áo đôi với Hạ Hữu Nam."

Đào Nhiên thay đồng phục học sinh ra ném lên trên giường, nói với Đường Tiểu Đình: "Tớ đổi áo cũng được, cậu muốn đổi áo cho tớ không?"

"Được đó." Đường Tiểu Đình liếc mắt một cái nhìn thấy số thứ tự ghi trên áo Cố Khê, có chút kinh ngạc, "Cố Khê, cậu có số mười ba, tớ có số 12, số chúng ta là hai số liền tiếp này."

Cố Khê cúi đầu nhìn số trên áo, cười cười, "Cậu không nói thì tớ còn không để ý."

Hứa Uyển Uyển đẩy Đường Tiểu Đình, "Cậu đừng có vòng vo nữa, nhanh chạy đi thay quần áo, một lát nữa vòng đấu của nam sinh bắt đầu rồi."

"Aaa, đúng rồi!" Đường Tiểu Đình ôm đồng phục nhanh như chớp chạy vào nhà vệ sinh thay quần áo.

Cố Khê đứng trước gương toàn thân của ký túc xá lấy lược chải đầu, đem mái tóc dài qua vai cột thành đuôi ngựa.

"Cố Khê, cậu cũng thay nhanh lên, đi thôi!" Trần San ở phòng ký túc xá bên cạnh đứng ở hành lang bên ngoài, xuyên qua cửa sổ nói với Cố Khê.

Cố Khê lập tức đi, cùng Trần San đến sân bóng.

Đường biên sân bóng rổ số 3 vây kín người, phần lớn đều là nữ sinh.

Mặt khác những sân bóng còn lại rõ ràng vắng vẻ hơn rất nhiều.

Không biết là lớp trưởng lớp nào gần cổ kêu vang khắp sân số 3: "Trận đấu chuẩn bị bắt đầu, đề nghị các bạn học mười hai lớp lập tức trở lại sân bóng số bốn cổ vũ cầu thủ lớp mình!"

Có mấy nữ sinh nghe được lời nhắc nhở của lớp trưởng, lưu luyến trở về sân bóng lớp mình thi đấu.

Trong đám người vây xem vang lên tiếng hét chói tai, "A! Đẹp trai quá đi mất!"

Cố Khê hướng theo ánh mắt mọi người nhìn qua, nơi đó có một nam sinh mặc đồng phục màu tím đi về phía sân bóng bên này, đứng là trong đám cầu thủ nam lớp 18, trong số 6 người, Hạ Hữu Nam có thân hình cao nhất, cũng trắng nhất, đặc biệt nổi bật.

Trần San ở một bên tròn mắt, nói với Cố Khê, "Những nữ sinh kia trận đấu của lớp mình không đi xem lại chen đến chỗ chúng ta, ồ muốn chết."

Cố Khê cười gượng nói, nếu là nguyên chủ có lẽ còn cùng Trần San nói xấu vài câu, nhưng cô thì không biết nói chuyện tiếp với cô ta như thế nào.

Không biết từ khi nào Đường Tiểu Đình đã lại đây đứng bên cạnh Cố Khê.

Cô mặc đồng phục rộng thùng thình, nhìn có vẻ càng thêm nhỏ nhắn. Lực chú ý của cô toàn bộ đều dồn vào trên người Hạ Hữu Nam, hưng phấn như một đứa trẻ, phồng má dậm chân: "Aaaaaa, Hữu Nam thật sự đẹp trai, quá đẹp trai!"

Cố Khê nhìn cô, khẽ cười cười.

Trần San bên cạnh không chịu nổi, quờ mắt Đường Tiểu Đình: "Đường Tiểu Đình, đừng ồn ào như vậy có được không? Lỡ tai tôi bị cậu làm cho điếc rồi."

Đường Tiểu Đình phồng má, hừ một tiếng: "Trên sân bóng vốn dĩ phải rất ồn ào, nếu cậu muốn yên tĩnh thì đi chỗ khác."

Cố Khê buồn cười, Trần San liếc mắt nhìn cô, ôm hai tay không nói thêm gì nữa.

Âm thanh tiếng còi vang lên, cuộc chiến kịch liệt lập tức bắt đầu.

Nam sinh lớp 9 cơ hồ đều là học sinh thể dục, có nền tảng rất tốt, tùy tiện chọn ra vài người thì ai cũng có cơ bụng. Mà nam sinh lớp mười tám gần như đối lập lại, hầu hết là dáng vẻ thư sinh, nhưng ở trên sân bóng, cũng không kém nổi bật hơn các học sinh thể dục là bao.

Xen lẫn trong một đám nam sinh cao lớn, Hạ Hữu Nam vẫn là người xuất sắc nhất, da anh rất trắng, cẳng chân và cơ tay không tính là cơ bắp nhưng nhìn qua lại rất rắn chắc khỏe mạnh.

Trên sân bóng, anh rê bóng, chạy nhanh, hay tư thế ném rổ, nếu chụp được có thể làm thành tám áp phích khiến nữ sinh trong trường sán đón.

Kết thúc nửa trận, số điểm của hai lớp là 36: 27, lớp 9 tạm thời dẫn đầu.

Vào giờ nghỉ giải lao, nam sinh tụ họp ở giá bóng rổ thảo luận chiến thuật trận đấu.

Đường Tiểu Đình cầm khăn giấy cùng nước khoáng chạy tới, muốn đưa cho Hạ Hữu Nam.

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Không cần."

Đường Tiểu Đình đành phải uể oải trở về.

Nửa trận sau, nam sinh lớp 18 bắt đầu thể hiện năng lực, năm người phối hợp vô cùng ăn ý, liên tiếp ném trúng vài quả, điểm số rất nhanh đã cân bằng.

Nhưng danh hiệu học sinh thể dục của lớp 9 cũng không phải hư danh, chiến thuật lớp 18 rất nhanh bị nhìn thấu, bắt đầu đợt phản kích.

Sân bóng rổ chật chội bị vây quanh bởi một đám người, âm thanh cổ vũ vang lên hết lần này đến lần khác.

Đường Tiểu Đình bên cạnh hét lên, "Hữu Nam, cố lên! Nam sinh lớp 18, cố lên! Mọi người là giỏi nhất!"

Trần San chịu không nổi tiếng hét của cô, trợn trắng mắt đi ra chỗ khác.

Cổ Khê ngược lại không thấy ồn ào, tiếp tục nghiêm túc theo dõi trận đấu, người chủ lực lớp bọn họ là Hạ Hữu Nam, cầu thủ lớp 9 có ý sắp xếp một người đối phó, làm cản trở hành động của anh. Nửa trận sau hai bên đều cố gắng chơi hết sức, điểm số cũng rất sát sao, chỉ kém nhau có một hai điểm.

Tiến vào giai đoạn khấn trương cuối cùng, người tính giờ cầm lấy đồng hồ kêu lên: "Còn 60 giây nữa là kết thúc trận đấu!"

Nghe được lời nhắc, cầu thủ trong sân tiến vào trạng thái khấn trương, hiện tại điểm số đang là 64: 62, lớp 9 dẫn đầu hai điểm.

Bóng đến bên tay Trương Văn Hải, tiền thủ bên đối phương bao vây anh, Trương Văn Hải dưới tình thế cấp bách hô một tiếng: "Hữu Nam!"

Ngay sau đó ném bóng sang, Hạ Hữu Nam nhảy lên tiếp bóng, rê bóng chạy tới hướng rỏ, rất mau cầu thủ bên đối phương chặn phía trước anh, hai tay ngăn lại.

Người tính giờ đếm ngược, "Mười, chín, tám, bảy,...."

Hạ Hữu Nam làm động tác chuyển bóng giả, dẫn dắt lực chú ý của anh ta, nhân lúc anh ta không đề phòng vượt qua.

"Sáu, năm, bốn....."

Đến gần giá rỏ, cầu thủ phòng thủ bên đối phương đang chờ đợi, Hạ Hữu Nam đứng cách xa ba phần, cầm bóng nhảy lên, bóng rỏ một đường parabol ném vào rỏ, bóng bóng rỏ bị bóng đập trúng, phát ra tiếng bang.

Tinh thần mọi người đều căng thẳng, bóng chỉ cần chui qua rỏ ở vị trí 3 điểm thì lớp 18 có thể thắng.

Bóng ném được 2 điểm, rơi xuống sân.

Trận đấu kết thúc, lớp 9 giành chiến thắng.

Sau khi trận đấu kết thúc, nam sinh lớp 18 đều có chút ừ ừ. Lớp trưởng Ngô Văn Hân an ủi mọi người, nói: "Có thể kém 2 điểm so với lớp 9 lợi hại, mọi người rất tuyệt!"

Đường Tiểu Đình cũng nói theo: "Đúng vậy, mọi người đều siêu cấp tuyệt vời!"

Trương Văn Hải dùng khăn lau lung tung trên mặt, nhếch miệng cười cười: "Đó là điều đương nhiên, nếu Hữu Nam lúc cuối được 3 điểm, chúng ta nhất định đã chiến thắng."

Vương Quế Phương lại gần nói: "Trận thi đấu vừa rồi rất xuất sắc, mọi người đều vất vả, nam sinh đi nghỉ ngơi trước đi, Còn có hai mươi, trận đấu nữ sinh sẽ bắt đầu, các em chuẩn bị sẵn sàng."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Trương Văn Hải là ủy viên thể dục, vừa mới so tài, cũng không cần nghỉ ngơi, giơ tay lên vỗ "Đội bóng rỏ nữ lại đây, trước tiên cùng nhau vận động làm ấm người"

Sáu người theo Trương Văn Hải vận động dưới khung bóng, trên người anh đầy mồ hôi, còn thở phì phò.

Vận động làm ấm người, Trương Văn Hải rót nửa bình nước, chỉ vào cầu thủ mặc quần áo phía đối diện sân, hạ giọng nói "Phía đối diện, số 8 và số 21 là hai người trong đội của trường, trừ bỏ hai người này, những người khác cũng là tay mơ, đến lúc đó các cậu chủ yếu cản hai người kia, tập trung tấn công tay mơ"

Sáu nữ sinh đồng thời gật đầu "Được"

So với sự kịch liệt của trận bóng rỏ nam, trận bóng của nữ hiển nhiên hài hước hơn. Sau khi cướp được bóng, đến bóng cũng không khống chế được, chỉ có thể chạy theo, còn có việc đoạt bóng xong liền ôm chạy đi, trực tiếp bị coi là phạm lỗi.

Sau năm phút đầu, còi báo phạm quy liên tục vang lên, cũng không có ai ghi điểm.

Trương Văn Hải đứng bên ngoài hô to: "Đừng ôm bóng! Thời điểm chạy lấy bóng phải ném bóng! Ném bóng!"

Viên Phương phạm quy, cầu thủ đối phương được cầm bóng.

Hai nữ sinh lớp chín không hổ danh trong đội bóng của trường, có chút bản lĩnh, di bóng và chuyền bóng đều ổn.

Số 21 muốn chạy về phía khung rổ, Đàm Mỹ Thanh và Trần San cùng giang hai cánh tay ngăn lại.

Số 21 buộc phải đem bóng chuyền cho số 8, Cố Khê một bước chạy lên chặn bóng trong không trung, lúc sau cướp được bóng, cô lập tức chạy về phía rổ, ba bước sạch sẽ và lưu loát thành công ném bóng vào rổ, ghi điểm đầu tiên trong trận đấu.

Hai trang trên bảng điểm được lật lên 2:0

Lớp mười tám cả nam lẫn nữ đều ở ngoài hoan hô.

Một tiếng còi làm tinh thần Cố Khê thêm hăng hái, lại ghi điểm một lần nữa.

Cô liên tiếp ghi hai điểm, đối thủ tập trung đề phòng cô. Cố Khê cướp được bóng xong, số 8 và số 21 đều tiến lên bao vây, cô trước sau không thể di chuyển, khả năng đột phá vòng vây rất nhỏ, chỉ có thể chuyền bóng ra ngoài.

Đường Tiểu Đình ở bên ngoài kêu "Cố Khê, Cố Khê đem bóng chuyền cho tớ"

Cố Khê nhìn lướt qua, những người khác đều bị chặn, chỉ có Đường Tiểu Đình là không bị vây quanh, dưới tình thế cấp bách, cô đem bóng chuyền ra ngoài "Tiếp bóng đi"

Đường Tiểu Đình tiếp được bóng, vỗ trên mặt đất, đang muốn cầm bóng chạy, tay lại không cầm được, vỗ vỗ, quả bóng lăn ra đường biên.

Những người bên kia vừa phá vòng vây muốn đi hỗ trợ Cố Khê "....."

Phía bên ngoài, người lớp chín cười vang.

Giờ nghỉ giải lao, tỉ số là 12:13, lớp mười tám dẫn trước 1 điểm, mà 13 điểm này thì 11 điểm đều là Cố Khê ghi.

Trong lúc nghỉ ngơi, Trương Văn Hải gợn ngón cái với Cố Khê "Cố Khê, cậu giầu nghề nha"

Đàm Mỹ Thanh lau mồ hôi nói "Đúng vậy, Cố Khê, không nghĩ tới cậu lại lợi hại như thế"

Cố Khê muốn nói rằng cô từng ở trong đội bóng trường, nhưng nghĩ đến hiện tại cô là nhân vật Cố Khê trong tiểu thuyết, cũng không tham gia đội bóng của trường, đành phải cười qua loa.

Hạ Hữu Nam một bên mặt không hiểu tình, nói "Phạm quy quá nhiều, lãng phí rất nhiều cơ hội"

Trương Văn Hải cũng tán đồng "Vừa rồi nếu không phải bị trừ điểm phạm lỗi, các cậu còn có nhiều cơ hội ghi điểm"

Trần San nhìn về phía Đường Tiểu Đình, giọng nói đầy trách cứ "Đường Tiểu Đình, làm ơn đừng làm người kéo chân được không, nhìn chung đều là cậu phạm lỗi"

Đường Tiểu Đình cắn môi, áy náy cúi đầu.

Cố Khê nói "Kỳ thật Tiểu Đình vốn dĩ không chơi bóng, mới luyện hai ngày đã có thể đạt tới trình độ này cũng không tồi."

Trần San bắt mắt "Cố Khê, tại sao cậu còn giúp cậu ấy nói chuyện, vừa nãy nếu không phải vì cậu ta, chúng ta có thể dẫn điểm nhiều hơn"

Trương Văn Hải gợn tay ý bảo các cô đừng cãi nhau "Hiện tại không phải thời gian bắt đầu nội chiến, Cố Khê nói đúng, Đường Tiểu Đình quả thật không chơi bóng, Trần San cũng nói quá rồi, tình huống hiện tại chúng ta vẫn còn có cơ hội thắng" rồi nhìn về phía Hạ Hữu Nam "Hữu Nam, cậu có muốn nói gì không?"

Hạ Hữu Nam chỉ đơn giản nói một câu "Trần San và Mỹ Thanh đều tiếp bóng và di bóng khá ổn, cố gắng hỗ trợ chuyền bóng chạy chỗ với Cố Khê khi bị đối phương bao vây"

Đàm Mỹ Thanh hỏi "Chuyền bóng chạy chỗ là gì?"

Cố Khê giải thích "Đó là việc khi tớ bị đối thủ bao vây sẽ chuyền bóng cho cậu, sau đó tớ thoát khỏi vòng vây chạy đến phía rổ, cậu lại đem bóng chuyền lại để tớ ném rổ"

Hạ Hữu Nam gật đầu "Đúng vậy, đó chính là ý nghĩa của chiến thuật này"

Đàm Mỹ Thanh gật đầu "Vậy thì tớ hiểu rồi"

Đường Tiểu Đình chờ mong nhìn Hạ Hữu Nam "Hữu Nam, tớ thì sao?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói "Cậu và Viên Phương phạm lỗi nhiều nhất, tốt nhất đừng chạm vào bóng, phụ trách căn số 8 và số 21"

Đường Tiểu Đình tự động bỏ qua nửa câu đầu, kích động nhìn Hạ Hữu Nam "Cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ cản được"

Trương Văn Hải nhìn Cổ Khê, lại nhìn Hạ Hữu Nam "Tớ phát hiện đồng phục của Cổ Khê và Hữu Nam một cái là số 13, một cái là số 14, ghép lại với nhau là "một đời một kiếp", con số này thật là đẹp"

Những người khác theo bản năng nhìn đồng phục hai người.

Trần San cũng nói đùa theo "Đúng nha, quả là một cặp tình lữ"

Cổ Khê đỏ mặt, có phần xấu hổ, rốt cuộc Hạ Hữu Nam và Đường Tiểu Đình là một đôi, cô chỉ được thêm vào làm người thứ ba. Cổ Khê gượng cười "Chỉ là hai con số trùng hợp thôi"

Đường Tiểu Đình bên cạnh cũng nói "Đúng vậy, cũng chỉ là con số"

Hiệp hai bắt đầu, Cổ Khê cùng Đàm Mỹ Thanh và Trần San phụ trách tấn công, Đường Tiểu Đình và Viên Phương phụ trách phòng thủ.

Trên sân bóng, Cổ Khê mặc chiếc áo tím, mái tóc buộc cao theo động tác của cô lắc lư. Động tác rê bóng của cô gọn ghẽ nhanh nhẹn, ném rổ cũng đúng tiêu chuẩn, như đã trải qua khóa huấn luyện chuyên nghiệp.

Bình thường trận đấu bóng rổ nữ không có gì xem, bởi vì tài năng của Cổ Khê mà xoay ngược tình thế, cùng Đàm Mỹ Thanh và Trần San phối hợp dưới, hoàn thành việc chạy chỗ trong bóng rổ; cô tiếp nhận bóng, từ mặt đất nhảy lên, bóng cọ sát khung, thành công vào rổ.

Thời điểm kết thúc trận đấu, lớp mười tám đã hoàn toàn dẫn trước, điểm số cuối cùng là 15:27.

Lớp mười tám giành chiến thắng, đội bóng rổ nữ bước vào trận chung kết.

Khối 11 tất cả đều biết, đấu với lớp chín – nơi tụ tập những học sinh giỏi thể dục, chính là lấy trứng chọi đá, thế nhưng lớp mười tám lại vượt qua lớp chín.

Kết quả này hoàn toàn khác với dự kiến của mọi người.

Sau khi kết thúc trận bóng rổ nữ, vừa vặn là thời điểm tan học.

Trở về kí túc xá, bạn cùng phòng đều bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Cổ Khê cầm một bộ quần áo, hỏi "Các cậu muốn đi vệ sinh không? Tớ muốn đi tắm rửa"

"Từ từ, tớ muốn đi vệ sinh!" Hứa Uyển Uyển chạy vội vào nhà vệ sinh.

Cổ Khê kéo quần áo dựa vào cạnh giường, vừa mới vận động kịch liệt, toàn thân cô đều ướt đầm

"Cổ Khê, cậu chơi bóng rổ thật là lợi hại, trước kia cậu trong đội trường sao?" Lớp trưởng Ngô Văn Hân vừa gấp quần áo vừa hỏi

Cổ Khê lắc đầu "Không phải"

"Tớ còn tưởng rằng như vậy, cuối tuần là trận chung kết, cậu cố lên nhé"

Cổ Khê khẽ cười "Được, cảm ơn cậu"

Ngô Văn Hân sắp xếp xong, cầm túi hành lý, thuận miệng hỏi "Cậu không về nhà sao?"

"Có" Cổ Khê nói "Vừa ra nhiều mồ hôi, tắm xong tớ trở về"

"Vậy cậu là người cuối cùng đi, nhớ khóa cửa kĩ"

"Được"

Chờ Hứa Uyển Uyển đi xong, Cổ Khê vào nhà vệ sinh tắm nước lạnh để hết mồ hôi, lúc cô ra ngoài mọi người đều đã đi rồi.

Cô ngồi trên giường một lát, lấy di động ra nhìn thời gian, đã 5 giờ rưỡi.

Cô không nghĩ sẽ về nhà kia.

Thứ bảy tuần trước, cô tỉnh lại ở căn nhà kia, phát hiện chính mình xuyên vào sách, cô vẫn tên là Cố Khê, nhưng lại là nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết.

Lớn lên trong gia đình giàu có, cha ruột bị nghi ngờ có dính líu đến vụ lừa đảo thương mại bị kết án mười năm, mẹ dứt khoát li hôn mang theo nàng tái giá.

Cha kế Chu Vĩ Hoành mở xưởng, quy mô mấy trăm người, không tính là quá giàu, sống trong căn biệt thự bình thường, đối với cô còn tốt, nhưng cô chính là cảm thấy lúng túng.

Chu Vĩ Hoành cũng có một cô con gái, tên là Chu Đan, còn học lớp 8, tính tình tiểu thư, không dễ ở chung.

Mà mẹ cô sau khi gả cho Chu Vĩ Hoành, vào công ty của ông ấy, mang danh bà chủ giúp quản lí tiền, cũng không có nhiều công việc.

Ở căn nhà kia, cô chỉ ngồi đợi một ngày, cũng không thấy thoải mái.

Nhưng ngoại trừ nơi đó, cô cũng không có nơi nào để đi.

Không có nhiều đồ để sắp xếp, cô đeo một chiếc cặp nhỏ về nhà.

Cố Khê về đến nhà, Quan Trân Lệ đang ngồi trên ghế sofa lướt máy tính, hai người hòa hợp với nhau.

Quan Trân Lệ nói "Đan Đan, di cảm thấy bộ quần áo này rất hợp với con, mặc vào vô cùng đáng yêu"

Chu Đan đầu miệng nói "Quá trẻ con"

Quan Trân Lệ lại lướt màn hình tiếp "Bộ này, bộ này con mặc chắc chắn sẽ đẹp"

"Bộ này cũng không tệ lắm"

"Vậy lấy cái này đi"

Sự hòa hợp giữa hai người chỉ là biểu hiện bên ngoài. Chu Đan là điển hình của người tính tình đại tiểu thư, Quan Trân Lệ vì muốn Chu Vĩ Hoành thấy bà đối xử tốt với con của ông, cố ý chịu đựng nói hòa theo, trong lòng đã sớm phản cảm.

Cố Khê cảm thấy cô cần nhắc nhở mình đã trở lại "Mẹ, con đã trở về"

Quan Trân Lệ từ ghế sofa bên kia nhìn lại nói "Tiểu Khê đã về rồi"

Cố Khê chỉ tay lên tầng, nói "Con về phòng trước"

Quan Trân Lệ nói "Tủ lạnh còn có một cái pudding caramel mẹ để lại cho con đấy"

Cố Khê khẽ đáp vâng.

Chu Đan như nghĩ đến cái gì "Ai nha, di, thì ra pudding caramel trong tủ lạnh để lại cho chị Cố Khê à, con vừa mới ăn nó rồi"

Quan Trân Lệ cười cười "Không sao, chị Cố Khê của con cũng không phải cực kì thích ăn đồ ngọt"

Chu Đan cầm Ipad nói "Con thích nhất là ăn đồ ngọt"

"Con thích ăn thì bảo di, lần sau di lại mua cho con"

Thời điểm này, Cố Khê cảm thấy mình như người ngoài.

Bất quá, cô quả thật là người ngoài; cô đối với Quan Trân Lệ không có tình thân, vì vậy bị đối xử khác nhau, cô cũng không cảm thấy quá buồn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Cô lên tầng, ở đây chỉ có một căn phòng của cô, trước kia vốn là phòng cho khách. Quan Trân Lệ mang theo cô gả vào đây, nơi này mới thành phòng

cô.

Cố Khê thật sự không thích căn nhà này, lại bối rối không có cách nào hòa nhập với bầu không khí gia đình. Nhưng hiện tại cô có quan hệ huyết thống với Quan Trân Lệ, lại là người thân nhất với cô trên thế giới này, hơn nữa cô cũng không có khả năng tự sinh hoạt, cho nên tạm thời không thể không chấp nhận.

Cô vào phòng, khóa cửa lại, nằm trên giường kiểm tra di động.

Đến 7 giờ, Quan Trân Lệ ở dưới tầng gọi, cô mở cửa xuống dưới.

Chu Vĩ Hoành đã trở lại, ngồi ở bàn ăn bên cạnh, ông mập hơn trước, đeo kính mạ vàng, không biết đang nói chuyện điện thoại với ai "Ông chủ Quách, chỉ cần nói rằng ngày mai tôi sẽ đến công ty ông, bàn bạc cụ thể sau..."

Bàn ăn bốn người, Cố Khê ngồi xuống vị trí bên trái Chu Vĩ Hoành.

Gọi điện thoại xong, Chu Vĩ Hoành nhìn Cố Khê cười cười, nói "Ai da, chú đã quên hôm nay là thứ sáu, đến lúc thấy Tiểu Khê trở về chú mới nhớ ra"

Cố Khê cười nhàn nhạt, cũng không biết đáp lại như thế nào.

Chu Vĩ Hoành nói "Ồ trường con học vất vả rồi, đợi lát nữa ăn nhiều chút để bồi bổ"

Cố Khê mím môi "Vâng, cảm ơn chú"

"Con xem con khách khí quá, người một nhà đừng nói cảm ơn"

"Vâng"

Lúc này, Chu Đan đi tới, nhìn Cố Khê, không cao hứng mà chu miệng "Ba, vị trí của con bị người khác chiếm"

Cố Khê trong lòng sừng sốt, Chu Đan đang nói cô sao? Vị trí này là của cô ta?

Chu Vĩ Hoành trách móc nói "Nhà chúng ta có bốn người, ở đây có bốn vị trí, ngồi chỗ nào cũng giống nhau thôi"

Chu Đan dẫu miệng "Không, đây là thói quen của con"

Quan Trân Lệ nói với Cố Khê "Tiểu Khê, con sang đây ngồi đi, đây là vị trí Đan Đan thường ngồi, thói quen của con bé rồi"

Cố Khê đầy ngượng ngập đứng lên, nhường chỗ "Em ngồi đi"

Quan Trân Lệ cười cười nhìn Chu Đan "Đan Đan, chị con ngồi vị trí khác"

Chu Đan đi qua ngồi xuống, Quan Trân Lệ đưa cô một bộ chén đĩa khác.

Chu Vĩ Hoành nói với Quan Trân Lệ "Nha đầu này bị chiều hư, em đừng tiếp tục dung túng cho nó"

Quan Trân Lệ âu yếm nói "Không phải đâu, ngày thường Đan Đan thực nghe lời"

Một bữa cơm, Cố Khê thật sự ngại ngùng, cô cũng không ăn nhiều, nhưng lại không muốn người khác nhìn ra cảm xúc không tự nhiên của cô. Gia đình này làm cô phân cảm từ tận đáy lòng, nhưng lại vô lực không thể thoát khỏi.

Trở lại phòng sau khi ăn cơm, cô ôm gối ngồi trên giường, gửi tin nhắn cho bạn cùng bàn.

Cố Khê: Khương Linh, cuối tuần ở trường học có thể ngủ lại không?

Khương Linh: Có thể nha, bất quá nếu muốn xin cần có chữ ký của chủ nhiệm lớp mới có thể ngủ lại.

Cố Khê: Được rồi, cảm ơn

Khương Linh: Có chuyện gì thế?

Cố Khê: Không có gì, tớ chỉ hỏi một chút thôi

"Tiểu Khê, mở cửa đi" Bên ngoài truyền đến thanh âm của Quan Trân Lệ.

Cố Khê buông di động, xuống giường mở cửa.

Quan Trân Lệ cầm Ipad tiến vào, trên màn hình là giao diện Taobao, bà nói "Sắp vào thu rồi, mẹ và Đan Đan đều mua quần áo, con cũng chọn vài bộ đi"

Cố Khê đóng cửa lại, lắc đầu "Con không cần"

Quan Trân Lệ có chút kinh ngạc "Sao vậy, không phải con thích quần áo mới sao?"

Cố Khê giải thích "Con ở trường học đều mặc đồng phục, không có cơ hội để mặc quần áo thường ngày"

Quan Trân Lệ nhìn con gái mình, cũng không cưỡng cầu nữa "Vậy thì thôi, nếu con muốn mua nói cho mẹ"

Cố Khê suy nghĩ trong chốc lát "Mẹ, con có việc muốn nói"

Quan Trân Lệ đến mép giường cô ngồi xuống "Con muốn nói gì?"

"Về sau cuối tuần con có khả năng muốn xin ở trọ tại trường"

Quan Trân Lệ nhìn cô, có điểm không hiểu vì sao cô lại muốn xin cuối tuần ở trọ "Trước kia không phải con nói không thích ở trường sao, tại sao lại..."

Cố Khê lấy bừa một cái cớ "Con cảm thấy việc học cao trung ngày càng nặng, thành tích hiện tại của con cũng không được tốt, cho nên con muốn cuối tuần ở lại trường để học tập tốt hơn"

Quan Trân Lệ nhẹ nhàng than "Con có phải bởi vì vừa nãy cảm thấy ủy khuất? Đan Đan là em, con lớn hơn con bé, nhường một chút cũng không sao, biết không?"

Không chỉ là bởi vì Chu Đan, chính là cả căn nhà này, cô đều không muốn ở lại.

Cô thử hỏi một câu "Mẹ cảm thấy ở đây vui vẻ sao?"

Quan Trân Lệ nói "Đương nhiên vui nha, con nhìn xem, chú con đối xử với chúng ta thật tốt, tính tình Đan Đan tuy rằng không tốt, nhưng tâm địa không xấu, nếu các con có thể hài hòa ở chung, nhất định có thể trở thành chị em tốt"

"Vậy là tốt rồi" Cố Khê đột nhiên nhẹ nhõm, Quan Trân Lệ cảm thấy vui vẻ thì tốt rồi, cô cũng không muốn nói với bà cô không thích gia đình này, không nghĩ sẽ phá đi hạnh phúc của bà.

Cố Khê tiếp tục nói "Con sẽ xin cuối tuần ở trọ tại trường, chỉ là không trở về mỗi tuần, cách vài tuần vẫn sẽ trở về, hiện tại lớp 11, việc học thật sự nặng nên mẹ à, mẹ cho con ở trọ đi"

Quan Trân Lệ nghĩ nghĩ, than nhẹ "Được rồi, chuyện của con thì con tự quyết định đi"

Sáng chủ nhật Cố Khê liền trở về trường học.

Tuy ngoài miệng nói là để tiện cho việc học, nhưng đây chỉ là cái cớ, sau khi trở lại trường học, buông hành lý, cô liền ra chỗ quen thuộc ở gần trường đi dạo.

Ở trường học tự do hơn ở nhà nhiều, cũng không có câu nệ, cũng không cần phải thật cẩn thận.

Tiết thể dục thứ ba, vận động làm ấm người xong, giáo viên cho tự do hoạt động.

Cố Khê cùng Khương Linh và Trần San, ba người cùng đánh cầu lông, sân cầu lông bị người khác chiếm, các cô chơi trên bãi đất trống cạnh sân bóng rổ.

Cách đó không xa, trên sân bóng rổ Trương Vân Hải lớn tiếng kêu "Cố Khê! Lại đây!"

Đang đánh cầu lông Cố Khê nhìn về phía có thanh âm, thất thần một cái, cầu lông rơi xuống đất.

Cố Khê chạy qua, Trương Vân Hải ném quả bóng rổ tới "Đến đi, đấu với tớ"

Cố Khê nhẹ nhàng tiếp được bóng "Cậu nghiêm túc sao?"

"Đương nhiên" Sau khi nhìn Cố Khê đấu bóng rổ lần trước, cậu ta đặc biệt muốn tìm hiểu cô.

Cố Khê cầm bóng đi qua "Cậu muốn đấu thể nào?"

"Đơn giản là phòng thủ và tấn công, ném trúng rổ thì thắng"

"Được" Cố Khê lại cầm bóng "Tớ tấn công trước, thể nào?"

Trương Văn Hải dùng mu bàn tay xoa chớp mũi, làm ra động tác phòng thủ "Không thành vấn đề"

Cố Khê đi bóng, bắt đầu tấn công, Trương Văn Hải tiến lên ngăn cản, thời điểm cậu đến gần, Cố Khê xoay người, hoàn mỹ đi bóng qua người cậu, ba bước nhảy lên, bóng rổ chuẩn xác rơi vào.

Trương Văn Hải ngây ngốc, không phục nói "Tiếp đi, vừa nãy tớ không để ý"

Cố Khê ném bóng cho cậu "Lần này đổi, cậu tấn công đi"

Trương Văn Hải nhận bóng xong, tới chỗ đi bóng, Cố Khê đang hai tay phòng thủ.

"Cậu muốn đứng yên sao, tớ chính là tấn công bất ngờ" Trương Văn Hải trêu chọc nói.

Cố Khê hơi nâng khóe môi "Yên tâm, dù sao cũng không ngã trước mặt cậu"

Nói xong, Trương Văn Hải bật chế độ tấn công mạnh mẽ, Cố Khê tập trung tinh thần, chắn trước mặt, hơn nữa tùy thời đoạt bóng, khi Trương Văn Hải đưa bóng lên cao, cô nhảy lên, tạt bóng ra ngoài, khi bóng rơi xuống đất bắn bật lại, cô hoàn mỹ tiếp được, hướng về phía rổ ném bóng.

Trương Văn Hải có chút không tin được, thế nhưng hai lần đều thua trên tay Cố Khê "Ai da, có chút bản lĩnh nha"

Cố Khê vỗ bóng "Chơi tiếp chứ?"

Trương Văn Hải nói "Cậu từ từ đã, tớ tìm người lợi hại hơn"

Cố Khê nhìn cậu chạy ra, nhằm chán mà vỗ bóng, thử ném rổ, tỉ lệ trúng còn rất cao.

Tế bào vận động của cô phát triển, tất cả đều là di truyền từ ba.

Ba cô Cố Hải là đạo diễn võ thuật, đã từng chỉ đạo nhiều bộ phim bom tấn về võ thuật, trước kia cũng từng giành giải quán quân quốc gia, mà cô bị ảnh hưởng từ ba, từ nhỏ đã bắt đầu tập võ, cũng tham gia thi đấu nhiều lần, giành được nhiều giải thưởng.

Nhưng mẹ cô lại không muốn cô tiếp xúc với những thứ đó, sợ cô không gả được, nên lên cao trung liền không những không cho cô thi đấu mà còn cho cô học một lớp vũ đạo.

Cố Khê không thích khiêu vũ, nhưng thật ra lại khá thích vận động, vì thế gia nhập đội bóng rổ của trường.

Trương Văn Hải đi một vòng sân thể dục mới tìm thấy Hạ Hữu Nam đang ngồi trên ghế dưới bóng cây, anh đang lật một quyển sách ngoại khóa.

Trương Văn Hải mở hơi đầy đầu "Mẹ kiếp, cuối cùng mới thấy cậu!"

Hạ Hữu Nam hơi nâng mắt "Tìm tớ làm gì?"

Trương Văn Hải ngồi xuống cạnh anh, tay đặt lên vai anh nói "Đi, giúp tớ đấu với một người, xem cậu lợi hại hay cậu ấy lợi hại"

Hạ Hữu Nam hỏi "Ai?"

"Cố Khê"

Hạ Hữu Nam hoàn toàn không có hứng thú "Tớ không đấu với nữ sinh"

"Không bảo cậu đấu với cậu ấy, chỉ là chơi bóng thôi" Trương Văn Hải vỗ đùi nói "Tớ nói cho cậu biết, vừa nãy tớ đấu với cậu ấy, hai lần, cả hai lần đều thua"

Hạ Hữu Nam nhướn mày "Cậu bị cô ấy đánh bại?"

"Đúng vậy, nếu không cậu đi tỷ thí đi? Xem ai lợi hại"

Hạ Hữu Nam vẫn không quan tâm "Không có hứng thú"

"Đừng coi như giúp tớ được không?"

"Không được"

Hạ Hữu Nam là tòa băng sơn, nếu không ra tuyệt chiêu thì vẫn anh vẫn sẽ bất động, Trương Văn Hải cắn răng, vươn một bàn tay "Nếu cậu đi, tớ giúp cậu trực nhật 5 lần"

Hạ Hữu Nam cong khóe môi "10 lần"

Trương Văn Hải nghĩ thầm người này quả nhiên tàn nhẫn, nhưng trong lòng cậu ta lại có chấp niệm, cắn răng một cái "10 lần thì 10 lần, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu thắng"

Hạ Hữu Nam gấp quyển sách, đứng lên "Không có gì khó"

Trương Văn Hải cũng đứng lên theo "Cậu đừng xem thường cậu ấy, tớ nói cho cậu, vừa rồi tớ mới bị cậu ấy đánh bại hai lần"

Hạ Hữu Nam đi về phía sân bóng rổ, tay để trong túi quần "Trình độ của cậu bị đánh bại bởi cậu ấy cũng không có gì lạ"

"Tớ kém như thế sao?"

Tác giả có lời muốn nói: Nam nữ chính thi đấu, ai sẽ thắng?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Đi vào sân bóng, Trương Văn Hải nói với Cố Khê đang ném rổ "Cố Khê, tớ đã tìm người lợi hại hơn đấu với cậu"

Cố Khê quay đầu lại.

Hạ Hữu Nam đang mặc đồng phục áo sơ mi trắng quần tây màu đen đi tới, trong lúc đi đưa sách cho Trương Văn Hải.

Trương Văn Hải cầm sách, cười nói "Cậu với Hữu Nam đấu với nhau giống như vừa nãy, ghi điểm liền thắng"

Cố Khê nhìn khuôn mặt than của Hạ Hữu Nam, có chút kinh ngạc anh sẽ đấu với cô.

Hạ Hữu Nam nhìn Cố Khê thấp hơn anh một cái đầu nói "Tấn công hay phòng thủ trước, cậu chọn đi"

Cố Khê đem bóng trên tay ném cho anh "Tớ phòng thủ trước"

Hạ Hữu Nam tiếp nhận bóng, vỗ nhẹ trên đất. Trương Văn Hải cầm sách đi đến đường biên bên ngoài, vui sướng hài lòng chờ trò hay, vì để gia tăng nghĩa khí, nói với Cố Khê "Cố Khê, cố lên!"

Cố Khê hơi uốn gối, giờ hai tay làm động tác chặn lại, Hạ Hữu Nam vỗ bóng trên mặt đất, động tác rất chậm, hơn nữa không có một chút tư thế tấn công, chỉ là lặp đi lặp lại động tác vỗ bóng.

Cố Khê di chuyển theo anh, vài lần sau, cô cuối cùng cũng không kiên nhẫn, tiến lên muốn đoạt bóng, giây tiếp theo, thân ảnh cao gầy của Hạ Hữu Nam như thỏ chạy mà cầm bóng vòng qua cô.

Khi Cố Khê quay đầu lại, bóng đã vào rổ.

Trương Văn Hải đứng ngoài nói "Hiệp thứ nhất, Hữu Nam thắng"

Cố Khê không kịp hối tiếc, vừa rồi bởi vì động tác đối phương chậm mà lơ lửng, mà đối phương chính là chờ cô buông lỏng tới đoạt bóng, thả lỏng cảnh giác, nhanh chóng vòng qua cô.

Lần đầu tiếp theo, Cố Khê tấn công, Hạ Hữu Nam phòng thủ.

Hạ Hữu Nam cao hơn cô, tay cũng dài hơn, cô rê bóng, muốn tìm điểm đột phá, nhưng vô luận cô di chuyển về hướng nào cũng đều bị đối phương nhìn ra, chặn được.

Hơn nữa đối phương nhẹ nhàng, một tâm thế nắm chắc thắng lợi.

Cô dứt khoát xông vào, rê bóng dùng bả vai ngăn trụ của đối phương, Hạ Hữu Nam duy trì khoảng cách cơ thể với cô, khi cô tính toán xông vào thì cố ý tránh ra, nhưng cùng lúc đó, anh thuận thế chặn bóng trên tay Cố Khê.

Bóng trên tay bị đoạt đi, Cố Khê ảo não, tiến lên tiếp xúc giờ hai tay ngăn lại, muốn làm anh không có cơ hội vòng qua cô ném rổ.

Động tác Hạ Hữu Nam không nhanh không chậm, Cố Khê chú ý đến nhất cử nhất động của anh, mặc dù anh có tốc độ, cô với anh lại càng nhanh hơn,

tiến lên muốn giành bóng, ai ngờ, Hạ Hữu Nam lại nhảy lên, cô đập tay vào bụng dưới của anh.

Ý thức được đã đụng phải địa phương đặc thù, oanh một tiếng, mặt Cổ Khê đỏ bừng lên, cứng đờ tại chỗ.

Sắc mặt Hạ Hữu Nam không chút gọn sóng, nhưng cả hai người đều ngừng động tác.

Không khí lúng túng xấu hổ.

Trương Văn Hải thấy cả hai người đều dừng lại, đi tới hỏi "Sao vậy? Tại sao không đấu nữa?"

Vừa nãy Hạ Hữu Nam đưa lưng về phía cậu, nên Văn Hải cũng không nhìn được chuyện xảy ra vừa nãy, cậu ta nhìn hai người, cảm thấy kì lạ "Các cậu đang làm gì thế?"

Hạ Hữu Nam buông lỏng tay thả bóng rơi xuống đất, nhàn nhạt nói "Không chơi nữa"

"Hả? Tại sao?"

Hạ Hữu Nam không trả lời, xoay người đi.

Trương Văn Hải nhìn thân ảnh của Hạ Hữu Nam, lại nhìn Cổ Khê, không hiểu chuyện gì "Đây là làm sao vậy?"

Cổ Khê âm ừ một tiếng "Không có việc gì"

"Tại sao không đấu nữa?"

"Không có gì, chỉ là không muốn đấu nữa" Cổ Khê nhìn Hạ Hữu Nam đã đi xa, nghĩ thầm, vừa rồi thời điểm mình đoạt bóng dùng lực không nhỏ, đánh trúng nơi đặc thù kia, cũng thật... đau đi.

Kết thúc tiết thể dục, lớp trưởng Ngô Văn Hân vừa rồi thấy Cổ Khê so tài bóng rổ với Hạ Hữu Nam, lúc về phòng học, vừa lúc nói tới chuyện này "Cổ Khê, cậu cũng quá lợi hại, thể nhưng lại một mình đấu bóng rổ với nam sinh"

Cổ Khê nói "Chỉ là chơi đùa thôi, bọn họ cũng chưa dùng hết lực"

Ngô Văn Hân mỉm cười "Tớ cảm giác cậu có quan hệ khá tốt với Hạ Hữu Nam"

"Không phải đâu" Cổ Khê cảm giác được một sự u oán đang quán quanh mình, sau lưng cảm thấy thật lạnh, cô quay đầu lại, phát hiện Đường Tiểu Đình đi theo mình, hơn nữa trên mặt hiện rõ không cao hứng.

Cổ Khê nghĩ rằng Đường Tiểu Đình phỏng chừng đã hận chết cô.

Trở lại lớp học, nghỉ ngơi rồi uống nước xong, liền phải học tiếp.

Tiếp tiếp theo là sinh học, giáo viên mang thai năm tháng, bụng đã nhô lên rõ ràng.

Tiết lần này đúng lúc giảng đến bộ phận sinh sản của nam, nữ sinh vẫn còn tư tưởng đơn thuần nghe không tránh khỏi mặt đỏ tai hồng.

Nhưng đối với Cổ Khê, nội dung này đã không còn khiến cô thấy thẹn thùng, bởi vì khi học đại học, trường cô ý an bài hộ sĩ ở bệnh viện đến cho bọn họ nghiên cứu về sinh lý, từ quan điểm y học giảng về giới tính, ước chừng so với cái này còn sâu rộng hơn, thậm chí còn có không ít ảnh chụp.

Cổ Khê không tập trung nghe giảng, trong đầu cô vẫn luôn lặp lại hình ảnh đập trúng Hạ Hữu Nam ở sân bóng rổ, chỗ kia là nơi yếu ớt nhất của nam giới, cô một tay đánh xuống, anh hẳn là rất đau.

Mới chơi bóng được một nửa, anh đột nhiên nói không chơi nữa, phỏng chừng là tức giận.

Cô có cần nói xin lỗi không?

Cổ Khê nghiêng đầu, lại không muốn lộ liễu nhìn anh, xé nửa tờ giấy trên vở, viết mấy chữ, gấp tờ giấy lại, nhân lúc giáo viên viết bảng đen, cầm trong lòng bàn tay, cánh tay lặng lẽ đem tờ giấy đặt cạnh bàn học của anh.

Sau đó giống như không có việc gì mà nghiêm túc nhìn bảng đen, nghe giáo viên giảng bài.

Hạ Hữu Nam nhìn tờ giấy cạnh bàn, thờ ơ. Từ lúc mới vào sơ trung, anh nhận được không ít ghi chú và thư của nữ sinh, cũng không hiểu kì nội dung bên trong.

Giáo viên ở phía trên nói "Giảm phân có nghĩa là nhiễm sắc thể của tế bào tự nhân đôi, nhưng tế bào phân chia thành hai. Sau đó nhiễm sắc thể trong tế bào bị giảm đi một nửa, điển hình là tế bào sinh sản..."

Cổ Khê trộm nhìn qua khoeo mắt, không biết Hạ Hữu Nam đã xem tờ giấy của cô chưa.

"Reng reng reng...."

Chuông tan học vang lên, giáo viên sinh học mở sách ra "Bài tập hôm nay là hoàn thành các đề, ngày mai đi học cô đến kiểm tra. Tiết này của chúng ta tới đây tan học"

Hết giờ, Sở Dục Tân cầm bình giữ nhiệt, nói về phía trước "Tớ đi lấy nước, ai cần không?"

Khương Linh cầm ly đưa tới "Tớ, cảm ơn"

Sở Dục Tân cầm lấy, hỏi lại Cố Khê "Cố Khê, cậu thì sao?"

Cố Khê nói "Cảm ơn, tớ không cần đâu"

"Tớ đi đây"

Sở Dục Tân đứng dậy đi khỏi chỗ ngồi của mình, Cố Khê trộm nghiêng đầu nhìn phía sau, muốn nhìn xem tờ giấy đặt trên bàn có còn không.

Vẫn ở đấy, cậu ấy không thấy sao?

Đột nhiên, thiếu niên nghiêng đầu từ cửa sổ nhìn vào, đối diện với cô một giây, Cố Khê cuống quýt né ánh mắt, chột dạ.

"Hữu Nam, bài toán cuối cùng hôm qua cậu có làm ra không, chỉ tớ với" Thanh âm kia là của đại biểu toán học Đường Thành.

"Trong sách có, tự mình tìm đi"

Đường Thành ở trên mặt bàn Hạ Hữu Nam tìm thấy sách toán học trong chồng sách, quả nhiên bài thi kẹp trong đó.

Liếc đến cạnh bàn có một tờ giấy, cậu tò mò cầm lấy nhìn, rồi nhắc lại "Thực xin lỗi, tớ không cố ý. Phốc, ai viết vậy?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói "Không biết"

"Này, người xin lỗi cũng không có thành ý, không kí tên gì cả"

Nghe vậy, Cố Khê thẳng lưng, có một cảm giác bức bách từ phía sau truyền đến, cô lúng túng, thật là xấu hổ.

Sớm biết thế, cô không nên viết tờ giấy đó.

Cũng không cần xin lỗi.

Đường Thành cầm bài thi đi rồi, Cố Khê xoay người, thấy tờ giấy đã bị mở ra, đặt lên bàn, đuôi tay niết ở trong trong lòng bàn tay, rầu rĩ nói "Là tớ viết"

"Tôi biết" Ngỡ khi Hạ Hữu Nam vẫn như cũ, nhàn nhạt nói

"Vậy mà cậu còn nói..." không biết.

Hạ Hữu Nam hơi nhướn mày "Nếu cậu muốn cho cả thế giới biết là cậu viết, tôi không sao cả"

Cố Khê mím môi, không nghĩ rằng vì không muốn để Đường Thành biết là cô viết nên mới nói vậy.

"Cái kia" Cố Khê há miệng thở dốc "Nội dung phía trên cậu nhìn đi"

"Vừa rồi có người đọc rồi"

Cố Khê "...."

Tóm lại, về sau có chuyện gì thì nói trước mặt anh, không cần viết giấy nữa!!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Câu bình chọn $a \setminus (*^{\wedge} \nabla^{\wedge} *)$

Bầu trời trong xanh không gọn một bóng mây.

Trên sân trường ngập tràn hương vị thanh xuân đang diễn ra trận chung kết bóng rổ khối 11.

Có mười đội nam và nữ đã lọt vào vòng chung kết, hôm nay hai đội một thi đấu với nhau, lớp giành chiến thắng nhận được phần thưởng trị giá 500 nhân dân tệ.

Đội bóng rổ nữ lớp 18 lần này được lựa chọn thi đấu với lớp 2 thuộc khoa văn.

Lớp khoa văn nữ sinh chiếm 80%. So với lớp 9 thực lực không đồng đều, đội bóng rổ lớp 2 thực lực của mọi người đều tương đương nhau.

Trên sân bóng, Cố Khê buộc đuôi ngựa cao, mặc đồng phục màu tím đang di bóng chạy nhanh, né tránh, khi đối phương vây quanh, cô đứng yên, gió bóng lên truyền ra ngoài.

Chờ đến khi những người vây quanh cô tản đi, cô nhân cơ hội chạy đến phía dưới giá bóng rổ, tiếp nhận bóng Trần San chuyển sang, nhẹ nhàng nhảy, đem bóng ném vào rổ, động tác sạch sẽ lưu loát.

Bên ngoài vang lên tiếng hoan hô cùng cổ vũ: "Lớp 11-18! Cố lên! Lớp 11-18! Cố lên!"

Thời gian thi đấu trôi qua hai phần ba, điểm số trước mắt là 28: 4, lớp 18 dẫn đầu.

Trận thi đấu tiếp tục tiến hành, bóng ở trên tay Đàm Mỹ Thanh, hai cầu thủ đối phương tiến lên chặn lại đoạt bóng, Đàm Mỹ Thanh bị ép sát ra đường biên, mắt thấy sắp phải ra biên, dưới tình thế cấp bách ném loạn bóng ra ngoài. Cố Khê từ xa chạy đến tiếp bóng, cùng lúc đó, Đường Tiểu Đình cũng chạy qua, đâm vào người cô.

Cố Khê cao hơn Đường Tiểu Đình một chút, sức bật cũng tốt hơn, Đường Tiểu Đình bị bắn ra ngoài, ngã thật mạnh về phía đường biên.

"A!" Đường Tiểu Đình hét to một tiếng, đi cùng với tiếng thét của cô là tiếng xương cốt cùng thân thể va chạm trên mặt đất trầm đục.

Cố Khê nhìn thấy Đường Tiểu Đình té ngã trên mặt đất, trong lòng ngăn ra, vội ném bóng đi đỡ cô: "Cậu không sao chứ."

Đường Tiểu Đình được Cố Khê đỡ đứng lên, nhìn khuỷu tay, chỗ khớp xương cánh tay rách một mảng da, chảy ra máu, cô đau đến hốc mắt đều ướt, vẫn kiên cường lắc đầu: "Không có việc gì."

Cố Khê cảm thấy tội lỗi, dù sao cũng bởi vì cô nên Đường Tiểu Đình mới bị thương, "Thực xin lỗi."

Mọi người đều vây quanh lại gần, "Tiểu Đình, không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì." Đường Tiểu Đình lắc đầu, hốc mắt vẫn hồng hồng.

Trần San trách cứ nói: "Ai bảo lúc nãy Cố Khê tiếp bóng cậu chạy tới làm gì."

Đường Tiểu Đình về mặt ủy khuất, "Tớ..."

Cố Khê giải thích nói: "Hắn là Tiểu Đình không nhìn thấy tớ, tớ cũng không nhìn thấy bạn ấy, cho nên mới đâm vào nhau."

Chủ nhiệm lớp Vương Quế Phương lại gần, đánh giá cô từ trên xuống dưới: "Tiểu Đình, có bị thương nặng quá không?"

Đường Tiểu Đình nói: "Em chỉ bị xước cánh tay một chút thôi."

Vương Quế Phương nói với lớp trưởng Ngô Văn Hân: "Văn Hân, em trước tiên mang Tiểu Đình ra phòng y tế kiểm tra, cầu thủ dự bị sẽ thay bạn tiếp tục trận đấu."

Ngô Văn Hân và Hứa Uyển Uyển dìu Đường Tiểu Đình đến phòng y tế.

Trận bóng rổ tiếp tục, cầu thủ dự bị Lưu Ngọc Hân không đến chơi bóng, một lúc sau khuyết điểm dần lộ ra. Cố Khê còn áy náy vì vừa xô ngã Đường Tiểu Đình xuống mặt đất nên có điểm thất thân, làm cầu thủ đối phương có cơ hội thừa nước đục thả câu, liên tục vào hai quả.

Về sau khi người tính giờ thông báo còn 5 phút là kết thúc trận đấu, lúc này cô mới tập trung thi đấu, vào được thêm 2 quả.

Kết quả thi đấu cuối cùng là 32: 8. Lớp 18 giành chiến thắng.

Sau khi kết thúc trận đấu, các bạn học vây quanh cầu thủ bóng rổ nữ hoan hô: "Cố Khê, cậu thật là lợi hại quá đi!"

"Cố Khê, cậu lúc đánh bóng rổ nhìn rất đẹp trai!"

.....

Đối với sự khích lệ của mọi người, Cố Khê chỉ cười qua loa.

Sau khi kết thúc trận đấu không bao lâu, từng người về lớp học thu thập đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Cố Khê đã xin phép nghỉ cuối tuần, một chút cũng không nóng nảy, cô về phòng học trước.

Trong phòng học đa số mọi người đều đã đi, Cố Khê ngồi ở vị trí của mình, bưng lên ly nước uống một ngụm. Nghĩ đến một việc, cô chạy nhanh đến phòng y tế.

Miệng vết thương Đường Tiểu Đình đã được bôi thuốc, xử lý qua.

Cố Khê ở bên ngoài phòng y tế gặp được cô, nhìn đến cô, trong lòng khó tránh khỏi chút áy náy, "Miệng vết thương của cậu còn đau không?"

Đường Tiểu Đình gật đầu, "Có một chút."

Cố Khê nhìn chỗ khuỷu tay bị thương đã được bôi thuốc đỏ, bị ngã xuống như vậy, nhất định rất đau, "Thật sự rất xin lỗi."

"Cậu không cần xin lỗi, kỳ thật cậu đâu có sai."

Chuyện Đường Tiểu Đình bị thương có liên quan tới cô, nỗi áy náy trong lòng Cố Khê thật lâu không thể tiêu tán, "Cậu phải về nhà sao?"

"Ừm."

"Để tớ giúp cậu cầm hành lý đi."

"Hả?"

Cố Khê cười cười, "Tay cậu bị thương, tớ giúp cậu mang đồ vật, đưa cậu đến cổng trường."

Đường Tiểu Đình cũng cười, "Cảm ơn."

Cố Khê dẫn Đường Tiểu Đình về ký túc xá, giúp cô đóng gói đồ đạc, thay một bộ quần áo, cầm hành lý cùng cô đến cổng trường.

Cổng trường tụ tập rất nhiều xe đưa đón học sinh, thứ sáu tan học là khoảng thời gian đoạn đường gần trường xảy ra tắc nghẽn. Trong xe buýt người chen chúc, cửa trạm xe buýt học sinh cơ hồ như dán sát lên kính.

Cố Khê nghĩ đến Đường Tiểu Đình bị thương, nếu đông như vậy chắc chắn sẽ chạm đến miệng vết thương, cô định hỏi Đường Tiểu Đình có ngồi phương tiện công cộng về nhà hay không.

Đường Tiểu Đình đứng bên cạnh như phát hiện được mảnh đất mới, vội vàng chạy về phía một người: "Hữu Nam!"

Cố Khê đuổi theo hướng của cô, nhìn thấy Hạ Hữu Nam. Anh đeo trên vai một cái balo đen, đeo tai nghe, đang đứng dưới gốc cây cạnh cổng trường, trong đám người rất nhanh đã nhận ra.

Đường Tiểu Đình chạy tới bên người anh, rất hưng phấn, hoàn toàn quên đi việc tay còn đau, "Cậu cũng đang đợi xe buýt sao? Chúng ta đi cùng nhau đi."

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn cô một cái, mặt vô biểu tình nói: "Đang chờ ba tôi."

"Ba cậu tới đón cậu sao?"

"Ừ." Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói.

Cố Khê nhớ rõ, trong tiểu thuyết nhà của Hạ Hữu Nam và Đường Tiểu Đình cách nhau không xa, hơn nữa bọn họ lại tình chàng ý thiếp, tương lai lại muốn trở thành người yêu. Cô đi qua thuận miệng đề nghị: "Hạ Hữu Nam, cánh tay Tiểu Đình bị thương, không thể đi phương tiện công cộng, nếu không..."

Không chờ Cố Khê nói xong, Đường Tiểu Đình cướp lời: "Đúng vậy cậu thấy đấy, cánh tay tớ đang bị thương rất nghiêm trọng." Nói xong cô đem khuỷu tay lộ ra cho anh xem, "Cho nên, cậu có thể cho tớ đi nhờ xe ba cậu không?"

Hạ Hữu Nam không nói.

Đường Tiểu Đình cắn môi, "Không được sao?"

Hạ Hữu Nam nói: "Cậu tự nói với ba tôi đi."

Chỉ chốc lát sau, một chiếc Audi dừng lại trước cổng trường, Hạ Hữu Nam tiến đến kéo cửa sau, ngồi vào trong.

Đường Tiểu Đình cong lưng, ở bên ngoài cửa lên tiếng chào hỏi người bên trong Audi, "Cháu chào bác!"

Hạ Tuấn Thành mặc tây trang cùng giày da, đeo kính kim loại, nhìn qua rất văn nhã, ông nhìn Đường Tiểu Đình đứng ngoài cửa sổ, cô bé này rõ ràng rất xa lạ với ông, "Cháu là?"

Đường Tiểu Đình cười cười, lộ ra một chiếc răng nanh, "Cháu là Đường Tiểu Đình, là bạn học cùng lớp Hữu Nam, từ lớp 10 đã học chung lớp ạ."

"Ồ."

Đường Tiểu Đình ám chỉ đến khuỷu tay cô, "Bác ơi, là như thế này, cánh tay cháu bị thương, không thể đi xe buýt, nhà cháu và nhà bác lại tiện đường, có thể đi nhờ xe được không ạ?"

Hạ Tuấn Thành cười cười: "Không thành vấn đề, đi lên đi, đợi lát nữa ở đâu dừng thì nhắc bác một tiếng là được."

"Vâng, cảm ơn bác." Đường Tiểu Đình cao hứng kéo cửa xe sau, ngồi lên.

Cố Khê còn nghĩ sẽ cho cô đi nhờ xe, kết quả da mặt Tiểu Đình thực dày, căn bản không cần nhúng tay.

Nhìn chiếc Audi dần rời đi, nhiệm vụ của Cố Khê đã hoàn thành, liền chuẩn bị về nhà.

Hiện tại mới hơn 5 giờ chiều, cô chưa muốn đến nhà ăn.

Có một chiếc xích đu trong bể cát nơi các phương tiện thể thao được đặt cạnh sân, thời gian tan học thực quanh quẩn.

Hoàng hôn dần buông xuống, chiếc xích đu thong thả đong đưa, xích sắt ma sát tạo ra âm thanh kẽo kẹt, Cố Khê ngồi trên xích đu, nhìn cách đó không xa những người bạn cùng lớp vội vã trên đường ra khỏi trường với hành lý, đầu dựa vào xích đu như đang suy nghĩ gì.

Một bóng dáng màu đen chiếu lên bờ cát, Cố Khê lấy lại tinh thần, bên cạnh không biết lúc nào xuất hiện thiếu niên mười bảy mười tám tuổi. Cậu đưa lưng về phía hoàng hôn, tay rút túi quần, trên đầu dùng keo xịt tóc định hình kiểu dáng, trong miệng nhai kẹo cao su, cảm hơi hơi lên, áo đồng phục sơ mi trắng mở ba cúc, mơ hồ nhìn thấy cơ ngực và vòng cổ.

Toàn trường đều biết thiếu niên ngỗ nghịch này, vào mỗi thứ hai chủ nhiệm nói chuyện còn có ý điểm danh phê bình cậu.

Thiếu niên duỗi tay chống ở xích đu, thân thể cúi xuống nhìn Cố Khê bằng ánh mắt đùa giỡn, "Người đẹp, đang làm gì vậy?"

Cố Khê tự nhiên trấn định nhìn cậu, "Bạn học, có việc gì sao?"

"Có, tôi muốn làm quen với em."

Cố Khê buồn cười mà nhìn cậu, "Vì sao muốn làm quen với tớ?"

"Vừa rồi em đánh bóng rổ không tồi, thành công hấp dẫn được sự chú ý của tôi."

Cố Khê kéo kéo khóe miệng, "Rồi sao?"

"Sau đó, anh đây coi trọng em." Trương Duệ duỗi tay sờ mái tóc được keo xịt tóc tạo kiểu, "Làm nữ nhân của anh đây, về sau trong hay ngoài trường không ai dám động tới em."

Nghe được câu "làm nữ nhân của anh đây", Cố Khê thiếu chút nữa bị sặc, cậu ta chắc hẳn xem quá nhiều tiểu thuyết tổng tài bá đạo, lời kịch này độ giống nhau cũng khá cao.

Trương Duệ cong lưng, mắt sát lại gần, "Như thế nào, đồng ý hay là không đồng ý?"

Cố Khê lắc đầu, "Không đồng ý."

"Mẹ kiếp!" Trương Duệ không kiên nhẫn mà mắng một câu, "Tại sao lại không đồng ý?"

Cố Khê chớp chớp mắt, "Cậu lại không phải nhân dân tệ, tớ vì sao không thể cự tuyệt."

Trương Duệ chỉ chính mình, "Vậy em biết tôi là ai không?"

"Trương Duệ."

"Biết tôi là ai mà còn dám cự tuyệt?"

Cố Khê từ xích đu đứng lên, lặp lại: "Bạn học, tớ vừa mới nói, cậu lại không phải nhân dân tệ."

Cố Khê vừa muốn đi, Trương Duệ đi một bước tiến lên chắn trước mặt cô, cười lạnh một tiếng: "Em biết cự tuyệt tôi sẽ có kết cục gì không?"

"Không biết, nhưng tớ đoán rằng tương lai tớ sẽ biết." Cuối cùng cô vẫn từ chối cậu.

Hai tay Trương Duệ rút túi quần, "Tôi đây cho em mấy ngày suy nghĩ."

"Không cần, tớ hiện tại cho cậu luôn đáp án." Cố Khê nghiêm túc nói, "Tớ không có hứng thú với cậu."

"Mẹ kiếp!" Trương Duệ thấp giọng mắng một câu.

Cố Khê không cho thời gian cậu nói tiếp, vòng qua cậu tránh ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Người trong ký túc xá đều đã đi hết, trống không, cô lại không có thói quen ở một mình. Bất quá ở một mình cũng tốt hơn trở về căn nhà kia, ít nhất không áp lực như vậy.

Học sinh khối 10 và 11 ở lại không nhiều lắm, đa số là khối 12. Nhà ăn chỉ mở hai cổng để học sinh vào, Cố Khê gọi đồ ăn yên lặng tìm một cái bàn dùng cơm.

Buổi tối Quan Trần Lệ gọi điện thoại đến, hỏi cô ở trường học như thế nào, Cố Khê nói khá tốt, hai người nói mấy câu, còn chưa tới một phút đồng hồ liền tắt điện thoại.

Cuối tuần ở lại trường, Cố Khê cũng không có tâm tình học tập, qua nửa ngày đã thấy nhàm chán. Cô muốn lợi dụng thời gian cuối tuần để làm thêm, kiếm ít tiền để tự tiêu.

Buổi chiều thứ bảy cô ở trường học ăn cơm trưa xong liền lên xe buýt đi trung tâm thành phố.

Trung tâm thành phố cách trường học 20 phút đi xe, cô chủ yếu muốn xin việc ở KFC và McDonald, kết quả McDonald không thiếu người, KFC thiếu người nhưng yêu cầu 18 tuổi trở lên, mà cô hiện tại mới có 17 tuổi.

Trước cửa siêu thị đang bán sữa bò, Cố Khê tiến tới hỏi thăm, đối phương trả lời họ trước mắt chưa cần nhân viên.

Thất bại liên tục ba lần, Cố Khê có chút nhụt chí, vào siêu thị, mua vài đồ vật dụng hàng ngày, lại mua ít lương khô. Cô đem tiền đang có trong người lấy ra đếm, còn có hơn hai trăm, nghĩ một lúc, cô bỏ hộp bánh quy phô mai trong giỏ lại quầy hàng, đổi thành loại bánh quy tiện nghi, mai có thể làm bữa sáng.

Mua đồ xong đã là hơn 6 giờ chiều, cô ở trạm xe buýt nhìn nửa ngày, cũng không thấy chiếc xe nào đi qua trường học, hỏi người đi đường mới biết phải đi một trạm khác mới tới điểm cô muốn đến, trạm đó cách đây hơn 1 km.

Cố Khê cầm theo đồ đi tìm trạm xe buýt, mùi hương của mì căn nướng ở quán ven đường bay ra, nhìn mì căn đang nướng trên giá, cô bỗng thấy thèm nên mua vài xiên.

Xuyên qua một dãy phố, cô đi vào một phố khác tương đối yên ắng. 6 giờ chiều có chút tối tăm, ở đây ngay cả một cái đèn đường cũng không có. Cố Khê càng ngày càng thấy không thích hợp, nơi này không giống như sẽ có trạm xe buýt.

Cô do dự, muốn tìm người hỏi đường, phía trước xuất hiện một người phụ nữ mặc váy liền áo từ cửa sau thẩm mỹ viện đi ra, đi một lúc dừng lại ở ven đường trước một chiếc xe BMW màu trắng, bà lấy điều khiển từ xa ấn một lúc, chiếc xe BMW kêu lên hai tiếng.

Bỗng dưng, hai người từ bên phố vượt qua người qua đường nhanh chóng tiến lên, một người kéo cửa xe ra, một người dùng một tay giữ lấy người phụ nữ.

"Cứu..." Thanh âm cầu cứu vừa phát ra, miệng đã bị người đàn ông phía sau bịt kín, "Ừm...Ừm..."

Hai người đàn ông hợp lực muốn đem người phụ nữ ra ghế sau, người phụ nữ ra sức giãy dụa, dùng sức lực hai chân, lấy giày cao gót liên tục khua loạn.

Một người nam nhân trong đó lấy ra chủy thủ, muốn chế phục bà, "Ngoan ngoan một chút, nếu không sẽ giết cô!"

Cô Khê thấy được tình huống này, không hề nghĩ ngợi, chạy như bay tiến lên, mượn lực nhảy ra sức đá một cú làm người đàn ông ở ngoài xe ngã xuống đất, người phụ nữ trong xe vẫn đang giãy dụa, cánh tay bị cắt một vết, máu tươi chảy ra.

Người đàn ông chỉ muốn có tiền thấy con dao găm trên tay làm tổn thương người, có chút hoảng loạn. Cô Khê thừa dịp kẻ bắt cóc lơ lửng, kéo người phụ nữ bên trong đi ra, "Mau! Chạy mau!"

Người đàn ông vừa bị đá văng đứng lên, muốn trả thù, nắm lấy mái tóc dài của cô, "Con đàn bà ngu xuẩn! Dám xen vào việc người khác!"

Cô Khê trở tay ôm lấy cổ hắn ta, qua vai quăng ngã, đem người té ngã trên đất, đồng thời cũng làm ngã chính mình, thân thể cô lúc này sức lực chưa quá khỏe mạnh, vũ lực của cô không thể phát huy hết sức. Một cái quăng ngã như vậy cơ hồ tiêu tốn toàn bộ sức lực của cô.

Người phụ nữ được giải cứu hô to: "Cứu mạng! Cứu mạng! Mau tới cứu người với!"

Gần đó có người nghe thấy tiếng kêu cứu, chạy tới gần.

Người đàn ông trên xe nhìn thấy tình huống này, hoảng loạn chạy trốn, người đàn ông té ngã trên đất cũng thấy không thích hợp cũng chạy theo.

Bệnh viện.

Cô Khê ngồi ở trên ghế, nhìn bác sĩ đang băng bó vết thương cho người phụ nữ.

Bà nói bà tên là Mạch Ngọc Linh, Cô Khê cảm thấy tên này nghe rất quen, nhưng không nghĩ ra được đã từng nghe qua ở đâu.

Đôi mắt Mạch Ngọc Linh vẫn còn sưng đỏ, vừa mới trải qua kinh hoàng không nhỏ, khóc hồi lâu. Gặp loại chuyện này, dù là ai cũng cảm thấy sợ hãi, Cô Khê hiểu nên suốt chặng đường luôn an ủi bà.

Chờ người nhà bà đến, cô lại đi.

Bác sĩ giúp Mạch Ngọc Linh xử lý tốt miệng vết thương, bọc băng vải, lại dặn dò một số việc cần lưu ý.

Mạch Ngọc Linh nhìn Cô Khê, hít mũi, một tay khác cầm tay cô, đôi mắt hồng hồng ánh lên niềm cảm kích, "Mới vừa rồi thật sự rất cảm ơn con, nếu không có con, dì cũng không biết sẽ phát sinh ra chuyện gì."

Cô Khê vừa nãy không nghĩ nhiều, loại tình huống này, cô không chút do dự xông lên, "Dì à, lần sau đi hãy cố gắng tránh xa địa phương hẻo lánh đi nhé."

"Được rồi." Bà tới làm đẹp, trước cổng thẩm mỹ viện có quá nhiều xe đỗ, quản lý kiến nghị bà tới mặt sau đường đỗ xe, mặt sau đường tương đối quanh quẽ, đèn đường cũng không có, phần tử bắt cóc phòng chừng đã nắm bắt được điểm này, cho nên mới xuống tay.

Cô Khê ngồi cùng Mạch Ngọc Linh trên ghế hành lang bệnh viện, an ủi vài câu, giúp bà xua đi bóng ma tâm lý.

Chờ đến 7 giờ rưỡi, con của Mạch Ngọc Linh mới tới bệnh viện.

Khi Cô Khê nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, cô tròn mắt há hốc mồm, một câu buột miệng thốt ra, "Cậu tại sao lại đến đây?"

Mạch Ngọc Linh nhìn con mình, lại nhìn Cô Khê: "Hai con quen nhau sao?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói: "Bạn học."

Mạch Ngọc Linh có chút kinh ngạc, "Thật trùng hợp."

Không nghĩ tới Mạch Ngọc Linh thế nhưng lại là mẹ Hạ Hữu Nam, Cô Khê cười gượng, "Cũng thật trùng hợp."

Cô Khê rốt cuộc đã nhớ ra đã nghe thấy tên này ở đâu, chính là ở cuốn tiểu thuyết "Những năm tháng tôi truy đuổi học bá", mẹ của nam chính tên Mạch Ngọc Linh.

Qua không bao lâu, chồng Mạch Ngọc Linh cũng tới đây, ông vô cùng lo lắng, nhìn ra được thực sốt ruột.

Sau khi Hạ Tuấn Thành đến, Mạch Ngọc Linh liền núp vào trong ngực ông khóc lên giống như thiếu nữ, "Vừa rồi thật sự đáng sợ, em còn tưởng rằng em lần này nhất định mất mạng."

Hạ Tuấn Thành nhẹ nhàng vỗ về bà, "Không có việc gì không có việc gì."

Cô Khê ho khan một tiếng, tự động tự giác đi sang bên cạnh, dán mặt vào tường, Hạ Hữu Nam cũng đi tới chỗ cô, anh hôm nay mặc quần áo thoải mái, quần chín phần màu xanh đen, phối hợp với áo POLO trắng.

Cố Khê vẫn là lần đầu tiên thấy anh mặc thường phục.

"Cảm ơn." Hạ Hữu Nam nói.

Cố Khê xác nhận anh nói câu cảm ơn này với cô, cô trả lời, "Không có gì."

Họ gọi cảnh sát, cảnh sát nhân dân yêu cầu họ đến đồn công an một chuyến để ghi chép. Cố Khê cũng coi là nhân chứng trực tiếp, cũng đi cùng đến đồn công an.

Địa điểm phát sinh không trang bị máy quay cho nên cảnh sát yêu cầu họ miêu tả đại khái bộ dáng đặc thù của kẻ bắt cóc.

Sau khi làm xong ghi chép, Cố Khê phát hiện đã 9 giờ tối, cũng không biết gần đây có xe buýt về trường hay không.

Ra cửa đồn công an, Hạ Tuấn Thành nói: "Cố Khê, lúc này đây thật sự cảm ơn cháu."

Cố Khê không cảm thấy mình đã làm chuyện kinh thiên động địa gì, chỉ nhàn nhạt cười: "Không có gì, di không bị sao là tốt rồi ạ."

"Nhà cháu ở đâu, chúng ta đưa cháu về" Hạ Tuấn Thành nói.

Cố Khê dừng một lúc, cô không muốn lúc này về nhà: "Cháu ở trường học."

Mạch Ngọc Linh hỏi: "Tại sao cuối tuần vẫn ở lại trường học?"

Cố Khê tùy ý tìm lấy cái cớ: "Cháu, nhà cháu ở xa, cho nên không thể thường xuyên trở về."

"Hóa ra là vậy." Hạ Tuấn Thành gật đầu, "Để bác đưa cháu về trường học trước."

Mạch Ngọc Linh đề nghị nói: "Hiện tại đã quá muộn, nếu không trực tiếp sang nhà chúng ta ở đi, nhà chúng ta có phòng cho khách."

Cố Khê vội vàng xua tay, "Không được, vật dụng quần áo cháu đều để ở trường, vẫn là về trường thì tốt hơn."

"Vậy được rồi."

Hạ Tuấn Thành lái xe, Mạch Ngọc Linh ngồi ở ghế lái phụ, Cố Khê cùng Hạ Hữu Nam ngồi ở ghế sau. Cố Khê tận lực ngồi sang bên cạnh, duy trì khoảng cách với Hạ Hữu Nam.

Hạ Hữu Nam ở trước mặt người nhà cũng ít mở miệng nói chuyện, toàn bộ đoạn đường đều hướng đầu ra bên ngoài cửa sổ.

Trên xe, Mạch Ngọc Linh lại nói chuyện với Cố Khê, "Cố Khê, Hữu Nam nhà chúng ta học cùng lớp với con sao?"

"Vâng ạ." Cố Khê trả lời: "Cháu ngồi phía trước bạn ấy."

Tâm tình Mạch Ngọc Linh thả lỏng đi rất nhiều, xoay đầu tới nhìn cô, "Cũng thật có duyên quá đi."

Cô dùng khước mắt liếc Hạ Hữu Nam, "Đúng vậy ạ."

"Hiện tại con bao lâu mới về nhà một lần?" Mạch Ngọc Linh hỏi.

Cố Khê nghĩ nghĩ, "Cái này không thể xác định, có đôi khi một tuần về một lần, có đôi khi mấy tuần."

Mạch Ngọc Linh nhìn con trai, "Hữu Nam, Cố Khê không thường về nhà, các con ở cùng lớp, con quan tâm đến bạn một chút."

Mạch Ngọc Linh đột nhiên nói lời này, Cố Khê có điểm xấu hổ, sợ làm Hạ Hữu Nam khó xử.

"Vâng." Hạ Hữu Nam nhàn nhạt lên tiếng.

Cố Khê không coi là thật, cũng không để trong lòng. Cô tuy rằng mới quen biết anh nửa tháng, nhưng cũng đã thăm dò tính tình anh, anh tuyệt đối sẽ không đặc biệt chiều cố bất kỳ người nào.

Tác giả có lời muốn nói: Người hỗ trợ đã lên sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Khi trở lại đã là 10 giờ, cổng trường cũng đã đóng.

"Trường học có quy định, học sinh nội trú 9 giờ tối phải về trường, cháu nhìn xem hiện tại đã mấy giờ rồi?" Bảo vệ trong phòng an ninh nói qua cửa sắt.

Cố Khê nói lời xin lỗi "Bác ơi, thật ngại quá, cháu có việc bận, bác châm chước mở cửa cho cháu với"

"Đây là quy định trường học, nếu cháu muốn đi vào thì gọi điện cho chủ nhiệm giáo vụ nói chuyện với tôi"

Mạch Ngọc Linh ở phía sau khuyên nhủ "Cố Khê, thôi vậy, ở lại nhà đi một đêm cũng giống nhau"

Cố Khê cũng không muốn ở lại nhà Hạ Hữu Nam "Dì à, cháu lại nói chuyện với bác ấy"

"Bác ơi, vừa nãy cháu không khỏe, mới tới bệnh viện truyền nước, hai giờ sau mới xong nên bị muộn" Cố Khê cầm vào thanh sắt cửa "Bác mở cửa cho cháu lần này, lần sau cháu nhất định sẽ chú ý thời gian"

Bảo vệ không kiên nhẫn nói "Tôi đã nói rồi, tôi không có quyền quyết định, gọi điện thoại cho chủ nhiệm giáo vụ, nếu chủ nhiệm đồng ý, tôi liền cho cháu vào"

Mặc cho cô giải thích thế nào, bảo vệ cũng không chịu nghe, Cố Khê có chút ảo não. Nếu không phải cả nhà Mạch Ngọc Linh đang nhìn cô, cô thật muốn trèo tường bên cạnh vào.

Lúc này, Hạ Hữu Nam cũng xuống xe, tay cầm di động đưa cho bảo vệ "Điện thoại của chủ nhiệm giáo vụ"

Bảo vệ bán tín bán nghi tiếp nhận di động, nghe được thanh âm đúng là của chủ nhiệm giáo vụ. Vừa rồi còn vẻ mặt lạnh nhạt mà ngay lập tức bảo vệ lộ ra tươi cười "Chủ nhiệm Trần, ài, chính là chuyện này, có học sinh đứng ở cổng trường, đến 10 giờ mới trở về, tôi lại không thể không tuân thủ quy định trường học, vâng, vâng, muộn như vậy còn làm phiền rồi, thật ngại..."

Cố Khê nhìn bảo vệ, tò mò nhỏ giọng hỏi Hạ Hữu Nam "Cậu thật sự gọi điện cho chủ nhiệm giáo vụ sao?"

"Ừ" Hạ Hữu Nam nhàn nhạt lên tiếng.

Cố Khê kinh ngạc, không nghĩ tới việc anh sẽ thật sự gọi cho chủ nhiệm.

Bảo vệ nói chuyện điện thoại một lúc, sau đó trả điện thoại cho Hạ Hữu Nam, lập tức mở cửa cho Cố Khê đi vào.

Cố Khê vào cửa, quay đầu vẫy tay, Mạch Ngọc Linh ở bên ngoài nói "Cố Khê, về sau có thể đi cùng Hạ Hữu Nam tới nhà chơi nhé"

Cố Khê lễ phép lên tiếng "Vâng, được ạ, dì cũng trở về đi"

Thời điểm này, phòng học cầu thang tầng một sáng đèn, đó là phòng chuyên dụng mà nhà trường cung cấp để học sinh nội trú tới tự học.

Trở lại kí túc xá, Cố Khê đột nhiên nhớ tới việc chính mình hôm nay ở siêu thị mua một túi các đồ dùng hàng ngày và lương khô, sau đó lúc mình háng hái làm việc nghĩa đã ném đi, rồi cô lại quên nhặt về.

Cô muốn khóc, một túi đồ kia giá trị 60 đồng nha. T.T

Cô một bên đau lòng một bên thu thập quần áo vào nhà vệ sinh tắm rửa, khi cởi quần áo mới phát hiện đầu gối thâm tím, hôm nay lúc cô vật lộn với kẻ bắt cóc, té ngã một cái, cô cũng không để ý.

Cô từ nhỏ đã theo ba tập võ thuật, vết thương lớn bé đều chịu qua nhiều không đếm được, chút này không tính là gì.

Trải qua ngày hôm nay, cô học được một bài học, hiện tại thể chất cơ thể này có hạn, về sau muốn đánh nhau với người khác, vẫn là phải dùng vũ khí, nếu không sẽ không có lợi thế.

Tối chủ nhật, học sinh lần lượt trở lại trường.

Tình mạch hai ngày, Cố Khê thấy được cảnh tượng trường học náo nhiệt, trong lòng cao hứng.

Cô giặt quần áo rồi về lớp, còn hai mươi phút nữa là tới tiết học buổi tối, trong phòng đã có hơn nửa học sinh.

Hạ Hữu Nam vẫn chưa tới.

Cố Khê kéo ghế dựa, vừa ngồi xuống, đại biểu toán học Đường Thành đứng trên bục giảng, cầm một viên phấn, viết trên bảng đen "Tối nay thu bài thi

trong tiết tự học thứ sáu tuần trước"

Bài thi toán học!!!!

Cố Khê nhanh chóng lật qua đồng bài kiểm tra, cuối cùng tìm được bài thi toán học trống trơn không có một vết nhẵn nào, cô một chữ cũng chưa viết!

Cố Khê vươn nửa người về phía bạn ngồi cùng bàn, hạ giọng nói "Khương Linh, cậu đã làm xong bài thi toán học chưa?"

Khương Linh nói "Ừ, xong rồi, sao vậy?"

Cố Khê cười cười "Cho tớ mượn chép với, tớ đảm bảo sẽ không sao chép giống hệt!"

Khương Linh dờ khóc dờ cười "Cuối tuần cậu không phải ở lại học sao? Tại sao không làm?"

Cố Khê nhớ tới hai ngày suy sút này, chột dạ nói "Mọi người đều không ở lại, tớ không cảm thấy có bầu không khí học tập nên không làm"

Khương Linh lấy túi đựng bài thi ra, từ bên trong lấy ra bài thi toán học sạch sẽ "Cho cậu"

Cố Khê như thấy được vật cứu mạng, vội vàng tiếp nhận "Cảm ơn"

Nhìn thời gian, còn 15 phút nữa là đến tiết tự học buổi tối, cô lấy bút ra, nhìn hai bài kiểm tra, bắt đầu chép!

Vì sợ giáo viên nhận ra là mình sao chép, Cố Khê cố ý sửa lại vài đáp án.

Thời điểm cô đang vui đầu chép bài, trên bàn có thêm một túi đồ, cô ngẩng đầu, thấy Hạ Hữu Nam đi qua bên người, lại nhìn túi đồ trên bàn, cô có phần không hiểu được, là Hạ Hữu Nam cho cô sao?

Cô quay đầu nhìn phía sau, chỉ đồ vật trên bàn "Cái này là...."

Hạ Hữu Nam kéo ghế ngồi xuống, thuận miệng nói "Mẹ tôi làm cho cậu"

Cố Khê hỏi "Cái gì thế?"

"Tự mình xem đi"

Nghe được đối thoại, Sở Dục Tân vỗ vỗ Khương Linh "Khương Linh, tớ không nghe lầm đi"

"Không có" Khương Linh nói "Tớ cũng nghe thấy"

Cố Khê đang muốn nhìn xem túi đồ kia là gì, phát hiện cả Khương Linh và Sở Dục Tân đều dùng ánh mắt kì lạ nhìn cô, cô gượng cười "Sao vậy?"

Khương Linh nhỏ giọng hỏi "Cậu từ khi nào phát triển quan hệ thân mật với Hạ Hữu Nam thế?"

Thân mật? Excuse me

Cố Khê chớp mắt "Tại sao cậu thấy thế"

Khương Linh dùng cầm chỉ về phía đồ vật trên bàn cô "Mẹ cậu ấy đã mang đồ cho cậu rồi, còn không thân sao? Đã gặp mặt ba mẹ rồi"

Cố Khê phun máu "Trí tưởng tượng của cậu thật phong phú"

Sở Dục Tân duỗi hai tay chống trên mặt bàn, "Vậy thì, rốt cuộc sao lại thế này?"

Cố Khê hít một hơi "Rõ ràng là các cậu hiểu lầm"

Sở Dục Tân hỏi "Nếu chúng tớ hiểu lầm, tình huống thật sự là thế nào?"

Cố Khê nhìn Hạ Hữu Nam phía sau, lại nghiêng người nhìn về phía bàn mình, hai người kia thật đúng là bát quái, một chút gió thổi cỏ lay nào liền mở rộng.

Cố Khê nhẹ nhàng băng quơ một câu "Thứ bảy trước, tớ giúp mẹ cậu ấy, để cảm ơn tớ nên bảo Hạ Hữu Nam mang đồ"

Khương Linh hỏi "Cậu giúp chuyện gì?"

"Chính là... một chút việc nhỏ... đó" Khóe mắt Cố Khê liếc nhìn Hạ Hữu Nam một cái.

Hạ Hữu Nam từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, Khương Linh và Sở Dục Tân cũng không tiếp tục truy vấn, Cố Khê thở dài nhẹ nhõm.

Đại biểu toán học Đường Thành ở trên bục giảng nói "Đội lát nữa đến giờ tự học, phiền các tổ trưởng thu bài thi toán học"

Nhìn bài thi mới chỉ chép được câu hỏi và các câu điền chỗ trống, nội tâm Cố Khê muốn hét aaaaaa, vội vàng vùi đầu vào chép bài.

Tiếng chuông vang lên, Cố Khê còn vùi đầu chép, tổ trưởng Hồ Ngọc Lan đã thu đến đây, cô một bên múa bút thành văn một bên kéo dài thời gian "Chờ tờ một phút, một phút liền xong!"

Hồ Ngọc Lan nói "Tờ đội lát nữa rồi thu cậu sau"

Cố Khê viết đáp án câu hỏi đầu và cuối xong, vầy vầy bài thi "Ngọc Lan, tờ xong rồi"

Nộp bài xong, Cố Khê thở dài nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng có thời gian nhìn xem trong túi Hạ Hữu Nam đưa là gì. Cô mở túi, bên trong là một chiếc hộp plastic màu đen, nhìn qua nắp nhựa thấy đồ bên trong, vậy mà lại là Tiramisu!

Chủ nhiệm lớp Vương Quế Phuong tiến vào, Cố Khê lập tức đem đồ bỏ lại trong túi, để vào ngăn kéo, sau đó lấy sách tiếng Anh ra đọc.

Hết tiết học buổi tối, Cố Khê đem bánh ra chia một nửa cho bạn cùng bàn, hai người ăn thật sự thỏa mãn

"A a a, ăn thật sự rất ngon, mua ở đâu vậy, tớ cũng muốn mua" Khương Linh vừa ăn vừa dậm chân nói

Cố Khê cũng cảm thấy ăn ngon, nhưng nhìn ra bánh kem này hẳn là rất đắt, cho nên cô cũng không biết mua ở đâu, dù sao cũng không có tiền mua.

Khương Linh quay đầu lại hỏi Hạ Hữu Nam "Hữu Nam, bánh kem này mẹ cậu mua ở đâu, cậu biết không? Cầu địa chỉ cửa hàng nha!"

Hạ Hữu Nam dựa vào ghế, mắt nhìn sách nói "Không phải mua"

"Oa, tự làm sao, lợi hại quá đi"

Cố Khê ăn xong bánh, còn chưa đã.

Lớp trưởng Ngô Văn Hân đi tới, "Cố Khê, đội bóng rổ nữ của chúng ta lần trước thắng, vừa rồi hội học sinh có người tới bảo cử đại diện tới phòng giáo vụ lãnh thưởng, cậu đi đi"

Cố Khê hỏi "Đi luôn bây giờ sao?"

"Ừ"

"Được" Cố Khê đứng dậy đi ra phòng học, tới phòng giáo vụ lãnh thưởng.

Lần này giải thưởng của cuộc thi bóng rổ, ngoài giấy khen, còn có 500 đồng tiền thưởng.

Cô lĩnh xong trở về, đưa tiền cho ủy viên sinh hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Giờ thứ hai của tiết tự học buổi tối, Vương Quế Phuong vào phòng học, hai tay chống trên bục giảng nói "Trước khi bắt đầu tiết tự học, chúng ta sẽ có một cuộc họp lớp đơn giản; tháng sau chính là đại hội thể thao trường, còn có một tháng chuẩn bị, Văn Hải, em phụ trách thống kê người báo danh tham gia các môn thể thao, mọi người cố gắng đăng kí nhiều một chút, mỗi hạng mục đều phải có người báo danh"

Vương Quế Phuong dừng một lúc, tiếp tục nói "Một điều quan trọng nữa là cách thức tiến hành đại hội thể thao, cái này thì lớp trưởng cùng ủy viên giải trí và ủy viên tuyên truyền phụ trách, các bạn khác nếu có ý tưởng tốt cũng có thể đề nghị với bọn họ, chúng ta cố gắng xác định trước kì nghỉ Quốc khánh, sau khi nghỉ Quốc khánh trở lại mới có thời gian tập luyện."

Thông báo xong về việc của hội thể thao, học sinh bắt đầu tự học, phòng học an tĩnh chỉ nghe thấy tiếng lật sách và tiếng bút cọ xát trên giấy.

Cố Khê lật quyển sách hóa học, nhìn đề bài, giống như đã từng thấy nhưng lại hoàn toàn quên mất cách làm. Cô học năm hai đại học thật sự dường như đã quên hết kiến thức cao trung, đề bài nhìn rất quen thuộc, nhưng cô lại không biết làm thế nào.

Cô rút cuộc không thể quay về bản thân ở thế giới kia, nếu muốn về sau có con đường tốt, cô muốn một lần nữa phấn đấu vì kì thi đại học.

Nghĩ đến đây, Cố Khê có động lực, mở sách hóa học, chậm rãi học từ trang đầu tiên, nhìn lại kiến thức căn bản để hiểu làm lại bài. Cô trước kia đã học qua, cũng có nền tảng, tự học không thành vấn đề.

Hết tiết tự học buổi tối, đợi đến lúc đã gần hết người đi, Cố Khê mới ra khỏi phòng học.

Khi xuống cầu thang, cô khát hiện Hạ Hữu Nam ở cầu thang bên dưới, cô nhanh chóng đi xuống, cuối cùng cũng đuổi kịp anh.

Hạ Hữu Nam dùng khoe mắt nhìn nhợt liếc nhìn cô, không nói chuyện.

Cố Khê nói "Bánh kem ăn rất ngon, cảm ơn"

"Tôi chỉ là người đưa, không cần cảm ơn tôi" Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói

"Thay tở cảm ơn mẹ cậu nhé" Cố Khê nghĩ đến việc Hạ Hữu Nam nói bánh kem không phải là mua, hẳn chính là người nhà anh làm, nhưng ai làm, Mạch Ngọc Linh sao? Tay bà ấy vẫn còn bị thương.

"Đúng rồi, bánh kem là mẹ cậu tự làm sao?"

"Không phải"

"Vật đó là"

"Đi làm"

Đi... Một lúc sau Cố Khê mới phản ứng lại đi mà anh nói là bảo mẫu trong nhà. Tiểu thuyết đã nhắc qua, nam chính Hạ Hữu Nam điều hành công ty, lại ở biệt thự, lái siêu xe, trong nhà có một hai bảo mẫu cũng không mấy kì lạ.

"Hữu Nam!" Phía sau truyền đến thanh âm của Đường Tiểu Đình, cô ấy bước trên cầu thang phát ra âm thanh thịch thịch thịch.

Cố Khê nghe được thanh âm ấy, tự động nhanh chân kéo ra một khoảng cách.

Đường Tiểu Đình phía sau đi đến bên người Hạ Hữu Nam Nam, cùng anh sóng vai xuống lầu, vừa mới chạy nhanh nên trong còn thở phì phò "Tốc độ của cậu cũng quá nhanh, tở vẫn luôn đợi cậu, không nghĩ tới nháy mắt một cái cậu đã đi rồi"

Hạ Hữu Nam cũng không thèm nhìn cô một cái, tự mình đi xuống tầng.

Đường Tiểu Đình đưa lễ vật trên tay cho anh "Cái này cho cậu"

Hạ Hữu Nam dùng khoe mắt nhìn túi màu hồng phấn trên tay Đường Tiểu Đình "Cái gì thế?"

"Bánh trung thu tự làm, tở và chị họ cùng làm, tở làm thật lâu mới thành công" Đường Tiểu Đình đỏ mặt nói "Đây là lần đầu tở làm bánh, có ý nghĩa trọng đại, nên tở muốn đem nó tặng cho cậu"

"Không cần"

"Tở đã ăn thử rồi, thực sự vị không tồi"

Hạ Hữu Nam lười lặp lại lời nói lần hai, đi xuống tầng một, lạnh mặt đi trước.

"Cậu không muốn thì tở tự mình ăn"

Cố Khê đi trước nghe được đối thoại của bọn họ, trong lòng nghĩ nữ chủ quả nhiên không dễ dàng. Người ta nói nữ theo đuổi nam chỉ cách một tấm vách ngăn mỏng, nhưng đối với nam sinh cao lãnh như Hạ Hữu Nam, nữ theo đuổi nam quả thực cách một ngọn núi Himalaya.

Kết cục của tiểu thuyết cô không xem, nhưng dựa theo kịch bản, cuối cùng nữ chủ ngốc nghếch nhất định sẽ hạnh phúc bên nam chủ. Nhưng quá trình thật gian khổ, rút cuộc phải vượt qua cả một ngọn Himalaya.

Cố Khê trở lại kí túc xá, ngồi ở mép giường cởi giày rồi đi tới ban công rửa mặt.

Khuông Linh và Ngô Văn Hân đang ở trên giường nói chuyện.

Ngô Văn Hân nói "Bánh kem của Kim Cách Lệ Xá đều không tồi, có một tòa gần China Resources, tở có thể thành viên, cậu lắm sau muốn đi có thể hỏi tở"

"Được nha" Khuông Linh vừa sửa sang lại đệm giường vừa nói "Nói đến bánh kem, tở phát hiện mẹ của Hạ Hữu Nam làm bánh kem siêu ngon, so với những cái tở đã ăn lúc trước ngon hơn nhiều"

Ngô Văn Hân kinh ngạc "Gi cơ, cậu đã ăn bánh kem mẹ Hạ Hữu Nam làm sao? Khi nào vậy?"

"Hôm nay luôn nha" Khương Linh nói "Tớ chỉ là kẻ hào quang của Cố Khê, bánh kem kia là Hạ Hữu Nam mang cho Cố Khê"

Vừa vào kí túc xá đã nghe được những lời này, Đường Tiểu Đình sắc mặt trắng xanh, Cố Khê vừa vặn giặt sạch khăn mặt tiến vào, vừa lúc đối diện với cô ấy.

Đường Tiểu Đình hốc mắt hồng hồng, giống như sắp khóc, vì cái gì Hạ Hữu Nam mang cho Cố Khê bánh kem? Anh không phải không thân cận ai sao?

Hơn nữa, vừa rồi anh còn cự tuyệt bánh trung thu mình đã khổ cực làm ra.

Ngô Văn Hân nhìn Cố Khê hỏi "Cố Khê, Hạ Hữu Nam thế nhưng mang bánh kem cho cậu nha"

Cố Khê lại đem lí do hôm nay nói lại, nói với bọn họ cô chỉ là giúp mẹ Hạ một chút việc, mẹ Hạ vì cảm tạ nên mới bảo Hạ Hữu Nam mang bánh kem cho cô.

Đường Tiểu Đình sau khi nghe ong, trong lòng tuy vẫn có khúc mắc, nhưng đã không còn khó chịu. Thì ra Hạ Hữu Nam không phải vì thích mới mang bánh cho Cố Khê.

Đường Tiểu Đình hào phóng mang bánh trung thu mình làm ra "Đúng rồi, tớ có bánh trung thu tự làm, cậu muốn ăn thử không?"

"Tớ đã đánh răng rồi, không ăn đâu" Khương Linh nói

Cố Khê tiếp lời "Tớ cũng vừa đánh răng rồi"

"Tớ tự ăn vậy" Đường Tiểu Đình mở gói ra, cầm một cái bánh trung thu cho vào trong miệng.

Hứa Uyển Uyển ghé sát vào tai cô ấy, hỏi "Cậu không phải muốn tặng cho Hạ Hữu Nam sao?"

Đường Tiểu Đình hít mũi "Cậu ấy không cần"

Hứa Uyển Uyển sờ đầu cô ấy "Không sao, chúng ta ăn"

Hạng mục của hội thể thao nam sinh đã báo đủ, hạng mục của nữ sinh hơn một nửa không có ai báo danh. Ủy viên thể dục Trương Vân Hải chỉ có thể cầm giấy báo danh hỏi từng nữ sinh.

Hỏi một vòng, cũng chỉ thêm mấy cái, còn vượt rào 100 và 1500 mét là hạng mục khó nên không ai báo danh.

Đến tổ ba, Trương Vân Hải một vẻ mặt đau khổ, đi tới tổ bốn, cậu ngay lập tức thay đổi khuôn mặt, đi đến bên cạnh Cố Khê, vỗ vai cô "Cố Khê, lại đến lúc cậu làm về vang lộp!"

Cố Khê có dự cảm không tốt "Vân Hải, chúng ta đều đã lớn, có chuyện gì cứ nói thẳng"

"Hắc hắc tớ nói thẳng nha" Trương Vân Hải để giấy báo trên bàn "Tớ đã nhìn, cậu chỉ báo 100 mét, mỗi người có thể báo danh ba hạng mục, suy xét một chút về 100 mét vượt rào là 1500 mét đi"

Cố Khê nói "Tớ không thể chạy vượt rào"

"Không sao, tớ đã nhìn thấy sức bật của cậu thực tốt, vượt rào tuyệt đối vừa học liền biết"

"Cái này..."

Trương Vân Hải bày ra biểu tình khóc "Mau giúp tớ, hai hạng mục này hoàn toàn không có ai báo danh, nếu chúng ta từ bỏ, đến lúc đó tổng thể lớp nhất định sẽ rất kém. Vì vinh dự của tập thể lớp, cậu nhất định phải tham gia, nếu không sẽ không có ai cả"

Cố Khê nghĩ ngợi, nữ sinh của ban cô thiếu, hơn một nửa đều không thích vận động, vì thế cô liền đáp ứng "Được rồi"

"Thật sự cảm ơn cậu"

Đại hội thể thao là đề tài được thảo luận nhiều nhất lúc cuối tuần. Hội thể thao được cử hành vào tháng 10, bởi vì trước đó còn có 8 ngày nghỉ Quốc khánh và trung thu, cho nên chỉ có thể quyết định trước ngày lễ, hơn nữa phải chuẩn bị trong lúc nghỉ Quốc khánh.

Sau khi thảo luận, mọi người quyết định sáng tạo trong huyền thoại Olympia.

Một bạn nữ sẽ được chọn làm nữ thần, mặc váy trắng, đầu đội mũ ô liu và cầm đuổi, phía sau sẽ có hai bạn nam và hai bạn nữ, những người khác mặc quần đen và áo sơ mi trắng, và cuối cùng sẽ chọn 5 học sinh nam để giữ biểu tượng Olympic.

Lớp trưởng Ngô Văn Hân và ủy viên giải trí đứng trên bục giảng trình chiếu powerpoint đại khái nói một chút về cách thức thực hiện, cùng với bàn bạc quá trình, sau đó bắt đầu công bố người được chọn.

Ngô Văn Hân nói "Người đứng trước lớp đã được chọn rồi, sẽ do bạn Hạ Hữu Nam đảm nhiệm. Mặt khác, người cầm biểu ngữ cũng đã chọn xong, hiện tại còn một nhân vật nữ thần quan trọng chưa quyết định, có bạn nữ nào tự nguyện không?"

Lớp học một mảnh trầm mặc.

Đa số các bạn nữ đều sẽ ảo tưởng có một ngày có thể mặc váy trắng lụa, xuất hiện trước mặt mọi người giống như công chúa, trở thành tiêu điểm của hàng vạn người.

Trong lòng đều nghĩ vậy, nhưng chủ động giơ tay đảm nhiệm nữ thần, có thể khiến người khác cảm thấy tự luyện, không biết lượng sức không?

Sở Dục Tân nghiêng người về phía sau cuốn quyển sách chọc chọc Cố Khê, nhỏ giọng xúi giục "Giơ tay nha, cậu là một bông hoa đẹp nha, vị trí nữ thần này tuyệt đối thích hợp với cậu"

Cố Khê lắc đầu "Không cần"

Tình tiết này đã xuất hiện trong tiểu thuyết, Cố Khê còn nhớ rõ, Đường Tiểu Đình vì có thể cùng Hạ Hữu Nam đứng trước đội ngũ lớp, báo danh đảm nhận nữ thần, thời điểm luyện tập chân vị sung lên, cô ấy vẫn kiên trì làm. Sau khi kết thúc, Hạ Hữu Nam công Đường Tiểu Đình tới phòng y tế.

Như vậy mới có cốt truyện ám áp phát triển, Cố Khê kiên quyết không can thiệp.

Ngô Văn Hân ở phía trên nói "Các bạn nữ tích cực lên nha, có ai tự nguyện không?"

Quả nhiên, Đường Tiểu Đình chủ động giơ tay "Tớ báo danh đi"

Ngô Văn Hân dừng một chút, nói "Được, vậy để Tiểu Đình đi"

Trần San dựa vào ghế, giọng nói ê ẩm "Tớ cảm thấy Đường Tiểu Đình thấp quá, một chút cũng không phù hợp với hình tượng nữ thần"

Đường Tiểu Đình có phần xấu hổ, cô chỉ cao 157cm, ở lớp học chỉ có thể tính là cao mức trung bình.

Trương Vân Hải nói "Lớp trưởng, tớ thấy Cố Khê thích hợp nha"

Cố Khê không nghĩ tới bị Trương Vân Hải điểm tên, tình huống này cũng quá xấu hổ, cô vội xua tay "Tớ không muốn đâu"

Ngô Văn Hân nói "Vậy vẫn là Tiểu Đình đi, không cao cũng không sao, đi thêm giày cao gót thì tốt rồi"

Đúng vậy, đi thêm giày cao gót là được thôi. Trong tiểu thuyết, Đường Tiểu Đình mặc váy trắng lụa, đi giày cao gót trắng, trang điểm xuất hiện khiến mọi người cũng có phần kinh diễm

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người nghĩ nam chính có bị xiêu lòng không

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Tiết tự học buổi tối đầu tiên, Cố Khê đang muốn đứng dậy đi lấy nước, ủy viên sinh hoạt Lưu Ngọc Châu cầm tờ giấy buổi sáng Cố Khê đưa, lại gần nói "Cố Khê, trường học quy định ngày 1 đến ngày 3 không thể ở lại, cậu sửa lại đơn này đi"

Cố Khê hỏi "Tại sao?"

"Mùng 1 là quốc khánh, mùng 3 là Trung thu, hai kì nghỉ này liền nhau, trường học không cho phép học sinh nội trú"

Nếu mấy ngày này không thể ở lại, vậy thì cô phải trở về căn nhà khiến cô không thoải mái kia. Cố Khê mím môi, tiếp nhận đơn, nói "Được, tớ sửa xong thì đưa cậu"

Sở Dục Tân nghiêng người nghe được đối thoại của bọn họ, tò mò hỏi "Cố Khê, cậu thế nhưng lại tính toán quốc khánh và trung thu đều ở lại sao?"

Cố Khê đem tờ giấy đặt ở mặt bàn, đáp lại "Ở nhà rất nhàm chán, vẫn là trường học tốt hơn"

Khương Linh nhớ tới việc gì, nói "Cậu cuối tuần không về nhà, nếu quốc khánh 8 ngày đều ở lại, vậy có nghĩa là một tháng đều không trở về nhà?"

Cái nhà kia cô thật sự không muốn trở về, Cố Khê lại không muốn cho người khác biết tình huống gia đình mình, nói lảng sang chuyện khác "Tớ đi lấy nước, các cậu có muốn không?"

"Không cần đâu"

Chờ Cố Khê đi rồi, Khương Linh quay người nhỏ giọng thảo luận với Sở Dục Tân "Cậu nói xem, Cố Khê không muốn về nhà, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì không?"

"Cậu ở cùng kí túc xá với cậu ấy, hẳn là rõ hơn tớ chứ"

"Cậu ấy không nói với tớ"

"Vậy càng không có khả năng nói với tớ"

Hạ Hữu Nam nghe đối thoại của hai người, thất thần nhìn sách vở, anh khép lại quyển sách, đứng dậy ra phòng học.

Vừa mới đi đến cửa sau, Cố Khê đang cầm một cốc nước sôi trở về vừa vận dụng phải Hạ Hữu Nam, cô đột nhiên dừng bước, cốc nước sôi trên tay đổ lên tay.

Cố Khê thấy đau, thấp giọng hô một tiếng "A, nóng quá"

Hạ Hữu Nam dùng ngón cái và ngón trỏ cầm dây của cốc nước "Dùng nước lạnh rửa đi"

Cố Khê cũng không suy nghĩ nhiều, đưa cái cốc cho anh, liền chạy về phía nhà vệ sinh rửa nước lạnh, mu bàn tay cô một mảnh đỏ, may thay nước cũng không phải 100 độ, bỏng cũng không nghiêm trọng lắm

Hạ Hữu Nam cầm cốc nước của Cố Khê trở lại phòng học, đặt lên bàn, trong lúc vô ý liếc qua đơn xin nội trú, cô xin 8 ngày.

Khương Linh và Sở Dục Tân đều dùng ánh mắt tò mò nhìn Hạ Hữu Nam, bởi vì hành động mang cốc nước giúp Cố Khê không phải là bình thường, anh chính là tăng băng sống Hạ Hữu Nam nha! Người sau thử mở miệng hỏi "Tại sao cậu lại cầm cốc của Cố Khê?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói "Cậu ấy bị bỏng rồi"

Không bao lâu sau Cố Khê trở lại, thấy cốc nước trên mặt bàn, quay đầu lại nói lời cảm ơn với Hạ Hữu Nam

Khương Linh hỏi "Cố Khê, cậu không sao chứ?"

Cố Khê lắc đầu "Không có việc gì đâu"

Kết thúc hai tiết tự học, Trần San và Cố Khê cùng nhau về kí túc xá, trên đường cô ấy vẫn canh cánh với việc Đường Tiểu Đình được chọn làm nữ thần "Tớ cảm thấy Đường Tiểu Đình cũng không biết tự lượng sức mình, cậu ấy vừa lùn lại còn xấu, còn dám giơ tay bảo làm nữ thần, tớ cảm giác ban chúng ta sẽ bị cậu ấy hủy"

Cố Khê không cho là đúng "Quả thật Tiểu Đình rất xinh, cậu ấy không cao nhưng đi giày cao gót và hóa trang sẽ rất kinh điển"

Trần San khó chịu "Cố Khê, vì sao cậu luôn nói giúp Đường Tiểu Đình, điểm này không giống cậu gì cả"

Nội tâm Cố Khê chửi thầm, cô hiện tại vốn dĩ không phải Cố Khê lúc trước. Hơn nữa, cô cũng không thích cùng Trần San nói xấu sau lưng người khác.

Nghỉ Quốc khánh 8 ngày, Cố Khê thành công xin ở lại từ ngày 4, nhưng ba ngày trước đó cô vẫn không về căn nhà kia.

Chờ đến 6 giờ cô mới đi, cổng trường đã hiu quạnh không mấy bóng người, xe buýt cũng không nhiều lắm, lên xe là lập tức có thể tìm thấy chỗ ngồi.

Cố Khê ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, bật máy di động, phát hiện có hai tin nhắn, là Quan Trần Lệ gửi hôm qua, nội dung đại ý bảo bà về nhà mẹ đẻ, 2 ngày sau mới trở về.

Cố Khê nghĩ đến việc Quan Trần Lệ không ở Chu gia, nếu hiện tại cô trở về hoàn toàn là người xa lạ, nhất định thật xấu hổ.

Cô gọi điện thoại cho Quan Trần Lệ "Mẹ ở nhà bà ngoại sao?"

"Đúng vậy, không phải mẹ đã nhắn tin cho con rồi sao?"

"Di động con cả ngày đều không mở nên không thấy tin nhắn"

Quan Trần Lệ hỏi "Con hiện tại ở đâu? Về nhà sao?"

Cố Khê âm ừ một chút "Mẹ, con cũng đến nhà bà ngoại nhé"

Quan Trần Lệ nói qua điện thoại "Quá xa, con đừng tới đây, ngày mai mẹ liền trở về"

Cố Khê tưởng còn có thể tránh việc về Chu gia, nghe Quan Trần Lệ nói xong, cô uể oải lên tiếng "Vâng ạ"

Cúp điện thoại, cô nhìn cảnh phố ngoài cửa sổ đến ngáy giấc, 6 giờ rưỡi, trời đã dần tối, đèn của những cửa hàng ven đường sáng lên, màu sắc rực rỡ của những ngọn đèn nê-ông lóe lên khiến người ta hoa mắt, ngày mai chính là ngày nghỉ dài hạn 8 ngày, mọi người đều vội vã trở về, trên đường cũng không có tình trạng tắc nghẽn.

Đi xuống khỏi xe buýt, Cố Khê đến tiểu khu của Chu gia.

Biệt thự Chu gia được xây cạnh một khu chung cư, cô đứng ở cửa sắt do dự một chút, trong lòng đã định sẵn lát nữa sẽ nói gì, làm gì, nếu Chu Đan giờ tính tình đại tiểu thư cô sẽ ứng đối thế nào.

Ánh đèn ô tô từ vỉa hè chiếu lại gây chói mắt, Cố Khê nghiêng đầu, một chiếc xe dừng lại ven đường, Chu Vĩ Hoành mở cửa xuống xe "Tiểu Khê, con đứng bên ngoài làm gì vậy?"

Cố Khê chào một tiếng chú, đi theo Chu Vĩ Hoành vào phòng.

Chu Vĩ Hoành nói "Bà ngoại con mấy ngày nay thấy không thoải mái, nên mẹ con trở về xem bà rồi"

"Vâng, mẹ đã nói với cháu rồi"

Chu Vĩ Hoành cười nói "Chú nghe mẹ con nói, cuối tuần này con ở lại trường, sao vậy, không thích ở với chú sao?"

Cố Khê không nghĩ tới Chu Vĩ Hoành sẽ trực tiếp hỏi vấn đề này, cô vội vàng nói "Không phải đâu, chỉ là việc học nặng, về đến nhà cũng chỉ chơi nên xin ở lại học tập ạ"

"Áp lực học tập ở cao trung khá lớn, nhưng cũng cần kết hợp giữa học tập và nghỉ ngơi, một người chỉ biết làm bài thi sẽ biến thành một sách, tự hại chính bản thân"

Cố Khê lắng lắng nghe, không lên tiếng, Chu Vĩ Hoành ngoài mặt đối xử với cô thực tốt, nhưng Cố Khê không cảm nhận được sự quan tâm chân chính của ông.

Trong nhà di bảo mẫu đã làm cơm xong, Chu Vĩ Hoành đưa túi công văn cho đi, nói với Cố Khê "Đem hành lý bỏ vào trong, lại đây ăn cơm đã"

"Vâng"

Cố Khê mang hành lý lên tầng, Chu Đan vừa lúc đi xuống, chạm mặt cô.

Chu Đan đưa ánh nhìn xem thường, hất mũi lên, Cố Khê cũng lười mang về mặt tốt, không biểu tình lên tầng.

Loại ăn nhờ ở đậu này thật sự không tốt, cô hận không thể thật nhanh vào đại học, cô vẫn có thể luôn ở lại trường, còn có thể kiếm tiền tự nuôi bản thân, không cần trở về nơi này.

Trên bàn cơm, Cố Khê câu nệ ăn vài miếng rồi về phòng.

Cô tắm rửa xong, nằm trên giường định xem một bộ phim để dòi đi cảm giác khi ở căn nhà này.

Mới xem phim được một phần ba, cô liền nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

Cô buông di động xuống giường mở cửa, Chu Vĩ Hoành đang đứng ngoài cửa, chắc là vừa mới tắm xong, ông mặc áo ngủ lại đây.

Cố Khê nhìn ông "Chú có việc gì sao"

Chu Vĩ Hoành đẩy cửa tiến vào "Chú có lời muốn nói với con"

Cố Khê thấy ông bước vào thuận tiện đóng cửa lại, cô nhăn mày, cảm thấy thật không thích hợp. Chu Vĩ Hoành cười cười, đặt tay lên bả vai cô "Nào, chúng ta ngồi xuống nói chuyện"

Cố Khê thuận theo, xem ông muốn nói gì.

Chu Vĩ Hoành đưa cô ngồi xuống mép giường, giọng điệu từ từ "Tiểu Khê, chú thấy con ở nhà quá câu nệ, một chút cũng không đem nơi này thành gia

đình mình, kì thật chúng ta hiện tại là người một nhà, con đừng luôn khách khí như vậy biết không"

Cố Khê đáp lại "Cháu biết"

"Biết thì tốt, con muốn mua gì thì nói, chỉ cần con muốn chú sẽ đổi đãi giống con gái ruột, mua cho con" Ngữ khí của Chu Vĩ Hoành một chút cũng không giống như nói với con gái mà là giống nói với tình nhân hơn.

Huống hồ, bọn họ còn đang ngồi trên giường, càng khiến người khác mơ màng.

Cố Khê thấy phản cảm, đứng dậy bảo trì khoảng cách, giọng điệu mang theo khách khí "Chú, những lời chú nói cháu đều biết, nếu cháu có yêu cầu sẽ nói với chú"

"Thật là, khách khí với ta làm gì" Ông đứng lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt Cố Khê, vẻ mặt dữ tợn mang theo ý cười "Cô gái nhỏ lớn lên cũng thật xinh đẹp, ở trường học đã câu được không ít nam nhân đi"

Cố Khê nhăn mày, Chu Vĩ Hoành nói chuyện ngày càng hạ lưu, cảm giác được điều này, cô đề cao cảnh giác "Thời gian không còn sớm, cháu muốn nghỉ ngơi"

Chu Vĩ Hoành tiếp tục đi tới ôm bả vai cô, cười phù phiếm "Khó có được ngày nói chuyện với chú, như thế nào lại muốn ngủ sớm, có phải mệt mỏi không, chú giúp con xoa bóp một chút, người liền thoải mái ngay" Ông đặt tay trên vai Cố Khê, bàn tay ái muội vuốt ve.

Cố Khê không thể nhịn được nữa, lùi một bước, đôi tay dùng sức bắt lấy cánh tay ông, động tác tiêu chuẩn chặn người. Cánh tay Chu Vĩ Hoành bị đè, hấn đau đến mức mặt đỏ tai hồng, kêu vài tiếng "Đau.... Đau...."

Cố Khê buông lỏng, lạnh lùng nói "Đi ra ngoài!"

Chu Vĩ Hoành được nói lỏng xoa bả vai "Mày đây là thái độ gì? Hả? Mẹ con các người hiện tại ăn của ta, dùng của ta, còn đối với ta như vậy, chính là bạch nhãn lang!"

Cố Khê mặt không đổi sắc, nhướn mày "Dâm loạn thiếu nữ vị thành niên, muốn ngồi tù ít năm thì hiểu một chút chứ?"

"Mày.... Ai dâm loạn mày?" Chu Vĩ Hoành chỉ vào Cố Khê mắng "Không biết tốt xấu!"

Chờ đến khi Chu Vĩ Hoành đi ra ngoài, Cố Khê ngực phập phồng, nếu vừa rồi là người lạ, cô đã sớm xuống tay. Nghĩ rằng hiện tại hấn vẫn là chồng của Quan Trần Lệ cô mới hạ thủ lưu tình.

Cô ổn định lại tâm tình một chút, nơi này thật sự cô không muốn ở lại. Nếu lúc trước vẫn còn một ít hảo cảm với Chu Vĩ Hoành, trải qua việc vừa rồi, cô hoàn toàn thấy rõ con người này. Thừa dịp Quan Trần Lệ không ở đây, hấn rốt cuộc muốn làm gì? Nếu không phải bản thân mình học võ, đối lại là nguyên chủ mong manh, hấn có phải sẽ làm không?

Cố Khê càng nghĩ càng thấy ghê tởm.

Cô đổi trang phục hàng ngày, thu thập đồ đạc, không từ mà đi khỏi căn nhà này.

Tác giả có lời muốn nói: Nữ chính chuẩn bị bật chế độ tự mình sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Mang theo hành lý đến một con phố thương mại cũ nát, bên cạnh có một vài nhà nghỉ, bên ngoài treo bảng hiệu cũ viết một đêm ở phòng đơn chỉ có 50 đồng.

Hiện tại đã hơn 10 giờ, Cố Khê cũng không muốn xách túi đi lang thang không có mục đích, dừng lại trước rồi tính sau.

Tiền trên người cô không nhiều lắm, sau khi vào một nhà nghỉ, cô trả một phòng đơn giá 50 đồng.

Người chủ tuổi trung niên đưa cho cô một chiếc chìa khóa, bảo cô tự mình đi lên tìm phòng. Cố Khê dẫn theo hành lý lên lầu, tìm được phòng có số ghi trên chìa khóa, mở cửa đi vào.

Nội thất trong phòng rất cũ, trong không khí cũng bốc lên một mùi kì lạ, nhưng cô vẫn hiểu đạo lý tiền nào của nấy, tạm thời ở lại đây, mấy ngày sau cô có thể về trường ở.

Khóa cửa lại, kiểm tra cửa sổ một chút, cô nằm lên giường, nhìn trần nhà phát ngốc.

Tết Trung Thu, Quốc Khánh kéo dài 8 ngày, ngày mai cô phải tìm việc làm thêm, có thể kiếm được ít nào hay ít đấy.

Cái nhà kia quá ghê tởm, đời này cô sẽ không trở về.

Thời điểm buổi tối khi cô đang mơ màng ngủ, cách vách truyền đến thanh âm kỳ quái, Cố Khê tỉnh lại, thanh âm bên tai ngày càng rõ ràng, ân ân a a có điểm làm gai lỗ tai.

Chết tiệt, chỗ này cách âm cũng quá kém.

Cô dùng gối che lại lỗ tai, chui vào trong chăn.

Bởi vì bức bối, cô chờ đến 1 giờ rạng sáng khi cách vách không còn truyền đến tiếng động mới đi ngủ.

Buổi sáng tỉnh lại, cô rửa mặt xong, kiểm kê tiền trên người một chút, đếm đi đếm lại cũng không đủ 100, chỉ có 92.

Hôm nay bắt buộc phải kiếm được việc làm thêm, tốt nhất là có thể ngay lập tức làm việc luôn.

Tết Quốc Khánh, khu thương mại gần đây nơi nơi đều là người, vô cùng náo nhiệt.

Cô tùy tiện mua hai cái bánh bao ăn ở cửa hàng bán đồ ăn sáng gần nhà nghỉ, còn mua một chai nước khoáng, tổng cộng hết 3 đồng.

Ăn xong bữa sáng, cô bắt đầu tìm việc làm thêm ở những chỗ xung quanh.

Ở KFC hay McDonald, cô không đủ 18 tuổi nên không thể làm, chỉ có thể tìm nơi không yêu cầu tuổi tác.

Cô đi dạo một vòng quanh phố ăn vặt bên cạnh, hỏi mấy cửa hàng có cần thuê thêm người làm thêm hay không, rửa chén hay bung thức ăn đều được.

Chủ cửa hàng đều lắc đầu xua tay, nói không nhận người.

Ở lối vào trung tâm thương mại, một nhóm người mặc áo phông màu xanh đang thực hiện các hoạt động xúc tiến bán hàng bột giặt. Nhân viên bán hàng dường như còn rất trẻ và tất cả đều là nữ.

Cố Khê tìm thấy một người đàn ông mặc tây trang, nhìn dáng vẻ giống như người phụ trách.

"Xin chào, chỗ các anh có tìm người làm thêm không?"

Người đàn ông nói: "Hiện tại đã đủ người rồi, để lúc sau đi."

Lần sau? Cố Khê lập tức lấy di động ra, "Tôi có thể xin WeChat của anh, tiếp theo nếu cần người làm thêm có thể tìm tôi."

Người đàn ông đánh giá cô, ngoại hình tuy tốt, nhưng da thịt non mịn, nhìn qua không giống như phải sống khổ cực, "Cô trước kia đã làm qua công việc này sao?"

Cố Khê khi học đại học đã hai lần làm việc làm thêm như thế này, cô gật đầu, "Đúng! Trước kia đã làm vài lần."

Người đàn ông lại hỏi: "Nơi này chúng tôi bán hàng từ 9 giờ sáng đến tận 7 giờ tối, giữa ca làm việc không có giờ nghỉ, cô chịu nổi sao?"

"Chịu nổi, chịu nổi, trước đây tôi đã làm việc ở siêu thị, từ 9 giờ sáng đến 9 giờ tối." Cố Khê cực lực đề cử chính mình, "Hon nữa, thành tích làm việc của tôi lúc đó cũng không tồi."

Người đàn ông xem xét ngoại hình thiếu nữ trước mặt không tồi, bọn họ gần đây tuyển dụng hay gặp phiền toái, vì thế liền đưa WeChat.

Sau khi trao đổi WeChat, Cố Khê rất vui vẻ, "Về sau tuyển người có thể tìm tôi, thời gian nghỉ của tôi rất rảnh."

"Được, không thành vấn đề."

Tâm tình Cố Khê sung sướng đi về.

Nước xa không thể cứu được lửa gần, cô vẫn phải tìm một công việc bán thời gian có thể đáp ứng nhu cầu hiện tại của mình.

Ở khu phố buôn bán dạo gần đó, thấy cửa hàng treo thông báo tuyển dụng, cô liền bước vào hỏi xem có thích hợp không.

"Dì ơi, cháu thấy bên ngoài ghi là cần tuyển người rửa chén, xin hỏi làm thêm có thể được chứ?"

Thu ngân lắc đầu, "Không tuyển không tuyển, chúng ta chỉ tuyển những di rởa chén làm chính thức, không tuyển làm bán thời gian."

"Ồ, vậy làm phiền rồi à."

Đi ra khỏi nhà ăn, Cố Khê khẽ thở dài một hơi, đối diện là một hàng net, hai người đàn ông từ bên trong đi ra, cô vừa lúc đối mặt với họ.

Thấy được bộ dáng rõ ràng, cô ngăn ra, vận khí thật kém, hai người kia chẳng phải là kẻ muốn bắt cóc Mạch Ngọc Linh trước đó không lâu đó sao?

Đối phương hiển nhiên không nhận ra cô.

Cố Khê không muốn lại đánh nhau với chúng, cô tuy rằng thông thạo võ thuật, nhưng đối phương là hai người đàn ông, lực lượng của cô kém một mảng lớn, không bắt đắc dĩ thì sẽ không ra tay.

Cô đeo cặp bay nhanh chạy đến hướng đường phố bên phải, chạy được một khoảng cách, cô qua kính chiếu hậu xe nhìn thấy chúng đang đuổi theo đằng sau.

Xem ra là muốn trả thù.

Ở phía trước đường cái, cô quẹo sang một bên, chạy đến nơi đông người.

Phía trước chính là hiệu sách, Cố Khê suy nghĩ có nên vào hiệu sách tránh hay không, bên trong nhiều kẻ sách, dễ dàng ẩn nấp.

Mới vừa chạy đến cửa, cô bắt gặp một hình bóng quen thuộc.

Thật trùng hợp, thế nhưng lại là Hữ Nam.

Hạ Hữ Nam cũng nhìn thấy cô, không đợi anh phản ứng, cô nhanh chóng ôm eo anh, vòng tới phía sau, thân thể kề sát.

Hạ Hữ Nam rất cao, vừa vặn có thể che hết Cố Khê.

Anh giờ tay muốn gỡ tay cô đang ôm bụng mình, Cố Khê thở hổn hển đem mặt dán sau lưng anh, nhỏ giọng nói: "Đừng nhúc nhích, cho tớ trốn một lúc."

Đôi tay Hạ Hữ Nam dừng lại, nghiêng đầu hỏi Cố Khê ở đằng sau: "Sao lại thế này?"

"Có người xấu đuổi theo tớ." Cố Khê nín thở, "Cậu trước tiên đừng nhúc nhích, chờ bọn chúng đi rồi hãy nói."

Hạ Hữ Nam để mặc cô, đây là lần đầu tiên có một thiếu nữ ôm anh, thân thể cách hai tầng vải mỏng manh dán sát vào nhau, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể cùng tiếng tim đập kịch liệt của cô.

Loại cảm giác này thực đặc biệt, bất tri bất giác, nhịp tim đập cũng từ từ nhanh hơn.

Duy trì tư thế ôm gần 2 phút, trong lúc đó hấp dẫn không ít ánh mắt.

Hai mắt Cố Khê lướt qua bả vai Hạ Hữ Nam, nhìn ngó xung quanh, xác nhận không thấy hai người kia, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ý thức được chính mình vẫn còn đang ôm Hạ Hữ Nam, cô cuống quýt buông ra, "Xin, xin lỗi."

Lỡ tai Hạ Hữ Nam ửng đỏ, quay đầu nhìn cô, "Vì sao bọn chúng lại đuổi theo cậu?"

Cố Khê nói: "Lần trước mẹ cậu không phải thiếu chút nữa bị bắt cóc sao, tớ phá hỏng việc của chúng, vừa nãy đụng phải bọn họ, phỏng chừng là muốn trả thù."

Hóa ra là kẻ bắt cóc Mạch Ngọc Linh lúc trước, Hạ Hữ Nam nói: "Báo cảnh sát trước đi."

"Ồi, tớ còn chẳng nghĩ tới việc báo cảnh sát."

Hạ Hữ Nam báo cảnh sát, cảnh sát nhân dân lập tức phái người đến, lấy ra camera theo dõi phụ cận, Cố Khê hỗ trợ chỉ ra và xác nhận, trong vòng 2 giờ liền tìm được hai người ở quán ăn khuya gần đó, cũng đem người đi truy nã.

Đương sự Mạch Ngọc Linh cũng bị gọi vào đồn công an, bà và Cố Khê hợp lực khai báo, phạm nhân liền bị kết tội.

Sau khi bắt được phạm nhân, Mạch Ngọc Linh rất vui vẻ, nhìn thời gian đã qua giữa trưa một chút, bọn họ đều chưa ăn cơm, vì thế mời Cố Khê vào nhà dùng bữa.

Cố Khê nghĩ đến tiền trong túi cô không còn mấy đồng, Mạch Ngọc Linh mời cô, cô cũng liền mặt dày vào nhà Hạ Hữ Nam ăn cơm.

Vợ chồng Mạch Ngọc Linh xem cô là ân nhân cứu mạng, rất cảm kích, đối xử với cô vô cùng chu đáo.

Cố Khê cảm thấy ở Hạ gia còn thoải mái hơn Chu gia rất nhiều.

Trên bàn cơm, Mạch Ngọc Linh gấp thức ăn cho Cố Khê, "Tiểu Khê cứ tự nhiên, ha ha, món cá chua ngọt này đặc biệt thơm ngon đó."

"Cảm ơn dì."

Hạ Tuấn Thành cười cười, "Ồ chỗ này đừng khách khí, muốn ăn cái gì cứ gấp."

"Vâng ạ." Cố Khê ăn món cá chua ngọt của Mạch Ngọc Linh, trong lòng thực thỏa mãn. Lúc ngẩng đầu vừa vận đối mặt với Hạ Hữu Nam, Hạ Hữu Nam cũng nhìn cô một cái, sau đó mới rời tầm mắt đi.

Cố Khê nghĩ, hay anh không vui khi cô đến nhà anh?

Vừa lúc này chỉ nghĩ Mạch Ngọc Linh nhiệt tình mời cô như vậy, hơn nữa cô cũng không có bao nhiêu tiền ăn cơm, cho nên liền đồng ý, hoàn toàn không suy xét Hữu Nam khả năng sẽ phản cảm.

Cố Khê cúi đầu ăn cơm, đợi lát nữa vẫn là ăn cơm nhanh để đi.

Mạch Ngọc Linh hỏi: "Cố Khê, Quốc Khánh cháu vẫn trọ ở trường sao?"

Cố Khê trả lời: "Không phải."

"Cháu một mình đến đây chơi sao?"

Cố Khê gạt đầu, "Vâng ạ."

"Cháu vẫn là thiếu nữ, một mình đi rất nguy hiểm, lần sau tốt nhất nên đi cùng bạn bè và người thân."

"Vâng ạ."

Ăn cơm xong, Cố Khê nói cô phải về nhà.

Hạ Tuấn Thành muốn đưa cô về, Cố Khê cự tuyệt, Mạch Ngọc Linh sợ Cố Khê không biết bắt xe buýt ở đâu, nói với Hạ Hữu Nam: "Hữu Nam, con đưa Cố Khê đến trạm xe buýt đi."

Cố Khê không muốn phiền toái Hạ Hữu Nam, "Không cần, thời điểm cháu đến đây đã tìm thấy trạm xe buýt rồi ạ."

"Đường chỗ chúng ta tương đối phức tạp, Hữu Nam quen thuộc hơn một chút, vẫn nên để nó đưa cháu đi."

Cố Khê còn đang suy nghĩ làm thế nào để giải thích, Hạ Hữu Nam lại đáp ứng đưa cô đi.

Cố Khê có điểm áy náy, hôm nay giống như đặc biệt phiền toái Hạ Hữu Nam. Những người như anh nhất định sẽ cảm thấy rất mất kiên nhẫn. Chỉ vì cô cứu mẹ nên anh mới phải thỏa hiệp.

Ra khỏi biệt thự Hạ gia, Cố Khê và Hạ Hữu Nam đi cạnh nhau trên con đường trải nhựa của khu biệt thự. Hai bên đường tỏa ra hương hoa quế, mùi hương tràn ngập khu phủ tràn sắc xanh.

Cố Khê nhìn thời gian, giờ đã 3 giờ chiều, cô không muốn đi thêm nơi nào nữa, muốn trở về nhà nghỉ ngơi hôm qua, sau đó tiếp tục tìm việc làm thêm.

Hay vẫn nên đi nơi khác?

Cô cũng không có phương hướng.

Nghĩ đến trên người không có đủ tiền, Cố Khê có điểm phiền muộn, cô nhìn bên cạnh Hạ Hữu Nam, mở miệng: "Hạ Hữu Nam"

"Ừ." Anh nhàn nhạt lên tiếng.

Cố Khê ậm ừ một chút, "Cậu, cậu có thể cho tớ mượn ít tiền không?"

Hạ Hữu Nam nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái: "Muốn bao nhiêu?"

"300, hoặc 200 cũng được." Cố Khê nói: "Tớ nhất định sẽ sớm trả cậu." Chờ cô tìm được việc làm thêm.

"Tôi không mang tiền."

Cố Khê mất mát một chút, "Vậy thôi."

Hạ Hữu Nam lấy di động ra, "Đưa cậu qua tài khoản WeChat."

"Vâng, cũng được, cảm ơn." Cố Khê lấy di động ra, mở mật khẩu, âm thanh nhắc nhở WeChat vang lên, Cố Khê tìm thấy một yêu cầu kết bạn, Hạ Hữu Nam. Anh được thêm vào thông qua nhóm WeChat của lớp.

Cô còn tưởng sẽ trực tiếp quét mã, không nghĩ tới anh chủ động kết bạn WeChat với cô.

Cô nhấn thông qua, rất nhanh, ngay sau đó, Hạ Hữu Nam đã gửi cho cô tin nhắn đầu tiên, đó là một tin nhắn chuyển khoản, không quá 300 nhân dân tệ.

Cố Khê bấm vào để nhận và gửi icon cảm ơn dễ thương.

Tại trạm xe buýt bên ngoài khu vực biệt thự, Cố Khê nói: "Cảm ơn, cậu mau trở về đi."

"Chú ý an toàn." Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói.

Cố Khê mím môi gật đầu, "Ừm."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Hạ Hữu Nam xoay người trở về, Cố Khê ở trạm xe buýt nhìn bảng hiệu điểm xe buýt, tìm xem xe nào thích hợp để đi.

Có hai xe đi qua trạm này, một là xe tối hôm qua cô đi đến gần đây, hai là xe đi đến trung tâm thương mại, nơi đó đâu đâu cũng là tòa cao ốc, nếu cô qua đó, xác định chắc chắn sẽ không tìm được nơi trú chân.

Suy nghĩ một hồi, Cố Khê vẫn quyết định trở về chỗ hôm qua, cùng lắm thì lại vào nhà nghỉ ở tạm một đêm.

Lên xe buýt, cô tìm vị trí ngồi xuống, lấy di động ra xem, phát hiện pin chỉ còn 7%, vẫn nên đi đến nhà nghỉ, sau đó sạc lại điện thoại thì tốt hơn.

Cô điều chỉnh điện thoại sang chế độ tiết kiệm pin, tắt màn hình, vừa định đem điện thoại bỏ vào cặp sách, tiếng chuông lại vang lên.

Là Quan Trân Lệ gọi tới, cô nhận cuộc gọi.

"Mẹ nghe đừng Chu nói con tức giận bỏ nhà ra đi phải không?" Quan Trân Lệ hỏi.

Tức giận bỏ nhà ra đi? Quả thật hẳn ta sẽ nói dối, Cố Khê nói: "Không phải, là ông ta..." Trên xe buýt còn có người khác, Cố Khê khó mà nói ra lời, đành phải hỏi: "Mẹ chừng nào thì trở về, đến lúc ấy chúng ta gặp mặt nói."

"Chắc khoảng sáng mai mới về." Quan Trân Lệ nói: "Con đó, đừng có giờ tính khí tiểu thư, đừng Chu của con đối xử rất tốt với chúng ta, con còn muốn thế nào?"

Chu Vi Hoành phỏng chừng đã gọi cho Quan Trân Lệ, còn nói cô bỏ nhà ra đi vì giờ thói tiểu thư. Đúng là sói đội lốt cừu.

Chuyện này Cố Khê muốn gặp mặt bà nói rõ ràng, hiện tại cô cũng lười giải thích, hơn nữa di động cũng sắp hết pin rồi, cô nói vài câu liền ngắt điện thoại, hẹn mai gặp lại Quan Trân Lệ sẽ nói tỉ mỉ kỹ càng.

Ngắt điện thoại, cô nhìn lượng pin, còn dư lại 2%, pin đã thấp đến nghiêm trọng.

Sau khi xuống xe buýt xem lại di động, di động đã tự tắt nguồn.

Cô tìm được nhà nghỉ trọ lại tối qua, thuê một phòng 50 đồng, vẫn là phòng sáng nay cô vừa rời đi. Trong thời gian này, dưới lầu thực âm ỉ, trước cửa hàng gần đó đang phát quảng cáo cùng âm nhạc, nhiều loại âm thanh trộn lẫn vào nhau, có vẻ thật phần ồn ào.

Cố Khê tìm thấy ổ điện đang cắm cái ti vi bị hỏng bên cạnh tủ căn phòng, lúc này mới phát hiện không mang theo sạc điện thoại. Ngày hôm qua cô vội vàng rời khỏi Chu gia, chỉ mang theo cặp sách, bên trong có hai bộ quần áo để tắm rửa, kết quả lại quên mạng theo sạc trên tủ đầu giường.

Vừa mới đưa 50 đồng cho chủ nhà nghỉ, trừ tiền xe buýt và bữa sáng, trên người cô giờ chỉ còn có 32 đồng, đi xuống cửa hàng bên cạnh mua bộ sạc hơn 10 đồng, tâm Cố Khê nhỏ máu.

May mà cô còn mượn Hạ Hữu Nam 300 đồng, bắt quá tiền ở WeChat, phải có máy quét mới có thể sử dụng tiền ở bên trong.

Mua xong sạch, di động rớt cuộc có pin, sau khi mở nguồn, Cố Khê phát hiện ra một tin tức mới, người phụ trách chương trình khuyến mãi bột giặt mà cô đã thêm vào sáng nay gửi tin nhắn đến.

Cô nhấp vào mở ra xem.

Mr.Zhang: Xin chào, tôi là giám đốc kinh doanh bột giặt Lam Nguyệt sáng nay đã trao đổi WeChat với cô, bên này chúng tôi có nhân viên khuyến mãi bị ốm, mấy ngày kế tiếp không thể tới, sáng mai cô có thể đến đây làm không?

Cố Khê như thấy được ánh sáng rạng đông, kích động đến nổi tay đánh chữ cũng run run: Có, có, ngày mai tôi sẽ đến.

Thật lâu sau người phụ trách mới trả lời: Tốt, từ ngày 2 đến ngày 8, mỗi ngày từ 9 giờ sáng đến 7 giờ tối, tiền lương 120 một ngày, chiều thứ bảy kết thúc sẽ trả lương.

Cố Khê: Không thành vấn đề!

Từ ngày 2 đến ngày 8, tổng cộng là 7 ngày, 7 ngày mà 1 ngày 120, tổng cộng là 840! Cố Khê vô cùng vui vẻ, ôm gối ở trên giường lăn vài vòng.

Buổi tối hôm nay cô muốn ăn mừng một chút, rộng rãi một chút, ăn một bữa cơm niêu 15 tệ!

Ngày hôm sau, Cố Khê đến địa điểm khuyến mãi trước nửa tiếng, các nhân viên khác còn chưa tới, cô liền đi dạo quanh cửa hàng quần áo bên cạnh.

"Tiểu thư, đây là đây là trang phục mùa thu mới nhất năm nay của chúng tôi, dáng người và làn da của cô đẹp như vậy, mặc vào nhất định sẽ rất đẹp." Nhân viên cửa hàng tiếp tục nói: "Hay là cô lấy xuống thử đi."

Cố Khê nhìn giá ghi trên đó, 488 tệ, tất cả tiền cô có trong người gộp lại cũng mua không nổi. Cô phát tay: "Không cần, cảm ơn."

Cô xoay người bước ra khỏi cửa hàng.

Quầy hàng khuyến mãi đã có người lục tục chạy đến, Cố Khê đi tới, gặp được người phụ trách hôm qua. Người phụ trách đưa cho cô một cái áo màu xanh logo quảng cáo, bảo cô đi thay.

Cố Khê đi đến nhà vệ sinh gần đó thay quần áo, sau đó liền bắt đầu làm việc.

Cô vốn đã có kinh nghiệm với công việc này. Cô đứng cạnh một đồng bột giặt được đóng gói gọn gàng và hô lên với những người đi bộ: "Khuyến mãi lớn bột giặt đây, mua 1 tặng 1, đi ngang qua dạo ngang qua, nhìn một cái, coi một chút!"

"Dì ơi, muốn mua bột giặt sao, chỗ chúng con đang có chương trình mua 1 tặng 1, dì lại đây nhìn xem đi."

"Xin chào, muốn mua bột giặt sao, chỗ chúng tôi đang bán, giá cả rất phải chăng."

.....

Người phụ trách nhìn thấy cô nghiêm túc như vậy, rất vừa lòng gật đầu.

Làm việc nơi khuyến mãi có 5 người, giữa trưa thay phiên đi ăn cơm.

Thời điểm đến phiên Cố Khê đi ăn cơm đã qua 2 tiếng, cô đói đến nổi da bụng như dính vào lưng, nhưng vì muốn làm tốt công việc, cô vẫn luôn chịu đựng.

Thời gian ăn cơm không thể vượt quá nửa tiếng, Cố Khê ở cửa hàng bên cạnh giải quyết nhanh bữa cơm trưa.

Trong lúc ăn cơm, Quan Trần Lệ gọi điện thoại đến, hỏi cô đang ở đâu, bà muốn tìm cô.

Cố Khê nghĩ đến buổi chiều còn phải tiếp tục làm việc, nếu rời đi quá lâu thì không tốt, vì thế hẹn 7 giờ tối gặp Quan Trần Lệ.

Quan Trần Lệ từ trước tới nay chưa bao giờ nghĩ rằng đứa con gái mười đầu ngón tay chưa từng chạm qua nước sôi sẵn sàng làm công việc nặng nhọc như vậy, bà đứng cách đó không xa, nhìn cô cầm chai bột giặt, ra sức tuyên truyền quảng cáo, giọng nói đã có chút khàn khàn.

7 giờ gian hàng mới bắt đầu đóng cửa, cô cũng không nghĩ mình thân phận nữ nhi yếu đuối, giúp mang từng hộp bột giặt để lên xe.

Giám đốc kinh doanh rất vừa lòng, giờ ngón cái với Cố Khê: "Cố Khê, làm việc không tồi."

Cố Khê cười cười, khi quay đầu lại, phát hiện mẹ mình đứng cách đó không xa nhìn cô.

Cô nói với giám đốc kinh doanh, "Giám đốc, tôi đi trước."

"Được."

Cố Khê chạy đến trước mắt Quan Trân Lệ, kêu bà một tiếng, "Mẹ."

Quan Trân Lệ nhìn cô, "Không có tiền có thể nói với mẹ, tại sao lại đi làm công?"

Cố Khê tiến lên, gờ tay ôm bà vai bà, "Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện."

Cô đưa Quan Trân Lệ đến vườn hoa quảng trường bên cạnh ngôi, mua hai ly trà sữa, mỗi người một ly.

Quan Trân Lệ nói: "Cố Khê, cùng mẹ trở về đi, đừng giờ tính tiểu thư ra nữa."

"Vậy mẹ nói cho con biết, người họ Chu kia đã nói với mẹ cái gì?"

"Ông ấy nói với mẹ, tối hôm trước dựng muốn tìm con nói vài câu, nói con ở nhà đừng quá câu nệ, mới chỉ chạm vào vai con một chút, con liền không vui phát giận, náo loạn muốn bỏ nhà ra đi."

Trong lòng Cố Khê phát cáu, tên họ Chu kia thật ghê tởm, "Mẹ, con đã lớn rồi, phân biệt được cái gì là chạm vai, cái gì là dâm loạn. Mẹ biết hẳn còn nói cái gì không, hẳn nói, con lớn lên xinh đẹp như vậy, có phải có rất nhiều nam nhân hay không. Hẳn ta còn nói, hai mẹ con chúng ta đã dựa dẫm vào hẳn ta mà còn không biết tốt xấu. Cho nên, ở trong mắt hẳn, cả hai chúng ta chỉ là thú cưng dựa vào hẳn để sống, nếu không nghe lời hẳn, thì chính là chó phản chủ..."

"Đừng nói nữa." Quan Trân Lệ đánh gãy lời cô.

Cố Khê nhìn sắc mặt Quan Trân Lệ, thử nói: "Cho nên, thật ra mẹ cũng biết hẳn ta là loại người này, đúng không?"

"Không, mẹ vẫn tin dựng Chu của con." Quan Trân Lệ nói.

Cố Khê nhăn mi lại, "Vì sao?"

Quan Trân Lệ nói: "Dựng Chu làm người như thế nào, mẹ rất rõ ràng, ông ấy tuyệt đối sẽ không nói những lời này."

Cố Khê nhún mày lại thật sâu, "Mẹ tình nguyện tin tưởng hẳn, nhưng lại không tin con gái mình sao?"

"Mẹ không phải không tin con." Quan Trân Lệ hít vào một hơi, trầm mặc một lát, "Ba con lúc trước khi gặp chuyện, cái gì cũng chưa để lại cho chúng ta, nếu không có dựng Chu, hai mẹ con chúng ta đã phải lưu lạc đầu đường, chúng ta hẳn phải nên cảm kích ông ấy."

Trong một khắc, Cố Khê liền hiểu được tâm tư Quan Trân Lệ, bà thực ra không phải vì yêu Chu Vĩ Hoành nên mới gả cho hẳn, chỉ là vì Chu Vĩ Hoành có thể là người bà có thể dựa vào.

Sau khi bà gả cho Cố Hải vẫn luôn được sống trong cuộc sống của phú bà, sau khi Cố Hải vào tù, tài sản sở hữu đều bị tịch thu, bà không có cái gì, cũng không có năng lực tự kiếm tiền, chỉ có thể dựa vào Chu Vĩ Hoành sống. Bà thậm chí để lấy lòng Chu Vĩ Hoành mà cố tình chiều chuộng Chu Đan xấu tính.

Ngay cả khi bà tin Chu Vĩ Hoành thật sự làm ra chuyện khác người, bà cũng sẽ không dễ dàng rời bỏ hẳn.

"Tuy nhiên, con vẫn sẽ không trở về Chu gia." Cố Khê nói.

Hốc mắt Quan Trân Lệ đỏ lên, "Vậy con muốn đi đâu? Con có thể đi nơi nào?"

"Con có thể xin trọ ở trường dài hạn." Cố Khê tiếp tục nói: "Hơn nữa, con có thể tự mình làm công kiếm tiền, nuôi sống chính bản thân."

Quan Trân Lệ nghĩ đến bộ dáng làm việc lúc này của con gái, có chút không đành lòng, "Con còn đang đi học, sao có thể đi làm thêm?"

"Cuối tuần, hoặc là ngày nghỉ, con đều có thể đi làm thêm, kiếm tiền đủ nuôi chính mình." Cố Khê gờ tay cầm mu bàn tay bà, chưa từng từ bỏ ý định mà khuyên lại bà, "Mẹ, nếu mẹ chịu rời khỏi Chu Vĩ Hoành, chờ con đi học xong, tốt nghiệp, con sẽ liền cố gắng làm việc nuôi mẹ, làm người con có hiếu nhất. Mẹ thấy có được không?"

Quan Trân Lệ tiếp tục trầm mặc, một lát sau, bà rút tay ra, "Dựng Chu của con rất tốt, mẹ sẽ không rời bỏ ông ấy."

Cố Khê nhìn Quan Trân Lệ, cảm thấy mình nói thế nào cũng không được, cô hít sâu một hơi, "Vậy mẹ về đi."

Quan Trân Lệ từ ví rút ra một ít tiền, "Số tiền này cho con cầm."

Cố Khê không nhận, "Con không cần."

"Cầm lấy." Quan Trân Lệ nắm tay Cố Khê, một mực muốn đưa cho cô.

"Con thật sự không cần." Cố Khê đưa lại cho Quan Trân Lệ, kiên quyết không nhận tiền, cô nói: "Mẹ cũng thấy rồi, hiện tại con có thể tự làm công kiếm tiền, tiền của hân, từ giờ trở đi, một phân cũng không muốn."

Quan Trân Lệ không thể hiểu nổi cô, "Con từ lúc nào trở nên cứng đầu vậy?"

Cố Khê nói: "Con chỉ là trưởng thành, biết tiền nào nên tiêu, tiền nào không nên tiêu mà thôi."

Quan Trân lệ giật mình, mặt ngoài những lời Cố Khê là nói chính mình, trên thực tế đang ám chỉ bà vì vinh hoa phú quý mà cam chịu.

Cố Khê nói: "Mẹ trở về đi."

"Vậy con tự chăm sóc mình thật tốt." Mắt Quan Trân Lệ hồng hồng, "Nếu cần tiền nhất định phải gọi điện cho mẹ.""

"Vâng, con biết rồi."

Quan Trân Lệ xoay người đi khỏi.

Cố Khê ngồi một mình ở bên cạnh vườn hoa trong quảng trường, xung quanh không ít người đi lại, đáng tiếc một người cô cũng không quen biết.

Trà sữa trên tay còn chưa uống xong, đã lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặt trăng thật tròn, cô mới nhớ đến ngày mai là Trung Thu.

Nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời đen, không hiểu sao, những giọt nước mắt chọt rơi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Ngày hôm sau, Cố Khê tiếp tục làm việc quảng cáo bột giặt, so với hôm trước còn tích cực hơn.

Kết thúc công việc là 9 giờ, cô vội vã trở về trường. Ở lại trường học có thể miễn được 50 đồng tiền khách sạn mỗi ngày.

Công việc tiếp thị này rất mệt, mỗi ngày phải từ sáng đến tối vẫn luôn phải nhiệt tình, hô to khẩu hiệu cho đến khi khàn cổ họng. Cố Khê cơ hồ luôn tràn đầy sức sống vào buổi sáng, còn buổi tối thì kiệt sức.

Vào ngày kết thúc công việc, Cố Khê gặp lớp trưởng Ngô Văn Hân và ủy viên tuyên truyền Đàm Mỹ Thanh, hai người đang đi mua một ít vật phẩm cho hội thể thao.

Cố Khê cũng không che dấu việc mình làm, trực tiếp nói với bọn họ. Ngô Văn Hân và Đàm Mỹ Thanh không muốn làm chậm trễ công việc của cô, vì thế nói mấy câu liên tới cửa hàng bên cạnh mua đồ.

Ngày đầu tiên đi học sau kì nghỉ Quốc khánh, dưới sự thôi miên của giáo viên toán học, Cố Khê không chống đỡ được, cô dựng sách giáo khoa, cầm đề trên tay rồi nhắm hai mắt lại.

Hạ Hữu Nam ở phía sau nhìn thoáng qua Cố Khê đang nằm trên bàn, cô có thể ngủ bao nhiêu mới đủ?

Giáo viên toán học trên bục giảng sắc bén liếc một cái đã thấy Cố Khê đang ngủ gục trên bàn, ông đẩy chiếc kính lên mũi "Cố Khê!"

Cố Khê không nghe thấy, giáo viên toán học nâng âm lượng hô một tiếng nữa "Cố Khê!"

Khương Linh ngồi cạnh vội vàng dùng khuỷu tay chọc chọc người đang ngủ, Cố Khê từ trong giấc mơ bừng tỉnh, vẫn còn đang mơ hồ, khi ngẩng đầu lên vừa lúc đối mặt trầm xuống của giáo viên.

Cố Khê mở to hai mắt, lập tức mở sách, nhìn mặt bàn Khương Linh, giờ trang 35.

Giáo viên toán học dựa vào bục giảng bên cạnh, nhìn quyển sách "Vậy thì đứng học đi"

"Vâng" Cố Khê cầm sách vờ đứng lên.

Giáo viên toán học tiếp tục nói "Tôi biết tám ngày vừa qua, các bạn mắc hội chứng kì nghỉ, nhưng ở trường học cũng không thể lơ là nên hãy nhanh chóng quay lại học tập. Nếu còn có ai cảm thấy mệt mỏi, tự giác đứng dậy nghe giảng"

Giáo viên vừa dứt lời, Trương Văn Hải cũng đứng lên. Ông ho khan một tiếng "Chúng ta tiếp tục học"

Cố Khê đứng nghe giảng vẫn thấy chóng mặt, đầu óc rối bời, con buồn ngủ cũng chưa tiêu tan, mà thời gian lại trôi thật chậm, 15 phút mà lâu như đợi 15 tiếng đồng hồ vậy.

Cuối cùng cũng chờ đến lúc tiếng chuông tan học vang lên, giáo viên toán học nói câu tan học, Cố Khê ngồi xuống, mở sách vở, sứt mặt gối lên cánh tay, muốn an ổn ngủ 10 phút.

Nhưng là..... Cô phát hiện, thế nhưng không ngủ được!!!

Rõ ràng lúc đi học cô thấy buồn ngủ đến mức muốn ngất đi. Hiện tại lại quá tỉnh táo!

Không thấy buồn ngủ nên Cố Khê dứt khoát không ngủ nữa. Khương Linh ở bên cạnh hỏi "Cố Khê, không phải hôm qua 10 giờ cậu ngủ rồi sao, tại sao lại như vậy?"

Cố Khê bắt đầu cười "Tôi phát hiện ra tôi không thực sự muốn ngủ, nhưng tôi bị giáo viên toán học thôi miên"

Khương Linh chống cằm "Cậu còn dám ngủ trong tiết toán, hiện tại toán ngày càng khó, tôi cực kì sợ nghe xong thiếu kiến thức, cũng không dám chớp mắt nhiều"

Sở Dục Tân ở phía sau rướn người lên "Ai à, các cậu quốc khánh đi chơi đâu vậy?"

Cố Khê lắc đầu "Không đi đâu"

Khương Linh cũng lắc đầu "Bài tập nhiều như vậy, làm sao có thời gian đi chơi"

"Bài tập..." Cố Khê lúc này mới nhớ tới, trong kì nghỉ Quốc khánh bài tập cô chưa làm một tí nào, chỉ cố kiếm tiền "Khương Linh, tiết tiếp theo là gì thế?"

"Hóa học"

Cố Khê lập tức lật lại cuốn sách lúc trước ghi bài tập Bài tập hóa học trong Quốc khánh, luyện tập trang 12-24, đi học kiểm tra!

Cô nhanh chóng mở sách luyện tập hóa học, xé đáp án chép.

Sở Dục Tân phía sau hai tay chống bàn, nhìn Cố Khê đang vui đùa chép đáp án, tấm tắc lắc đầu nói "Cố Khê, cậu gan thật nha, một trang cũng chưa làm, tôi cũng không dám làm vậy"

Cố Khê cầm bút trong tay nhanh chóng chép đáp án "Đừng nói chuyện với tôi, tôi đang rất vội"

"Đừng đầu tranh nữa, sách luyện tập hóa học tổng cộng 12 trang, mất 1 giờ để chép" Sở Dục Tân nói

Cố Khê cảm thấy Sở Dục Tân nói đúng, quả thật không nên cố làm, bởi vì lúc cô mới chép được 2 trang liền vào học, giáo viên hóa học vừa lên lớp liền nói "Tiết này chúng ta chủ yếu giảng đề luyện tập giao trong kì Quốc khánh, các bạn đã làm xong chưa?"

Mọi người trầm miệng một lời nói "Làm xong rồi ạ"

Cố Khê không dám lên tiếng, vui đùa tiếp tục chép đáp án.

Giáo viên hóa học đảo mắt nhìn quanh lớp "Tôi sẽ không kiểm tra từng người một, bạn nào chưa làm tự giác đứng lên"

Liên tục có những tiếng ghế cọ xát với mặt đất, Cố Khê ngẩng đầu nhìn, những học sinh cá biệt của lớp đều đứng lên, tạm thời còn không có bạn học nữ nào.

Nội tâm cô rối rắm, đem đáp án vừa xé bỏ vào ngăn kéo, sau đó đứng lên.

Giáo viên hóa học nhìn lướt qua 7-8 học sinh, tầm mắt cuối cùng dừng trên người Cố Khê "Cố Khê, tại sao em lại chưa làm bài?"

Cố Khê ậm ừ một chút, lắc đầu "Không vì lí do nào cả"

Nghe thấy câu trả lời này, giáo viên hóa học có chút thất vọng "Tôi giao bài tập với kì nghỉ Quốc khánh không tính là nhiều, một ngày làm một hai trang nửa tiếng là có thể xong. Bài tập cần làm, bởi vì làm xong khi tôi giảng các bạn mới có ấn tượng, nếu không tôi nói các bạn sẽ không hiểu gì"

Cố Khê cúi đầu, ngón tay kéo góc cuốn sách.

Giáo viên hóa học tiếp tục nói "Đứng một bên nghe giảng, đừng làm ảnh hưởng những bạn khác"

Cố Khê cầm bút và sách, đứng ở lối đi gần bàn, dựa vào tường.

Giáo viên bắt đầu giảng từ đề đầu tiên, Cố Khê nghiêm túc nghe, vừa nghe vừa ghi chép.

Nghe một lát, cô thấy hơi khát nước, nhân lúc giáo viên viết bảng, cô đem sách vở và bút đặt ở góc bàn, cầm cốc uống nước. Khi cầm sách vở động tác vội vàng, bút ở phía trên bị quăng ra ngoài, dừng ở bên chân Hạ Hữu Nam.

Cô vội vàng cúi người nhặt, cùng lúc đó Hạ Hữu Nam cũng cong eo, hai người bốn mắt nhìn nhau phía dưới bàn.

Tay Hạ Hữu Nam thon dài cầm lấy cái bút, đưa cho Cố Khê, cô dùng âm thanh nhỏ nhẹ nói cảm ơn, rồi đứng lên tiếp tục nghe giảng.

Đứng ở lối đi nghe giảng, Cố Khê cầm sách, khóe mắt phát hiện Hạ Hữu Nam cũng không đang nghe giảng, mà đang giờ sách. Quả nhiên giống như tiểu thuyết viết là thiên tài, tư duy logic và trí nhớ siêu phàm, đi học không cần nghe, xem sách học cũng có thể đứng nhất.

Hạ Hữu Nam dường như biết Cố Khê nhìn lén, từ sách vở anh nâng mắt lên. Cố Khê vội vàng quay đầu, một bộ dáng nghiêm túc nghe giảng.

Đang nghe cô lại nghĩ đến một việc, hình như mình còn thiếu Hạ Hữu Nam 300 đồng, số tiền đó đã giúp cô chịu đựng qua khoảng thời gian quốc khánh. Ngày hôm qua sau khi làm việc xong, giám đốc kinh doanh cho cô 900 nhân dân tệ tiền lương, nhiều hơn 60 nhân dân tệ coi như khen thưởng. Lấy được số tiền này, toàn bộ tài sản của cô đã vượt qua 1000 nhân dân tệ, bất quá lúc sau cô còn nợ Hạ Hữu Nam 300 nên cũng chỉ dư lại hơn 700.

Nếu ở trong lớp học trả tiền cho Hạ Hữu Nam, những bạn học kia phỏng chừng sẽ lại suy đoán, Cố Khê nghĩ ngợi, vẫn nên chọn thời gian thích hợp thì tốt hơn.

Mỗi ngày giữa trưa tan học, Hạ Hữu Nam đều ở lại lớp học 10 phút, mới tan học xong nhà ăn nhiều người, anh không thích chen lấn.

Chờ thêm 10 phút, phòng học cũng không còn nhiều người, chỉ còn lại vài người hoặc một số nhóm ở lại học tập. Cố Khê đứng dậy đi đến cạnh bàn Hạ Hữu Nam, Hạ Hữu Nam ngẩng đầu nhìn cô. Cố Khê gấp 3 tờ tiền đưa cho anh "Tiền, trả lại cho cậu"

Hạ Hữu Nam nhìn tờ tiền đỏ trong lòng bàn tay cô "Tôi không vội dùng, cậu có thể trả lại sau"

Cố Khê mím môi "Vừa lúc tờ có tiền, trả cho cậu"

Nhưng Hạ Hữu Nam lại thờ ơ. Sở Dục Tân từ nhà vệ sinh về nói với Hạ Hữu Nam "Hữu Nam, đi ăn cơm đi"

Cố Khê cầm tiền đặt lên bàn anh "Tiền tờ để đây, cậu đếm đi"

Đề tiền lại xong cô rời khỏi lớp học và chạy đến nhà ăn.

Sở Dục Tân vừa vặn nhìn thấy mọi việc, nhìn tiền trên mặt bàn anh, không hiểu việc gì hỏi "Cậu và Cố Khê sao lại thế này, cậu ấy đưa tiền cho cậu làm gì?"

Hạ Hữu Nam cầm số tiền trên bàn bỏ vào túi quần "Không phải việc của cậu"

Sở Dục Tân đeo cặp, sóng vai với Hạ Hữu Nam ra khỏi lớp học "Tớ cảm thấy cậu với Cố Khê gần đây không bình thường nha"

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn cậu ta "Không liên quan gì đến cậu"

"Ha, lạnh nhạt với người khác thì không tính, nhưng tớ là bạn cùng bàn kiêm bạn cùng phòng, với tớ mà cậu cũng giấu, cậu thấy tớ nói có đúng không?"

Hạ Hữu Nam không để ý đến cậu ta, Sở Dục Tân cúi đầu thờ dài "Quên đi, tớ vẫn nên tiết kiệm sức lực với tảng băng trôi này, đợi lát nữa mua kem để an ủi tinh thần"

Ở chung với người như Hạ Hữu Nam, cậu ta đã sớm quen.

20 phút sau khi tan học, người trong nhà ăn đã giảm bớt. Hạ Hữu Nam bước vào nhà ăn, ngay từ đầu ánh mắt đã thấy Cố Khê ở cửa số 8 phía ngoài cùng bên trái.

Sở Dục Tân nói "Đến cửa số 3 đi, tớ muốn ăn cá tầm bột"

"Cậu đi đi"

"Vậy xong thì tớ tìm cậu" Sở Dục Tân nói xong thì đi đến cửa 3.

Hạ Hữu Nam bước tới cuối cửa số 8, xếp hàng sau Cố Khê.

Cố Khê cũng không phát hiện ra, cho đến khi nữ sinh ở phía trước cô nhỏ giọng nói "Người đứng phía sau là Hạ Hữu Nam lớp 18 đó"

Nữ sinh phía trước Cố Khê quay đầu lại, kích động nói "Đúng thật rồi, đẹp trai quá"

Khỏe miệng Cố Khê kéo kéo, xoay đầu, đúng là thấy Hạ Hữu Nam

"Nhìn gì vậy?" Hạ Hữu Nam hỏi

Cố Khê quay đầu lại "Không có gì"

Một lát sau, cô quay lại lần nữa, hỏi anh "Cậu đã cầm tiền chưa?"

"Rồi"

Cố Khê quay đầu nói chuyện với Hạ Hữu Nam, vô thức tạo khoảng cách với nữ sinh phía trước, một nam sinh mập mạp bụng thức ăn muốn từ chỗ trống chen vào, Cố Khê cũng không phát hiện, quay đầu tiến thêm một bước, suýt nữa đụng vào người đó.

Bả vai bị một lực kéo qua, khi Cố Khê lấy lại tinh thần, phản lưng đã dựa vào lồng ngực ấm áp. Vừa rồi Hạ Hữu Nam nắm lấy bả vai cô kéo vào trong lòng anh, đây là động tác thân mật của bạn gái và bạn trai.

Nam sinh mập mạp bụng thức ăn qua chỗ trống, nói với Hạ Hữu Nam ở phía sau "Nhìn đường đi"

Vừa rồi nếu không phải có Hạ Hữu Nam, có lẽ cô đã đụng phải đồ ăn của nam sinh kia. Cố Khê lấy lại bình tĩnh nói "Cảm ơn"

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước ngược một chút nên chương này thay đổi, các bạn nhớ buổi tối vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Xếp hàng đợi 5 phút đồng hồ, rốt cuộc đến phiên Cố Khê lấy cơm, qua ô cửa kính cô nhìn những miếng thịt màu vàng cánh gián mà nuốt nước miếng, cuối cùng chỉ gọi một đĩa cà tím, một đĩa rau xanh, tổng cộng mất có 3 đồng.

Sở Dục Tân bụng suất ăn chờ Hạ Hữu Nam, lại nhìn suất ăn của Cố Khê, "Cố Khê, cậu giảm cân sao, chỉ ăn rau không ăn thịt?"

Cố Khê lắc đầu, "Không phải."

có hơn 700 đồng, nhưng có thể đây là số tiền để chi tiêu trong một hai tháng của cô. Thức ăn mỗi ngày, sáng trưa chiều, cô muốn tận lực không ché trong 10 đồng, thịt thì thoảng ăn cũng được.

Nhận thấy lễ khai mạc hội thể thao của trường còn hơn hai tuần là bắt đầu và thời gian luyện tập hạn chế, chủ nhiệm lớp Vương Quế Phương quyết định dùng tiết thể dục thứ ba để luyện tập.

Các tiết thể dục khác cũng dùng làm thời gian luyện tập, trên sân chỗ nào có bóng râm đều được lấy làm nơi tập luyện.

Hôm nay chủ yếu xác định vị trí mỗi người, Ngô Văn Hân và Trương Vân Hải phụ trách điều chỉnh vị trí.

Người giữ bảng lớp Hạ Hữu Nam đứng ở đằng trước, nữ thần Olympic Đường Tiểu Đình xếp thứ hai, theo sau là bốn bạn học, những người còn lại xếp thành bốn hàng.

Sau khi vị trí của các học sinh được cố định, họ có thể di chuyển tự do. 15 nữ sinh và 24 nam sinh còn lại, muốn xếp thành 4 hàng hoàn chỉnh còn cần điều chỉnh vị trí.

Thời tiết tháng 10 có chút nóng, một nhóm người được đứng dưới gốc cây, lúc đầu còn thấy mát mẻ, đứng lâu bắt đầu chậm rãi tiết ra mồ hôi.

Cố Khê cảm thấy hơi đau bụng, cô đã xuyên vào trong sách gần một tháng, còn chưa trải qua kỳ sinh lý, lúc này đau bụng, mười phần thì tám chín phần là đau bụng kinh.

Trương Vân Hải và Ngô Văn Hân còn đang điều chỉnh vị trí, bọn họ đều không thể đi lại.

Nhìn thời gian, còn cách giờ tan học hai mươi phút. Cô giờ tay, nói với Ngô Văn Hân muốn đi vệ sinh rồi chạy về phòng học. Còn may, cô lần trước đi siêu thị cố ý mua chút băng vệ sinh dự phòng cất vào ba lô.

Trong phòng học trống không, Cố Khê từ trên bục giảng đi qua, liếc mắt liền thấy một cái ba lô nằm trên lối đi bên cạnh vị trí của Đường Tiểu Đình.

Cố Khê đi qua, đem chiếc ba lô nhặt lên, ba lô không kéo khóa, ví cũng rơi ra. Cô đem ví bỏ vào trong ba lô, kéo khóa lại.

Lúc này, một người từ cửa đi vào, Cố Khê ngẩng đầu, nhìn thấy Hạ Hữu Nam.

Cố Khê đem ba lô Đường Tiểu Đình đặt trên ghế, nhìn Hạ Hữu Nam, hỏi: "Tại sao cậu đã trở lại rồi?"

"Những điều chỉnh về sau không cần đến tôi."

Cố Khê ngẫm lại cũng thấy đúng, anh phụ trách giữ băng lớp, căn bản không cần tham dự việc điều chỉnh đội ngũ lúc sau.

Hạ Hữu Nam trở về vị trí ngồi xuống, tựa lưng vào ghế ngồi, cầm tai nghe lên bắt đầu nghe nhạc và đọc sách.

Anh đọc rất nhiều sách, từ tiểu thuyết nổi tiếng thế giới đến khoa học viễn tưởng, lại đến tiểu sử những doanh nhân nổi tiếng, mỗi tuần đều đọc những cuốn khác nhau. Có thể nói, số lượng sách đọc được một năm hẳn là rất nhiều.

Cố Khê đi đến vị trí ngồi xuống, hạ hai vai sờ đến băng vệ sinh nằm trong ngăn kéo cá nhân, hiện tại lớp chỉ có cô và Hạ Hữu Nam, cô có điểm lúng túng, nghĩ làm thế nào lấy được băng vệ sinh mà không bị anh phát hiện.

Cố Khê nghiêng đầu một chút, cách một chồng sách cao như vậy, anh hẳn sẽ không chú ý. Cô từ cặp lấy băng vệ sinh ra, nhét vào túi quần, lại đóng lại ngăn kéo, phát hiện khăn giấy đã không còn, chỉ còn cái túi rỗng.

Cô lại tìm trong ngăn kéo của Khương Linh, cũng không thấy.

Cố Khê bối rối, vì cái gì cô tình ngay lúc này khăn giấy lại không có.

Cô không thể không xoay đầu, thẹn thùng mà nhìn Hạ Hữu Nam, "Cái kia, cậu có khăn giấy không?"

Hạ Hữu Nam thấy cô nói chuyện, từ ngăn kéo lấy ra một túi khăn giấy lau mặt, đặt ở chồng sách trên bàn.

Cố Khê mở túi ra, từ bên trong lấy ra hai tờ khăn giấy lau mặt, "Cảm ơn."

Cô nhét giấy vào túi quần, muốn từ cửa sau đi tới nhà vệ sinh, thời điểm đi ngang qua bàn Hạ Hữu Nam, tay nhỏ bị bàn tay khác nắm lấy.

Cố Khê ngẩn người, cúi đầu nhìn bàn tay vừa vịn vào lấy tay cô, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, ngoại trừ Hạ Hữu Nam còn có ai vào đây, "Làm sao vậy?"

Hạ Hữu Nam buông lỏng tay ra, ánh mắt hướng xuống mặt đất, "Rơi đồ kia."

Cố Khê cúi đầu, nháy mắt mặt đỏ ửng, trên mặt đất đúng là băng vệ sinh cô đã nhét vào túi, nó rớt ra từ khi nào vậy?

Cô vội vàng khom lưng nhét vào trong túi, lỗ tai hồng hồng chạy tới nhà vệ sinh.

Hạ Hữu Nam dựa trên ghế, tầm mắt dừng trên sách vở, một ý cười từ khóe môi chậm rãi gọi lên.

Sau khi Cố Khê đi vệ sinh, lập tức xuống lầu, chạy đến điểm tập trung lớp. Đội ngũ đang xếp nghiêm chỉnh, Cố Khê đi qua, Ngô Văn Hân xếp cô đứng ở giữa hàng 1.

Chụp lại vị trí sau tiết học, Trương Văn Hải gân cổ kêu lên: "Mọi người nhớ rõ vị trí của mình, lần luyện tập tiếp theo chúng ta sẽ xếp theo vị trí này!"

Sau khi tan học, từng người một trở về phòng học.

Đàm Mỹ Thanh kéo cánh tay Đường Tiểu Đình, "Tiểu Đình, tớ đã xem quần áo của cậu trên Taobao, chọn một vài món đồ hợp phong cách và đặt chúng vào mục yêu thích, đến lúc đó cậu cũng tới xem đi."

Đường Tiểu Đình gật đầu nói được, lại hỏi: "Vậy cần mua sao?"

"Mua thì quá đắt, thuê đi, một tuần trước đại hội thể thao tớ sẽ giúp cậu đem quần áo thuê trở về." Đàm Mỹ Thanh hỏi: "Ngoài ra, cậu có giày trắng không?"

"Giày tớ có thể tự mua." Đường Tiểu Đình tưởng tượng chính mình đi giày cao gót trắng, mặc váy lụa trắng phiêu dật, cùng Hạ Hữu Nam mặc áo sơ mi trắng quần tây đen ở cùng một chỗ, giống như kết hôn, không khỏi cười ngây ngô.

Đàm Mỹ Thanh hỏi: "Tiểu Đình, cậu cười cái gì?"

Đường Tiểu Đình lấy lại tinh thần, "A, không có gì."

Cố Khê trở lại phòng học, trong lòng còn đang nghĩ một màn xấu hổ bằng vệ sinh roi trên mặt đất bị Hạ Hữu Nam nhìn thấy. Anh là nam sinh, khả năng căn bản không biết đó là thứ gì đi.

Có lẽ.....

Hạ Hữu Nam đứng ở bên cửa sổ, tay để trong túi quần, tai đeo tai nghe trắng, đôi mắt nhìn hàng cây thông ngoài cửa sổ.

Cố Khê còn chưa đi đến chỗ ngồi, Hạ Hữu Nam nghiêng đầu, chạm vào ánh mắt cô, ngay sau đó lại rời đi.

Cố Khê cúi đầu đi đến vị trí ngồi xuống.

"Hữu Nam!" Là thanh âm Đường Tiểu Đình, cô ấy cầm di động lại đây, quán lấy Hạ Hữu Nam, "Tớ muốn lựa chọn quần áo cho đại hội thể thao, cậu giúp tớ cho ý kiến được không?"

"Không"

"Đừng, chỉ cần liếc một cái, xem một cái, cậu cảm thấy cái nào ổn là được."

Hạ Hữu Nam không chịu nổi sự ăm ỉ, xoay người đi ngồi xuống ghế, Đường Tiểu Đình vẫn kiên trì, "Cậu hãy nhìn xem, trong bốn bộ này, cậu thích bộ nào nhất?"

Hạ Hữu Nam có chút không kiên nhẫn, âm thanh lạnh lùng nói: "Có thể đừng làm phiền tôi không?"

Cố Khê ngồi ở phía trước nghe thấy thế, cảm thấy lạnh một chút, cô thật bội phục nghị lực của nữ chính, nếu chính mình bị đối đãi lạnh lùng như thế, phỏng chừng đã sớm từ bỏ.

Trên mặt Đường Tiểu Đình hiện lên vài phần ủy khuất, thanh âm hạ xuống một chút: "Tớ chỉ muốn cho cậu xem quần áo đẹp thôi mà."

"Tôi không muốn xem."

Đường Tiểu Đình cắn môi: "Tớ tự chọn một mình vậy."

Sau tiết thể dục còn một tiết nữa, sau khi tan học chính là thời gian nghỉ trưa.

Khương Linh cùng Cố Khê đi đến nhà ăn, nhìn xung quanh không có người quen, nhỏ giọng nói: "Tớ cảm thấy Đường Tiểu Đình có phần quá đáng, luôn quán lấy Hạ Hữu Nam, bạn ấy chẳng lẽ không nhìn ra Hữu Nam kỳ thật thấy phiền sao?"

Cố Khê nói: "Nói không chừng Hạ Hữu Nam cũng thích bạn ấy đấy."

Khương Linh không thể tưởng tượng được, "Tớ cảm thấy khả năng không lớn đâu, Hữu Nam không giống sẽ thích con gái như vậy."

Cố Khê cười cười, trong hiện thực nam sinh cao lãnh giống Hạ Hữu Nam khả năng sẽ không thích nữ sinh ngây ngốc, nhưng đây là tiểu thuyết "Những năm đó tôi theo đuổi học bá", dựa theo cốt truyện, nam chính cuối cùng nhất định sẽ yêu nữ chính.

Trước tiết tự học cuối cùng của buổi chiều, thanh âm Đường Tiểu Đình cơ hồ toàn lớp có thể nghe thấy, "Làm sao bây giờ, tớ không thấy hoa tai bà tặng!"

Hứa Uyển Uyển hỏi: "Cậu cất ở đâu, như thế nào lại không thấy?"

Đường Tiểu Đình ôm ba lô, lo lắng khóc, "Tớ đặt trong ba lô, nhưng vừa nãy tìm thế nào cũng không thấy."

Vài bạn học vây quanh, "Tiểu Đình, hay là cậu nhớ nhầm, để ở chỗ khác?"

"Không có khả năng, tớ ngày thường nếu mang đi nhất định sẽ cất trong ba lô." Hốc mắt Đường Tiểu Đình hồng hồng, "Chiếc hoa tai kia rất quan trọng, là đồ vật duy nhất bà để lại cho tớ."

"Để chúng tớ giúp cậu tìm."

Cố Khê nghe cuộc đối thoại của bọn họ, cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, hình như là một phân cảnh trong "Những năm đó tôi theo đuổi học bá".

Cô cẩn thận hồi tưởng lại một chút, lướt qua cốt truyện một lần, nữ chính Đường Tiểu Đình hẳn là đã mang đi học thể dục, sau đó bị roi trên bờ cát, nữ phụ Cố Khê cố ý dùng chân dẫm lên, làm hoa tai ngọc ngấp trong đồng cát. Tiết tự học buổi tối Đường Tiểu Đình trộm đi tìm, Hạ Hữu Nam cũng trợ

giúp, cuối cùng tìm được.

Thời điểm học thể dục buổi sáng, Cổ Khê cũng không phát hiện Đường Tiểu Đình làm rách hoa tai, càng không có ý đắm chìm trong đồng cát, vậy nói cách khác, hoa tai vẫn ở trên bờ cát.

Nhìn bộ dáng sốt ruột của Đường Tiểu Đình, Cổ Khê cảm thấy cần thiết nhắc nhở cô một chút, cô đứng dậy đi qua, nói: "Tiểu Đình, cậu nhớ lại xem, có phải lúc học thể dục cậu mang đi, sau đó rách ở chỗ nào đó."

Đường Tiểu Đình nghĩ một lúc, "Đúng là hôm nay tớ có mang theo trong tiết thể dục."

Cổ Khê nói: "Nếu không đi đến bãi cát sân thể dục tìm xem, có khi lại ở đây."

Đường Tiểu Đình gật đầu, "Đợi lát nữa tiết tự học tớ đi tìm."

"Ừm." Cổ Khê nói xong, liền trở về chỗ ngồi, cảm giác mình đã làm một chuyện tốt.

Nhìn thoáng qua Hạ Hữu Nam, không biết anh có giống trong tiểu thuyết viết đi tìm giúp Đường Tiểu Đình hay không.

Kỳ thật, trong tiểu thuyết, Hạ Hữu Nam quen Đường Tiểu Đình vào lớp 10, bắt đầu từ lớp 11, biểu hiện của Hạ Hữu Nam với Đường Tiểu Đình thực đặc biệt. Nhưng căn cứ theo quan sát của Cổ Khê, tựa hồ mặt ngoài Hạ Hữu Nam đối xử với Đường Tiểu Đình vẫn rất lạnh nhạt, không biết nội tâm có phải hay không thực quan tâm.

Tác giả có lời muốn nói: Đã ai gặp tình huống ngại ngùng như nu9 chưa

☐ Nhân bình chọn để ủng hộ editor nhaaa ☐

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐

Tối gần đại hội thể thao, mỗi người trong lớp cơ hồ đều rất bận rộn. Ủy viên tuyên truyền Đàm Mỹ Thanh phải phụ trách thiết kế cờ lớp, các hoạt động vui chơi giải trí lại phải cùng ủy viên sinh hoạt phụ trách thiết kế đồng phục lớp, các vận động viên cũng bắt đầu luyện tập, tranh thủ đại hội thể thao này để làm về vang danh dự lớp.

Còn ủy viên thể dục Trương Văn Hải thì nơi nào cần, cậu liền xuất hiện ở nơi đó.

Tan học buổi chiều ăn cơm, Cổ Khê và Khương Linh cùng nhau ăn cơm, Trương Văn Hải bụng khay lại, ngồi ở vị trí bên tay trái Cổ Khê.

"Cổ Khê, cậu không phải nói cậu không biết vượt rào sao, nếu không chiều mai tan học tớ sẽ tự mình dạy cậu." Trương Văn Hải đề nghị.

Cổ Khê hỏi lại: "Có cột không?"

"Cậu nếu muốn luyện tập sẽ có ngay, tớ có thể xin phòng thể dục."

"Quá phiền toái rồi."

Trương Văn Hải nói: "Không có việc gì, chuyện này giao cho tớ."

Khương Linh xấu xa mà cười nói: "Văn Hải, nhiều vận động viên như vậy, cậu đều không đi chỉ đạo, cố tình chỉ đạo Cổ Khê, có phải có rắc rối gì khác không?"

Trương Văn Hải nghe xong lời này, lỗ tai đỏ lên, nhìn thoáng qua Cổ Khê bên cạnh, cậu nói: "Bởi vì hạng mục vượt rào này đối với nữ sinh quá khó khăn, hơn nữa tớ đã đem Cổ Khê kéo xuống nước, chỉ đạo một chút không tính là quá phận đâu."

Lúc này, Hạ Hữu Nam cùng Sở Dục Tân vừa vận bụng khay thức ăn đi qua bên người Cổ Khê, Sở Dục Tân thấy bạn cùng lớp, "Hữu Nam, nếu không ngồi đây đi, cùng bọn Cổ Khê trò chuyện."

"Ừm."

Một bàn ăn có tám vị trí, ngồi bên trái Cổ Khê là Trương Văn Hải, bên phải là Hạ Hữu Nam, bị kẹp ở giữa, cảm giác thật kỳ quái.

Sở Dục Tân ngồi bên cạnh Khương Linh nói: "Vân Hải, cậu vừa mới nói muốn dạy Cố Khê vượt rào cản phải không?"

"Ừ, đúng vậy."

"Tớ cũng muốn thử luyện một chút, đến lúc đó gọi tớ nhé."

"Ok, không thành vấn đề."

Cố Khê nhìn Sở Dục Tân, "Dục Tân, cậu cũng tham gia vượt rào cản sao?"

"Đúng vậy, tớ luôn ghi danh môn nhảy cao, thể mạnh của tớ chính là nhảy cao, lúc còn học sơ trung, thiếu chút nữa đã nhận được huy chương đồng đại hội thể thao."

Khương Linh buồn bã nói: "Ý tứ chính là top 3 cũng không lọt vào được chứ gì."

Sở Dục Tân đổi lại, "Chưa được vào top 3, xếp thứ 4 chẳng nhẽ còn rất kém sao?"

"Cậu cảm thấy mình lợi hại thì cứ coi như vậy đi." Khương Linh trợn trắng mắt.

Nhìn bọn họ dỗi lẫn nhau, Cố Khê muốn cười, đột nhiên cô ngừng lại, đồ ăn vừa mới nuốt xuống kẹt ở thực quản, không nuốt xuống được, có điểm khó chịu.

Khương Linh nhìn thấy sắc mặt cô không đúng, "Cố Khê, có phải cậu bị nghẹn không?"

Cố Khê vừa mới mở miệng, lại ngừng một cái, cũng không mang nước lại đây, cô che miệng, muốn bình ổn lại một chút, nghẹn rất khó chịu.

Trương Vân Hải đem cốc hồng trà đã đưa cho cô, "Uống nước của tớ đi, tớ mới uống một ngụm."

Cố Khê vẫy tay, "Không, không cần."

Hạ Hữu Nam đem chén canh của mình đẩy đến trước mặt Cố Khê, nhàn nhạt nói: "Còn chưa uống qua đâu."

Cố Khê nghẹn đến mặt đỏ bừng, cô cũng không bắn khoăn nhiều, bùng lên chén canh của Hạ Hữu Nam uống một ngụm, một lát sau, đồ ăn kẹt ở thực quản đi xuống, cả người cảm giác đều nhẹ nhàng.

"Khá hơn chút nào không?" Khương Linh hỏi.

Cố Khê gật đầu, "Khá hơn nhiều rồi." Nhìn chén canh bị cô uống qua, đó là canh hầm của trường học, bảy - tám đồng một chén, cô có điểm băn khoăn, nói với Hạ Hữu Nam: "Canh này tớ đã uống qua, hay để tớ múc cho cậu chén khác."

Hạ Hữu Nam nói: "Không cần, tôi không muốn uống."

Cố Khê nói: "Vậy để lần sau đi."

Sở Dục Tân nhìn khay thức ăn của Cố Khê, cơ bản đều là đồ chay, "Cố Khê, tớ thấy cậu lúc nào cũng ăn chay, tại sao không ăn thịt nhiều một chút, cậu thực sự rất gầy đấy."

Cố Khê nói đúng sự thật, "Kỳ thật, tiền sinh hoạt mỗi tuần của tớ không nhiều lắm."

Sở Dục Tân thực kinh ngạc, "Không phải chứ, nhìn không ra đấy."

Cố Khê trắng nõn sạch sẽ, cũng rất có khí chất, vừa nhìn thấy chính là đại tiểu thư có tiền, không nghĩ tới thể nhưng từ miệng cô nghe được câu tiền sinh hoạt không quá nhiều.

Khương Linh dùng khuỷu tay huyếch cậu ta, ý bảo cậu đừng nói chuyện lung tung.

Cố Khê thấy được động tác nhỏ của Khương Linh, cô biết Khương Linh không muốn làm cô khó xử, nhưng cô cũng không cảm thấy nói ra việc tiền sinh hoạt ít có cái gì mất mặt, số tiền đó đều do chính cô kiếm được, cô có thể tiêu yên tâm thoải mái.

Hạ Hữu Nam bên cạnh nói: "Uống hết canh đi, đừng lãng phí."

Cố Khê gật đầu, "Ừm."

Ăn cơm xong, sau khi trở lại ký túc xá, giặt sạch quần áo, thời điểm lần nữa trở về phòng học còn nửa giờ nữa mới bắt đầu tiết tự học buổi tối.

Cố Khê đứng bên cửa sổ, khuỷu tay chống cằm lên cửa sổ, nhìn sắc trời đang dần tối đi bên ngoài cửa sổ ngáy ngốc.

"Cố Khê!"

Cố Khê quay đầu lại, thấy sắc mặt không được tốt của Đường Tiểu Đình.

Cô hỏi, "Làm sao vậy?"

Đường Tiểu Đình nhìn cô với ánh mắt như nhìn kẻ xấu, "Cậu đem hoa tai trả lại cho tớ đi, đó là đồ vật duy nhất bà tớ trước khi qua đời để lại, đối với tớ thật sự rất quan trọng."

Những lời này đối với Cố Khê giống như sét đánh giữa trời quang, Đường Tiểu Đình đột nhiên nói những lời này, vậy nói cách khác đang cho rằng cô đang cầm hoa tai của cô ấy.

Cố Khê bình ổn giải thích, "Tiểu Đình, cậu có phải hiểu lầm hay không, tớ không lấy hoa tai của cậu."

Đường Tiểu Đình lại một mực chắc chắn, "Tiết thể dục hôm nay có người thấy cậu lục ba lô của tớ."

Cố Khê hơi sững sốt, tiết thể dục? Lục ba lô? Cô nói: "Tớ chỉ là nhìn thấy ba lô của cậu rơi xuống đất, giúp nhặt lên mà thôi."

"Vậy mà, hoa tai tớ cất trong cặp cũng không thấy." Đường Tiểu Đình mang theo một tia tức giận nhìn cô. Cô ấy hôm nay tìm khắp sân cát cũng không thấy hoa tai, sau lại nghe người ta nói Cố Khê lục cặp mình, nghĩ đến Cố Khê còn bảo mình đi tìm ở sân cát, cô ấy liền cảm thấy chính mình bị lừa, hơn nữa còn bị lừa tới cái dạng này, "Hoa tai kia thực sự không đáng giá gì, cậu trả cho tớ đi."

Cố Khê nhấn mạnh, "Tớ thật sự không lấy, cậu muốn tớ đưa cậu như thế nào được?"

Người xung quanh đều bối vì tò mò mà nhìn lại đây, thanh âm Đường Tiểu Đình không lớn, nhưng người gần đó đều có thể nghe thấy được.

Đối với ánh mắt kinh ngạc, tò mò, thồn thức của mọi người, Cố Khê cảm thấy rất xấu hổ, cũng thực ủy khuất. Cô không lấy hoa tai Đường Tiểu Đình, cô thể, nhưng Đường Tiểu Đình lại không tin cô.

Cố Khê cũng không muốn ngay lúc này phải chịu thua, bởi vì đây là vấn đề đề cập đến danh dự cô, cô nói: "Đường Tiểu Đình, cậu tốt nhất tìm lại xem tớ có thể, tớ không lấy đồ của cậu."

Đường Tiểu Đình ý thức được mọi người đều nhìn về hướng bên này, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết ứng phó như thế nào.

Lớp trưởng Ngô Văn Hân đi tới, "Hai người các cậu làm sao vậy, có phải có hiểu lầm gì không?"

Cố Khê giải thích với Ngô Văn Hân, ngữ khí còn tính là bình tĩnh, "Tiết thể dục hôm nay tớ trở về nhìn thấy ba lô bạn ấy rơi trên mặt đất, nên nhặt lại giúp, nhưng bạn ấy lại hiểu lầm tớ cầm hoa tai của bạn ấy."

Đường Tiểu Đình cảm thấy Cố Khê đang giải vây cho chính mình, "Cậu không cảm thấy cậu rất kỳ quái sao, vì sao đang tiết thể dục mà lại muốn chạy về, lại còn vừa vặn nhặt ba lô tớ, sau đó hoa tai của tớ lại vừa vặn không thấy."

Cố Khê nói: "Buổi chiều tớ không phải đã nói với cậu rồi sao, bảo cậu tìm kỹ, có phải tự đánh mất hay không?"

"Nhưng mà tớ tìm khắp nơi không thấy."

Cố Khê nén giận với sự vu khống của Đường Tiểu Đình, hơi nâng cao âm lượng, "Chẳng lẽ cậu không tìm thấy nghĩ là tớ cầm sao?"

"Tớ....." Đường Tiểu Đình muốn nói lại thôi.

Ngô Văn Hân kéo Đường Tiểu Đình ra, "Tiểu Đình, cậu tìm lại trước xem, đừng hiểu lầm, rốt cuộc cũng là bạn học với nhau mà."

Sau khi Đường Tiểu Đình bị kéo ra, Cố Khê còn cảm thấy lửa giận trong lòng chưa hạ xuống, cô bình phục tâm tình một chút, thời điểm xoay người về chỗ ngồi, vừa lúc đối mặt với ánh mắt Hạ Hữu Nam.

Anh mới từ ký túc xá trở về, chỉ nghe được về sau câu chuyện, nhưng cũng hiểu đại khái sao lại thế này.

Cố Khê mở mắt ra.

Tiết thể dục hôm nay, lớp học chỉ có cô và Hạ Hữu Nam, Hạ Hữu Nam cũng vừa vặn nhìn thấy cô nhặt ba lô cho Đường Tiểu Đình.

Vậy người nói cho Đường Tiểu Đình, chẳng lẽ là Hạ Hữu Nam?

Nghĩ đến đây, trái tim Cố Khê bỗng cảm thấy hoang mang một chút.

Nữ phụ nguyên tác trong tiểu thuyết xác thật là làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng cô trong khoảng thời gian này, tuyệt đối không làm bất cứ điều gì làm thương tổn Đường Tiểu Đình hay chia rẽ chuyện của cô ấy và Hạ Hữu Nam, nhưng mà vì sao, cô vẫn bị coi như người xấu, trước mặt nhiều người bị hoài nghi chất vấn?

Cô không làm thương tổn Đường Tiểu Đình, nhưng hành động vừa rồi của Đường Tiểu Đình làm cô bị tổn thương rất nhiều. Bị buộc tội trực tiếp như một tên trộm, Cố Khê có điểm ủy khuất, lại có điểm không cam lòng.

Sắp đến tiết tự học buổi tối, lớp học tục tục có người bắt đầu học ngữ văn, đọc tiếng Anh.

Khương Linh nhỏ giọng hỏi: "Cố Khê, rốt cuộc sao lại thế này?"

Cố Khê thuận miệng nói: "Hiểu lắm mà thôi."

Cố Khê cầm sách vở lên, đứng ở bên cửa sổ đọc sách, gió thổi vào lướt trên da, lạnh lạnh, hòa khí vừa rồi hạ xuống đi rất nhiều.

Tiết đầu tiên của tiết tự học buổi tối, Cố Khê cầm cốc đến phòng trà lấy nước, xếp hàng phía trước là một bạn nữ cùng lớp.

Cố Khê lễ phép chào hỏi, cười cười.

Bạn học nữ nhìn cô một cái, trong ánh mắt mang theo một tia khinh thường, giống như nhìn một phạm nhân.

Cố Khê thu hồi gương mặt tươi cười, đứng xếp hàng phía sau, không chủ động nói chuyện nữa.

Hai nữ sinh ngồi phía trước Cố Khê cũng đang nhỏ giọng thảo luận, "Còn tốt, tiền trong ví tớ vẫn còn, bên trong là tiền sinh hoạt một tháng của tớ đấy."

"Cậu vẫn nên mang theo người đi, để trong phòng học không an toàn."

Cố Khê không ngồi đó, Khương Linh vừa nghe liền biết các bạn nói có ý tứ gì. Nhưng các bạn không nói rõ, cô cũng không thể nói tốt cho Cố Khê.

Hạ Hữu Nam cũng nghe thấy lời nói vừa rồi, Sở Dục Tân thấp giọng nói với Hạ Hữu Nam: "Tớ cảm thấy, Cố Khê khả năng không lớn sẽ làm ra loại chuyện này, bạn ấy ngày thường khá tốt tính."

Hạ Hữu Nam nhìn cậu ta một cái, không nói gì.

Cố Khê lấy nước trở về, sau khi ngồi xuống, cô mở sách bài tập để làm bài. Nhưng tâm tình cô không ổn, không có biện pháp tập trung tinh thần.

Hạ Hữu Nam đứng lên, đi đến bên cạnh Cố Khê, giơ bàn tay ra, giọng nói từ tính nói: "Thước đo, cho tôi mượn."

Cố Khê ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục nhìn sách bài tập một chữ cũng chưa viết, "Không cho."

Nghĩ đến Hạ Hữu Nam là đồng phạm với Đường Tiểu Đình, trong lòng Cố Khê liền rầu rĩ.

Nữ sinh phía trước cảm thước đo của mình xoay người, "Hữu Nam, tớ cho cậu mượn này."

Hạ Hữu Nam không quan tâm, cúi đầu nhìn Cố Khê, cầm lấy thước đo trong ống đựng bút trên mặt bàn, "Dù sao cậu cũng không cần, đợi lát nữa tôi trả lại cậu."

"Cậu....." Cố Khê muốn nói lại thôi, cô còn đang tức giận đấy, Hạ Hữu Nam thế nhưng không được sự đồng ý liền cầm thước của cô.

Hạ Hữu Nam lấy được thước liền về vị trí.

Nữ sinh ngồi phía trước Cố Khê đang cầm thước đo bị bỏ qua, đành phải thất bại mà quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Cố Khê tiếp tục nhìn đề luyện tập, đầu một mảnh hồ nhão, cô dứt khoát dời đi lực chú ý, muốn xem truyện. Nhưng cũng chẳng có truyện nào, cô nghĩ tới Hạ Hữu Nam.

Cô xoay người lại, vỗ chồng sách trên mặt bàn anh, "Tớ cho cậu mượn thước đo, cậu cho tớ mượn quyển sách để tớ xem."

Hạ Hữu Nam từ trong ngăn kéo lấy ra ba cuốn truyện đưa cho cô.

Cố Khê nhận lấy, nhìn tiêu đề trên bìa "Đế quốc thương nghiệp", "Nhật Bản sau Thế chiến thứ II", "Nghịch lý".

Cố Khê: "..."

"Cái này thích hợp cho thiếu nữ xem à?"

"Không."

Cố Khê cảm thấy vấn đề mình hỏi có điểm dư thừa. Cô để lại quyển "Đế quốc thương nghiệp", những quyển khác trả lại cho anh.

Cố Khê cất sách bài tập, bắt đầu xem truyện, ngay từ đầu còn có chút ghét bỏ loại sách này, đọc một lúc, phát hiện cũng có điểm cuốn hút.

Trong sách kể về chuyện xưa của ba người xây dựng sự nghiệp, từ xô vàng đầu tiên, đến lần đầu gây dựng sự nghiệp, trải qua cái gì, khắc phục như thế nào, làm thế nào để đưa quy mô của họ vào top 100 ngày nay, tất cả đều được viết rõ ràng.

Nguyên vọng trước mắt lớn nhất của Cố Khê chính là kiếm tiền, đọc câu chuyện xưa này, dục vọng kiếm tiền của cô càng thêm mãnh liệt.

Trong lúc đang đọc đến mê mẩn, mặt bàn bị gõ một cái, Cố Khê ngẩng đầu, hoảng sợ, Vương Quế Phương đang nhìn cô, lớp học rất yên tĩnh, giọng nói cô giáo rất nhỏ, ngữ khí nghiêm khắc, "Bài tập đã làm tốt rồi sao?"

Cố Khê chột dạ mà lắc đầu, "Không ạ."

"Vậy mà còn có thời gian đọc truyện." Vương Quế Phương vươn tay, "Đưa cho cô."

Cố Khê giải thích nói: "Thưa cô, em sẽ lập tức làm bài tập, sách là em mượn người khác, cô có thể đừng tịch thu được không?"

Vương Quế Phương hỏi: "Mượn ai?"

Cố Khê ậm ừ một chút, không đợi cô trả lời, Hạ Hữu Nam phía sau trả lời: "Em."

Cố Khê cúi đầu, có điểm áy náy, không nghĩ tới kéo Hạ Hữu Nam xuống nước.

Vương Quế Phương hít một hơi, "Trả lại sách đi."

"Vâng ạ." Cố Khê khép lại sách, ngoan ngoãn, đặt ở chồng sách của Hạ Hữu Nam.

Vương Quế Phương giảng giải cho cô: "Em đừng so sánh với Hạ Hữu Nam, nếu em có thể vừa đọc truyện vừa có thể đạt danh hiệu số một toàn khối, tôi cũng mắc kệ em."

Cố Khê mím môi, "Vâng."

"Nhanh mà học tập đi."

"Vâng." Cố Khê lấy sách luyện tập cùng sách bài tập ra bắt đầu làm.

Tránh vô đưa gắp vô dũa, giờ khắc này Cố Khê mới hiểu rõ được câu này. Vốn dĩ bị Đường Tiểu Đình khiến mọi người hiểu lầm mình, tâm tình đang bất ổn, muốn đọc truyện để dời lực chú ý, lại bị giáo viên bắt gắp.

Kết thúc tiết tự học buổi tối, Hạ Hữu Nam đặt quyển sách kia và thước đo trên mặt bàn Cố Khê.

Cố Khê nâng đôi mắt mệt mỏi lên.

"Thước đo trả lại cho cậu, còn sách nếu cậu muốn đọc tiếp có thể cầm." Cũng không biết có phải ảo giác của Cố Khê không, cô thế nhưng lúc này cảm thấy Hạ Hữu Nam vô cùng ôn nhu.

Nhất định là ảo giác.

Cố Khê cúi đầu, nhỏ giọng nói, "Cảm ơn."

Sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, Đường Tiểu Đình cùng Hứa Uyển Uyển cùng nhau ra khỏi phòng học, Hạ Hữu Nam cầm lấy di động trong ngăn kéo, bỏ vào túi quần, đi theo.

Sở Dục Tan còn đang làm bài tập, gọi anh: "Hiện tại đi rồi sao, tớ còn một đề chưa làm xong!"

Hạ Hữu Nam nói: "Tự về một mình đi."

Sau khi ra khỏi phòng học, anh bước nhanh hơn xuống lầu, thấy được Đường Tiểu Đình và Hứa Uyển Uyển.

Hứa Uyển Uyển đang an ủi cô, "Tiểu Đình, đừng khổ sở, bà sẽ không trách cậu."

Đường Tiểu Đình nói: "Tớ không phải sợ bà trách tớ, tớ cảm thấy đồ vật quan trọng như vậy lại tìm không thấy, trong lòng khó chịu."

"Đường Tiểu Đình."

Nghe được sau lưng có người gọi cô, Đường Tiểu Đình quay đầu lại, thấy là Hạ Hữu Nam, cô có chút vui vẻ, đây vẫn là lần đầu tiên anh chủ động gọi cô.

"Hữu Nam" Đường Tiểu Đình cũng kêu anh một tiếng.

"Tôi có lời muốn nói với cậu." Hạ Hữu Nam mặt vô biểu tình mà xuống lầu đi tới trước mặt cô.

Hứa Uyển Uyển thay cô vui sướng, lắc cánh tay của cô, "Mau đi."

Tìm Đường Tiểu Đình đập thật nhanh, tạm thời quên mất khổ sở vì chuyện hoa tai, đi theo phía sau Hạ Hữu Nam, nhắm mắt theo sau anh.

Đi vào tầng một, Hạ Hữu Nam thông qua đường bên cạnh cầu thang đi ra ngoài, bên ngoài chính là vườn hoa, nơi này hiện tại không có người.

Đường Tiểu Đình thực mong chờ Hạ Hữu Nam nói chuyện, "Hữu Nam, cậu muốn nói gì với tớ?"

Hạ Hữu Nam không muốn lãng phí một giây nào, đi thẳng vào vấn đề mà nói: "Không ai lấy đồ vật của cậu, chính mình không giữ được, đừng đổ lỗi cho người vô tội."

Đường Tiểu Đình không nghĩ tới điều Hạ Hữu Nam muốn nói chính là chuyện này, hơn nữa còn là vì giải vây cho Cố Khê, cô càng ừm ừm, "Là Cố Khê lấy, có người thấy được nói cho tớ."

Hạ Hữu Nam nói: "Lúc ấy tôi cũng ở đây, cũng không thấy cái gì."

Tâm Đường Tiểu Đình đau một chút, cô rất thích Hạ Hữu Nam, thế nhưng lúc này anh lại nói về việc Cố Khê trộm đồ cô, còn cố ý gọi tới nơi này, một cô vài phút trước còn chờ mong cùng khăn trương.

Nghĩ một lúc, hốc mắt Đường Tiểu Đình đỏ lên, "Vì sao, vì sao cậu muốn giúp nói thay bạn ấy?"

"Tôi chỉ không quen nhìn cậu không rõ chân tướng, nói bậy ở trước mặt người khác" Hạ Hữu Nam nói xong, xoay người đi, khi đi ngang qua cầu thang Cố Khê, người đang giữ quyển "Đế quốc thương nghiệp" vừa vịn đi xuống.

Bốn mắt hai người giao nhau, Cố Khê dời tầm mắt đi trước, cầm sách đi về hướng ký túc xá.

Hạ Hữu Nam nhìn cô đi xa mấy mét, sau đó cất bước theo phía sau, vẫn duy trì khoảng cách mấy mét.

Tới trước ký túc xá nữ, Cố Khê lên tầng, Hạ Hữu Nam tiếp tục đi về phía trước, đi nghiêng về ký túc xá nam đằng sau.

Sau khi Cố Khê trở lại ký túc xá, đem truyện đặt trên giường, vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi thay áo ngủ.

Một lúc sau Đường Tiểu Đình trở lại ký túc xá, Ngô Văn Hân nhìn thấy cô còn khóc, vội vàng hỏi: "Tiểu Đình, làm sao vậy?"

Đường Tiểu Đình lau nước mắt, khóc nức nở nói: "Không có gì."

Hứa Uyển Uyển an ủi cô, "Đừng vì chuyện hoa tai mà khổ sở nữa."

Đường Tiểu Đình gật đầu, kỳ thật cô không phải vì chuyện hoa tai mà khổ sở, mà là bởi vì Hạ Hữu Nam. Cô thích Hạ Hữu Nam như vậy, từ lớp 10 đã bắt đầu coi anh là trung tâm mà đảo quanh, lần đầu tiên anh chủ động tìm cô, thế nhưng lại là thay nữ sinh khác nói chuyện."

Cố Khê mặc áo ngủ từ ban công tiến vào, Ngô Văn Hân nhìn quyển "Đế quốc thương nghiệp" trên giường cô hỏi, "Cố Khê, quyển sách này cậu mua sao?"

"Không phải, tớ đi mượn."

Đàm Mỹ Thanh thấy được tiêu đề sách, có điểm tò mò, "Trước đây tớ thấy trên mặt bàn Hạ Hữu Nam cũng có quyển này."

"Đây vốn chính là của cậu ấy." Cố Khê nói.

Đường Tiểu Đình nghe thấy, nước mắt mới vừa ngừng lại nhịn không được chảy xuống, Hạ Hữu Nam thế nhưng còn cho Cố Khê mượn sách của mình.

Cố Khê nằm lên giường, dựa vào đầu giường tính toán thừa dịp trước khi ký túc xá tắt đèn đọc nốt chuyện gây dựng sự nghiệp thứ nhất.

Đường Tiểu Đình từ mép giường nhìn qua, mắt hai người giao nhau trong phút chốc, Cố Khê dời mắt đầu tiên, đọc truyện tiếp.

Không bao lâu, ký túc xá tắt đèn, xung quang lâm vào một mảnh tối đen. Chuyện xưa thứ nhất còn thiếu một chút nữa đã đọc xong rồi, Cố Khê mở đèn pin di động, tính toán xem nốt vài trang.

Trong ký túc xá rất an tĩnh, mọi người đều chuẩn bị đi ngủ, Cố Khê không dám bật đèn pin điện thoại quá lâu, vội vàng đọc mấy trang sau liền tắt đèn ngủ.

Buổi sáng rời giường, Ngô Văn Hán và Khương Linh luôn sớm nhất, Cố Khê không quen dậy sớm ở cao trung, cho nên người dậy muộn nhất ký túc xá luôn là cô cùng Đường Tiểu Đình.

Sau khi Ngô Văn Hán rửa mặt xong, bắt đầu sửa sang lại giường đệm, thời điểm sửa sang phát hiện bên ngoài màn cạnh tường có một đồ vật nho nhỏ cứng cứng, cô kéo màn ra nhìn, phát hiện một đôi hoa tai ngọc, trên hoa tai được xỏ qua một dây chuyền đỏ.

Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu hỏi Đường Tiểu Đình đang nằm trên giường, "Tiểu Đình, hoa tai ngọc cậu làm mất có phải xỏ qua dây đỏ không?"

Đường Tiểu Đình vừa mới tỉnh lại xoa xoa mắt, gật đầu, "Ừm ừm."

Ngô Văn Hán dùng bàn tay nâng hoa tai vừa mới tìm được cho cô xem, "Là cái này sao?"

Ánh mắt Đường Tiểu Đình sáng lên, lập tức thanh tỉnh, "Ừm, đúng rồi, cậu tìm được thế nào vậy?"

Ngô Văn Hán nói: "Ồ bên ngoài màn tó, phòng chừng là từ trên giường của cậu rơi xuống."

Tất cả mọi người nhìn lại, bao gồm Cố Khê.

Sự vui sướng trên mặt Đường Tiểu Đình chậm rãi biến mất, nếu hoa tai là Ngô Văn Hán tìm được trên giường, vậy cô không phải đã hiểu lầm Cố Khê sao?

Khương Linh đứng trước gương chải tóc, "Đường Tiểu Đình, ngày hôm qua cậu còn làm trò trước mặt lớp học nói Cố Khê lấy cắp hoa tai đấy."

Đường Tiểu Đình ngồi thẳng trên giường, trong lòng bàn tay nắm hoa tai Ngô Văn Hán vừa đưa, trong lòng còn có chút băn khoăn, bắt đầu hồi tưởng tình cảnh ngày hôm qua, sau khi cô biết được Cố Khê lục cặp trong giờ thể dục, trong lòng rất tức giận, cũng không nghĩ nhiều liền đối chất nhau.

Ngô Văn Hán thấy bầu không khí ký túc xá lâm vào xấu hổ, vội nói: "Tiểu Đình, nói lời xin lỗi với Cố Khê đi."

Đường Tiểu Đình qua màn nhìn Cố Khê, tỏ ra biểu tình lâm sai, "Thực xin lỗi."

Cố Khê cũng không muốn một điều nhin chín điều lành như vậy, đứng lên, vén mớ tóc hỗn độn ra sau tai, "Đường Tiểu Đình, cậu cảm thấy chuyện này một câu xin lỗi có thể giải quyết sao?"

Đường Tiểu Đình cho rằng cô muốn làm khó dễ, "Vậy cậu muốn thế nào?"

"Rất đơn giản, làm sáng tỏ cho toàn lớp, nói rõ ràng sự việc."

Đường Tiểu Đình do dự một chút, nếu trước mặt toàn lớp nói cô đã hiểu lầm Cố Khê, vậy mọi người nhất định sẽ chán ghét cô.

Hứa Uyển Uyển nói, "Cố Khê, Tiểu Đình đã xin lỗi rồi, cậu còn bắt bạn ấy trước mặt toàn lớp thừa nhận sai lầm, cũng thật quá đáng."

"Quá đáng sao?" Cố Khê cũng không cảm thấy như vậy, "Ngày hôm qua bạn ấy trước mặt nhiều người vu khống tớ trộm đồ, khiến mọi người nghĩ tớ là tên cướp, tớ bảo bạn ấy đi làm rõ, trả lại trong sạch cho tớ, điều này rất quá đáng sao?"

Đường Tiểu Đình không nói lời nào.

Ngô Văn Hán làm lớp trưởng, không muốn quan hệ mọi người trở nên căng thẳng, cô đứng ra nói: "Cố Khê, nếu không như vậy đi, đến lúc đó đến lớp đề tớ nói, giải thích chuyện này một chút."

Cố Khê không tán đồng, tâm tình ngày hôm qua của cô đã chịu đủ kích to lớn, cô không có khả năng bỏ qua cho Đường Tiểu Đình chỉ bằng một câu xin lỗi, "Không, chuyện này ai làm liên cho người đấy giải thích."

Đường Tiểu Đình mím môi, một lát sau, cô mới nói: "Thực xin lỗi, tớ sẽ giải thích với mọi người trong lớp."

Cố Khê hít sâu một hơi, "Vậy nhờ cậu hôm nay giải thích rõ ràng với tất cả mọi người."

"Ừm."

Khương Linh chải tóc xong nhìn Cố Khê, "Cố Khê, thay quần áo rửa mặt đi, nếu không đến muộn đấy."

Cố Khê đáp lại, cầm đồng phục vào nhà vệ sinh thay đồ.

Tác giả có lời muốn nói: "Mọi người ngủ ngon *^_^*"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18-1

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Vote truyện tạo động lực cho bọn mình nhaa (ノ・ω・)ノ

Trở lại lớp, Đường Tiểu Đình tâm tình nặng nề, thậm chí còn có chút khẩn trương sợ hãi.

Cố Khê ngẫu nhiên liếc mắt về vị trí của cô ấy, suy nghĩ khi nào thì cô ấy mới giải thích, sẽ giải thích thế nào.

Kết thúc tiết học, Đường Tiểu Đình lên bục giảng, hai tay xoa vào nhau, hiển nhiên rất khẩn trương.

Ngô Văn Hán nhìn thấy cô ấy lên bục giảng, đứng lên nói: "Mọi người yên tĩnh một chút, Tiểu Đình có chuyện muốn nói."

Phòng học ảm ỉ lập tức trở nên an tĩnh, mọi người đều nhìn về Đường Tiểu Đình phía trên bục giảng. Cố Khê cũng đang nhìn, trong một khắc kia, cô lại có một loại ảo giác, có phải chính mình cũng rất quá đáng không?

Nhưng ngẫm lại, Đường Tiểu Đình luôn làm mà không suy nghĩ, giống như hôm qua, cô ấy khả năng cũng không có ác ý khiến toàn lớp biết, nhưng cuối cùng vẫn làm tất cả mọi người biết chuyện, để cô ấy khổ sở một chút sẽ làm cô ấy nhớ thật sâu sự việc này.

Đường Tiểu Đình hít sâu một hơi, lấy hết can đảm, ở trên bục giảng nói: "Tớ có việc này muốn làm sáng tỏ. Hôm qua tớ đã hiểu lầm Cố Khê lấy hoa tai của tớ, là tớ không đúng, hoa tai đã tìm thấy được rồi, là tớ không cẩn thận đánh mất. Tớ ở đây chính thức xin lỗi với Cố Khê, cũng xin mọi người không cần tiếp tục hiểu lầm thêm nữa."

Cố Khê lúc này đứng lên nói: "Chuyện hiểu lầm ngày hôm qua xác thật làm tớ rất khó chịu, nhưng tớ vẫn nhận lời xin lỗi của cậu, cũng hy vọng lần sau cậu xử lý những việc như thế này phải càng thêm lý trí hơn."

Đường Tiểu Đình gật đầu, "Được rồi."

Hạ Hữu Nam nhìn bóng dáng Cố Khê vừa đứng lên, khóe môi hơi nhếch lên một cái.

Sở Dục Tân thò người qua, "Tớ không nhìn lầm chứ, cậu thế nhưng lại đang cười."

Hạ Hữu Nam dùng khóe mắt liếc nhìn cậu ta một cái, "Có sao?"

"Có, tớ đều thấy được."

Đại hội thể thao đang đến gần, tiết tự học cuối cùng của buổi chiều mỗi ngày đều dùng để luyện tập. Các lớp khác cũng lợi dụng tiết tự học làm thời gian luyện tập, sân thể dục nơi nơi đều là chỗ tập luyện, tiếng chạy bộ cùng thúc giục vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Sau khi kết thúc thời gian luyện tập, Cố Khê ở lại sân thể dục, tự huấn luyện cho hạng mục mình đã báo danh. Hôm qua Trương Văn Hải dạy cô vượt rào cản, hôm nay cô tính toán chạy hết 1500 mét.

Thời tiết giữa tháng mười dần dần trở nên mát mẻ, Cố Khê mặc đồng phục áo sơ mi cộc tay trắng cùng quần tây đen, mái tóc dài buộc lên cao, trên sân trường cô chạy hai vòng, quần áo đã thấm ướt mồ hôi.

Ngoại trừ cô còn có không ít người tới luyện tập chạy bộ, phần lớn đều là nữ sinh. Khu điền kinh cũng có không ít người đang luyện tập nhảy xa và nhảy cao, vô cùng náo nhiệt.

1500 mét, gần bằng bốn vòng sân trường, quả thật là thách thức sức chịu đựng và sức khỏe của con người. Nếu là trước kia, cô không cần luyện tập cũng có thể nhẹ nhàng chạy bốn vòng, nhưng thân thể của nguyên chủ này yếu ớt, chạy hai vòng liền bắt đầu không thở nổi.

"Ê, Khê Khê, trùng hợp quá."

Cố Khê nghiêng đầu nhìn nam sinh mặc đồng phục đang chạy bộ bên cạnh cô, tóc vuốt keo, vòng cổ kim loại, không phải Trương Duệ thì là ai. Từ sau lần cậu ta thổ lộ bị từ chối, ở sân trường lúc nào cũng có thể gặp được cậu ta, cậu ta cũng mặt dày luôn lại gần cô chào hỏi, cứ gọi Khê Khê, Khê Khê.

Cố Khê mặc kệ cậu ta, tăng nhanh tốc độ chạy lên phía trước.

Trương Duệ nhẹ nhàng mà đuổi kịp, giả vờ không nhận ra mình đang bị phản cảm, "Đừng chạy nhanh như vậy nữa, cẩn thận bị mệt."

Cố Khê liếc nhìn cậu ta một cái, thờ hờn hờn nói: "Đừng làm phiền tớ chạy bộ được không?"

"Tôi đâu có làm phiền em, em xem, tôi chạy bên sân này, em chạy bên kia."

Cố Khê thả chậm tốc độ, từ bỏ giải thích cho cậu ta, cậu ta chính là một khối keo bôi da chó, gỡ mãi không xong.

Trương Duệ nhìn thấy cô thả chậm tốc độ, xoay người, chạy lùi lại, "Khát sao, anh trai mua nước uống cho em nhé?"

"Không cần."

"Khách khí với anh đây làm gì, chẳng lẽ hiện tại đã bắt đầu đau lòng vì tiền của anh đây rồi sao?" Trương Duệ xấu xa cười, "Đừng đau lòng, anh trai có tiền."

Trên trán Cố Khê nổi lên đầy gân xanh, nếu không phải gần đó còn có người, cô thật sự muốn một chân đem cậu ta đá bay. Cô dứt khoát không để ý, coi cậu ta như trong suốt.

"Khê Khê...A...Tôi ngã!" Phanh một tiếng, Trương Duệ chạy lui về phía sau vấp phải một quả bóng đá từ sân bên cạnh, ngã một cái chổng vó.

Trương Duệ ngồi dưới đất xoa eo, "Tôi ngã, đau chết anh đây rồi."

Cố Khê không nhìn được cười ra tiếng, thừa dịp cậu ta chưa đứng dậy được chạy đi mất.

Phía sau truyền đến tiếng rít gào của Trương Duệ, "Mẹ nó, thằng nào ném bóng, đứng ra cho tao, không muốn sống nữa đúng không!"

Chạy xong quãng đường, Cố Khê trở lại ký túc xá, tính toán tắm rửa rồi đi ăn cơm. Di động đặt trong túi rung lên, cô lấy ra thì thấy là Mạch Ngọc Linh gọi, cô vội vàng tiếp điện thoại.

"A lô, dì à."

Mạch Ngọc Linh ở trong điện thoại nói: "Cố Khê à, dì mang mấy món cho cháu và Hữu Nam, mau ra cổng trường đi chờ dì đến."

Có rất nhiều phụ huynh đến trường đưa cơm cho con, Cố Khê cũng đã nhìn thấy rất nhiều lần, không nghĩ tới Mạch Ngọc Linh đưa cơm cho Hạ Hữu Nam còn nhân tiện đưa cho cô. Cô có điểm thụ sủng nhược kinh, "Dì ơi, kỳ thật có thể không cần đưa cho cháu, cháu ăn đồ ăn trong trường là được rồi."

"Không có việc gì, ngẫu nhiên đưa cho cháu một lần thôi, đừng quá khách khí." Mạch Ngọc Linh nói: "Dì đang lái xe, không nói chuyện được, cháu chạy nhanh tới cổng trường đi."

"Vâng, được rồi ạ."

Cố Khê tắt điện thoại, đang định đổi quần áo, nhưng trong nhà vệ sinh đang có người tắm rửa, cô cũng không muốn làm Mạch Ngọc Linh chờ lâu, cho nên để nguyên như vậy đi ra ngoài.

Mạch Ngọc Linh coi Cố Khê là ân nhân cứu mạng, vẫn luôn muốn báo đáp. Nhưng Cố Khê cảm thấy mình cũng chưa làm được gì, nhiều lần được báo đáp trong lòng cũng có chút không thoải mái.

Khi cô chạy đến cổng trường, Mạch Ngọc Linh cũng vừa vặn dừng xe, cầm theo hai túi ni lông đi xuống.

Mạch Ngọc Linh thấy Cố Khê mồ hôi nhễ nhại, "Ai da, sao lại đổ nhiều mồ hôi như vậy?"

Cố Khê dùng khăn giấy trên tay lau trán, "Sắp đến đại hội thể thao, cháu vừa mới tập chạy xong."

"Như vậy sao, vậy phải cố lên đó." Mạch Ngọc Linh nhìn bốn phía, nói: "Chúng ta tìm vị trí ngồi xuống ăn đi."

"Vâng ạ." Cố Khê cảm thấy cần thiết nói vài câu với Mạch Ngọc Linh, nếu không lần sau bà lại mang, cô cũng rất khó xử, "Dì à, kỳ thật dì có thể không cần đối tốt với cháu như vậy, cháu cảm thấy hơi xấu hổ."

Mạch Ngọc Linh nhìn cô, "Đừng nói như vậy, cháu đã cứu dì, dì vẫn luôn rất cảm kích, nhưng việc dì đối tốt với cháu cũng là vì dì thực sự thích cháu."

Trong lòng Cố Khê ảm áp, "Cảm ơn dì." Sau khi cô đến thế giới này, Quan Trần Lệ là người duy nhất cô có thể dựa vào, nhưng hiện tại không thể dựa

vào bà nữa. Mạch Ngọc Linh lại đối đãi cô như con gái, làm cô rất cảm động.

Bên cạnh cổng trường có một khu nghỉ ngơi, bày hơn mười cái bàn gỗ chạm khắc, phụ huynh đến thăm con đều ngồi ở đây.

Thời gian này trong khu nghỉ ngơi có rất nhiều người, thật vất vả mới tìm được một cái bàn ngồi xuống. Mạch Ngọc Linh một bên cời túi xách, một bên nói: "Kỳ thật đây là lần đầu tiên đi đưa cơm đến đây, trước kia đi muốn đưa, Hữu Nam lại không cho đi đưa. Hôm nay đi nói đưa cho con, thuận tiện đưa cho nó, nó mới đồng ý."

Cố Khê ngẩn người, hóa ra Hạ Hữu Nam bởi vì nghe Mạch Ngọc Linh đưa cơm cho cô mới đáp ứng.

Mạch Ngọc Linh đứng lên vỗ tay về hướng tòa dạy học nói, "Hữu Nam, bên này!"

Cố Khê hướng theo tầm mắt của Mạch Ngọc Linh, Hạ Hữu Nam mặc đồng phục từ bên này đi tới, dáng người anh cao gầy, khí chất xuất chúng, khi đi qua những bàn bên cạnh còn hấp dẫn không ít ánh mắt phụ huynh cùng học sinh.

Hạ Hữu Nam kéo chiếc ghế đối diện Cố Khê ngồi xuống.

Đôi tay Cố Khê đan xen đặt ở trên bàn, có chút không được tự nhiên.

Mạch Ngọc Linh mang đến rất nhiều thức ăn, mỗi phần đều có bốn hộp, một hộp cơm, một hộp đồ ăn, một hộp canh, còn có một hộp salad hoa quả.

Trong hộp đồ ăn có ba ngăn, bên trong có tôm to hầm, gà nướng, còn có một món rau xanh, canh là canh sườn hầm bổ dưỡng, số lượng đủ cho một nam sinh ăn.

Mấy ngày nay, Cố Khê vì tiết kiệm tiền, vài ngày đã không ăn thịt, nhìn mỹ thực như vậy, bụng cô thành thật kêu một tiếng, cũng may gần đó nhiều người, cũng không phát ra quá rõ ràng.

Mạch Ngọc Linh nói: "Hai phần này đều giống nhau, hai con tùy tiện lấy một phần, nhanh ăn đi."

Hạ Hữu Nam đem hộp tiện lợi mở ra, đưa phần thứ nhất cho Cố Khê.

Cố Khê nói: "Cảm ơn."

Cố Khê gấp một miếng tôm, cắn một ngụm, đầu lưỡi cảm nhận được vị ngọt của tôm, ăn ngon lành. Đối mặt với những mỹ thực này, nếu chỉ có một mình cô ở đây sẽ ăn ngấu nghiến.

Mạch Ngọc Linh ngồi ở bên cạnh nhìn bọn họ ăn, "Ăn ngon sao, Cố Khê?"

Cố Khê gật đầu, "Ngon lắm ạ."

"Vậy ăn nhiều một chút."

Hạ Hữu Nam nhìn cô ăn đến vẻ mặt thỏa mãn, bên môi xẹt qua một tia cười khó có thể phát hiện.

Ăn xong rồi lại uống canh, dạ dày Cố Khê thực sự không còn chỗ để chứa hộp salad hoa quả kia, Mạch Ngọc Linh nói salad hoa quả để tối nay ăn.

Cố Khê cũng không muốn lãng phí, vì thế đóng gói salad hoa quả mang đi, phần của Hạ Hữu Nam cũng mang về.

Trên đường đi về ký túc xá, Hạ Hữu Nam cùng cô song song đi ở hai bên đường trồng hàng hoa, hoàng hôn ngày thu đem bóng họ kéo thật dài, hai người cũng không nói chuyện.

Trên đường đi, mức độ nổi tiếng của Hạ Hữu Nam quá cao, giá trị nhan sắc cũng cao, thật phần gây chú ý, vì không muốn bị hiểu lầm, Cố Khê cố ý kéo ra một khoảng cách ngắn với anh.

"Tớ cảm thấy mẹ cậu thật tốt." Cố Khê cầm theo túi vừa nói chuyện.

Hạ Hữu Nam lên tiếng, "Ừm."

"Tớ cảm thấy cậu rất hạnh phúc." Lời nói cô mang theo một tia hâm mộ.

Hạ Hữu Nam nhìn cô, không trả lời những lời này.

Cố Khê đi lên phía trước vài bước, "Hạ Hữu Nam, tớ có thể hỏi cậu một vấn đề không?"

"Hỏi đi."

Cố Khê không biết có nên hỏi hay không, những vấn đề kia vẫn luôn để trong lòng, không hỏi cũng không thoải mái cô hít một hơi, lấy hết can đảm nói: "Là cậu nói cho Đường Tiểu Đình tớ động tới ba lô của bạn ấy sao?"

Ngữ khí Hạ Hữu Nam bình tĩnh, "Cậu cảm thấy có khả năng là tôi?"

"Tớ cũng không biết." Cố Khê cảm thấy chính mình có điểm mâu thuẫn, cô thấy Hạ Hữu Nam không giống loại người này, nhưng ngày đó chỉ có hai bọn họ trong phòng học, trừ bỏ Hạ Hữu Nam, không thể nghĩ được người nào khác, "Ngại quá, cậu coi như tớ chưa hỏi gì đi."

"Không phải tôi."

Cố Khê không nghĩ tới anh sẽ trả lời, co quắp mà lên tiếng, "Ừm."

"Cậu rất để ý là ai làm?"

Cố Khê lắc đầu, "Cũng không, tớ chỉ thấy tò mò."

Hạ Hữu Nam nhìn phía trước, "Ngày đó cho hoạt động tự do, bên ngoài phòng học còn có người."

Cố Khê đột nhiên nghĩ đến cái gì, tiết thể dục ngày đó, thời điểm Ngô Văn Hân và Trương Văn Hải đang điều chỉnh vị trí, đứng phía đầu lớp là Hạ Hữu Nam, nữ thần Đường Tiểu Đình, còn có bốn người đứng đầu hàng đều có thể tự do hoạt động.

Cố Khê cũng không tiếp tục truy hỏi là ai nữ, việc đã qua thì liền cho qua, chỉ cần cô biết không phải là Hạ Hữu Nam thì tốt rồi.

Sau khi trở lại ký túc xá, Cố Khê đem hộp salad hoa quả chia cho mọi người ăn.

Ba người ký túc xá đều vây lại một chỗ thưởng thức, riêng Hứa Uyển Uyển và Đường Tiểu Đình thì thờ ơ không tham gia.

Cố Khê cảm thấy tuy rằng Đường Tiểu Đình đã làm sai, nhưng về sau vẫn là bạn cùng lớp, cùng phòng, lúc nào cũng lạnh mặt với nhau đối với ai đều không tốt.

Cô chủ động đem một hộp salad lại đó, nói với Đường Tiểu Đình và Hứa Uyển Uyển, "Tớ còn có một hộp salad hoa quả, các cậu ăn đi."

Đường Tiểu Đình có chút áy náy, tiếp nhận chiếc hộp, "Cảm ơn."

Cố Khê đáp không có gì, xoay người đi đến hành lang lấy quần áo chuẩn bị tắm rửa.

Khuong Linh lấy một miếng salad hoa quả, hỏi: "Cố Khê, hôm nay mẹ cậu đưa cơm sao?"

"Không phải, là một di đưa tớ."

"Ồ, salad không tồi, còn có hai loại quả cherry và việt quất quý hiếm nữa."

Cố Khê cười cười, lại gần, "Có cherry sao? Tớ cũng muốn ăn một miếng."

Khuong Linh dùng đĩa cắm cho cô một miếng, đưa tới gần miệng cô, "Tới này."

Cố Khê há miệng ăn, ừm, ngon thật.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18-2

Ngày hội thể thao đang trong giai đoạn gấp rút, sáng thứ tư phải tiến hành biểu diễn.

Tối chủ nhật, Đường Tiểu Đình mang theo một đôi giày cao gót trắng trở về, gót giày ước chừng cao 10 cm. Đàm Mỹ Thanh cũng mang váy thuê từ Taobao về, Đường Tiểu Đình mặc thử một chút, làn váy sau kéo dài gần 1 mét, cô đeo giày cao gót vào, đi vài vòng quanh ký túc xá, nhìn toàn thân qua gương, ảo tưởng đến lúc đó Hạ Hữu Nam sẽ đắm say nhìn cô, vừa chờ mong vừa hưng phấn.

Nhận thấy lễ khai mạc còn hai ngày nữa sẽ bắt đầu, vào tiết tự học chiều thứ hai, tất cả học sinh các lớp đều tụ tập ở sân trường, chuẩn bị luyện tập hoàn chỉnh tất cả các nghi thức.

Các đạo cụ được yêu cầu đã chuẩn bị xong, các vòng tròn Olympic cùng ngọn đuốc đều do Trương Văn Hải và mấy nam sinh khác dùng bìa các - tông

cắt ghép tô màu tạo thành, làm giả rất công phu.

Sau khi tan học, Đường Tiểu Đình chạy về ký túc xá, đi đôi giày cao gót 10cm, ngày thường cô rất ít khi đi giày cao gót, sau khi đi vào, đi đường có chút lảo đảo, rõ ràng không được ổn cho lắm.

Đường Tiểu Đình đi giày cao gót vào lập tức trở thành nữ sinh cao nhất lớp.

Giày mới có chút chật chân, Đường Tiểu Đình cố nén đau, kiên trì muốn luyện tập mang giày cao gót.

Thời gian còn lại không nhiều lắm, cường độ luyện tập rất cao, cơ hồ ai cũng đều luyện tập; lại không biết bao nhiêu lần. Đường Tiểu Đình đi giày cao gót, cứ một lần lại một lần luyện đi, đau đến mặt vện vẹo.

Trong lần luyện tập thứ tư, theo một tiếng hét chói tai, Đường Tiểu Đình ngã lăn quay ra sân trường.

Thanh âm chạy bộ đằng sau đột nhiên im bất, Hạ Hữu Nam đứng đằng trước xoay người lại, nhìn thoáng qua cô ngồi trên mặt đất. Đường Tiểu Đình che lại cổ chân, cũng ngừng đầu nhìn anh, trong ánh mắt vài phần nhu nhược đáng thương, giống như tranh thủ sự đồng tình thương hại của anh.

Hạ Hữu Nam không nói gì, cũng không kéo cô lên, Trương Văn Hải phụ trách kêu khẩu lệnh chạy tới, lớp trưởng và Hứa Uyển Uyển cũng tiến lên hỏi: "Tiểu Đình, cậu làm sao vậy?"

Đường Tiểu Đình đau đến hốc mắt đều ướt, "Tớ tẹo chân rồi."

Trương Văn Hải kéo tay cô, "Nào, đứng lên đi."

Thời điểm Đường Tiểu Đình bị kéo lên, a mà kêu một tiếng, "Từ từ, đau!"

Ngô Văn Hân ngồi xổm xuống, nhìn mắt cá chân của cô, "Trời ơi, mắt cá chân cậu sưng lên hết rồi."

Trương Văn Hải hỏi: "Cậu còn có thể đứng lên không?"

Đường Tiểu Đình cắn môi, "Tớ thử xem."

Ngô Văn Hân cõng giày cao gót cho cô, Trương Văn Hải và Hứa Uyển Uyển đỡ cô lên, chân Đường Tiểu Đình chỉ cần đụng một chút liền đau.

Ngô Văn Hân nói: "Đưa bạn ấy tới phòng y tế khám xem."

Cố Khê từ xa nhìn lại, kỳ thật cô đã sớm biết chân Đường Tiểu Đình sẽ sưng lên, bởi vì trong tiểu thuyết có tình tiết này, nhưng trong tiểu thuyết là sau khi kết thúc lễ khai mạc mới ngã, hơn nữa, sau khi nữ chính ngã, nam chính ôm nữ chính theo kiểu công chúa đến phòng y tế.

Nhưng vừa mới này, Hạ Hữu Nam không làm như vậy, anh ở gần cô ấy nhất, thậm chí một câu quan tâm cũng không nói.

Thế giới này tuy rằng là thế giới tiểu thuyết, nhưng có một số sự việc lại không theo cốt truyện, Cố Khê cảm thấy có chút kỳ quái.

Vào giờ học tối, chủ nhiệm lớp Vương Quế Phương tiến vào phòng học, cầm lấy cây thước gỗ lên bục giảng, "Mọi người yên lặng một chút."

Âm thanh lớp học ngừng lại, Vương Quế Phương giơ thước lên, đôi tay chống lại, "Tiểu Đình bị tẹo chân tương đối nghiêm trọng, không thể tham gia vào lễ khai mạc cùng chúng ta, cần một bạn khác thay làm nữ thần Olympic, thời gian rất gấp, người được cô chọn không được từ chối."

Nói xong, Vương Quế Phương nhìn về phía Cố Khê, "Cố Khê, các phương diện em đều tương đối phù hợp, em thay Tiểu Đình đảm nhiệm nhân vật nữ thần Olympic, lát nữa liên lạc với đội trưởng và ủy viên tuyên truyền sắp xếp trang phục."

Mọi người đều nhìn về phía Cố Khê.

Quyết định này của Vương Quế Phương đối với Cố Khê mà nói có chút bất ngờ, nhưng cô chủ nhiệm đã chỉ định cô, cô cũng không muốn từ chối, gật đầu nói: "Vâng ạ."

Vương Quế Phương nói: "Như vậy đi, tiết thể dục và tiết tự học ngày mai mọi người lại luyện tập, tranh thủ trong lễ khai mạc đạt được thành tích tốt."

Âm thanh học bài lại lần nữa vang lên, Cố Khê vẫn hơi hoảng hốt, tại sao cô đột nhiên lại bị làm nữ thần Olympic.

Editor có lời muốn nói: Vì chương này dài nên chúng mình chia làm 2 phần nha

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Hôm sau đã là lễ khai mạc hội thể thao, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, chỉ có thời gian là ngày mai để luyện tập, chính cô cũng chưa nắm chắc.

Sở Dục Tân cuộn sách tiếng anh lại, chọc chọc bả vai Cố Khê "Cố Khê, lúc trước tớ đã bảo cậu giờ tay, cậu xem, cuối cùng vẫn là cậu"

Khương Linh dựng thẳng sách che mặt, nghiêng đầu cúi vù "Cậu cần biểu hiện tốt đấy nhé"

Cố Khê dờ khóc dờ cười "Ngại quá, tớ chỉ là người thay thế tạm thời"

Sở Dục Tân "Có sao đâu, nữ thần cũng không cần kỹ năng làm việc gì, chính là ăn mặc đẹp đẽ, để trang trí thôi"

Trang trí...

Cố Khê cảm thấy dùng từ này có phần thô lỗ.

Kết thúc tiết tự học buổi tối đầu tiên, Ngô Văn Hân và

Đàm Mỹ Thanh tới vị trí của Cố Khê, vào thời điểm máu chót lại đổi vai nữ thần, hai người có phần lo lắng.

Đàm Mỹ Thanh hỏi "Cố Khê, cậu có giày cao gót không?"

Cố Khê lắc đầu "Không có"

Điều Ngô Văn Hân lo lắng chính là quần áo "Cố Khê trang đồi cao, không đi giày cao gót cũng không sao, tớ lo liệu rằng cậu ấy có mặc được váy không, nếu bây giờ đi thuê, khẳng định ngày mai không đưa tới kịp"

"Váy thì không sao đâu, tớ thuê một cỡ, hôm qua Đường Tiểu Dĩnh mặc vào trông rất rộng"

"Váy là tốt rồi" Ngô Văn Hân nói "Cố Khê, thời gian không có nhiều lắm, ngày mai là lúc luyện tập, cậu phải nhanh chóng tranh thủ đấy"

Cố Khê đột nhiên cảm thấy áp lực "Tớ sẽ cố gắng"

"Đợi lát nữa trở về kí túc xá cậu hãy xem thử váy đi"

"Được"

Sáng hôm sau, Đường Tiểu Dĩnh mới đến trường học, chân bị thương, cả lớp đều đi tập thể dục, một mình ngồi trong lớp học, chờ đến khi tất cả đều đã đi, cô nhịn không được chảy nước mắt.

Trong lòng cảm thấy không cam tâm, cô nỗ lực lâu như vậy, cái gì cũng chuẩn bị tốt, kết quả lại bị thương ở chân.

Chiếc váy lụa trắng cô lựa chọn cũng bị người khác mặc.

Trên sân trường, học sinh lớp 18 xếp hàng chỉnh tề, theo

Trương Văn Hải hô khẩu hiệu đi về phía trước.

Cố Khê đi theo sau Hạ Hữu Nam, toàn bộ quãng đường chỉ có thể nhìn bóng lưng anh, nghĩ thầm quả nhiên là học bá, bóng dáng cũng đẹp như vậy, có khí chất như vậy.

Bọn họ hơn kém nhau 20 cm, cô đứng phía sau anh, tầm nhìn thẳng chỉ có thể thấy bờ vai anh.

Cố Khê là người duy nhất trong lớp không cần đi bộ, nhưng lại khác biệt, cảm một ngọn đuốc già, cô cảm thấy bản thân có phần..... giống người bệnh tâm thần.

Luyện tập xong một lần, Cố Khê nhịn không được thấp giọng cười. Nghe được tiếng cười, Hạ Hữu Nam quay đầu nhìn, Cố Khê đối diện với ánh mắt anh, ho khan một tiếng, che dấu tiếng cười vừa rồi của mình.

Sau khi luyện tập mấy lần, Cố Khê đã quen cũng không thấy khác biệt, tuy nhiên vẫn cảm thấy chính mình cảm ngọn đuốc nhỏ có phần ngốc.

Giữa trưa trở lại kí túc xá, Cố Khê cầm chiếc váy trắng hôm qua cô đã giặt, chạm vào thấy nó đã khô. Ngô Văn Hân mới ăn cơm xong từ bên ngoài

tiếng vào, nhìn Cố Khê "Cố Khê, cậu cảm thấy sáng nay luyện tập thế nào, đã quen chưa?"

Cố Khê gật đầu "Không có gì khó lắm"

"Buổi chiều lại luyện tập sẽ quen thuộc ngay" Tầm mắt

Ngô Văn Hán đứng trên chiếc váy trên tay cố "Chiếc váy này khá dài, khi đó cậu mặc nhớ đi đường cẩn thận, không thì sẽ dẫm phải đấy"

"Được, tớ sẽ chú ý"

"Cậu định đi đôi giày nào?"

Cố Khê chỉ chiếc giày trắng cô vừa cởi ra ở mép giường

"Tớ cũng chỉ có một đôi này, váy rất dài, đến lúc đó che khuất chân có lẽ sẽ không nhìn thấy"

Ngô Văn Hán "Váy đi, hiện tại cũng không có thời gian đi mua"

Đàm Mỹ Thanh cũng đi tới "À, đúng rồi, Cố Khê, cậu có đồ trang điểm chưa?"

Nguyên chủ có đồ trang điểm, nhưng đều để ở nhà, cô cũng không mang tới đây "Tớ không mang theo"

"Tớ sẽ mang chúng từ nhà"

Cố Khê tò mò "Cậu phải về nhà sao?"

"Ừ, hôm nay là đại thọ 70 của ông nội tớ, tớ phải trở về mừng thọ, tiết tự học buổi chiều tớ cũng không học, sáng mai tớ sẽ nhanh chóng đến đây"

Cố Khê gật đầu "Được"

Đường Tiểu Đình khập khiễng cùng Hứa Uyển Uyển vào kí túc xá, vừa lúc nghe được bọn họ nói chuyện, mắt cô ấy ảm đạm, trong lòng vẫn có chút khổ sở.

Thấy Đường Tiểu Đình trở về, mọi người cũng tự giác không nhắc tới việc của hội thể thao. Đàm Mỹ Thanh nhìn chân cô ấy, hỏi "Tiểu Đình, chân cậu có khá hơn chút nào không?"

Đường Tiểu Đình cười trừ "Khá hơn nhiều rồi"

Cố Khê gỡ chiếc váy lụa trắng xuống, để gọn ở trên giường, Đường Tiểu Đình đi qua giường cô, tầm mắt dừng lại trên chiếc váy trong chốc lát, ngay sau đó lại rời đi.

Cố Khê đã nhận ra ánh mắt của Đường Tiểu Đình, trong lòng nổi lên một tia áy náy, giống như cô cố ý lấy đồ vật của cô ấy.

Nhưng cô lại cảm thấy chính mình suy nghĩ nhiều, từ đầu đến cuối cô đều không nghĩ tới việc tranh đoạt với cô ấy.

Thời tiết hôm nay có phần oi bức, buổi sáng tập thể dục với cường độ cao, buổi học lại có tiết tự học, mọi người hiển nhiên uể oải, lúc đi cũng lung tung rối loạn.

Trương Văn Hải phụ trách hô khẩu hiệu "Nghiêm!"

Mọi người đều dừng lại, Trương Văn Hải nói "Đi quá rối loạn, ngày mai đã phải biểu diễn, trạng thái này tuyệt đối không được"

Trần San ôm hai tay nói "Tớ cảm thấy căn bản không cần luyện tập nhiều, càng luyện càng kém"

Có người tiếp lời nói hùa "Đúng vậy, luyện nhiều như vậy mệt chết mất, kì thật ngày hôm qua luyện tốt như vậy là được rồi"

Mọi người liên tục oán giận, làm người chỉ huy Trương

Văn Hải nhất thời nghẹn lời, một lát sau, cậu nói "Lúc trước khi học quân sự, so với bây giờ mệt hơn nhiều, mọi người không phải vẫn kiên trì sao? Ngày mai lên sân khấu, hôm nay là thời gian luyện tập cuối cùng, mọi người phối hợp một chút!"

Ngô Văn Hán cũng đứng ra nói "Đúng vậy, các bạn nhẫn nại một chút, phối hợp với nhau"

Trương Văn Hải vì để khích lệ, giơ tay lên vỗ "Đội lát nữa chúng ta lại thử một lần, tớ phụ trách giám sát, ai còn lảm nhảm sẽ phải mời đồ uống, các bạn có đồng ý không?"

Nghe được mời đồ uống, mọi người đều kích động

"Được!"

Đường Thành hỏi "Nếu không có ai phạm lỗi, cậu mời sao?"

Trương Vân Hải cười cười "Đúng vậy, nếu mọi người đều làm đúng, tớ mời"

Có người hét lên "Ồ, ủy viên thể dục muốn mời đồ uống, các bạn đồng tâm hợp lực!"

Cố Khê nhìn các bạn đang ồn ào bên cạnh, không khỏi cười cười, khi quay đầu lại, ánh mắt vừa lúc đối diện với Hạ Hữu Nam, cô ngẩn ra một lát, sau đó nhìn anh hơi mỉm cười.

Đối mặt với nụ cười ngọt ngào của cô, tim Hạ Hữu Nam nhảy lên một cái, ngay sau đó, anh lập tức quay đầu lại.

Sau khi có động lực, lại lần nữa luyện tập, mọi người đều phi thường đồng tâm hiệp lực, khi đi chinh tề đến kì lạ, mấy chục cái chân chỉ phát ra một thanh âm, thời điểm kêu khẩu hiệu đình tai nhức óc, khiến huấn luyện viên các lớp bên cạnh đều bị dọa.

Cuối cùng, Trương Vân Hải thực hiện lời hứa, cùng với hai bạn nam nữa tới cửa hàng công trường, mua 40 chai đồ uống trở về, có Coca, nước chanh, hồng trà lạnh, mỗi người đều có phần.

Trương Vân Hải mang theo túi đến trước mặt Cố Khê

"Cậu muốn uống gì?"

"Tớ muốn nước chanh"

Trương Vân Hải từ trong túi lấy ra nước chanh lạnh "Cho cậu này"

"Cảm ơn" Cố Khê vặn nắp chai, ngửa đầu uống một ngụm, vừa mới nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị uống ngụm thứ hai, hai nam sinh bên cạnh đang đuổi nhau chạy tới, cái chai trên tay cô bị hất đi.

Người vừa đụng vào cô là Sở Hào Hưng, cậu nhanh chóng xin lỗi "Ngại quá, cậu có sao không"

Bà vai Cố Khê có chút đau, vừa định nói không có việc gì.

Viên Phương lớn tiếng kêu "A! Cờ lớp"

Vừa nãy trong nháy mắt khi đồ uống của Cố Khê chuẩn bị rơi xuống đất, nước có ga lộc cộc chảy ra, Trương Vân

Hải động tác nhanh nhẹn rút ra, nước chanh bắn lên mặt trên của cờ lớp"

Cố Khê vội tiến lên, lấy ra khăn giấy từ trong túi "Tớ có khăn giấy này, lau đi"

Trương Vân Hải và Viên Phương cùng nhau mờ lá cờ. Cờ lớp là vải rất thấm, vết nước làm ướt miếng vải tạo thành bốn vệt màu cam không đều, rất dễ thấy, tranh sơn dầu ở mặt trên gặp nước cũng bị loang.

Mọi người đều lại gần đây, Viên Phương cau mày nói "Cờ lớp biến thành như này thì không thể dùng được nữa"

"Làm sao bây giờ, ngày mai chính là hội thể thao"

Cố Khê tay nắm khăn giấy, áy náy nói "Thật xin lỗi, đều tại tớ không cẩn thận"

Sở Hào Hưng cũng ra nhận sai "Tớ cũng không đúng, là tớ đụng vào Cố Khê"

Trần San thở dài "Chúng ta cũng có quá nhiều tai nạn, xem ra phải từ bỏ thôi"

Trương Vân Hải nói "Trần San, cậu đừng nói những lời ừ rừ được không?"

"Làm sao, tớ nói không đúng sao?"

Cố Khê nói "Không thể từ bỏ! Về phần cờ lớp, hôm nay còn có thời gian, có thể vẽ lại một lần nữa"

Ngô Văn Hân nói "Nhưng Mỹ Thanh phụ trách vẽ cờ lớp hôm nay xin nghỉ, ngày mai mới có thể trở về"

Trương Vân Hải nhìn những người xung quanh "Còn ai có thể vẽ tranh"

Đường Thành gãi tay "Tớ, nhưng thật ra chỉ biết một chút, nhưng ngày thường tớ chỉ vẽ nhân vật manga anime, loại tranh sơn dầu này tớ không vẽ được"

Hứa Uyển Uyên nói "Mỹ Thanh dùng các tiết tự học buổi tối về tranh, thời gian chỉ có hôm nay, phòng chừng cũng không về kịp"

Viên Phương nhìn vết bẩn rõ ràng trên cờ lớp "Nhưng nếu để cái này lên sân khấu cũng ảnh hưởng đến hình ảnh chúng ta"

Đường Thành nói "Quả thật đến lúc giáo viên nhìn chúng ta sẽ cùng bảo đó là sự sáng tạo, nói không chừng căn bản sẽ không chú ý tới cờ lớp"

"Nhưng như vậy cũng không được, bị lớp khác nhìn thấy, nhất định sẽ bị chê cười"

Cố Khê nghe mọi người tôi một câu bạn một câu, kì thật cái này cũng là tình tiết trong tiểu thuyết, nhưng cốt truyện ban đầu là Đường Tiểu Đình đi giày cao gót bị chẹo chân, làm đổ đồ uống lên cờ lớp, sau đó cô ấy nhờ Hạ Hữu Nam về giúp.

Cố Khê liếc mắt nhìn Hạ Hữu Nam đang đứng ở ngoài, với tính cách của anh có lẽ sẽ không chủ động đứng ra. Cô lại nhìn cờ lớp, có phần phức tạp, nhưng nếu cô cẩn thận nhìn tranh, khả năng cũng có thể về được.

Trong lòng âm thầm quyết định, chuẩn bị mở miệng nói cô có thể về.

"Việc cờ lớp, có thể giao cho tớ" Không nghĩ tới Hạ Hữu Nam nhanh hơn cô, thanh âm lãnh đạm, như là đang kể một việc không quan trọng.

Mọi người đều quay đầu lại nhìn về phía anh, Viên Phương hỏi "Hữu Nam, cậu còn có thể về tranh"

Hạ Hữu Nam nói "Xem như có thể đi"

Các nữ sinh nhìn Hạ Hữu Nam với ánh mắt sùng bái.

Sở Hào Hưng đập bờ vai anh "Hữu Nam, cậu thật là toàn tài nha! Có cái gì cậu không biết không?"

Hạ Hữu Nam hất móng vuốt của cậu ta đi.

Viên Phương nhìn Hạ Hữu Nam, chủ động đưa ra lời hỗ trợ "Hữu Nam, nếu không tớ và cậu cùng nhau đi, tớ làm trợ thủ giúp cậu"

Những nữ sinh khác mắt tròn mắt sáng nhìn Viên Phương, vừa nghe liền biết rắp tâm của cô ấy.

Khóe mắt Hạ Hữu Nam đảo qua Cố Khê, nói với Viên Phương "Không cần"

Chuông tan học vang lên, mọi người đều chuẩn bị đi ăn cơm tắm rửa, Trương Vân Hải và hai nam sinh khác phụ trách cất đạo cụ.

Hạ Hữu Nam sóng vai đi cùng Sở Dục Tân, Cố Khê nhanh chân đuổi theo.

"Hạ Hữu Nam"

Hạ Hữu Nam hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô, không lên tiếng.

"Cảm ơn" Cố Khê đuổi theo chỉ là muốn nói lời này, Hạ

Hữu Nam có thể chủ động đứng ra thật sự ngoài ý muốn của cô.

Hạ Hữu Nam vừa đi vừa nói "Chuẩn bị tốt đồ vật, tiết tự học buổi tối ở phòng kĩ thuật chờ tớ"

Một lúc lâu sau Cố Khê mới phản ứng lại ý tứ của Hạ Hữu Nam, cô gật đầu "Được, không thành vấn đề"

Cô nói xong liền dừng lại chờ Khương Linh.

Sở Dục Tân vừa đi vừa quay đầu gọi "Cố Khê, cùng nhau ăn cơm đi"

"Không được, tớ ăn cùng Khương Linh" Cố Khê trả lời.

Sở Dục Tân dùng khủy tay huých Hạ Hữu Nam "Cậu thật dối trá, vừa rồi Viên Phương chủ động nói giúp cậu, cậu nói không cần, lại tự mình tìm trợ thủ"

Hạ Hữu Nam nói "Ai làm ra người đẩy phụ trách"

Sở Dục Tân quay đầu lại nhìn Cố Khê, nhướn mày xấu xa nhìn Hạ Hữu Nam "Ai làm thì người đẩy phụ trách, vậy còn cậu, tớ thấy cậu cũng phải người thích giúp đỡ mọi người nha, tại sao lại đứng ra?"

Khóe mắt Hạ Hữu Nam liếc cậu ta một cái, không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20-1

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Nhớ ấn bình chọn ủng hộ editor đó ٩(๖ٓ̂٩).

Sau khi chuẩn bị dụng cụ, Cố Khê bắt đầu ăn cơm, cô gọi điện thoại cho Đàm Mỹ Thanh, biết được cô ấy đã mua vải cò dự phòng, cũng mua thêm màu và bút vẽ, đồ đều ở trong ngăn tủ bên cạnh bọc giăng lớp học.

Cố Khê xác nhận tất cả dụng cụ đã có đủ, chạy tới phòng giáo vụ xin một phòng để vẽ trong tiết tự học buổi tối.

Dụng cụ và chỗ làm đều đã có, giai đoạn chuẩn bị đã hoàn thành.

Sau khi tắm xong, cô cũng không lo giặt quần áo, liền lấy dụng cụ ra phòng mỹ thuật ở tòa nghệ thuật, cách khu dạy học không xa, cô phải chạy lại hai lần mới đem đủ đồ vật qua.

Vì Hạ Hữu Nam có tài liệu tham khảo, cô cũng mang theo cờ lớp bị bản sang.

Mở lá cờ ra nhìn vết bản màu vàng bên trên, cô vẫn có phần áy náy, nếu không phải Hạ Hữu Nam chủ động tới hỗ trợ, cô cũng không biết làm thế nào mới xong,

Cố Khê nhìn thời gian, mới 6 giờ rưỡi, Hạ Hữu Nam phỏng chừng còn chưa đến, cô hơi khát, muốn về phòng học lấy nước.

Đi xuống tầng, vừa vận dụng phải Hạ Hữu Nam.

Hai người chạm mặt nhau, Cố Khê chỉ lên tầng trên, "Phòng 302."

"Ừm."

Cố Khê hỏi: "Tớ phải về phòng học lấy nước, hay cậu để tớ lấy hộ cậu cho."

"Ừm."

Cố Khê chạy chậm về khu dạy học, khi trở lại lớp, một nửa bạn học đều đã trở về, có chút vắng vẻ.

Cô đi đến chỗ ngồi của mình, lấy ly của mình, lại cầm ly của Hạ Hữu Nam chạy ra khỏi phòng học.

Khi ra khỏi phòng trà nước của tầng ba tòa nghệ thuật, cô phát hiện bên ngoài có mấy nữ sinh vây quanh phòng 302.

"Kia là Hạ Hữu Nam khối 11 sao? Vừa đẹp trai lại còn cao nữa."

"Anh ấy không phải sinh viên nghệ thuật, tại sao lại để đây?"

"Thật không nghĩ tới anh ấy còn có thể vẽ tranh."

Đây đều là nữ sinh nghệ thuật khối 12, tòa nghệ thuật là nơi các cô học, vừa mới đi ngang qua phòng 302, trong lúc vô ý phát hiện học bá đang ở bên trong, có điểm kích động, cho nên cố ý dừng lại ngắm nhìn.

Cố Khê do dự nghĩ có nên đi vào lúc này hay không.

Một lát sau, mấy nữ sinh kia dần tản đi, Cố Khê mới đem nước vào phòng mỹ thuật.

Phòng nghệ thuật mà cô đã đăng ký có một vài cái bàn lớn, một tấm bạt dài một mét được đặt trên đó, có rất nhiều không gian trống cho bảng màu và bút vẽ.

Hạ Hữu Nam cong eo đứng trước một cái bàn lớn, cầm bút vẽ tranh sơn dầu.

Cố Khê đặt ly xa mặt bàn một chút, cất bước đi qua, đứng ở bên cạnh quan sát.

Hạ Hữu Nam ngẩng đầu nhìn cô một cái, tiếp tục cúi đầu chuyên tâm vẽ tranh, "Kéo bức màn lên đi."

"Ok." Cố Khê xoay người đi kéo bức màn.

Cô nghĩ, vừa mới bên ngồi có người thảo luận về anh, anh hẳn đã biết hết.

Cờ lóp do Đàm Mỹ Thanh tổng hợp từ rất nhiều tư liệu sống bên ngoài nên khá phức tạp. Đại khái có huy chương đối xứng hai bên, bên trong huy chương rất tinh tế, khả năng hội họa có độ khó cao, ở giữa có chữ "11 - 18".

Tốc độ tay của anh rất nhanh, động tác uyển chuyển, nhìn ra được có chút ít bản lĩnh.

Cố Khê ở một bên nhìn, cũng không biết mình nên làm gì.

"Có gì cần tớ giúp không?"

Đôi mắt Hạ Hữu Nam nhìn vãi vẽ tranh sơn dầu, theo bút vẽ mà di động, thực chuyên chú, "Có thể pha màu chứ?"

"À, được." Cố Khê cầm lấy vại pha màu, bắt đầu xuống tay pha màu.

Màu sắc chủ đạo của cờ lóp là xanh lục, cô trước tiên pha màu xanh lục, tiếp theo là màu vàng, còn có màu đỏ.

Chờ cô pha màu xong, Hạ Hữu Nam cũng đã vẽ xong mấy chữ to 11 - 18 ở trung tâm lá cờ.

Anh nói: "Cậu tô màu phân rìa lá cờ trước đi."

"Được." Kỹ thuật vẽ tranh của Cố Khê rất bình thường, chỉ học qua trong tiết mỹ thuật ở sơ trung và tiểu học một chút, nhưng tô màu tranh sơn dầu đối với cô mà nói cũng không quá khó khăn.

Cô một tay cầm vại pha màu, một tay cầm bút vẽ, dọc theo đường Hạ Hữu Nam đã vẽ tô lên, màu sắc được tô không chút cầu thả, vô cùng chuyên chú.

Trong phòng mỹ thuật thực an tĩnh, âm thanh dù rất nhỏ cũng có thể nghe thấy được.

Hai người cách nhau một cái bàn khom lưng, một người vẽ tranh, một người tô màu, mỗi người đều bận rộn với nhiệm vụ của họ.

Cố Khê chỉ lo tô tranh sơn dầu, trên đầu đựng phải thứ gì, cô nâng mắt, phát hiện mình và Hạ Hữu Nam cách nhau vô cùng gần, vừa mới đụng vào đầu anh, cô vội vàng kéo dần khoảng cách, nói: "Xin lỗi."

Hạ Hữu Nam dùng ánh mắt ý chỉ vào bức tranh sơn dầu, "Bút của cậu."

Cố Khê cúi đầu, cô vừa mới thất thần một lúc, bút vẽ đã xẹt qua tranh, lưu lại một vệt lục bằng đầu ngón tay, cô muốn khóc, "Làm sao bây giờ."

Hạ Hữu Nam cong lưng tiếp tục vẽ tranh, "Đội nó khô, lấu màu trắng đè lên."

"Ok ok." Cô đã quên đây là màu sơn dầu, có thể tô đè lên.

Hạ Hữu Nam nâng mắt, liếc đến mái tóc trước ngực cô, thời điểm cô vừa mới khom lưng, đựng phải vại pha màu, dính một chút màu, "Tóc của cậu."

"Hả?" Cố Khê cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện trên tóc có một chút màu, cô vội vàng buông vại pha màu, lấy khăn giấy lau.

Tại sao cảm giác cô càng giúp càng bận vậy??

Tóc dài quá vướng víu, cô quên buộc tóc, lại không muốn chạy về ký túc xá lấy. Cô tìm thấy một cây bút chì gỗ trong đồng cọ và dùng bút chì làm kẹp tóc.

Hạ Hữu Nam ngẩng đầu nhìn cô, "..."

Cố Khê giải thích: "Người cổ đại đều buộc tóc như vậy."

Hạ Hữu Nam tiếp tục khom lưng vẽ tranh, Cố Khê cũng cầm lấy vại pha màu tô màu,

Thời gian dài cong eo, Cố Khê cảm thấy phần eo có điểm đau nhức, cô thẳng eo nắm ta thành nắm đấm, lại nhìn Hạ Hữu Nam, Thân hình anh cao hơn, độ cong lưng còn nhiều hơn cô, nhất định cũng rất đau.

"Eo cậu có đau không?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt trả lời: "Vẫn ổn."

Cố Khê nhìn xung quanh, bên cạnh có ghế, bất quá ghế hơi thấp, vãi vẽ tranh sơn dầu quá lớn, ngồi vẽ không tiện.

Thời gian đã qua một tiếng, Hạ Hữu Nam vẫn duy trì tư thế khom lưng, Cố Khê nhắc nhở: "Nếu không cậu ngồi xuống nghỉ ngơi 10 phút lại vẽ tiếp."

"Nếu cậu mệt có thể nghỉ ngơi."

Hạ Hữu Nam không mệt, cô làm sao có thể kêu mệt, Cố Khê lắc đầu, "Tớ không mệt."

Cô càng lấy vớ pha màu, tiếp tục tô màu, động tác rất cẩn thận, sợ tay run tô lệch.

Bang một tiếng, bốn phía lâm vào bóng tối, mấy nữ sinh học mỹ thuật phòng bên cạnh thét chói tai. Ngược lại Hạ Hữu Nam và Cố Khê vô cùng bình tĩnh.

Trong bóng tối, Cố Khê nói: "Không phải là mất điện chứ."

"Có thể là đứt cầu dao."

Xung quanh duỗi tay không thấy năm ngón tay, Cố Khê không dám di chuyển, sợ đụng tới lọ màu, làm bẩn cờ lóp.

Chỉ chốc lát sau, trong bóng tối phát ra một tia sáng, là Hạ Hữu Nam mở đèn pin di động lên.

Cố Khê nương theo tia sáng, buông vớ pha màu đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm dày ra, phát hiện tòa khoa học đối diện và dưới tầng vẫn có điện, "Vậy là tòa nghệ thuật bị đứt cầu dao." Cô quay đầu lại, "Chúng ta có nên rời đi không?"

"Chuyển đi đâu?"

Cố Khê nghĩ một lúc, phòng học tòa khoa học không thể tùy tiện xin, còn khu dạy học chỉ có một khoảng đất trống khá lớn bên cạnh, nếu hai bọn họ ngồi xôm vẽ tranh ở đó, nhất định rất kỳ quái.

Cố Khê trưng cầu ý kiến của anh, "Cậu cảm thấy nên làm gì bây giờ, tớ sẽ nghe theo cậu."

Hạ Hữu Nam đưa điện thoại di động trên tay cho cô, "Lại đây giúp tôi cầm."

Cố Khê tiến lên, giúp anh cầm di động, Hạ Hữu Nam cầm lấy bút vẽ, nói: "Chiếu đèn theo hướng tôi."

Cố Khê lúc này mới hiểu là anh muốn tiếp tục vẽ ở đây, sử dụng ánh sáng từ đèn pin di động.

Hạ Hữu Nam cong lưng, vẽ nốt đường cuối cùng, Cố Khê cầm di động soi cho anh, "Lượng pin di động có thể duy trì bao lâu?"

Hạ Hữu Nam vừa vẽ vừa nói: "Hai giờ."

Cố Khê nhìn thời gian, hiện tại đã gần 9 giờ, bọn họ cần vẽ xong trước 11 giờ, nếu trước 11 giờ vẫn chưa vẽ xong, không nói đến lượng pin, gác cổng ký túc xá qua 11 giờ cũng không cho vào.

Nếu hai người bọn họ hợp tác có thể hoàn thành trước 10 giờ rưỡi, nhưng hiện tại chỉ có Hạ Hữu Nam vẽ, cũng không biết có thể hoàn thành hay không.

Cố Khê đề nghị, "Nếu không tìm đồ vật để cố định di động, tớ tô màu tiếp."

"Không cần, lấy điện thoại cậu đi."

"Được." Cố Khê không lên tiếng quấy rầy anh nữa, đứng bên cạnh anh, giờ di động chiếu sáng nơi anh đang vẽ.

Những người phòng khác trong tòa nghệ thuật đều lục đục rời đi, cách vách cũng truyền tới âm thanh đóng cửa, tiếp theo là tiếng bước chân của vài nữ sinh chạy vội qua hành lang.

Không bao lâu, giám thị tới tòa nghệ thuật kiểm tra, cầm đèn pin đi từng tầng kêu: "Công tác nguồn điện ở nghệ thuật hỏng rồi, học sinh còn ở bên trong nhanh về phòng học của mình!"

Cố Khê nghe được âm thanh giám thị bên ngoài, nghĩ thầm nếu bị bọn họ đuổi đi, nên làm gì bây giờ, chẳng lẽ tìm cái đèn đường ngồi xôm trên mặt đất vẽ tranh sao?

Thanh âm giám thị ngày càng gần, ánh đèn pin xuyên qua bức màn thật dày chiếu vào, tìm Cố Khê đập thình thịch như kẻ có tội giật mình.

Hạ Hữu Nam thấp giọng nói: "Tắt đèn đi."

"Được." Cố Khê tắt đèn pin di động, xung quanh lại chìm vào bóng tối.

Giám thị cầm đèn pin từ cửa phòng học đi ngang qua, giọng nói thật phần to lớn vang dội, "Học sinh còn ở trong tòa nghệ thuật, chạy nhanh rời đi, về phòng học của mình!"

Giám thị đi tới cuối hành lang, từ một bên cầu thang khác đi xuống tầng.

Tâm Cố Khê hạ xuống, Hạ Hữu Nam nói: "Mở lại đèn pin đi."

Cố Khê mở điện thoại của anh lên, phát hiện còn phải nạp mật mã mới có thể mở khóa màn hình, cô đưa điện thoại cho Hạ Hữu Nam, "Cậu mở khóa đi."

"0897" Hạ Hữu Nam nói ra một chuỗi số.

Cố Khê còn có điểm ngốc, "Mật mã mở khóa?"

"Ừm."

Thật đúng là, cô có điểm thụ sủng nhược kinh, không nghĩ tới Hạ Hữu Nam thế nhưng lại dễ dàng nói mật khẩu mở khóa cho cô.

Ấn bốn con số kia, màn hình quả nhiên mở khóa, cô mở chế độ đèn pin, một tia sáng từ màn ảnh di động phát ra.

Có ánh sáng, Hạ Hữu Nam tiếp tục vẽ tranh.

Cố Khê đứng bên cạnh anh, rất gần, có thể rõ ràng mà ngửi được hương thơm bột giặt nhàn nhạt trên người anh. Dùng khước mắt liếc nhìn anh vài lần, Cố Khê mới phát hiện bộ dáng anh chuyên chú rất có mị lực, hình dáng đường cong sườn mặt cực mỹ cảm, làn da khỏe mạnh tinh tế, môi hồng nhẹ nháp, mày kiếm cùng con ngươi nhìn chăm chú vào vài vẽ tranh sơn dầu, ngón tay thon dài trắng nõn cầm bút vẽ, nước chảy mây trôi lướt từng đường.

Không hổ danh là nhân vật cấp bậc học bá, anh hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu này, cũng khó trách nhiều nữ sinh thích anh như vậy.

Người như vậy cũng chỉ có trong thế giới tiểu thuyết.

Hạ Hữu Nam vẽ xong bắt đầu tô màu, phần màu Cố Khê đã tô vẫn chưa được tốt, anh dùng bút vẽ tu sửa lại, làm màu sắc sơn dầu nhìn càng tự nhiên.

Tay giờ di động có chút mỏi, Cố Khê lại đổi tay.

Bất tri bất giác bố cục chỉnh thể của tờ lớp hiện ra, Cố Khê so sánh hai lá cờ, phát hiện Hạ Hữu Nam tuy rằng vẽ so với cái cũ không sai biệt lắm, nhưng cũng thay đổi một số chỗ.

Những thay đổi này có thể nói là cải thiện bức tranh, đem những chỗ cũ sửa đến hoàn mỹ.

Tiếng chuông vang lên keng keng keng, Cố Khê nhìn thời gian, đã 10 giờ 20 phút, là thời gian kết thúc tiết tự học buổi tối.

Sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, khu dạy học bên kia ầm ĩ lên, bọn họ cách khá xa, chỉ có thể mơ hồ nghe được một ít thanh âm.

Vẽ cơ lớp xong, Hạ Hữu Nam không bị ảnh hưởng chút nào, cây cọ trong tay như điều khiển ngọn lửa, giai đoạn tô màu sau tốc độ rất nhanh, hơn nữa còn rất chuẩn.

Cố Khê âm thầm bội phục, cô mở miệng hỏi: "Cậu trước kia hẳn là đã học hội họa nhỉ."

Hạ Hữu Nam nói: "Thời điểm nhàn chán tự học."

Cố Khê càng bội phục, cô còn tưởng ba mẹ anh cho anh đi học thêm, không nghĩ tới là anh tự học.

Di động rung lên một chút, nhắc nhở lượng pin đã dưới 10%.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Cố Khê luôn chú ý thời gian, bọn họ cần trước 11 giờ chạy về, nếu không sẽ không vào được ký túc xá.

Vào lúc 10 giờ 50 phút, Hạ Hữu Nam buông vĩ màu và bút vẽ xuống, "Xong."

Cố Khê thở dài nhẹ nhõm một hơi, dùng đèn pin di động nhìn tờ lớp hoàn chỉnh, quá xuất sắc.

"Thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta chạy nhanh trở về." Cố Khê giao điện thoại cho anh, "Tớ mang cờ này về ký túc xá."

Hạ Hữu Nam giữ chặt cô, "Trước tiên đừng nhúc nhích, màu sơn dầu không khô nhanh như vậy, cứ để lại đây, sáng mai lại đến lấy."

"Được." Cố Khê nhìn thời gian, còn vài phút nữa ký túc xá khóa cửa, không có thời gian tranh luận, nhất thiết phải đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20-2

Cô cùng Hạ Hữu Nam rời khỏi phòng mỹ thuật. Hành lang và cầu thang rất tối, Cổ Khê đi ở phía trước, Hạ Hữu Nam cầm đèn pin di động đi theo sau.

Di động vang lên một tiếng, hết pin tự động tắt máy, thiếu đi ánh sáng, dưới chân Cổ Khê dẫm vào một khoảng không, thiếu chút nữa ngã xuống, Hạ Hữu Nam phía sau ra tay cực nhanh cầm lấy cánh tay cô ổn định thân thể.

Cổ Khê còn chưa hết hoảng sợ, ở trong bóng tối, cô không thấy rõ, nhưng cũng biết là Hạ Hữu Nam giữ cô lại, "Cảm ơn."

Trong bóng tối, thanh âm trầm thấp từ tính của Hạ Hữu Nam vang lên, "Cẩn thận một chút."

"Ừm."

Hạ Hữu Nam cũng không buông cánh tay cô ra, cứ như vậy nắm cánh tay đi xuống tầng, tới tầng một, tòa nhà bên cạnh có đèn đường, có một tia ánh đèn chiếu lại.

Trên đường bọn họ bước nhanh về ký túc xá, phía sau có giám thị phát hiện, đèn pin chiếu lên người bọn họ, "Các em là học sinh lớp nào, đã trễ thế này vì sao còn ở bên ngoài!"

Cổ Khê quay đầu nhìn thấy giám thị đang đuổi theo, kéo Hạ Hữu Nam chạy, "Đi mau!"

Hạ Hữu Nam và cô cùng nhau chạy, chạy tới khu dạy học, Cổ Khê kéo anh vào phòng trà nước tầng một trốn.

Cổ Khê vừa mới chạy quá nhanh, trong miệng còn thở gấp.

"Lại không phải là làm chuyện xấu, không cần thiết phải chạy." Hạ Hữu Nam nói.

"Ừ nhì." Cổ Khê không có hảo cảm gì với giám thị, luôn cảm thấy bị ông ấy bắt được phải đi phòng giáo vụ, nhưng ngẫm lại bọn họ chỉ đi về cò lớp, hoàn toàn có thể giải thích, cô nhìn Hạ Hữu Nam, "Vậy vì sao cậu còn chạy theo tớ?"

"..."

Hạ Hữu Nam không giải thích vấn đề này, "Đi thôi."

"À ờ, đúng nhì, chạy nhanh, nếu đóng cửa thì chết."

Hai người tách ra tại con đường nhánh trước tòa nhà giảng dạy và quay trở lại ký túc xá của họ.

Khi Cổ Khê trở lại ký túc xá, di quản lý vừa lúc khóa cửa, cô vội vàng gọi lại mới đi vào.

Đèn ký túc xá đã tắt, Cổ Khê nương theo bóng đêm đi đến giường mình, lấy di động mở ra, chuẩn bị cời giày rửa mặt.

Sau ngày bị trật chân Đường Tiểu Đình về nhà ngủ, Đàm Mỹ Thanh xin nghỉ về nhà mừng thọ ông, ký túc xá có 6 người giờ chỉ còn 4 người.

Khương Linh từ giường trên vươn đầu nhỏ giọng nói: "Cổ Khê, thế nào, về cò lớp tốt không?"

"À, tốt."

"Hihihi, tư vị ở một mình với Hạ Hữu Nam như thế nào?"

Nhớ tới bộ dáng chuyên chú vẽ của Hạ Hữu Nam, lỡ tai Cổ Khê đỏ ửng, "Không có gì, cũng giống như bình thường thôi."

Thay giày xong, Cổ Khê ra ban công rửa mặt.

Sau khi rửa mặt nằm xuống trên giường, đại não cô vẫn còn ở trạng thái hưng phấn. Hôm nay thật nhiều chuyện đã xảy ra, cũng may, hết thấy đều giải quyết, chờ ngày mai tham dự lễ khai mạc nữa thôi.

Mỗi lớp trong hội thể thao đều được phân một mảnh đất nhỏ làm đại bản doanh, vị trí đa số là dưới tàng cây.

Đại bản doanh của các lớp bố trí cũng rất đa dạng. Có chỗ đơn sơ, chỉ bày hai cái bàn, một bình nước và bảng tên lớp. Cũng có chỗ cầu kì, trên cây treo đầy bóng bay, nơi sân không lớn dùng giấy ngói đa sắc tạo hình ra một tòa lâu đài rất bắt mắt.

Vào ngày hội thể thao, Trương Vân Hải cùng nam sinh trong lớp dậy sớm đi bố trí đại bản doanh của lớp.

Ngoại trừ bày bàn ghế và bình nước, họ còn làm ra một vài ý tưởng nhỏ. Ở giữa hai cây nấn mấy cái dây thừng, trên dây thừng kẹp vài tấm thẻ, dây cao nhất treo mấy chữ 11 - 18 rất to.

7 giờ rưỡi, học sinh lục đục trở lại đại bản doanh của lớp, mọi người hôm nay đều mặc đồng phục áo trắng quần đen rất chỉnh tề.

Các lớp khác thì có lớp ăn mặc tự do, có lớp mặc đồ siêu nhân, còn có lớp mặc đồ dân quốc, vô cùng phong phú, đều là vì buổi triển lãm khai mạc.

Hạ Hữu Nam đi đến tòa nghệ thuật, lấy cớ lớp hôm qua vẽ xong mang về, đặt ở trên bàn đại bản doanh.

Mấy nữ sinh vây lại, mở ra nhìn, không khỏi cảm thán, "Oa, vẽ đẹp quá đi."

"Hữu Nam, cậu cũng quá lợi hại đấy."

Người nào đó được khen lợi hại mặt vô biểu tình, quét một vòng qua đại bản danh lớp cũng không thấy Cố Khê.

Gần đến 7 giờ 45 phút, loa trường vang lên khúc quân hành, Trương Văn Hải vỗ tay to, gân cổ kêu: "11 - 18, lại đây xếp hàng!"

Nghe được tiếng kêu của ủy viên thể dục, mọi người đều tụ tập lại, dựa theo đội ngũ được huấn luyện sắp hàng.

Trương Văn Hải kiểm số người một lúc.

Đội ngũ cơ bản đã đến đông đủ, chỉ thiếu Cố Khê và Đàm Mỹ Thanh.

Trương Văn Hải nhìn thời gian, hỏi Ngô Văn Hân, "Lớp trưởng, Cố Khê và Đàm Mỹ Thanh sao còn chưa tới?"

Ngô Văn Hân nói: "Mỹ Thanh đang giúp Cố Khê trang điểm, chắc cũng nhanh thôi."

Trên đài chủ tịch, học sinh chủ trì cầm mic nói: "Khai mạc đúng 8 giờ bắt đầu, hiện tại xin mời lớp 10 chuẩn bị, các lớp khác xin đi khỏi sân trường, các lớp khác xin đi khỏi sân trường."

Sau khi Trương Văn Hải kiểm số người, cậu giải tán đội ngũ, nhường sân trường cho khối 10.

Tổng cộng có 60 lớp toàn trường tiến hành triển lãm, mỗi lớp không thể triển lãm quá 5 phút. Sau khi triển lãm xong, các lớp xếp hàng ở sân bóng, chờ khai mạc kết thúc.

Khối 10 có 20 lớp, xếp thành 20 đội hình ở sân trường, mỗi đội hình đều mặc trang phục giống nhau, từng cảnh tượng trông rất ngoạn mục.

Trên đài chủ tịch, các giám khảo đã vào chỗ, vừa đến 8 giờ, sau khi hiệu trưởng nói vài lời đạo đầu, người chủ trì liền tuyên bố bắt đầu khai mạc.

Cùng với khúc quân hành của vận động viên, âm thanh khẩu hiệu cũng theo đó vang lên, "Một, một, một hai một, một, một, một hai một..."

Đội ngũ chỉnh tề bước tới đài chủ tịch, thời điểm sắp đến đài chủ tịch, lớp đồng lòng kêu khẩu hiệu vang đến rung trời, thi đấu với nhau về âm lượng và độ đồng thanh của khẩu hiệu.

Trương Văn Hải trong chốc lát nhìn mấy triển lãm lớp phía trước, quay đầu lại nhìn các bạn, vẫn không thấy Cố Khê, "Cố Khê vẫn chưa tới sao? Bạn nữ nào đi gọi đi! Một lúc nữa chúng ta phải đi xếp hàng rồi!"

Ngô Văn Hân nói: "Tớ đi xem!"

Khương Linh chỉ về hướng ký túc xá, "Đến rồi! Các bạn ấy đến rồi!"

Mọi người đều nhìn theo hướng Khương Linh chỉ.

Cố Khê mặc váy lụa trắng phiêu dật, trên đầu mang theo vòng hoa cành oliu xanh lục, dẫn theo làn váy chạy chậm đến, giống như công chúa chạy khỏi lâu đài trong chuyện cổ tích, lại như tiên nữ từ cõi đại xuyên qua.

"Oa~" Những người xem qua đều không nhịn được phát ra âm thanh cảm thán.

Hạ Hữu Nam cũng nhìn cô, nhất thời thất thần.

Sở Dục Tân bên cạnh nhìn đến không rời được mắt, si ngốc mà nói: "Tớ đã nói Cố Khê thích hợp mà, cậu xem bạn ấy hôm nay giống như tiên nữ vậy."

Hạ Hữu Nam bên cạnh mở mắt, "Cũng không có gì khác ngày thường."

Sở Dục Tân nói: "Khác biệt quá rõ rệt ý, Hạ đại thiếu cậu phỏng chừng đã nhìn qua nhiều mỹ nữ, chứng mất tiểu tiên nữ Cố Khê của chúng ta rồi."

Editor có lời muốn nói: Chương này dài quá đi ToT

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21-1

Editor: nhà Kẹo Bơ□□

Cố Khê từ phía bên này chạy tới phát hiện mọi người đều đang nhìn cô, lúng túng và xấu hổ khiến cô hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

Trở lại đại bản doanh của lớp, mọi người đều vây quanh cô "Cố Khê, hôm nay cậu thật là đẹp nha!"

"Bộ đồ này thật sự thần tiên, giống như nữ thần điều trong Tiểu Long Nữ vậy"

Vài nam sinh lấy di động và máy ảnh ra "Cố Khê, đến đây, chúng ta cùng nhau chụp tám ảnh"

Trương Văn Hải tách nam sinh đang muốn quần lấy chụp ảnh chung với Cố Khê ra "Việc chụp ảnh đợi đến lúc kết thúc lại nói sau, trước tiên chuẩn bị đã"

Trước đó lớp 10 đã triển lãm xong, mười lớp cao nhị cũng đã đứng ở sân, 10 phút nữa là đến lượt bọn họ.

Cố Khê cùng Khương Linh và Đàm Mỹ Thanh chờ dưới bóng cây, hai nam sinh lớp 9 xô đẩy trước mắt cô, trong đó có một nam sinh da đen mạnh mẽ hét lên "Mỹ nữ, số Wechat là gì, ở đây có người muốn thêm cậu"

Cố Khê không để ý tới bọn họ, không nghĩ tới bọn họ còn tiếp tục nói giỡn "Mỹ nữ, có bạn trai chưa? Nếu như chưa có, ca ca tới làm bạn trai em nha!"

Đàm Mỹ Thanh không chịu được, hét lên với bọn học "Trời ạ, làm sao lại có thể thi đỗ vào trường cấp hai vậy??? Trông như lũ du côn lưu manh!"

Hai nam sinh gầm lên "Liên quan gì đến cô, cô đừng cho rằng bọn này gọi cô là mỹ nữ, tự mình đa tình!"

Đàm Mỹ Thanh tròn tròn mắt "Các cậu...."

Cố Khê vốn dĩ muốn hôm nay thực nữ một chút, nhưng xem ra tình huống này không thể rồi "Vậy các cậu nói tớ là mỹ nữ sao?"

"Đúng vậy, chính là em"

Cố Khê cong khóe miệng, nói "Số điện thoại của em là 10086, số Wechat còn chưa mở, muốn liên hệ có thể gọi điện thoại cho em, bạn trai sao, tạm thời không có, bắt quạ, đối tượng là những người không văn hóa, không tổ chức, du côn lưu manh giống các anh, em không có hứng thú"

"Mỹ nữ, nhìn thì không lớn, ngữ khí thật ra lại không nhỏ ha"

Cố Khê còn muốn trở về, Trương Văn Hải đứng dậy "Hứa Chí Cường! Mà làm gì vậy, có phải lần trước chơi thua nên trong lòng khó chịu, cố ý tới khiêu khích!"

Nam sinh tên Hứa Chí Cường hất cằm "Ai thua, rõ ràng chính là bọn mày thua!"

"Chiều nay lại đấu tiếp, thế nào?"

"Đấu thì đấu, ai sợ ai?!"

"Được thôi, chiều nay 5 giờ! Không tới là chó!"

Lúc này Hạ Hữu Nam đã đi tới, nhìn Cố Khê nói "Lại đây xếp hàng"

Cố Khê lên tiếng "Được"

Buổi khai mạc đã tiến hành đến những lớp 10 cuối cùng, rất nhanh đến lượt lớp 11, lớp 18 bọn họ cũng sắp bắt đầu xếp hàng chuẩn bị trên sân.

Một lớp một xếp hàng theo nhau, lớp phía trước triển lãm xong, lúc sau lớp phía sau lập tức thành hàng.

Thời điểm đến lượt lớp 18, số người chụp ảnh rõ ràng cũng tăng lên, giáo viên phụ trách về nhiếp ảnh cũng ngồi xổm xuống bên cạnh, dùng máy ảnh DSLR chụp cận cảnh vài bức của Cố Khê.

Sau khi hoàn thành xong, mỗi lớp ở sân bóng xếp thành một hàng dài, người giữ biển lớp 18 là Hạ Hữu Nam, Cố Khê đi phía sau anh, vừa lúc được chiếc biển lớp anh giơ lên che đi ánh mặt trời.

Vị trí này là nơi tốt nhất để nhìn lối vào.

Trong số ba lớp, phần trình bày của lớp thứ ba đem lại nhiều sự ngạc nhiên nhất, xuất sắc hơn nhiều so với lớp thứ hai.

Chờ đến lúc tất cả các lớp đã triển lãm xong, hiệu trưởng cầm mic bắt đầu làm lễ khai mạc, sau khi tuyên bố bắt đầu xong lập tức tuyên bố hội thể thao chính thức bắt đầu.

Gần 3000 người rải rác trên sân bóng dần giải tán về đại bản doanh của lớp mình để chuẩn bị cho cuộc thi đấu 100m đầu tiên.

Cố Khê bị coi như ảnh nền chụp ảnh, bị các bạn trong lớp kéo đi chụp ảnh chung, toàn bộ lúc chụp ảnh cô cười đến mặt sắp cứng đờ. Sau khi chụp không biết bao nhiêu tấm ảnh, cô nhận lúc mọi người không ai tìm mình chụp ảnh trộm về kí túc xá thay quần áo.

Trở thành tiêu điểm của mọi người đối với Cố Khê mà nói thật sự bối rối.

Cô nâng làn váy, vừa mới chạy khỏi đại bản doanh của lớp chưa được bao xa, đã bị Trương Duệ ngăn cản.

Trương Duệ tay rút túi quần, nhìn Cố Khê từ trên xuống dưới "Không hổ là người con gái tôi coi trọng, đẹp xuất sắc"

Cố Khê làm như không thấy hắn, muốn vòng qua tiếp tục đi, Trương Duệ chắn ở trước mặt cô "Đừng đi nhanh như vậy, tâm sự với tôi đi"

"Tôi với cậu không có gì để nói cả"

"Chính là tôi muốn nói chuyện với em"

Trương Duệ tiến lên, Cố Khê hơi lùi về sau một bước nhỏ "Cậu muốn thế nào?"

Trương Duệ lấy di động ra "Không thế nào cả, tôi nhớ ra còn chưa chụp với em bức ảnh nào, tôi đây, chụp chung một tấm, thế nào, tôi sẽ để làm ảnh nền"

Cố Khê nói "Thật ngại quá, tôi không muốn chụp với cậu"

"Đừng thẹn thùng" Trương Duệ giơ tay muốn ôm lấy Cố Khê.

Tay còn chưa đụng tới bả vai Cố Khê đã bị một bàn tay khác cầm, Trương Duệ ngẩng đầu lên liền thấy Hạ Hữu Nam.

Hạ Hữu Nam nói với Cố Khê "Đi làm chuyện của cậu đi"

"Được" Thừa dịp Hạ Hữu Nam ngăn cản Trương Duệ, Cố Khê nâng theo làn váy, chạy vội về phía kí túc xá đi thay quần áo.

Trương Duệ nhìn cô "Khê Khê, đừng đi, còn chưa chụp ảnh chung đâu!"

Cố Khê cũng không quay đầu lại mà chỉ chạy, Trương Duệ trừng mắt nhìn Hạ Hữu Nam, nhướn mày "Hạ Hữu Nam, biết cậu mười mấy năm, tôi không nhớ rõ cậu là người thích xen vào việc của người khác"

Hạ Hữu Nam buông lỏng anh ta "Việc tôi với cậu biết nhau mười mấy năm rồi, tốt nhất không cần nhắc lại"

"Ha, biết tôi, thực mắt mắt sao?"

"Có chút" Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói.

Gân xanh trên trán Trương Duệ nổi lên sung sướng "Biết người mặt than như cậu tôi mới cảm thấy mắt mắt"

Đợi lúc anh ta nói xong câu đó liền phát hiện Hạ Hữu Nam đã đi xa.

Trương Duệ "... Ha, cái tính không nghe lời người khác nói xong của hắn ta có có thể sửa không? ㄟ(ㄟ ㄟ ㄟ ㄟ)

Cố Khê thay đồ thể thao trở lại đại bản doanh của lớp, liền nghe được tiếng hét của Trương Vân Hải "Chúng ta điều hành được 92 điểm, là lớp 11 cao điểm nhất!"

Mọi người nghe xong hoan hô "Thật tốt quá!"

Trương Vân Hải nói "Mấy ngày thi đấu thể thao tiếp theo, mọi người tiếp tục nỗ lực!"

"Được!"

Giọng nam trong loa vang lên "Mời các vận động viên thi đấu 100m nữ đến văn phòng kiểm tra. Mời các vận động viên thi đấu 100m nữ đến văn phòng kiểm tra!"

Khương Linh chạy tới nói "Cố Khê, kiểm tra nữ thi đấu 100m, mau đi!"

"Được!" Cô Khê đưa điện thoại cho Khương Linh "Giúp tớ cầm với"

"Được"

Trương Văn Hải nhìn bóng dáng Cô Khê hét lên "Cô Khê, cố lên!"

Trên đường băng đáng diễn ra cuộc thi đấu 100m nam, cổ động viên của hai bên đội kính động kêu "Cố lên! Cố lên! XX là giỏi nhất!"

Cô Khê xuyên qua đám người đang hò hét, vào chỗ bắt đầu kiểm tra.

Kiểm tra xong, nhân viên công tác sắp xếp thứ tự, còn các vận động viên nghỉ ngơi chờ đợi một lúc sau mới có thể thi đấu.

Cô Khê ở khu nghỉ vận động ấm người một chút.

Sau khi kết thúc 100m là vòng loại 100m nữ.

Sáu người một nhóm, hơn 10 giây liền chạy xong, thời gian mỗi một lượt thi đấu thật ngắn.

Rất nhanh đã đến lượt Cô Khê, cô đứng ở vị trí thứ 6, những người cùng nhóm thực lực rất mạnh, cô đạt thành tích thứ hai, tiến vào trận chung kết.

Ngày đầu tiên của đại hội thể thao, đa phần các hạng mục thi đấu chỉ có đấu vòng loại, ngày mai mới tiến hành trận chung kết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21-2

Trong lúc diễn ra hội thể thao, giáo viên không giao bài tập. 7 giờ tối trong lớp học ngoại trừ một số học bá, những người khác đều không có tâm tư học tập, mọi người cũng không tiến vào trạng thái học, ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

Cô Khê và Khương Linh cùng nhau xem diễn đàn trường học.

Trên diễn đàn trường có một bài đăng tên là "Tiên nữ tỷ tỷ hạ phàm" đang nổi, mà nội dung có liên quan đến Cô Khê. Tăng một bài đăng thả một vài ảnh chụp cô mặc váy lụa đeo vòng hoa, góc độ chụp hình rất tốt, thực sự có vài phần khí chất tiên nữ.

Nếu chỉ là đăng mấy ảnh chụp cũng không khiến cho nhiều người thảo luận như vậy, nhưng chủ lâu còn sợ thiên hạ không loạn, thả ảnh của hoa hậu giảng đường so sánh.

Sau đó, một bài đăng khác đề cử tái bầu chọn hoa hậu giảng đường, có hai lựa chọn, một cái là Cô Khê, cái còn lại là hoa hậu giảng đường trước kia, hơn nữa tình huống trước mắt là số phiếu của Cô Khê đã bỏ xa hoa hậu giảng đường cũ.

Phiếu bầu đang tăng hùng hục khí thế, bên kia bỗng nhiên có một đám người dừng mạnh vào công kích:

Còn không phải là trang điểm, mặc váy thần tiên sao? Con gái ai mà trang điểm một chút liền không phải tiểu tiên nữ?

Loại này dựa vào khóa trang và photoshop mặt cũng coi là đẹp? Mắt của chủ lâu có hạt, giám định hoàn tất

Thật ghê tởm, một đám người chưa hiểu sự đời, thấy một người dùng phấn và quần áo trang trí thành mỹ nữ liền như chó ngồi rung đuôi đắc ý

Chủ lâu chính là tự chụp bản thân đi, vì danh hiệu hoa hậu giảng đường, mặt mũi cũng bỏ

.....

Cô Khê nhìn một nửa những bình luận mang tính công kích này, liền không muốn tiếp tục xem nữa.

Khương Linh thờ phỉ phỉ nói "Những người này thật quá đáng, đương sự cũng chưa lên tiếng, bọn họ nói cái gì"

Sở Dục Tân ở phía sau cũng xem diễn đàn "Ha, đám người mắng chửi này nhất định là thủy quân mà hoa hậu giảng đường trước mời tới, không sợ, tớ đăng kí thêm mấy cái nick phụ, chửi chết bọn họ"

Cô Khê nói "Thôi, đừng để ý đến bọn họ"

"Làm sao có thể không để ý tới, cậu vô duyên vô cớ bị mắng, thế nào cũng không thể bỏ qua cho bọn họ được"

Cố Khê đáp lại "Các bạn ấy nói cũng không sai, tớ chính là trang điểm thôi"

Sở Dục Tân nói "Sai rồi, cậu nếu gặp qua hoa hậu giảng đường sẽ phát hiện ra, cậu dù không trang điểm cũng hơn xa cô ta mấy khu phố!"

Cố Khê xấu hổ, cô một chút cũng không muốn vì chuyện này mà cãi nhau "Vẫn là đừng làm to chuyện, thật ra tớ cũng không hẳn là tức giận lắm"

Khương Linh nói "Nhưng những người đó vẫn tiếp tục nói ở bài đăng, ảnh hưởng rất lớn tới hình tượng cá nhân của cậu"

Chỉ là làm to vì chuyện này thật sự ấu trĩ. Cố Khê nghĩ ngợi rồi nói "Nếu không tớ đăng kí một tài khoản nói với chủ lầu, bảo cậu ấy xóa bài"

Sở Dục Tân nói "Tớ có tài khoản, tớ nói với cậu ta"

"Ừ, cảm ơn"

Sở Dục Tân lên diễn đàn, nhấn mở chân dung hình chú heo của chủ lầu, lại mở cửa sổ tin nhắn, anh nâng đầu nói "Cố Khê, nói với cậu ấy thế nào?"

Cố Khê nghĩ từ một chút "Cậu nói với cậu ta, chuyện này ảnh hưởng tới sinh hoạt và học tập của tớ, hi vọng cậu ấy có thể xóa bài đăng về tớ"

Sở Dục Tân dựa theo lời của Cố Khê đánh chữ, sau đó gửi đi.

Một lát sau, chủ lầu "Heo bay" liền trả lời lại

Heo bay: A a a a a cậu là tiên nữ tỷ tỷ sao? Cậu thật xinh đẹp, tớ rất thích cậu!

Sở Dục Tân "...." Anh cảm màn hình di động đưa cho Cố Khê xem.

Cố Khê nhìn xong đỏ đờ trán, Sở Dục Tân này thế nhưng lại quên sửa cách xưng hô, trực tiếp đem nguyên lời nói của cô gửi đi, Cố Khê nói "Cậu trả lời cậu ấy, nói cậu là bạn trai tớ!" Lại đắn đo một câu nữa "Nhớ rõ sửa cách xưng hô"

Sở Dục Tân gửi một tin: Tôi là bạn trai của Cố Khê

Heo bay: Vậy cậu may chia tay với cô ấy đi! Cậu không xứng với cô ấy [giận]

Cố Khê nhìn tin nhắn vừa trả lời "...."

Khương Linh cười cười "Chủ lầu này bị bệnh tâm thần à. Cố Khê, cậu nhớ cẩn thận đấy"

Sở Dục Tân trả lời chủ lầu "Xóa bài đăng đi, bài đăng này đối với Cố Khê là một sự tổn thương"

Heo bay: Cậu đáp ứng chia tay với cô ấy, tớ liền xóa bài!

Sở Dục Tân than một hơi, cho hai người xem câu trả lời "Chủ lầu này quả thật bị bệnh tâm thần"

Khương Linh cười một tiếng "Chủ lầu này là đứa trẻ 3 tuổi sao"

Cố Khê vươn tay "Cậu đưa di động cho tớ trả lời"

Sở Dục Tân đưa di động cho cô, Cố Khê gửi một tin trong cuộc hội thoại "Yêu cầu ngay lập tức xóa bài đăng, nếu không tớ sẽ đem chuyện này báo với trường học, lãnh đạo trường sẽ tới xử lí."

Heo bay: Đừng, đừng, đừng báo cáo, tớ xóa bài ngay

Cố Khê lại trả lời: Cho cậu hai phút

Trả lời xong, Cố Khê trả điện thoại cho Sở Dục Tân, cậu nhìn câu trả lời của cô, gờ ngón cái "Trâu bò thật!"

Một lát sau lại đổi mới diễn đàn, hai bài đăng đứng đầu đều bị xóa bỏ.

Sở Dục Tân nói: Heo bay này cũng thật là nhất, nói đăng báo cáo trường học liền sợ hãi"

Cố Khê không muốn bàn luận chuyện này "Đừng thảo luận cái này, nói cái khác đi"

Sở Dục Tân còn đang xem diễn đàn "Nói gì?"

Cố Khê nhìn vị trí của Hạ Hữu Nam, tiết tự học buổi tối anh vẫn chưa tới "Bạn ngồi cùng bàn với cậu đi đâu vậy?"

Sở Dục Tân rời mắt khỏi màn hình điện thoại, ngẩng đầu lên "Cậu ấy à, đi chơi bóng"

Cố Khê nhớ tới buổi sáng Trương Vân Hải và hai nam sinh lớp 9 nói buổi chiều khi đại hội thể thao kết thúc muốn đấu bóng rổ, chẳng lẽ Hạ Hữu Nam cũng đi?

Cố Khê nhìn vị trí của Trương Vân Hải, phát hiện ra cậu ấy cũng chưa đến, đã gần 7 giờ rồi, nếu là chơi bóng, cũng nên trở về mới đúng.

Hai nam sinh từ bên ngoài trở về, tóc vẫn ướt, nhìn dáng vẻ là vừa mới tắm.

Có một người ngồi gần Sở Dục Tân đi xem thi đấu, hẳn là nắm rõ tình hình.

Từ Huy nói "Đã đấu xong, nhưng bị gọi đến phòng giáo vụ"

Cố Khê nghe được, tò mò hỏi "Bị gọi đến phòng giáo vụ? Vì sao?"

Từ Huy uống một ngụm nước, lau miệng "Lớp 9 ngang ngược vô lí, đấu bóng rổ không lại liền dùng mảnh khốe, sau đó người lớp ta thuận theo bọn họ"

Cố Khê thực kinh ngạc "Đánh nhau?"

"Không rõ lắm, nhưng chơi bóng xong rồi đánh nhau cũng không khác nhau mấy"

Sở Dục Tân cảm thấy không thích hợp, lớp 9 dù gì cũng là lớp thể dục, thắng trước còn thắng bóng rổ với lớp bọn họ, tại sao lại chó cùng rứt giậu dùng ám chiêu "Từ Huy, lớp 9 không đấu lại lớp chúng ta? Nói giỡn sao?"

"Đúng vậy, cậu không biết rồi, Hữu Nam hôm nay chơi bóng gần như đuổi kịp Diêu Minh, liên tục vào quả 3 điểm, đương nhiên đối phương không ngồi không được"

"Mạnh như vậy?"

"Đúng vậy, tóm lại khí thế so với ngày thường chơi bóng cực kì không giống nhau"

Cố Khê hỏi tiếp "Bọn họ hiện tại còn ở phòng giáo vụ sao?"

"Không biết, bọn họ bị gọi đến phòng giáo vụ, tớ liền đi ăn cơm tắm rửa"

Nam sinh lớp 11-18 đều là hào hoa phong nhã, mà lớp 9 ban thể dục mỗi người đề ngang ngược, nếu là đánh nhau, lớp 18 nhất định kém hơn.

Cố Khê có phần lo lắng, rốt cuộc chuyện này có liên quan tới cô, nếu không phải vì cô, Trương Vân Hải cũng sẽ không cùng người lớp 9 hẹn đấu.

Lại nhìn đến chỗ Hạ Hữu Nam, Cố Khê đứng lên, Khương Linh hỏi "Cố Khê, cậu đi đâu thế?"

"Vệ sinh" Cố Khê chạy vội từ cửa sau lớp học

Cũng không biết liệu bọn Hạ Hữu Nam còn ở phòng giáo vụ không. Sớm biết rằng sẽ như vậy, buổi sáng cô nên khuyên Trương Vân Hải.

Cố Khê vừa chạy tới cầu thang liền gặp được năm nam sinh vừa lúc đi lên, cô dừng bước, bọn họ cũng dừng, đồng thời nhìn cô.

Ánh mắt Cố Khê dừng ở trên người Hạ Hữu Nam, trên mặt anh có thêm vết thương, thâm tím và đỏ lên.

Trương Vân Hải tiến lên, cười cười "Cố Khê, tại sao cậu lại ở đây?"

Cố Khê lấy lại tinh thần "Không có gì"

Ánh mắt Cố Khê đảo qua người bọn họ vài lần, kỳ thật tất cả đều chịu những vết thương khác nhau, trên cổ Trương Vân Hải hiện rõ một vết xước, mũi Sở Hào Hưng còn đang dùng khăn giấy bịt lại, chắc là chảy máu mũi.

Cho nên bọn họ thật sự đánh nhau, lại còn là đánh hội đồng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Cố Khê theo bọn họ cùng nhau về lớp học, đi tới chỗ ngồi ngồi xuống.

Không bao lâu sau, Vương Quế Phương từ bên ngoài phòng học tiến vào, sắc mặt rất khó coi.

Lớp vốn có chút âm ỉ lập tức an tĩnh lại. Vương Quế Phương vừa mới từ phòng giáo vụ trở về, bị chủ nhiệm giáo vụ mắng cho một trận, tâm tình không được tốt, "Những người chơi bóng với lớp 9 hôm nay đứng lên!"

Hạ Hữu Nam, Trương Văn Hải, Sở Hào Hưng cùng năm người khác đứng lên.

Vương Quế Phương nhìn bọn họ, ngực phập phồng, "Mấy học sinh các con ngày thường trong mắt giáo viên đều là học trò ngoan, hôm nay rốt cuộc sao lại thế này, vì sao lại đánh nhau với học sinh lớp 9?"

Trương Văn Hải giải thích, "Cô ơi, là bọn nó chơi bắn trước."

Vương Quế Phương nói: "Đối phương nếu chơi bắn thì các em có thể bỏ chơi, lại không phải thi đấu lớp, vì sao muốn theo chân bọn họ phát sinh xung đột?"

Trương Văn Hải không nói gì, cúi đầu.

Hai tay Vương Quế Phương chống bực giảng, ra sức giảng giải, "Học sinh thể dục lớp 9 không giống các em, bọn họ học tốt thể dục là có thể vào đại học, các em thì khác, các em là khoa văn hóa, phương diện thể dục so với bọn họ kém hơn một chút về mặt tình cảm cũng có thể tha thứ. Các em thông minh hơn bọn họ, nên biết có một số việc không cần dựa vào vũ lực mà cũng có biện pháp giải quyết, bây giờ mọi người đều bị thương không nặng, vậy là không có vấn đề gì. Nhưng nếu không cẩn thận tạo thành cục diện không thể cứu chữa, vậy các em có nghĩ tới gánh vác trách nhiệm như thế nào không..."

Vương Quế Phương nói chuyện này suốt nửa tiếng, sau khi nói xong bảo mọi người tự học.

Chủ nhiệm lớp hôm nay nổi nóng, trong lúc tự học không ai dám nói chuyện.

Lúc tan tiết thứ nhất của tiết tự học buổi tối, không khí áp lực trong lớp mới có chút giảm bớt.

Cố Khê quay đầu lại, phát hiện Hạ Hữu Nam đang chép lại nội quy trường học, Sở Dục Tân ở một bên vui sướng khi thấy người gặp họa, "Không nghĩ tới đây, Hạ Hữu Nam cậu thế nhưng cũng có ngày phải chép phạt."

Hạ Hữu Nam nói: "Câm miệng."

Cố Khê lướt qua chồng sách trên mặt bàn nhìn anh, vừa muốn nói cái gì lại nuốt trở lại, kỳ thật cũng không biết nói cái gì. Hạ Hữu Nam ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt cô.

Cố Khê nhấp môi, "Thực xin lỗi, đều tại tớ."

Hạ Hữu Nam cúi đầu tiếp tục chép sách, "Không phải bởi vì cậu, đừng nghĩ quá nhiều."

Cố Khê phồng má, xoay đầu đi.

Đường Tiểu Đình cầm một lọ thuốc trật khớp đi tới, chân bị thương còn chưa khỏi hoàn toàn, lúc đi đường còn khập khiễng, cô đi tới bên bàn Hạ Hữu Nam, đem thuốc trật khớp trên tay đặt trên bàn anh, "Hữu Nam, tớ thấy cậu đang bị thương, thuốc này hiệu quả rất tốt, cậu dùng thử xem."

Hạ Hữu Nam đầu cũng không ngẩng lên, "Không cần."

"Thật sự khá tốt, cậu thử xem sao."

"Tôi nói, không cần."

Đường Tiểu Đình nhấp môi, không hề tiếp tục miễn cưỡng, nếu không Hạ Hữu Nam lại nói cô phiền. Cô nắm lọ thuốc trật khớp kia, "Vậy nếu cậu muốn dùng thì nói với tớ."

Đường Tiểu Đình cầm lọ thuốc trật khớp đi khỏi.

Cố Khê xoay đầu liếc mắt nhìn Hạ Hữu Nam một cái, xương gò má anh bị thương nhìn qua giống như có điểm nghiêm trọng, "Trên mặt cậu bị thương, vẫn nên bôi thuốc đi."

"Không cần, qua mấy ngày liền sẽ tiêu bớt."

Cố Khê nhấp môi, Đường Tiểu Đình cũng không khuyên được anh, cô cũng lười đến khuyên. Ly hết nước, cô cầm ly đứng dậy muốn đi lấy nước.

"Đợi chút." Hạ Hữu Nam nói.

Cố Khê không xác định được anh đang gọi ai, "Cậu gọi tớ?"

Hạ Hữu Nam cúi đầu, tay phải chép sách, tay trái cầm ly của mình đưa qua, "Nhân tiện."

Nhìn anh đưa ly nước qua, Cố Khê cười cười, tiếp nhận, "Ừm."

Cô bưng hai cái ly đến phòng trà nước, thời điểm đang xếp hàng, Trương Văn Hải cũng cầm một ấm nước đi tới.

Cố Khê quay đầu lại nói chuyện cùng cậu, "Cậu có bị thương không?"

"Tay bị thương." Trương Văn Hải vươn tay phải, mu bàn tay cậu cùng khớp xương có chút sưng đỏ, "Đám tôn tử kia, tớ đã té ngã rồi mà bọn nó còn dẫm một chân lên tớ, đau chết mất."

Bị dẫm một chân lên tay nhất định rất đau, Cố Khê có điểm áy náy, rốt cuộc chuyện này nguyên nhân xảy ra cũng liên quan tới cô, "Kỳ thật hôm nay cậu có thể không cần đứng lên, tớ có thể đối phó bọn họ."

"Thật ra tớ đã sớm không ưa bọn nó, cũng không liên quan tới cậu nhiều lắm, cậu đừng quá để ý."

Cố Khê vẫn áy náy, rốt cuộc cô vẫn là người nổ cho mọi chuyện.

Trương Văn Hải nhìn cánh tay mình, "Mẹ nó, giáo vụ cũng thật là, phạt cái gì không phạt lại cố tình phạt chép nội quy trường học!"

Mấy người bọn họ đều bị chủ nhiệm giáo vụ bắt chép nội quy trường học, tay Trương Văn Hải thành cái dạng này không thể viết được, cô chủ động nói: "Văn Hải, nếu không để tớ giúp cậu chép nội quy trường học đi."

"A?" Trương Văn Hải cười ngây ngô gãi ót, "Rất dài đấy, vẫn là không làm phiền cậu thì hơn."

"Không có việc gì, tớ tự viết nhanh lắm."

Trương Văn Hải nghĩ đến tay mình không thể viết chữ, vì thế cũng liền đáp ứng.

Cố Khê nói được thì làm được, từ tiết 2 tiết tự học buổi tối cô bắt đầu vùi đầu chép phạt.

Khuong Linh bên cạnh rất tò mò, "Bọn họ chép phạt, cậu làm gì đấy?"

Cố Khê nói: "Tay Văn Hải bị thương, tớ giúp cậu ấy chép."

Hạ Hữu Nam đằng sau nghe được, ngòi bút đang chép ngừng lại, đáy mắt xẹt qua một tia thần sắc không tên.

Nội quy trường học có tổng cộng 5000 chữ, Cố Khê dùng một tiếng rưỡi còn chưa chép xong, sau tiết tự học buổi tối còn ở lại hơn mười phút mới về ký túc xá.

Tại ký túc xá nam, sau khi tắt đèn.

Đường Thành hỏi: "Văn Hải, các cậu hôm nay tại sao lại đánh nhau với lớp 9?"

Nói đến chuyện này, Trương Văn Hải lại nóng máu: "Bọn tôn tử kia, nhìn thấy sắp thua liền chơi bẩn, chúng tớ cũng thuận theo, xem ai sợ ai, kết quả lại biến thành đánh lộn."

"Lợi hại thật, các cậu khi nào lại trở nên máu chiến như vậy, đem bọn nó bức đến nhường đó."

"Hehe, đội chúng ta có Hữu Nam, tớ thế, cậu không thấy được cậu ta lúc đó thế nào đâu, bộ dáng của cậu ta lúc đó, đằng đằng sát khí, lạnh khốc. Đến tớ cũng sắp thành fan cậu ta rồi."

"Tại sao lần trước chơi bóng rổ tớ cũng không thấy cậu ấy phát huy năng lực vượt xa người thường nhỉ."

"Lần trước là trận bóng rổ đầu lớp thi chơi bình thường, lần này chúng tớ thi đấu với người lớp 9, nếu bị thua, Cố Khê sẽ phải theo chân bọn họ cùng ăn cơm, nói như thế nào bọn tớ cũng không thể cho bọn nó thực hiện được ý đồ!"

"Tiền đặt cược này của các cậu cũng thật quá đáng. Cố Khê biết việc này không?"

"Tình huống ngay lúc đó thật khó mà nói, bên tôn tử lớp 9 tình nguyện, tớ lúc đấy liền nghĩ, nếu thật sự thua, tớ cũng sẽ không cho Cố Khê một mình đi ăn cơm với bọn họ, cả đội cũng đi cùng, tuyệt đối sẽ không làm hại tới một thiếu nữ như vậy."

"Cho nên, cuối cùng rốt cuộc là ai thắng?"

"Thật ra chưa thi đấu xong thì chủ nhiệm giáo vụ đã tới, tóm lại sau tất cả, điểm số chúng ta cao hơn bọn họ."

"Tuyệt vời."

Ngày hôm sau hội thể thao, Cố Khê vẫn tiếp tục phát huy tốt, đạt được hạng ba môn chạy trăm mét nữ, hạng nhất môn vượt rào cản nữ, hạng hai ở cuộc đua đường dài 1500 mét. Tổng cộng đem về bốn điểm cho lớp, là cá nhân đạt được nhiều điểm nhất trong lớp.

Sau khi kết thúc ba ngày hội thể thao, lớp 11 - 18 được xếp hạng là một trong những lớp giỏi nhất, hạng mục thể dục tổng điểm là 67 điểm đứng hạng ba. Mà lớp 9 thể dục chỉ nhiều hơn bọn họ 2 điểm, xếp hạng hai, đứng nhất là lớp 11 - 15.

Sau khi bế mạc hội thể thao chấm dứt, mọi người đều chuẩn bị thu thập đồ đạc về nhà.

Cố Khê cũng đeo cặp ra khỏi trường, cô đi ra cổng trường, dự định ghé thăm siêu thị cạnh trường mua một ít vật dụng hàng ngày.

Trong lúc tan học, xe buýt kín người không còn chỗ ngồi, Cố Khê lười chen chúc, quyết định tự đi bộ, đợi lát nữa khi về mới bắt xe buýt.

Sắc trời có chút tối tăm, dự báo thời tiết nói đêm nay trời sẽ mưa, Cố Khê bước chân nhanh hơn, muốn mua đồ dùng nhanh một chút để trở về sớm.

Ai ngờ nửa đường Trương Duệ lại xuất hiện, cậu ta giống như ruồi bọ cứ bám theo Cố Khê, đôi tay đút túi quần, khi đi đường bộ đáng vênh váo, cổ ý tỏ ra đẹp trai, "Gần đây có một tiệm bánh ngọt rất ngon, đề tôi mời khách."

"Không đi."

"Đừng khách khí với tôi, anh đây có tiền, em ăn nhiều hay ít tôi đều có thể thiết đãi."

Cố Khê rút cuộc hiểu ra tại sao Hạ Hữu Nam lại lạnh nhạt như vậy, bởi vì người quán lấy xác thực rất phiền, nếu không tỏ ra lạnh nhạt, vậy sẽ bị phiền chết. Cố Khê dừng bước chân, xoay người nhìn cậu ta, "Trương Duệ!"

Trương Duệ cột nhà mà trả lời: "Ừm, ở đây."

Cố Khê từng câu từng chữ mà nói: "Cậu có thể không quán lấy tôi được không, tôi thật sự không thích cậu."

Trương Duệ nhún vai, "Không liên quan, tương lai còn dài, hiện tại em không thích không có nghĩa là tương lai cũng sẽ không thích, tôi cũng không thích nhất kiến chung tình, chúng ta có thể chậm rãi bồi dưỡng tình cảm."

Cố Khê muốn khóc, "Tôi muốn nói, cậu không phải loại người tôi thích."

"Vậy em thích loại nào? Em còn chưa hiểu hết về tôi, nói không chừng loại em thích chính là tôi đó."

Cố Khê không còn gì để nói, "Cậu rút cuộc vì sao lại cố chấp với tôi như vậy."

"Thì đương nhiên là vì tôi thích em rồi."

Nhưng cô không thích cậu ta mà.

"Hehe! Trương Duệ, bạn gái cậu nhìn không tồi nha." Một thanh âm tùy tiện truyền đến.

Cố Khê nghiêng đầu, không nghĩ tới một Trương Duệ không đủ, còn có tới hai thanh niên lêu lổng mặc quần áo lố lăng, vừa thấy liền biết không phải người lương thiện.

Trương Duệ theo bản năng che trước mắt Cố Khê, thay đổi thành bộ dáng hung ác, dương cầm nhìn bọn họ, "Nữ nhân của tao, ai cho bọn mày nhìn?"

"Wow, khẩu khí không nhỏ, nữ nhân của mày, tao không chỉ muốn xem, còn muốn chơi, mày sao làm khó dễ được tao."

Trương Duệ cũng không yếu thế, "Con mẹ mày, mẹ mày tao còn dám đánh, mày làm khó dễ được tao à?"

Cố Khê nghe được bọn họ mày một lời tao một lời thô tục, cảm thấy đau đầu. Cô không muốn theo chân bọn họ lãng phí thời gian, vòng qua Trương Duệ, đang muốn vòng qua hai thanh niên lêu lổng đối diện, lại bị duỗi tay ngăn cản.

Thanh niên tóc cam cười xấu xa, "Cô bé, Trương Duệ là người xấu đó, về sau chơi với hai anh trai đây một chút, thế nào?"

Trương Duệ nghe xong lập tức nắm nắm đấm lại, vừa lúc đánh lên mặt thanh niên tóc cam.

Tóc cam ăn một quyền, lập tức nổi giận, "Đ** mẹ mày!"

Tóc vàng và tóc cam cùng nhau tiến lên, ba người xông vào đánh nhau.

Cố Khê thừa dịp ba người đang đánh nhau, vòng qua bọn họ rồi đi, đi xa hơn mười mét, sau lưng nghe được âm thanh gào rống, thời điểm quay đầu lại

nhìn thấy Trương Duệ bị tóc vàng và tóc cam ẩn trên mặt đất dùng tay chân chà đạp, mũi đã chảy máu.

Một người như cậu ta dù thế nào cũng đánh không lại hai thanh niên lêu lổng đó được.

Trương Duệ trên mặt đất vẫn còn kêu cô: "Cố Khê, đi mau... Đi mau..."

Cố Khê cảm thấy khuyết điểm lớn nhất của cô chính là mềm lòng, cô nghĩ, nếu cô không ra tay, Trương Duệ khả năng sẽ tàn phế hoặc trực tiếp bị đánh chết.

Cho nên cô quyết định hành động, chạy vội trở về, theo quán tính, đá một cái lên không, đá ngã tóc cam xuống đất, ánh mắt tóc vàng hung ác nhìn lại, đang muốn xuống tay với cô, Cố Khê xuống tay với hắn còn nhanh hơn, nâng chân lên đá mạnh, đá hắn đến mức phải lui về sau vài bước.

Tóc vàng xoa chỗ bị đá, nhướn mày, "Cô bé không tồi, thật sự có tài, anh trai sẽ chơi với em."

Cố Khê ném ba lô đeo trên vai xuống, tay phải nắm lại, chờ thời điểm hai thanh niên lêu lổng định lại gần kiểm cô, cô vung ba lô ra, đánh trúng cằm tóc vàng lại xoay người đá xuống đất, chờ đến thời điểm tóc cam lại gần chút nữa, cô lại lần nữa vung ba lô lên, tóc cam đuổi tay bắt lấy ba lô cô, muốn kéo người lại, Cố Khê liền thực hiện động tác nhấc chân đá vào hạ bộ tóc cam, tóc cam quỷ khóc sói gào mà che lại hạ bộ, bộ mặt dữ tợn vụn vụn.

Cố Khê kéo Trương Duệ mặt mũi bầm dập đi, "Đi!"

Tóc cam và tóc vàng kiệt sức, cũng không đuổi theo.

Trương Duệ vừa mới bị đánh thật sự thâm, toàn thân đều đau, mũi cũng chảy máu, gần đó có một bệnh viện tư nhân, Cố Khê trực tiếp mang cậu ta vào.

Khi bác sĩ kiểm tra, trên người Trương Duệ đều là vết thương ngoài da, không thương tổn đến nội tạng hoặc hạ bộ.

Từ bệnh viện đi ra, Cố Khê nói: "Cậu về nhà đi, về sau đừng quần lấy tôi nữa."

Nói xong, Cố Khê xoay người đi.

"Cố Khê." Trương Duệ đằng sau lưng gọi cô lại.

Cố Khê dừng lại bước chân, quay đầu lại, "Còn chuyện gì?"

Trương Duệ chưa từng giống như bây giờ, không cọt nhả, trên mặt cũng không cười, biểu tình nghiêm túc làm Cố Khê cảm thấy xa lạ.

"Cảm ơn."

Cố Khê sợ cậu ta có điều hiểu lầm, giải thích: "Tôi cũng không phải vì cứu cậu mà đánh nhau với bọn họ, chỉ là chuyện này liên lụy tới bản thân tôi."

Trương Duệ nhấp môi, đầu óc hỗn loạn, trên mặt mũi đầy những vết sẹo, có chút chật vật, đại khái là lòng tự trọng bị tổn thương, đáy mắt cậu ta giống như đang thất vọng.

Cố Khê thấy cậu ta không nói lời nào, "Tôi đi trước."

"Đừng." Trương Duệ lại một lần nữa gọi cô lại, "Tôi về sau không quần lấy em nữa, chúng ta làm bạn bè được không?"

Cố Khê nghĩ một lúc, nhiều bạn bè cũng không phải chuyện xấu, "Nhưng điều kiện tiên quyết là cậu không được luôn làm phiền tôi."

"Tôi phiền như vậy sao?"

Cố Khê rất thành thật, "Ừm."

"Vậy đi đi, tôi không phiền em nữa."

Cố Khê xoay người đi khỏi, trời đã sắp tối. cô đi đến siêu thị bên cạnh mua ít đồ vật liền về trường học.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23-1

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐☐

Thời tiết tháng mười bắt đầu chuyển lạnh, cô còn mặc đồng phục mùa hè, trong ký túc xá cũng chỉ còn lại trang phục hè; tiền trên người không có nhiều, các phương diện đều phải chi tiêu tiết kiệm, nếu một lần nữa mua quần áo nhất định là không đủ.

Cô cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại cho Quan Trân Lệ, nhờ bà mang quần áo thu đông lại đây.

Buổi sáng thứ bảy, Quan Trân Lệ lái xe đến, Cố Khê đến cổng trường đón bà.

Quan Trân Lệ mang cho cô cả quần áo thu đông lẫn chắn, bà nói: "Có vài bộ quần áo đều là kiểu dáng của năm trước, nếu không để mẹ mua cho con vài bộ khác."

Cố Khê lắc đầu, cô không muốn tiêu tiền Chu Vi Hoành, "Không cần, đa số thời gian ở trường con mặc đồng phục, cũng không có thời gian mặc thường phục, mua lãng phí."

Quan Trân Lệ đau lòng mà nhìn con gái, "Mẹ con chúng ta lâu rồi không gặp, ăn một bữa cơm, tâm sự một lúc được chứ?"

Cố Khê gật đầu, hướng về túi hành lý trên tay, "Vậy mẹ chờ con cắt đồ đạc đã."

"Ừm, được rồi."

Quan Trân Lệ dẫn cô đến một tiệm cơm Tây xa hoa, gọi món bò bít tết và mì Ý, Cố Khê không quen ăn cơm Tây, thời điểm dùng dao nĩa không được tự nhiên.

"Con ở trường học có tốt không?" Quan Trân Lệ hỏi.

Cố Khê rút cuộc cắt được một miếng thịt bò, cô đáp: "Khá tốt." Cuối cùng lại bổ sung một câu, "So với ở Chu gia thoải mái hơn."

Con người Quan Trân Lệ âm thầm, "Kỳ thật dưỡng con rất tốt....."

"Mẹ." Cố Khê chặn lời bà, hai mẹ con cô khó mới gặp một lần, cô không muốn nhắc đến nhân vật làm cô ghê tởm kia, "Đừng nói đến ông ta, nói cái khác đi."

Quan Trân Lệ đem lời nói nuốt trở vào, thấy cô khó khăn cắt bít tết, bà lấy đĩa của cô, "Để mẹ giúp con cắt."

"Cảm ơn."

Quan Trân Lệ giúp cô cắt bít tết xong, lại đưa cho cô, "Ở trường học tiền đủ dùng không?"

"Đủ, lần trước làm thêm lời không ít ạ."

Quan Trân Lệ gật đầu, "Không đủ nhất định phải nói cho mẹ, đừng bạc đãi chính mình."

"Vâng, con biết."

Đã gần một tháng không gặp mặt, hai mẹ con cũng không có nhiều đề tài để nói. Quan Trân Lệ hỏi: "Bao giờ thi giữa kỳ?"

Cố Khê ăn một miếng thịt bò, "Hơn hai tuần nữa ạ."

"Học tập quan trọng, nhưng cũng phải chú ý thân thể, không cần áp lực chính mình quá lớn."

"Vâng." Trong lòng Cố Khê ám áp, kỳ thật Quan Trân Lệ vẫn quan tâm cô, cô thực sự hy vọng bà có thể rời khỏi Chu Vi Hoành, cái nhà kia làm bà trở nên hèn mọn, làm bà phải hạ mình xuống như bụi bặm, chỉ vì bà không có năng lực sinh tồn, nên không thể không dựa vào ông ta.

Hai mẹ con an tĩnh ăn trong chốc lát, Cố Khê đột nhiên mở miệng, "Mẹ."

"Ừm?"

Cố Khê nói: "Chờ con thi đỗ đại học, tốt nghiệp xong, kiếm tiền, có năng lực nuôi mẹ, mẹ có tình nguyện rời ngôi nhà kia, sống với con không?"

Quan Trân Lệ hơi ngẩn người, bà cúi đầu, ngay sau đó cười cười, "Con đang nói gì thế, hiện tại mẹ và dưỡng con là vợ chồng, chính là người một nhà, về sau sẽ bạch đầu giai lão, không thể nói đi là đi được."

Cố Khê tiếp tục ăn đĩa bò bít tết, "Vậy thôi, coi như con chưa nói gì."

Quan Trân Lệ vô luận thế nào đều sẽ không bỏ Chu Vi Hoành, Cố Khê đã hiểu rõ, dù cô nói gì làm gì cũng đều phí công.

Ăn cơm xong, Quan Trân Lệ nói muốn đưa cô trở về trường học, Cố Khê nói buổi chiều muốn đi thư viện đọc sách, bảo bà đi về trước.

Thư viện cách chỗ bọn họ ăn cơm rất gần, đi bộ năm phút liền đến.

Thư viện cuối tuần náo nhiệt hơn ngày thường, đại đa số khu đọc sách đều kín người. Cố Khê quét một vòng, phát hiện không còn chỗ, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên vị trí bên cạnh cửa sổ.

Là Hạ Hữu Nam và Đường Tiểu Đình. Hạ Hữu Nam ngồi dựa bên cửa sổ, Đường Tiểu Đình ngồi nghiêng đối diện anh, cũng không chuyên tâm đọc sách, mà thường ngước mắt nhìn lên anh, trên mặt tràn đầy tươi cười hạnh phúc.

Trong nháy mắt, Cố Khê cảm thấy kỳ thật hai người bọn họ rất xứng đôi.

Cô xoay người đi ra chỗ tủ sách tìm sách, tính toán đợi lát nữa nếu tìm xong sách mà không có chỗ ngồi thì sẽ mượn sách về.

Một mình cả ngày ở ký túc xá có điểm khổ sở, đọc sách thời gian sẽ trôi nhanh hơn.

Sau lần trước mượn quyển "Đế quốc thương nghiệp" của Hạ Hữu Nam, cô có phần hứng thú với sách kinh tế thương nghiệp, vì thế hay đến khu sách này tìm. Khu tủ sách khoa học xã hội trong thư viện có rất nhiều loại sách, có tiểu sử cá nhân của những doanh nhân thương nghiệp nổi tiếng, cũng có một ít sách phân tích chuyên môn thương nghiệp.

Quá nhiều sách muốn đọc, nhưng thư viện quy định mỗi người mỗi lần mượn sách không thể quá 5 quyển. Cố Khê đứng trước kệ sách, lật qua những quyển sách hấp dẫn, đọc vài trang đầu và mục lục, nếu thích hợp lại mượn.

Dựa vào bàn bên cửa sổ, ánh mắt Hạ Hữu Nam chuyên chú nhìn chữ trong sách, xem nhẹ thiếu nữ si ngốc đang nhẹ nghiêng đầu đối diện anh.

Khi ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt Đường Tiểu Đình, anh khép lại quyển sách trên tay, đứng lên.

Đường Tiểu Đình theo bản năng mà nói: "Cậu đi đâu?"

Thư viện còn an tĩnh, câu nói của cô rất đột ngột, tất cả mọi người nhìn lại đây, mặt Đường Tiểu Đình đỏ hồng, vội mặt vào trong sách.

Hạ Hữu Nam không để ý tới cô, cầm sách đi vào khu khoa học xã hội, khi đi ngang qua một kệ sách, phát hiện một hình bóng quen thuộc, cô mặc chân váy màu xanh nhạt, phối với áo thun trắng, đứng ở trước kệ sách, cúi đầu đọc sách, tóc vén gọn ra sau tai, tự nhiên rũ trên vai.

Hạ Hữu Nam cất bước đi qua, không ra tiếng, dừng bên cạnh cô, nhìn kệ sách.

Cố Khê đang cúi đầu đọc sách cũng không phát hiện Hạ Hữu Nam đứng cạnh, chỉ cho rằng là người lạ.

Hạ Hữu Nam dùng ánh mắt liếc nhìn cô một cái, tâm tư khó chịu, người này rốt cuộc nhập tâm đến mức nào vậy?

Cố Khê cúi đầu, cổ có chút đau, cô ngẩng đầu cử động cổ, thấy Hạ Hữu Nam bên cạnh tìm sách, cô hoảng sợ, "Cậu....."

Ý thức được nơi này là thư viện, cô thu hồi kinh ngạc, ngược lại nhỏ giọng hỏi: "Cậu sao lại đến đây?"

"Tìm sách." Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói.

"Ồ." Cố Khê khép sách vừa mới đọc đặt trên khuỷu tay.

Hạ Hữu Nam liếc tới bìa sách, "Mượn sách sao?"

"Ừm." Cố Khê tiếp tục tìm trên kệ sách, "Ồ trường học hơi chán, cho nên mượn mấy quyển sách về đọc."

Hạ Hữu Nam rút một quyển từ kệ sách, đưa cho cô, "Quyển này viết hay hơn quyển cậu đang cầm."

Cố Khê nhận sách nhìn một lúc, cô rất tin nghiệm phẩm vị Hạ Hữu Nam, "Vậy tớ cũng mượn cuốn này."

Trên tay cô tổng cộng có ba quyển sách về kinh tế thương nghiệp, vậy là đủ rồi, hạn mức cao nhất là năm quyển, hai quyển khác cô muốn mượn tiểu thuyết.

"Tớ đi khu khác, tạm biệt." Cô làm động tác phát tay, cầm sách đến khu tiểu thuyết.

Khu tiểu thuyết rất nhiều truyện, đủ loại kiểu dáng. Cô thực chất cũng rất thích đọc tiểu thuyết, trước kia cũng ghi chép lại chuyện cũ trong nhật ký, viết thành truyện.

Sau khi chọn xong hai quyển ở khu tiểu thuyết, cô xếp hàng đăng ký mượn sách, phía trước có năm sáu người.

Thời điểm đến lượt cô, cô lấy chứng minh thư ra, giao cho người đăng ký, đi đăng ký nói: "Không cần chứng minh thư, đưa thẻ thư viện là được."

Cố Khê có phần ngờ ngạc, trước kia cô mượn sách ở thư viện đều dùng chứng minh thư, còn tưởng chỗ này cũng vậy, "Xin hỏi thẻ thư viện lấy ở đâu?"

"Lấy chứng minh thư đăng ký, còn phải đóng một trăm đồng thế chấp."

Cố Khê nghe được một trăm đồng tiền thế chấp, có chút do dự, một trăm đồng hiện tại đối với cô là hai tuần ăn, cô cầm lấy chứng minh thư trên bàn, "VẬY CHÁU MƯỢN SAU VẬY."

Cô cầm lên năm quyển sách đi về sau, mới vừa đi hai bước, liền thấy Hạ Hữu Nam, hóa ra anh xếp sau cô 4 vị trí.

Hạ Hữu Nam vươn tay, "Đưa sách cho tôi."

Cố Khê nhìn anh vươn tay, "Hả?"

"Đưa sách cho tôi." Hạ Hữu Nam nói lại.

Cố Khê có chút không xác định hỏi: "Ý tứ là có thể mượn giúp tớ sao?"

"Ừm, bất quá chỉ có thể 4 quyển."

Cố Khê có chút vui sướng, cô lấy một quyển tiểu thuyết ra, còn lại đưa cho anh, "Cảm ơn."

Thừa dịp Hạ Hữu Nam xếp hàng mượn sách, Cố Khê đem quyển sách trên tay trả lại vị trí cũ.

Chờ cô cất sách xong, Hạ Hữu Nam đã chờ bên ngoài thư viện.

Cô bước nhanh qua, nói với anh: "Xin lỗi đã khiến cậu đợi lâu."

Hạ Hữu Nam đưa 4 cuốn sách kia cho cô, Cố Khê tiếp nhận, nói lại lần nữa, "Cảm ơn."

"Hữu Nam, đợi tớ!" Đường Tiểu Đình chạy tới, trên tay cầm sách đi qua cửa cảm ứng, cửa cảm ứng phát ra tiếng báo nguy.

Tất cả mọi người nhìn Đường Tiểu Đình, Đường Tiểu Đình lại lần nữa mất mặt trước mọi người, mặt đỏ tai hồng, vội vàng giải thích với quản lý thư viện, "Thực xin lỗi, cháu, cháu, vừa nãy không phát hiện đang cầm sách."

Cô xám xịt mà đi vòng vèo, trả lại sách.

Cố Khê có chút bất đắc dĩ, nhưng Đường Tiểu Đình trong tiểu thuyết chính là loại tính cách ngợ ngốc này.

Hạ Hữu Nam xoay người đi, Cố Khê hỏi: "Cậu không đợi Tiểu Đình sao?"

"Vì sao phải đợi."

Hừm.....Cố Khê muốn nói, bởi vì bạn ấy là bạn gái tương lai của cậu đấy.

Ở cửa thư viện, Cố Khê từ biệt Hạ Hữu Nam, "Những cuốn này tớ sẽ cố gắng cuối tuần đọc xong, cuối tuần sẽ trả lại."

Hạ Hữu Nam nói: "Kỳ hạn mượn sách là hai tháng, thời gian tự cậu sắp xếp."

"Ừm." Cố Khê phát tay với anh, "Tớ đi trước, tạm biệt."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-2

Kết thúc hội thể thao, lớp 11 – 18 thi đấu đội hình và thể dục đều đạt thứ hạng cao, tiền thưởng là 800 tệ, mọi người sau khi thảo luận quyết định thi giữa kì xong dùng tiền thưởng này làm hoạt động lớp, cụ thể là làm hoạt động gì, đến lúc đó lại thương lượng.

Sau khi in ra số báo tháng 10, mỗi lớp đều được phát đề đọc, mỗi tổ một quyển.

Trong tiết tự học buổi tối, báo trường được phát cho các tổ, tối gần thi giữa kì, đa số mọi người đều không muốn lãng phí thời gian xem những thứ không liên quan tới nội dung thi, cho nên báo trường rất nhanh truyền tới vị trí Cố Khê và Khương Linh.

Một khắc nhìn thấy tờ báo kia, sắc mặt Cổ Khê biến xanh, lần này báo tập trung đưa tin về hội thể thao, mà trang nhất là một bức ảnh lớn, chính là đội ngũ lớp cô, mà cô cũng đứng bên trong.

Khương Linh nhìn chăm chăm vào bức ảnh thật lâu, nhỏ giọng nói: "Cổ Khê, bức ảnh này chụp đẹp thật đấy. cậu xem, biến cậu thành thiếu nữ xinh đẹp kìa."

Cổ Khê có phần hoảng hốt, cô nói: "Đừng nhìn ảnh, nhìn nội dung khác đi."

Khương Linh mở báo trường ra, cùng Cổ Khê bắt đầu đọc.

Từ Huy ngồi bên bàn bên Khương Linh nhỏ giọng nói: "Mẹ nó, ai thiếu đạo đức như vậy, lại xé một lỗ ở báo."

Khương Linh nghe thấy, cảm thấy buồn cười, "Cho tớ xem."

Từ Huy đưa báo tờ 3 qua, Khương Linh nhìn, xác thật có một cái lỗ, nhưng cái lỗ này rất chỉnh tề, vừa nhìn liền biết có người cố ý cắt ra.

Cổ Khê so sánh hai tờ báo, phát hiện phần bị cắt đi vừa lúc là ảnh chụp đặc tả Hạ Hữu Nam chạy bộ.

Khương Linh và Cổ Khê đều trộm cười, Khương Linh nói: "Cậu nói xem ai phát rồ như vậy?"

Cổ Khê nhìn tờ 3, cảm thấy người có khả năng làm chuyện này nhất hẳn là Đường Tiểu Đình, nhưng không có bằng chứng, cô cũng không dám nói bậy, "Đừng rối rắm, trả lại tờ báo cho các bạn ấy đi."

Khương Linh trả lại báo cho Từ Huy, "Trả này."

Kết thúc tiết thứ nhất tiết tự học buổi tối, Cổ Khê còn ở lại làm bài tập toán, có một đề cô suy nghĩ nửa tiếng, viết xuống đáp án cô nghĩ, phát hiện đáp án không giống với Khương Linh.

Cách giải đề của hai người không giống nhau, nhìn không ra rốt cuộc là ai đúng, ai sai.

Cô xoay đầu vỗ trên chồng sách Hạ Hữu Nam, "Hữu Nam, cậu làm xong bài tập toán chưa?"

Hạ Hữu Nam đang đọc sách ngẩng đầu, không trả lời câu hỏi của cô, hỏi lại: "Cái gì?"

Cổ Khê cầm lấy sách bài tập của mình, "Tớ có một đề không biết mình làm đúng hay không, muốn tham khảo cậu một chút."

Hạ Hữu Nam vươn tay, "Đưa sách bài tập cho tớ."

Cổ Khê đưa sách bài tập cho anh, Hạ Hữu Nam nhận lấy, nhìn lướt qua, "Đề nào?"

"Đề cuối cùng."

Hạ Hữu Nam nhìn lướt qua đề, lại nhìn bước giải của cô, không đến 10 giây, anh liền nói ra đáp án: "Sai rồi."

Cổ Khê gật đầu, "Ồ, vậy Khương Linh hẳn là đúng rồi."

Cổ Khê đang định lấy sách bài tập về, lại nghe thấy Hạ Hữu Nam nói: "Đưa vở nháp cho tớ."

Cổ Khê nghe lời cầm lấy vở nháp trên bàn, xé một tờ đưa cho anh.

Hạ Hữu Nam nhận lấy, cầm lấy bút, "Lại đây."

Cổ Khê cảm thấy không thể hiểu được, Hạ Hữu Nam muốn dạy cô sao? Anh không phải luôn luôn không giảng bài cho người khác sao?

Cô có điểm thụ sủng nhược kinh, đứng bên cạnh anh, Hạ Hữu Nam một bên viết lên tờ nháp một bên nói: "Căn cứ theo đề bài biết được, nếu đơn giá tiêu thụ mỗi nhà tăng một tệ thì doanh số liền giảm đi hai. Có thể giả thiết đơn giá là X, lợi nhuận được tối đa hóa. Ví dụ: Giá thành X là 40, doanh số trung bình hàng ngày là....."

Cổ Khê nghe anh giảng, phát hiện anh giảng rất rõ ràng, hơn nữa rất nhanh, cô có chút không theo kịp, anh nói xong, cô vẫn chưa hiểu rõ.

Hạ Hữu Nam ngẩng đầu nhìn cô, "Chưa hiểu sao?"

Cổ Khê nháp môi chỉ cười không nói.

Hạ Hữu Nam hơi nhướn mày, "Cười cái gì?"

Cổ Khê lắc đầu, cô chỉ là nghĩ đến vừa rồi Hạ Hữu Nam vẫn luôn giảng bài, mà chính mình không hiểu sao mà không kiên trì nghe, tâm muốn cười mà thôi, cô cất sách bài tập và vở nháp của mình, "Cảm ơn, tớ trở về tự xem lại."

"Ừm."

Cố Khê trở lại chỗ ngồi của mình ngồi xuống, nhìn bước giải Hạ Hữu Nam vừa mới viết trên giấy nháp, kết hợp làm đề, suy nghĩ một lúc rất nhanh đã hiểu. Cô xóa phần làm sai đi, bên dưới viết lại đáp án chính xác.

Ngô Mai Thanh ngồi phía trước Cố Khê cầm sách bài tập toán, cũng đi tới bàn bên cạnh Hạ Hữu Nam, "Hữu Nam, đề này tớ không hiểu, cậu có thể giảng giúp tớ được không?"

Hạ Hữu Nam nâng mắt, liếc đến đề trong sách bài tập Ngô Mai Thanh, nhàn nhạt nói: "Đề này tôi vừa nói qua một lần, không muốn nói lại lần thứ hai."

Ngô Mai Thanh cắn môi, "Ừm, được rồi, đề tới đi hỏi người khác vậy."

Cố Khê nghe được đối thoại của bọn họ, thời điểm Ngô Mai Thanh về chỗ, cô đưa bản nháp Hạ Hữu Nam vừa viết cho cô ấy, "Đây là bước giải đề Hữu Nam vừa viết, cậu có thể nhìn xem."

Ngô Mai Thanh tròn mắt, "Không cần, cảm ơn."

Cố Khê cất vở trở về, có một loại cảm giác tổn công vô ích. Ngẫm lại, có lẽ Ngô Mai Thanh căn bản không phải vì không làm được bài mà đi hỏi Hạ Hữu Nam, mà là nghe được Hạ Hữu Nam vừa mới giảng bài cho cô, cho nên cũng muốn bắt chước theo.

Sở Dục Tân thấy toàn bộ quá trình, tiến đến bên cạnh Hạ Hữu Nam nhỏ giọng nói: "Cậu đối đãi khác biệt không cần quá rõ ràng như vậy."

Hạ Hữu Nam nhìn thoáng qua Cố Khê phía trước đang làm bài tập, lại liếc Sở Dục Tân bên cạnh, "Có vấn đề?"

"Có." Sở Dục Tân lấy ra sách luyện tập, chỉ vào đề cuối cùng, "Mau cho tớ xem đề này giải như thế nào, đầu tớ nổ tung rồi."

Hạ Hữu Nam nhận lấy sách luyện tập của cậu, xem đề một phút, sau đó bắt đầu giảng đề, "Đây là hình bất quy tắc, phải chia ra làm ba phần để tính diện tích, vẽ thêm đường phụ."

Anh vẽ thêm 2 đường phụ ở hình trong sách, sau đó đưa sách luyện tập cho cậu, "Đoạn sau tự nghĩ."

"Mẹ nó! Nói nốt đi."

Hạ Hữu Nam lật một trang sách, đôi mắt nhìn vào sách vở, "Tự nghĩ đi."

Sở Dục Tân nhìn anh, thanh âm đề nặng nghiêng răng nghiêng lợi, "Trọng sắc khinh bạn."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24-1

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Tiết tiếng Anh, Vương Quế Phương phát một đoạn video tiếng Anh, trong video có giảng về từ vựng và ngữ pháp "As soon as có thể dùng làm trạng từ chỉ thời gian, sử dụng trong thì tương lai hoặc quá khứ. Ví dụ, Please send me email as soon as you get home. Câu này có nghĩa là tương lai, mà...."

Thời điểm tan học, cô ấy giao bài tập "Bài tập hôm nay, hai người một nhóm, có thể tự do thảo luận với nhau, viết một đoạn hội thoại khoảng 200 chữ, nội dung mọi người tự do viết, nhưng cần phải liên quan đến ngữ pháp chúng ta học hôm nay, ngày mai đi học cô sẽ kiểm tra, gọi một số nhóm lên bục giảng thuyết trình"

Tiếng chuông vang lên, Vương Quế Phương nói "Tan học"

Sau khi kết thúc giờ học, Cố Khê nói với Khương Linh "Hai chúng ta một nhóm đi"

Khương Linh đáp lại "Được"

Một lát sau, Trần San đi tới, đứng cạnh bàn Cố Khê "Cố Khê, bài tập tiếng Anh nếu không hai chúng ta một nhóm đi"

Cố Khê có phần khó xử, trước đó cô đã cùng Khương Linh lập nhóm, cô và Trần San cũng không hợp, vẫn luôn bảo trì khoảng cách "Xin lỗi, tớ đã nói sẽ cùng nhóm với Khương Linh"

"Phải không?" Trên mặt Trần San có chút không cao hứng "Vây thôi"

Cố Khê đề nghị "Cậu có thể cùng nhóm với bạn cùng bàn, làm bài tập thuận tiện hơn"

Trần San khinh thường "Khẩu ngữ tiếng anh của cậu ấy siêu kém, tớ mới không muốn hợp tác, vẫn là tìm người khác đi"

Trần San vuốt mái tóc dài trước ngực, nói "Chúng ta đã lâu không cùng nhau ăn cơm, giữa trưa ăn cùng nhau đi"

Cố Khê hiểu ra Trần San đáng muốn kéo gần quan hệ với cô, cô cũng không cự tuyệt "Tớ ăn cùng Khương Linh, nếu cậu muốn ăn cùng nhau cũng có thể"

Trần San có chút không kiên nhẫn "Dừng, tớ không đi"

Tính tình của Trần San, Cố Khê hiểu, hiện tại trong lòng cô ấy nhất định là tức giận.

Không chỉ là do khác biệt, quan điểm của cô và Trần San cách xa nhau, ngày thường nói chuyện ngược lại cũng thấy không thoải mái, cho nên vẫn là bảo trì khoảng cách thì tốt hơn.

Khương Linh lấy nước trở về, vừa lúc thấy Trần San sụ mặt rời đi, cô thò đầu qua hỏi "Trần San sao vậy, nhìn cậu ấy không cao hứng lắm"

Cố Khê nói "Cậu ấy hỏi tớ có thể cùng nhóm bài tập tiếng Anh không"

Khương Linh vừa nghe thấy liền có phản lo lắng "Cậu từ chối sao, nếu cậu cùng nhóm với người khác, tớ làm sao bây giờ"

"Yên tâm, đã từ chối rồi"

Khương Linh cũng phát hiện Cố Khê gần đây rất ít khi ở chung với Trần San, thậm chí không thể nói chuyện, cô ấy nhỏ giọng "Khi mới vừa phân lớp, tớ thấy hai cậu còn thân nhau, hiện tại giống như ngày càng xa cách"

"Ừ, tính cách không hợp"

"Nói thật, ngay từ đầu tớ cũng cảm thấy không hợp tính cách với cậu lắm"

Cố Khê tiếp lời cô ấy "Vì sao?"

Khương Linh nhớ lại thời điểm vừa phân lớp, cô đem sách dọn lại đây, để lên bàn, không cẩn thận lướt qua bàn của Cố Khê, kết quả sắc mặt của Cố Khê rất khó nhìn, không nói một lời liền đẩy sách của cô ấy ra.

Khương Linh vừa vịn thấy động tác này, khi đó cảm thấy cô là người rất khó ở chung.

"Chính là cảm giác trước đó, cậu không dễ ở chung" Khương Linh để tay lên bả vai cô "Nhưng sau lại phát hiện, cạnh cậu khá tốt"

Cố Khê chỉ cười mà không nói.

Sau khi hết tiết tự học buổi tối, Trần San đến chỗ ngồi bên cạnh Cố Khê "Cố Khê, tớ có chuyện này muốn nói với cậu, có thể cùng nhau về kí túc xá không?"

Cố Khê gật đầu "Có thể"

Trần San mang cặp sách đi trước, Cố Khê cũng đeo cặp vào đuổi kịp.

Nhìn bóng dáng của Trần San, Cố Khê rất tò mò cô ấy sẽ nói gì. Cô bước nhanh hơn, sóng vai với cô ấy "Cậu muốn nói gì vậy, nói đi"

Trần San thấy trước sau đều có người "Tới dưới tầng rồi nói sau"

Cố Khê một đường trầm mặc đi cùng cô ấy tới dưới tầng, đi ra đó là sân thể dục.

Đền đường từ sân thể dục ở bên cạnh chiếu lại đây, in bóng dáng hai người lên vách tường khu dạy học. Trần San nói "Cố Khê, cậu không cảm thấy tớ và cậu ngày càng xa cách sao?"

Cố Khê có phản kinh ngạc khi cô ấy nói chuyện này, cô nghĩ cô ấy đang làm từng bước một, không e dè gật đầu "Ừ, có cảm thấy"

Trần San cau mày "Trước kia cậu không phải như thế, tớ là bạn tốt nhất của cậu, không phải sao?"

Cố Khê đột nhiên cảm thấy một cặp yêu nhau, bởi vì đối phương xa cách, nên người còn lại tới chất vấn. Trần San chủ động tới hỏi, bởi vì cô ấy tương đối coi trọng tình bạn cùng Cố Khê, nhưng Cố Khê này không phải là Cố Khê lúc trước, hiện tại về mọi mặt cô và cô ấy đều không hợp, hai người cứ buộc nhau làm bạn thì cả hai đều không thoải mái.

Tâm tình Cố Khê phức tạp, kì thật chuyện này không thích hợp để giải quyết thầm lặng, nhưng Trần San chủ động nói ra, cô cũng không lừa dối cô ấy, chỉ nghĩ dùng ngôn ngữ thích hợp nhất để giải thích "Trần San, quả thật tớ cảm thấy chúng ta có rất nhiều điểm không hợp, tớ nghĩ chính cậu cũng phát hiện ra"

Trần San nhú mày, cô ấy xác thật đã nhận ra sau khi phân ban, Cố Khê có chút bất đồng, cô ấy nói "Lớp 10 chúng ta vẫn còn hợp nhau. Chỉ là sau khi lên lớp 11, cậu liền thay đổi"

"Ừ, là tớ thay đổi" Cố Khê thân nhiên thừa nhận.

Trần San hít sâu một hơi "Thôi bỏ đi, tớ lại không phải không tìm được bạn, cậu không muốn làm bạn tớ, vậy quên đi"

Trần San đi vòng qua cô, Cố Khê đứng nguyên tại chỗ, có một loại ảo giác chính mình bội tình bạc nghĩa phụ lòng người ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-2

Thời gian thi giữa kì được xác định vào thứ năm và thứ sáu, tổng cộng bốn bài thi, Toán Văn Anh và tổng hợp khoa học tự nhiên.

Trước kì thi, lớp cần đổi vị trí, tách hai bàn song song của mỗi tổ thành một hàng, bàn của Cố Khê dựa vào tường.

Trong khi thi, chỗ ngồi của mỗi người đều bị xáo trộn, học sinh được chỉ định tới các lớp để thi. Hơn nữa, chấm bài thi cũng là tổ giáo viên thống nhất, giống như kì thi đại học vậy.

Khi có sơ đồ chỗ ngồi, mọi người liền lên bục giảng xem mình thi phòng nào, ngồi ở đâu.

Ban đầu Cố Khê muốn đợi bớt người rồi xem, Sở Dục Tân chen vào trong đám người, nhìn chỗ của bọn họ, kêu từ xa "Cố Khê, cậu ở lớp 16, Khương Linh, cậu ở lớp 15"

Khương Linh hỏi lại từ trong không trung "Dục Tân, xem giúp tớ ngồi ở chỗ nào!"

Cố Khê chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên một tiếng thét chói tai truyền tới, cô quay đầu nhìn về phía có âm thanh, Đường Tiểu Đình đang cao hứng nhảy nhót giống như vừa ăn thuốc kích thích con thỏ.

Cô ấy kéo tay Hứa Uyển Uyển, không chú ý tới bên này "A a a, tớ cùng phòng với Hạ Hữu Nam, cậu ấy còn ngồi bên cạnh tớ!"

Cố Khê bắt đắc dĩ, Đường Tiểu Đình thật đúng là dễ dàng thỏa mãn. Cô quay đầu lại, phát hiện Hạ Hữu Nam đứng ở bên cửa sổ cầm cốc uống nước. Thanh âm Đường Tiểu Đình cả lớp đều có thể nghe thấy, hẳn là anh cũng nghe được, nhưng lại không có chút phản ứng nào.

Đối với lần thi này, Cố Khê cũng không nắm chắc, kiến thức cao trung cô hồ hồ đều quên hết, trong khoảng thời gian học này cô còn nhớ rõ một chút, nhưng khi đọc câu hỏi cô vẫn có chút giống như đang trong màn sương mù.

Kết thúc ngày thi đầu tiên, ngữ văn và toán học, ở tiết tự học buổi tối, Khương Linh xoay người cùng Sở Dục Tân đối chiếu đáp án toán học.

Cố Khê không muốn đối chiếu, vì cô biết kì thi lần này thực thảm.

Quả nhiên, tiết tự học buổi tối bài thi rất nhanh đã được trả xuống.

Sau khi được trả bài, Khương Linh và Sở Dục Tân lại bắt đầu thảo luận, thi xong bọn họ liền so đáp án, hiện tại vừa lúc là kiểm tra kết quả.

Khương Linh nói "Cậu thấy không, tớ bảo đề này chọn D, cậu còn bảo chọn A"

Sở Dục Tân nói "Đáp án A này tính thế nào lại ra vậy"

"Lấy nháp ra đây, tớ tính cho cậu"

Cố Khê nhìn dòng chữ màu đỏ trên bài thi toán học, lại nhìn tổng điểm ở góc bên phải phía trên, 150 điểm cô chỉ đạt được 78 điểm, nghĩa là một nửa.

Số điểm này với cô có thể nói là sự sỉ nhục, lúc trước thời điểm học cao trung, toán học kém nhất cũng có thể đạt tiêu chuẩn.

Đột nhiên bên cạnh nhiều hơn một bóng người, Cổ Khê ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Hạ Hữu Nam thì sùng sốt một lát. Trên vai anh còn đeo cặp, hẳn là mới về nhà.

Tầm mắt Hạ Hữu Nam lơ đãng lướt qua bài thi của cô trên bàn, Cổ Khê vội gấp tờ giấy lại, ho khan một tiếng "Có việc gì sao?"

Hạ Hữu Nam đặt chiếc túi trên tay lên góc bàn cô "Cho cậu"

Cổ Khê nhìn cái túi, bên trong lại là một ít đồ ăn, cô quay đầu lại "Lại là di bảo cậu mang cho tớ sao?"

Hạ Hữu Nam ngồi xuống vị trí của mình, treo cặp lên "Ừ"

Mạch Ngọc Linh luôn cho cô đồ ăn, cô rất bận khoản "Nếu không lần sau cậu trực tiếp giúp tớ từ chối, tớ thấy áy náy"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói "Mẹ tớ cho cậu, cậu nhận đi"

"Không phải, tớ chỉ là phiền toái cậu mang cho tớ, tớ áy náy thôi"

Hạ Hữu Nam trầm mặc một lát "Nhân tiện mà thôi"

Phía bên này Sở Dục Tân đã thảo luận xong với Khương Linh, cúi người "Hai cậu lắm nhảm cái gì thế?"

Cổ Khê nói "Không có gì"

Đại diện toán học phụ trách việc trả bài vừa lúc đưa bài cho Hạ Hữu Nam, nhận bài thi, Hạ Hữu Nam đem gấp lại bỏ vào ngăn bàn, cũng không xem.

Sở Dục Tân cầm lấy tay anh với vào ngăn bàn "Hạ Hữu Nam, cậu giấu bài thi làm gì, không phải là điểm thấp nên không dám cho người khác xem đi" Cậu ta rút bài thi, mở ra nhìn, lập tức cau kinh "Mẹ kiếp! Hạ Hữu Nam, cậu không phải là người nữa đúng không!"

Cổ Khê yếu ớt hỏi "Bao nhiêu điểm vậy?"

Sở Dục Tân lật bài thi lại, để Cổ Khê nhìn phần điểm "Bà nội nó, 148, chỉ bị trừ 2 điểm!"

Cổ Khê nhìn vết bút màu đỏ trên bài thi, vô cùng bình tĩnh "Còn tốt, chỉ hơn tớ 70 điểm"

Sở Dục Tân nói "Tớ cũng vẫn tốt, chỉ kém cậu ấy 40"

Khương Linh xem náo nhiệt cũng lại đây "Dục Tân, đưa tớ xem bài thi của đại thần"

Sở Dục Tân đưa bài thi cho Khương Linh, Khương Linh xem từ đầu đến cuối, không thấy được chỗ nào sai "Đúng rồi, vì sao tất cả đều đúng, còn bị trừ hai điểm?"

Sở Dục Tân nói "Giáo viên phổ thông không dễ dàng cho điểm, việc trừ một hay hai điểm trong câu trả lời là bình thường"

Cổ Khê cảm thấy, đa phần người có thể lấy được 140 điểm toán học ở cao trung thật đáng sợ.

Lại nhìn đề thi của mình, tâm tình phức tạp, bởi vì đã trải qua một lần thi đại học, tâm cô đã hoàn toàn nguội lạnh, lại nói thêm nữa, sự nhiệt tình và bốc đồng đều giảm đi, hơn nữa kiến thức trước đó của cô cũng không trở về, nên thời điểm thi như rơi vào trong sương mù.

Nhưng nếu không học tập tốt, về sau cô không thể thi đỗ đại học.

Giáo viên các môn đã tăng ca để chữa hết bài thi, vào thứ hai cũng chỉ còn lại điểm ngữ văn là chưa công khai.

Thành tích các môn của Cổ Khê đều thảm không nổi nhìn, tiếng Anh tương đối tốt, rốt cuộc thì sau khi vào đại học, cô đã ôn tập cấp 4.

Ngày thứ ba khi có điểm ngữ văn, ngay sau đó là xếp hạng lớp, xếp hạng trường cũng có.

Hạ Hữu Nam như cũ xếp vị trí thứ nhất, mà tên của Cổ Khê trong bảng xếp hạng lớp phải đến hơn 10 trang mới tìm thấy, xếp hạng trường là 556, tổng cộng học sinh của khoa học tự nhiên lớp 11 cũng có đến 618 người.

Cổ Khê phát hiện, xếp hạng của Đường Tiểu Đình cùng với cô không khác biệt nhiều lắm, thậm chí còn thấp hơn cô.

Sau khi nhận được thành tích và xếp hạng, mọi người liền bắt đầu thảo luận hoạt động cuối tuần, có người đề nghị nướng BBQ, có người đề nghị leo núi, cũng có người đề nghị đi công viên.

Cuối cùng thông qua phiếu bầu, mọi người quyết định đi công viên theo nhóm.

Chuyến đi một ngày đêm đến công viên theo nhóm giá là 198 nhân dân tệ, mà tiền thưởng của hội thể thao không đủ, cho nên mỗi người cần nộp 180 nhân dân tệ.

Mọi người đều vô cùng cao hứng thảo luận việc đi công viên, lớp trưởng Ngô Văn Hân và ủy viên giải trí đã liên hệ với công ti du lịch.

Tiết tự học buổi chiều cuối cùng, một mẫu đơn báo danh được truyền xuống từ tổ đầu tiên, tiêu đề là "khảo sát ý kiến đi công viên một ngày, kí tên tự nguyện đi"

Thời điểm truyền tới Cố Khê, mẫu đơn đã tràn ngập tên, người phía trước căn bản đều kí tên muốn đi. Cô do dự, 180 nhân dân tệ một ngày đêm đối với cô mà nói thực xa xỉ, nhưng cô cũng không muốn bỏ qua cơ hội cùng các bạn đi chơi.

Tiền trên người cô không nhiều lắm, khi quốc khánh đi kiểm, sử dụng chỗ này, chi tiêu chỗ kia, hiện tại chỉ còn lại hơn 400, nếu phí du lịch là 180, hơn nữa một ít tiêu dùng cho du lịch, ít nhất cũng cần hơn 200.

Cô nghĩ ngợi, vẫn không kí tên, đem đơn đưa cho Khương Linh, tiếp tục vui đầu đọc sách.

Một lát sau, Sở Dục Tân cuộc sách lại chọc chọc Cố Khê, nhỏ giọng hỏi "Cố Khê, cậu không đi sao?"

Cố Khê lắc đầu "Không đi"

"Vì sao?"

Cố Khê bắt đầu cười "Tớ muốn nói tớ nghèo, cậu tin sao?"

Sở Dục Tân nghẹn lời, cậu ta biết Cố Khê không phải nói giỡn "Nếu cậu lo lắng về vấn đề tiền, tớ cảm thấy có thể nói với lớp trưởng một câu, tiền thưởng thì bóng rổ và đại hội thể thao trước đó, cậu là công thần lớn nhất"

Khương Linh cũng tán đồng với cách Sở Dục Tân nói "Cố Khê, tớ cảm thấy nếu không phải cậu, 500 nhân dân tệ thi đấu bóng rổ kia không lấy được, lúc này du lịch 180 nhân dân tệ, khen thưởng cho cậu cũng không tính là quá phận"

Cố Khê vẫn cảm thấy không ổn, tuy rằng cô xác thật có đóng góp, nhưng đó là tiền thưởng của tập thể lớp, không phải thi đấu cá nhân mà đạt được "Không được, quả thật không liên quan, các cậu chơi vui vẻ là tốt rồi"

"Đừng nha, tớ cảm thấy mọi người cùng đi mới vui"

Cố Khê nhấp môi, có phản dao động, nhưng lí trí nói cho cô, không thể tiêu tiền loạn. Khương Linh thấy Cố Khê khó xử, nói với Sở Dục Tân "Sở Dục Tân, tờ đơn báo danh mau truyền xuống đi, những người phía sau còn chưa kí"

"Được được" Sở Dục Tân kí tên, thời điểm đưa giấy báo danh cho Hạ Hữu Nam, anh đang làm bài tập, cũng không nhìn một cái "Không cần đưa tớ, truyền ra phía sau đi"

Sở Dục Tân kinh ngạc "Không phải chứ, cậu cũng không đi?"

"Ừ"

Sở Dục Tân hỏi "Lí do của cậu lại là gì vậy?"

"Không có gì, không muốn đi"

Sở Dục Tân đột nhiên cảm thấy mất hứng "Haiz, hai cậu như vậy, tớ cũng không muốn đi"

Cậu ta nhìn tên của mình, muốn gạch đi, nhưng nghĩ lại vẫn thấy dù sao cũng là hoạt động lớp.

Buổi chiều tan học, Cố Khê và Khương Linh tới nhà ăn, khi trở lại kí túc xá, Ngô Văn Hân hỏi "Cố Khê, cậu không đi sao?"

Cố Khê gật đầu "Ừ"

"Sao vậy, ngày đó cậu có việc sao?"

Cố Khê nói đúng sự thật "Quả thật là vì tiền tớ hạn chế, nên tớ muốn tiết kiệm"

Ngô Văn Hân đại khái cũng rõ ý tứ của cô "Nhưng đó là hoạt động lớp, cậu nói không đi sẽ bỏ lỡ rất nhiều hồi ức đẹp"

Đàm Mỹ Thanh cũng nói "Đúng vậy, Cố Khê, cậu nghĩ lại một chút, nếu là vấn đề tiền bạc, cậu hoàn toàn có thể giải thích với ba mẹ"

Cố Khê nhấp môi, cậu cũng không muốn đòi tiền Quan Trần Lệ, những đồng tiền đó đều là của Chu Vĩ Hoành, cô kiên quyết không cần.

Mấy tuần qua cô cũng tìm được công việc cuối tuần thích hợp, cũng không biết khi nào mới có tiền, tiền còn lại cô cần giữ làm tiền đồ ăn "Thật sự không được, các cậu chơi vui vẻ, đến lúc đó chụp nhiều ảnh cho tớ xem"

Ngô Văn Hân và Đàm Mỹ Thanh thoáng nhìn nhau, trước tiên nói "Vậy được rồi"

Đường Tiểu Đình hỏi "Lớp trưởng, lớp chúng ta có nhiều cá nhân không đi à?"

"Tổng cộng có ba người, Giai Vũ bởi vì không thoải mái nên không đi, còn có Cổ Khê và Hạ Hữu Nam"

Đường Tiểu Đình khiếp sợ "Hữu Nam cũng không đi sao?"

"Ừ" Ngô Văn Hân nói "Cậu ấy không đi tớ cũng không thấy lạ, cậu ấy thoát nhìn giống như người không thích loại hoạt động này"

Đường Tiểu Đình lại rất mất mát, nếu Hạ Hữu nam không đi, cô ấy đi không thấy anh vậy liền chơi không vui.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Mọi người thảo luận rất sôi nổi về buổi đi chơi công viên, nhưng vào tiết tự học buổi tối, lời nói của chủ nhiệm lớp đã dập tắt nhiệt tình của mọi người.

Vương Quế Phương từ trong miệng lớp trưởng biết được kế hoạch gần nhất của bọn họ là muốn đi chơi một buổi ở công viên, mà một số trò chơi ở đó đều thuộc về loại mạo hiểm kích thích, cô làm chủ nhiệm có chút lo lắng, cho nên liền cố ý lợi dụng tiết tự học buổi tối cùng mọi người nói rõ ràng.

"Nói thật thì cô kỳ thật không kiến nghị mọi người đi công viên, cái thứ nhất, không an toàn, phương tiện chơi trò chơi mấy năm gần đây thường xuyên xảy ra sự cố, cô không hy vọng mọi người vì nhất thời kích thích mà đi mạo hiểm. Cái thứ hai, chi phí rất cao, cô đã nghe tin từ lớp trưởng, tuy rằng phí vào là 198, nhưng tiêu phí bên trong còn rất nhiều, bao gồm thức ăn, đều rất đắt, số tiền này đối với học sinh cao trung là khoản chi tiêu không nhỏ. Nếu các em thật sự muốn làm hoạt động lớp, cô kiến nghị chọn một chỗ gần một chút, các con tụ tập chơi ở đó cũng rất tốt."

Đêm đó, bởi vì chủ nhiệm lớp không đồng ý mà kế hoạch đi công viên bị hủy bỏ.

Cuối cùng thông qua thảo luận, vẫn quyết định đi leo núi và nướng BBQ, leo núi không cần tiền, nướng BBQ có thể dùng tiền thưởng đại hội thể thao, mọi người cũng không phải chi thêm những khoản tiền khác.

Nghe thấy tin tức này, Cổ Khê vẫn rất cao hứng, nói như vậy, lúc này cô vẫn có thể tham gia hoạt động lớp.

Cổ Khê phát hiện, từ sau khi nói rõ ràng với Trần San rằng hai cô không thích hợp làm bạn bè của nhau, Trần San ngay cả con mắt cũng không muốn liếc nhìn cô một cái. Lúc gặp mặt trong trường học, nếu Cổ Khê theo phép lịch sự mà mỉm cười với Trần San thì cô ấy cũng đều lạnh mặt.

Sự chuyển biến này Cổ Khê đã sớm dự kiến được, sau vài lần Cổ Khê bị cô ấy lạnh nhạt, cô cũng không chủ động chào hỏi nữa.

Nhưng cô mơ hồ cảm thấy ánh mắt những người chung phòng ký túc xá với Trần San gần đây nhìn cô càng trở nên kỳ quái, nói là kỳ quái, còn không bằng nói là có điểm chán ghét.

Cổ Khê hỏi tưởng một chút, mấy ngày qua cô có làm gì khiến mọi người chán ghét không.

Thời điểm xếp hàng ở nhà ăn, xếp hàng phía sau cô chính là bạn cùng lớp Từ Huy, cậu vỗ vỗ bả vai Cổ Khê, Cổ Khê quay đầu lại.

Từ Huy sát lại gần cô hạ giọng hỏi: "Cổ Khê, cậu có quan hệ thân thích gì với hiệu trưởng Chu trường chúng ta thế?"

Cổ Khê có điểm không hiểu được vì sao cậu lại hỏi như vậy, trong tiểu thuyết, hiệu trưởng Chu là em trai dượng cô Chu Vi Hoành, cùng cô cũng không có quan hệ thân thích trực tiếp. Mà Cổ Khê có thể không thông qua kỳ thi mà đỗ vào trường cao trung là bởi vì Chu Vi Hoành vận dụng mối quan hệ này.

Cô cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ qua loa nói một câu, "Cũng không có gì thân thích đâu."

Sau khi ăn cơm, tắm rồi trở về phòng học, hai nữ sinh ngồi phía trước cô đang thảo luận cái gì đó, nhìn thấy cô, liền có tật gật mình mà không nói chuyện nữa.

Cổ Khê không để ý, đi đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Cô mượn sách của Trương Vân Hải đọc nửa tiếng Khương Linh mới trở về. Tóc cô ấy vừa mới gội, ướt nhẹp mà rũ trên vai, ngồi xuống dùng tay vuốt tóc.

Sở Dục Tân dùng sách vỗ lên người cô ấy, "Khương Linh, nước trên tóc cậu rõ lên sách tờ rồi."

Khương Linh lấy một khăn giấy lau mặt đưa cho cậu, "Cho cậu này, lau đi."

Sở Dục Tân tiếp nhận khăn giấy, "Tớ nói này, sao tóc cậu lại không lau khô, thời tiết kiểu này rất dễ cảm mạo."

"Quá gấp, chưa kịp, quần áo tớ cũng chưa giặt."

Cố Khê nhìn cô ấy, "Sao muộn như vậy?"

Khương Linh xoa cổ, "Vốn dĩ Mỹ Thanh tắm xong đến lượt tớ, kết quả Đường Tiểu Đình lại đi vào, tớ lại phải tắm cuối cùng."

Ngày thường việc tắm rửa và đi vệ sinh trong ký túc xá đều phải có tính tự giác, không dễ dàng chen ngang, phòng chùng Đường Tiểu Đình cũng không biết Khương Linh xếp phía trước.

Khương Linh vỗ cánh tay Cố Khê, dán sát vào nói: "Tớ nghe được một tin tức về cậu, cậu muốn nghe không?"

Cách nhau rất gần, Cố Khê ngửi được rõ ràng mùi dầu gội trên tóc Khương Linh, cô hạ giọng hỏi: "Cái gì?"

"Hiện tại trong lớp truyền rằng cậu đi cửa sau vào lớp bọn mình."

Cố Khê nghe thấy lời đồn này, phản ứng đầu tiên là cảm thấy hoang đường, theo sau tò mò hỏi: "Vì sao?"

Khương Linh nhìn phía sau Cố Khê, Hạ Hữu Nam còn chưa tới, thanh âm cô ấy rất nhỏ, "Cũng không biết ai truyền ra trước, nói cậu trước đây phân lớp được xếp vào lớp 9, sau đó cậu vì muốn cùng lớp với Hạ Hữu Nam, vận dụng quan hệ thân thích với hiệu trưởng Chu, được xếp vào lớp này, còn xếp vị trí cậu ngồi trước Hạ Hữu Nam, sau đó điều một nữ sinh khác đi."

Cố Khê trong tiểu thuyết ngay từ đầu đã yêu thầm Hạ Hữu Nam, để được cùng lớp với Hạ Hữu Nam, nhờ dụng vận dụng quan hệ giúp cô chuyển lớp tới lớp 11 - 18.

Nhưng tất cả những chuyện này người biết đến cũng không nhiều, bên trong tiểu thuyết cũng không viết rằng có người sẽ phát hiện. Người duy nhất trong lớp biết chuyện này chỉ có bạn học cùng lớp mười với cô, Trần San.

Cố Khê như suy tư gì, từ sau ngày đó nói rõ ràng ra, trong lòng Trần San tựa hồ không cân bằng, coi cô như kẻ thù, nói ra bí mật trước đây của cô cũng không có gì lạ.

Khó trách hôm nay Từ Huy ở nhà ăn hỏi cô có phải có quan hệ thân thích với hiệu trưởng Chu hay không, xem ra, chuyện này đã truyền tới Từ Huy.

Nếu Từ Huy biết chuyện này, vậy Hạ Hữu Nam có phải cũng biết hay không?

Nếu anh biết đến lời đồn kia, có thể hay không cũng hiểu lắm cô thích anh?

Không không không, Cố Khê trước kia xác thật thích anh, nhưng Cố Khê hiện tại không thích, chỉ đơn thuần muốn làm bạn cùng lớp hay bạn bè của anh mà thôi.

"Hữu Nam, tớ cầm bài thi vật lý của cậu, đợi lát nữa trả cậu." Sở Dục Tân nói.

Cố Khê nghe thấy tên Hạ Hữu Nam, trong lòng run lên, vội vàng đóng sách lại bỏ vào ngăn kéo, lấy sách tiếng Anh ra đọc. Cô xoa tai, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng Hạ Hữu Nam trở về chỗ ngồi kéo ghế ra.

Đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào sách vở, nhưng một chữ cũng chưa đọc được, luôn cảm thấy đằng sau có một cỗ áp lực vô hình.

Sau khi học xong, Ngô Mai Thanh và Đặng Vũ Diễm ngồi phía trước quay đầu lại nhìn Cố Khê, người trước hỏi: "Cố Khê, lúc phân lớp cậu cứ đến lớp 9 đi, vì sao cậu lại muốn đến lớp chúng ta?"

Ngô Mai Thanh và Đặng Vũ Diễm là bạn cùng phòng với Trần San, nếu những lời này từ trong miệng Trần San truyền ra, vậy hai người này hẳn đã biết đáp án, cố ý hỏi bắt quả chính là muốn cho cô khó xử thôi.

Cố Khê nghiêm trang mà trả lời, "Đương nhiên là để có thể gặp được cậu đó."

Sắc mặt Ngô Mai Thanh trở nên khó coi.

Khương Linh bên cạnh xì một tiếng bật cười.

Đặng Vũ Diễm cố ý nói: "Tớ nghe nói cậu vì muốn theo đuổi Hạ Hữu Nam mới xin chuyển lớp, là thật vậy không?"

Cố Khê xoa thái dương, "A? Những loại chuyện này gần đây tớ dễ quên, đều không nhớ rõ."

Ngô Mai Thanh và Đặng Vũ Diễm cảm thấy không có biện pháp giao lưu với Cố Khê, vì thế liền không thú vị mà quay đầu lại, tiếp tục đọc sách.

Khương Linh che miệng cười, "Không nghĩ tới cậu còn có thể nói ngọt nha."

Cố Khê cười, "Khen tớ sao?"

"Đương nhiên." Khương Linh sau khi nhìn cô, viết trên vở một câu: Cậu thật sự thích Hạ Hữu Nam?

Cố Khê nhìn thấy câu nói kia của cô ấy, tâm tình phức tạp, Cố Khê trước kia thích, nhưng cô không thích, cho nên cô cầm lấy bút trả lời hai chữ: Không thích.

Khương Linh tiếp tục viết: Kỳ thật tớ cảm thấy cậu với bạn ấy rất xứng đôi.

Cố Khê phun ra một ngụm máu, vội viết: Cậu ảo giác à.

Hai người cậu một câu tớ một câu mà viết, khi giáo viên đến gần, Cố Khê liền xé tờ nháp, xé thành từng mảnh nhỏ, sau đó lấy sách tiếng Anh tiếp tục đọc.

Tiết đầu tiên tiết tự học buổi tối, Cố Khê đứng dậy muốn đi WC, ở cửa sau phòng học vừa lúc gặp được Hạ Hữu Nam.

Anh cầm cái ly, vừa mới lấy nước trở về.

Hai bên chịu đòn đại gặp nhau chính diện có cảm giác xấu hổ, Cố Khê theo bản năng cúi đầu, hướng sang bên phải nhường đường, đối phương cũng hướng sang bên phải, Cố Khê lại hướng sang bên trái, đối phương cũng hướng sang bên trái.

Thanh âm từ tính của Hạ Hữu Nam vang lên trên đỉnh đầu, "Cậu đi trước đi."

"Ừm." Cố Khê thấp giọng lên tiếng.

Hạ Hữu Nam đứng bất động, cô từ bên cạnh vòng qua.

Sau khi ký túc xá tắt đèn, mọi người bắt đầu thảo luận sôi nổi, chủ đề chính là hoạt động leo núi nướng BBQ thứ bảy, nướng BBQ phải mua nguyên liệu nấu ăn gì, mọi người nhiệt tình đưa ra ý kiến.

Đường Tiểu Đình nói: "Có thể mua cá nướng, ăn đặc biệt ngon."

Đàm Mỹ Thanh nói: "Tớ cảm thấy cá không hợp nướng lắm, hơn nữa xử lý rất khó khăn."

Ngô Văn Hân hỏi: "Mọi người thích ăn thịt dê không?"

"Cũng được đấy, thịt dê nướng lên đặc biệt thơm."

"Còn có thịt bò, thịt bò Mỹ gì đó, rất thích hợp nướng BBQ."

"Đừng chỉ nói tới thịt, cần cả rau dưa nữa, cà tím, bắp cải, rau hẹ, nướng ăn cũng rất ngon."

Khương Linh rống lớn lên, "Giữa đêm rồi mọi người còn thảo luận về đồ ăn, tớ chảy cả nước miếng rồi."

"Được được, vậy đừng thảo luận, tớ cũng đói bụng." Ngô Văn Hân nói.

Đàm Mỹ Thanh hỏi: "Lớp trưởng, lúc này leo núi nướng BBQ hẳn là tất cả mọi người đều đi nhì."

Ngô Văn Hân nhớ đến kết quả điều tra về buổi đi công viên, đổi thành leo núi nướng BBQ cô còn chưa hỏi ý kiến các bạn.

Hứa Uyển Uyển nói: "Tớ cảm thấy mọi người đều sẽ đi leo núi nướng BBQ."

Ngô Văn Hân hỏi Cố Khê, "Cố Khê, hoạt động lần này cậu đi đi."

Cố Khê đáp: "Ừm, sẽ đi."

Ngô Văn Hân nhớ tới Hạ Hữu Nam, "Vậy hiện tại còn thiếu Hạ Hữu Nam, tớ cảm giác cậu ấy sẽ không đi."

Phản ứng Đường Tiểu Đình rất kích động, "Tớ cảm thấy không nhất định, mọi người đều đi anh ấy không có khả năng không đi."

Đàm Mỹ Thanh nói: "Đường Tiểu Đình, tính cách Hạ Hữu Nam cậu lại không phải không biết, cậu ấy là ngọn núi băng, khả năng căn bản không thích hoạt động kiểu này."

Khương Linh nghe được Đường Tiểu Đình muốn đi thuyết phục, chạy nhanh khuyên: "Đường Tiểu Đình, tớ sợ cậu nói cậu ấy càng không đi."

Đường Tiểu Đình tức giận, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Ngô Văn Hán nói: "Nếu không để tớ hỏi cậu ấy, các cậu ai có số điện thoại hay WeChat của Hạ Hữu Nam không?"

Mọi người đều nói không có.

Đàm Mỹ Thanh nói: "Tớ nghe nói hồi lớp 10 có người biết số điện thoại của bạn ấy, bị truyền ra, rất nhiều nữ sinh gọi điện gửi tin nhắn cho bạn ấy, về sau bạn ấy đổi số, cơ bản không ai biết."

Viên Phương nói: "Bạn ấy cũng ở nhóm WeChat của lớp, nhưng luôn từ chối kết bạn."

Đàm Mỹ Thanh cười cười: "Viên Phương, xem ra cậu đã thử rồi."

"Tớ cảm thấy cũng không phải chỉ riêng tớ." Viên Phương có ý hỏi Đường Tiểu Đình, "Đường Tiểu Đình, cậu có không?"

"Không có."

Hứa Uyển Uyển nói: "Vì sao nhất định phải hỏi WeChat, kỳ thật ngày mai có thể giáp mặt hỏi mà."

Ngô Văn Hán ậm ừ một chút, "Tớ chỉ cảm thấy gửi tin nhắn hay hỏi qua WeChat đỡ xấu hổ hơn."

Cố Khê nghe các bạn nói chuyện, cô rối rắm không biết cô nên nói chuyện cô có WeChat Hạ Hữu Nam không.

Khương Linh mở miệng trước, "Hỏi Cố Khê đi, bạn ấy giống như đã kết bạn WeChat với Hạ Hữu Nam rồi."

Trong ký túc xá yên tĩnh, một lát sau, Viên Phương rót cuộc mở miệng, "Cố Khê, cậu có WeChat Hạ Hữu Nam à?"

"Ừm." Đây là vì lúc trước vay tiền nên Hạ Hữu Nam mới chủ động kết bạn với cô. Sau lại cũng không giao lưu nhiều quá, lịch sử chat vẫn là lần chuyển khoản lần trước.

Mọi người đều chú ý tại sao Cố Khê có WeChat Hạ Hữu Nam, bởi vì anh vốn không thích kết bạn trên đó.

Đàm Mỹ Thanh hỏi: "Cố Khê, nói nhanh lên, cậu làm sao thành công kết bạn được vậy?"

Cố Khê nghĩ xem nên giải thích như thế nào, chuyện vay tiền không thể nói ra, cô trau chuốt một chút, "Trước đây có nhờ cậu ấy giúp chút việc, cho nên kết bạn, bắt quá chưa từng nói chuyện phiếm."

Đường Tiểu Đình nghe thấy lời nói này rất khổ sở, cô cũng đã từng kết bạn WeChat với Hữu Nam, về sau Hạ Hữu Nam lại thay đổi số, cô liền không kết bạn được.

Nhưng Cố Khê lại có được WeChat Hạ Hữu Nam.

Ngô Văn Hán nói: "Cố Khê, nếu cậu có WeChat của cậu ấy, cậu mau hỏi đi."

"Ok." Cố Khê lấy di động từ ba lô đầu giường, mở WeChat ra, nhắn tin cho Hạ Hữu Nam.

Cố Khê: Hoạt động leo núi nướng BBQ thứ bảy cậu có tham gia không?"

Qua không bao lâu, di động vang lên một tiếng, Hạ Hữu Nam trả lời.

Hạ Hữu Nam: Chắc là sẽ đi.

Cố Khê: Ừm.

Cố Khê sau khi trả lời xong, nói với mọi người: "Hạ Hữu Nam nói cậu ấy chắc sẽ đi."

Ngô Văn Hán nói: "Vây thật tốt quá."

Một lát sau, WeChat Cố Khê nhận được hai tin nhắn.

Đường Tiểu Đình: Cố Khê, có thể đem tài khoản WeChat Hạ Hữu Nam đưa cho tớ không?

Viên Phương: Chia sẻ WeChat Hạ Hữu Nam cho tớ một chút đi, có đôi khi tớ có việc tìm bạn ấy, tương đối thuận tiện.

Cố Khê:...

Nhìn thấy hai tin nhắn này, tâm tình Cố Khê phức tạp. Cô nhớ tới vừa rồi Đàm Mỹ Thanh nói hồi lớp 10 sau khi số di động Hạ Hữu Nam bị bại lộ, phải buộc đổi số, điều này chứng tỏ rằng anh không muốn những người theo đuổi mình biết số điện thoại.

Nếu truyền số anh ra ngoài sẽ lại hại anh phải đổi số lần nữa, vậy cô chính là tội nhân. Nhưng đây là bạn cùng phòng hỏi cô, nếu cô trực tiếp cự tuyệt lại giống như quá vô tình.

Cố Khê suy nghĩ hồi lâu, trả lời 2 người cùng một câu: Cái này để tớ hỏi cậu ấy, nếu cậu ấy đồng ý tớ sẽ đưa.

Cố Khê lại lần nữa click vào WeChat Hạ Hữu Nam, nhắn tin: Ký túc xá chúng tớ có hai nữ sinh muốn kết bạn với cậu, tớ có thể đưa tài khoản WeChat của cậu cho bọn họ không?

Hạ Hữu Nam: Không thể.

Đáp án nằm trong dự định, Cố Khê chụp lại màn hình, đồng thời chuyển cho Đường Tiểu Đình và Viên Phương.

Đường Tiểu Đình: Vậy được rồi, đến lúc đó tớ tự hỏi.

Viên Phương: Thôi bỏ đi, tớ có việc có thể tự tìm cậu ta.

Cố Khê thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Viên Phương lại nhắn một tin mới: Lời đồn cậu vì Hạ Hữu Nam mà chuyển lớp là thật à?

Cố Khê cảm thấy so với yêu cầu vừa này, vấn đề này thật phần sắc bén hơn.

Đối với vấn đề này, cô trả lời như thế nào cũng không phải, nếu nói ra sự thật thì tất cả mọi người sẽ cảm thấy cô vì theo đuổi Hạ Hữu Nam mà không từ thủ đoạn. Nếu không nói sự thật thì chuyện này sẽ càng phát sinh tội tệ hơn.

Cố Khê trả lời: Viên Phương, vấn đề này bỏ qua đi, tớ không muốn trả lời.

Viên Phương: Ồ, không có gì, chỉ là tớ tò mò thôi.

Cố Khê tắt điện thoại di động rồi đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26-1

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Thứ sáu, Ngô Văn Hân và Đàm Mỹ Thanh phân phó nhiệm vụ của buổi nướng BBQ thứ bảy cho lớp, người thì phụ trách mua nguyên liệu nướng BBQ, người thì phụ trách mua gia vị, số khác lại phụ trách mua đồ uống và đồ ăn vặt, còn lại mua công cụ nướng BBQ.

Kế hoạch ban đầu là buổi sáng leo núi, sau khi xuống núi sẽ cùng nhau ăn cơm, rồi lại phân ra đi siêu thị gần đó mua nguyên liệu nấu ăn và công cụ.

Ngon núi cao nhất thành phố cũng chỉ cao 400m, nhưng đường lên núi lại phải vòng qua tám chín đường cong, trên đường cũng có vài điểm dừng chân vui chơi, cho nên cứ đi lên trên lại đi xuống dưới nhanh nhất cũng mất vài tiếng đồng hồ.

Cố Khê xuất phát từ trường học, bắt chuyến xe buýt sớm nhất đến bến xe tụ họp cùng mọi người.

Còn có một số học sinh sống gần đó trực tiếp chờ ở chân núi.

Sau khi tụ tập đầy đủ, một hàng hơn bốn mươi người cùng nhau xuất phát về phía đỉnh núi.

Dẫn đầu đoàn là Trương Văn Hải và mấy nam sinh, mọi người nói chuyện cười đùa cùng nhau, không khí rất vui vẻ.

Cố Khê và Khương Linh ở vị trí trung gian, hai người cầm di động thì thoáng chụp vài tấm phong cảnh, tán gẫu về những cảnh đẹp bên đường.

Hạ Hữu Nam đi ở phía sau đội ngũ lớp, Đường Tiểu Đình giống như ruồi bọ mà bu bên người anh, "Hữu Nam, chúng ta cùng nhau chụp một tấm được không? Một tấm thôi."

Hạ Hữu Nam dừng lại bước chân, mặt lạnh nhìn cô, "Không chụp, còn có, đừng phiền tôi."

Đường Tiểu Đình ngậm miệng, "Nếu tớ không nói thì có thể đi cùng cậu được chứ?"

"Không thể."

Sở Dục Tân sóng vai bên cạnh Hạ Hữu Nam cũng cảm thấy phiền, "Đường Tiểu Đình, cậu không cảm thấy cậu rất phiền sao?"

Đường Tiểu Đình thè lưỡi với cậu, "Lại không phải phiền cậu mà."

Hạ Hữu Nam tăng nhanh bước chân, chân anh dài, đi nhanh vài bước liền cách Đường Tiểu Đình một khoảng xa, Đường Tiểu Đình phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp.

Hạ Hữu Nam bước nhanh hơn, rất nhanh đã vượt lên đi trước Cố Khê, Đường Tiểu Đình đeo ba lô màu vàng, gian nan mà nện từng bước theo sau cô.

Sở Dục Tân đi lên cùng sóng vai với Khương Linh, "Này, hai cậu đã tìm được cách cứu Hữu Nam đấy."

Cố Khê và Khương Linh nhìn Hạ Hữu Nam đi phía trước, còn có Đường Tiểu Đình bên cạnh cô. Khương Linh nói: "Loại tình huống này Hạ Hữu Nam không phải đã sớm quen sao?"

Cố Khê bắt đầu đi thở dài, nữ chính tiểu thuyết Đường Tiểu Đình luôn lì lợm la liếm Hạ Hữu Nam, cô cũng không cảm thấy gì, nhưng phát hiện nếu là chính mình gặp tình huống này, cũng cảm thấy làm như vậy rất phiền phức.

Nhưng nếu Hạ Hữu Nam thích cô ấy, vậy loại phiền phức này đại khái cũng là một loại hạnh phúc.

Thời điểm nghỉ ngơi giữa sườn núi, hai người Cố Khê và Khương Linh ngồi ở dưới tán cây nghỉ ngơi uống nước. Viên Phuong bên cạnh nói với Đường Tiểu Đình: "Đường Tiểu Đình, cậu đừng quần lấy Hữu Nam nữa. Tớ thấy bạn ấy cảm thấy rất phiền, nếu việc này còn tiếp tục thì hoạt động lớp lần sau bạn ấy nhất định không tham gia."

"Tớ....." Đường Tiểu Đình muốn nói lại thôi.

"Thật đấy, cậu muốn phiền bạn ấy cũng chọn thời gian khác tốt hơn được không?"

Đường Tiểu Đình cắn môi, "Vây được rồi."

Quãng đường sau Đường Tiểu Đình thật sự không quần lấy Hạ Hữu Nam nữa.

Sở Dục Tân vừa leo núi vừa đi bên cạnh Khương Linh nói chuyện, hai người nói không ngớt đề tài. Con đường nhựa còn dài, Hạ Hữu Nam và Cố Khê kẹp Sở Dục Tân và Khương Linh ở giữa, bốn người sóng vai đi.

Đi được một lúc thì đường lên núi chỉ còn những bậc thang, độ rộng chỉ có thể chứa hai ba người, cục diện liền biến thành Sở Dục Tân và Khương Linh sóng vai đi trước, Hạ Hữu Nam và Cố Khê đi phía sau bọn họ.

Cố Khê biết Hạ Hữu Nam không thích người khác nói chuyện với anh, toàn bộ hành trình đều không mở miệng nói chuyện, hơn nữa lúc trước còn dính phải lời đồn đãi vớ vẩn của lớp, Hạ Hữu Nam nhất định cho rằng cô cũng giống Đường Tiểu Đình lì lợm la liếm với anh.

Để không làm cho hiểu lầm lớn hơn nữa, cô tự động bảo trì khoảng cách nhất định.

10 giờ rưỡi sáng, học sinh lục đục bò tới đỉnh núi, trên đỉnh núi có một quảng trường rộng lớn, giữa quảng trường là một bức tượng điêu khắc, mọi người đều sôi nổi lấy máy ảnh ra chụp tượng điêu khắc làm lưu niệm.

Cố Khê và Khương Linh cũng chụp vài bức ảnh.

Trương Văn Hải cảm di động, "Cố Khê, có thể chụp với cậu một tấm được không?"

Cố Khê nói: "Tất nhiên rồi."

Trương Văn Hải đưa điện thoại cho Khương Linh, "Khương Linh, cậu giúp bọn tớ chụp một chút."

Khương Linh nhận lấy di động của cậu, nhét di động của mình vào túi áo khoác, nhìn hai người đang đứng bên cạnh tượng điêu khắc, "Tới này, các cậu chuẩn bị sẵn sàng, tớ chụp đây."

Trương Văn Hải hơi nhích lại gần Cố Khê, bà vai cơ hồ dán lấy bà vai cô, Khương Linh ấn nút chụp ảnh, chụp được hình ảnh này.

Sau khi chụp ảnh, Sở Dục Tân bên kia hướng bên này vẫy tay, "Khương Linh, Cố Khê! Lại đây đi, tầm nhìn siêu cấp đẹp!"

Khương Linh nghe được tiếng gọi của Sở Dục Tân, theo âm thanh của cậu mà nhìn qua, cậu và Hạ Hữu Nam đang đứng trên một tảng đá lớn, mặt trên đá có chút gập ghềnh, nhưng vẫn có thể đứng vài người.

Khương Linh lùi kéo Cố Khê qua, tảng đá kia cao sáu bảy mươi cm, nữ sinh rất khó đi lên.

Khương Linh nói với Sở Dục Tân: "Dục Tân, kéo tớ lên."

Sở Dục Tân vươn tay kéo cô, Hạ Hữu Nam nhìn Cổ Khê, anh vốn dĩ cao, đứng trên tảng đá liền càng cao, anh cong lưng vươn tay về phía cô.

Cổ Khê nhìn vào bàn tay nổi lên từng đốt rõ ràng của anh, "Tớ có thể tự mình lên."

Độ cao sáu bảy chục cm đối với khả năng Khương Linh thì có điểm khó khăn, nhưng đối với người luyện tập võ thuật từ nhỏ như cô cũng không quá khó khăn.

Khương Linh đã lên trước, đứng ở trên Cổ Khê nói: "Cổ Khê, đi lên đi, tầm nhìn nơi này thật bao la."

Cô lui về phía sau hai bước, mượn xung lượng dẫm chân, sai bước nhảy lên tảng đá lớn kia, sau khi đi lên, mặt ngoài tảng đá rung rung khiến thân thể cô lắc lư. Hạ Hữu Nam bên cạnh theo bản năng vươn tay cố định thân thể cô.

Chờ thân thể cô đứng vững, cô mới ý thức được Hạ Hữu Nam vừa lúc ôm eo cô, thậm chí có thể cảm nhận được lực độ cánh tay anh giam cầm bên hông, thân thể của cô cơ hồ dán lên anh, tư thế này có thể nói là thực ái muội.

Sở Dục Tân ở một bên cười xấu xa, "Hi hi hi, hai người các cậu sao lại thế này?"

Khương Linh cũng cười trộm theo.

Cổ Khê vội vàng kéo ra một chút khoảng cách với Hạ Hữu Nam, tức giận nói: "Sở Dục Tân, tớ mới vừa thiếu chút nữa ngã xuống mà cậu còn cười!"

Sở Dục Tân vội giải thích, "Tớ vừa mới cười không phải là vui sướng khi thấy người gặp họa sao?"

Cổ Khê đương nhiên biết Sở Dục Tân không phải vui sướng khi thấy người gặp họa, nhưng cậu ta vừa mới cười như vậy, rõ ràng chính là cảm thấy cô và Hạ Hữu Nam có cái gì đó.

Cổ Khê sau khi đi lên còn chưa xem toàn bộ phong cảnh, cô nhìn theo từ chân núi, tầm nhìn hôm nay rõ ràng, có thể rõ ràng nhìn đến thành phố dưới chân núi, các tòa cao tầng san sát, những đoạn đường đan xen, hết thấy thu hết vào đáy mắt.

Sở Dục Tân chỉ vào một hướng, "Bên kia chính là trường học chúng ta, ngay ở bên cạnh bờ sông."

"Ừ nhỉ, nơi này có thể nhìn thấy trường học, nếu có kính viễn vọng là được."

Cổ Khê bắt đầu cười, "Ngày thường ở trường học còn nhìn chưa đủ sao?"

"Nhưng còn chưa quan sát đủ đâu."

Sở Dục Tân nói: "Vậy còn không đơn giản sao, hiện tại Google Map có thể phóng đại vô số lần, có thể nhìn thấy hết mọi phương vị mọi góc ngách."

Cổ Khê nghiêng đầu, phát hiện Hạ Hữu Nam đang để tay vào túi quần chuyên chú ngắm phong cảnh, như phát hiện được ánh mắt cô, anh nghiêng đầu.

Cổ Khê ho khan một tiếng, bình tĩnh mà dời đi tầm mắt, tiếp tục quan sát thành phố.

Sở Dục Tân lấy giấy selfie ra, dùng giấy selfie giờ di động tìm một góc có thể chụp được cả bốn người, "Tới đây, nhìn vào điện thoại, cười lên nào."

Cổ Khê và Khương Linh đều nhìn qua, Hạ Hữu Nam vẫn đang chìm đắm trong phong cảnh, Sở Dục Tân nhắc nhở anh, "Hữu Nam, nhìn qua đi, đừng có kỳ quặc nữa."

Hạ Hữu Nam không tình nguyện mà nhìn về hướng màn hình di động.

Tách một tiếng, màn hình di động chụp lại được một tấm ảnh, bên trong là ba gương mặt tươi cười sáng lạn, người cuối cùng lại nhìn có chút lãnh khốc, khóe môi hơi giương lên một tia cười khó phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26-2

Ở trên núi nửa tiếng, mọi người chụp xong ảnh lại xếp hàng đi xuống núi.

Tốc độ xuống núi tương đối nhanh, 12 giờ rưỡi đến chân núi, ăn trưa qua loa ở một nhà hàng ăn khuya rồi từng người phân công nhau hành động, mua

nguyên liệu và công cụ nướng BBQ.

Ủy viên phụ trách quản lý phí sinh hoạt Lưu Ngọc Châu ở chân núi chia tiền cho mỗi người phụ trách của mỗi tổ.

Chia tổ theo ký túc xá nên ký túc xá của Cổ Khê vừa lúc cùng tổ với ký túc xá của Hạ Hữu Nam, tổng cộng có 12 người phụ trách mua nguyên liệu nấu ăn.

Nguyên liệu nấu ăn chia làm 2 phần là thịt và rau, 12 người chia làm 3 nam 3 nữ tạo thành một nhóm, phân ra từng người đi mua rau và thịt.

Cổ Khê, Viên Phương, Khương Linh, Sở Dục Tân, Hạ Hữu Nam, Đường Thành cùng một tổ phụ trách mua thịt, Khương Linh thì quản lý tiền. Ba nữ sinh đi phía trước phụ trách chọn lựa và mua sắm, nam sinh phụ trách cầm đồ ở phía sau.

Buổi chiều ở chợ bán thức ăn thật quạnh quẽ, nhưng hôm nay là thứ bảy, cho nên còn tương đối náo nhiệt, nhưng thịt đã không còn tươi như buổi sáng.

Viên Phương oán giận nói: "Đáng nhẽ nên mua vào buổi sáng, buổi chiều thì lấy đâu ra thịt tươi."

Khương Linh nói: "Nếu mình mua sớm thì không có chỗ để cất."

Viên Phương không nói nhưng vẻ mặt vẫn ghét bỏ với chợ bán thức ăn, nếu không phải Hạ Hữu Nam ở trong tổ này, cô cũng chẳng đi theo.

Cổ Khê nhìn hai bên quầy hàng bán thịt, có một bên nhìn qua khá tươi, rồi cuộc thấy được một quầy hàng bán thịt bò, thịt bò được treo lên màu đỏ thẫm, như là vừa mới mổ không lâu, "Mua thịt bò ở đây đi."

Cổ Khê đi đến quầy hàng trước, hỏi người bán, "Ông chủ, thịt bò này bán thế nào?"

Ông chủ mang tạp dề đưa ra bốn ngón tay, "41 đồng 1 cân."

Tiền của bọn họ không nhiều lắm, tổng cộng 500 đồng, Cổ Khê thử mặc cả, "Ông chủ, cháu mua ba cân, có thể giảm giá được không?"

Ông chủ rất hào phóng, "Có thể, cháu mua 3 cân thì ưu đãi 39 đồng 1 cân."

"Có thể rẻ hơn nữa được không?" Cổ Khê từ sau khi ăn mặc tiết kiệm, đi học cũng biết mặc cả, "Nếu không 3 cân 110 đồng đi, nếu được cháu mua."

Ông chủ do dự một chút, "Cô bé, hiện tại thịt bò nhập hàng rất đắt, đều là 40, 3 cân thiếu 10 đồng không bán được."

Cổ Khê kiên trì, "Bác coi như ít lãi nhưng tiêu thụ mạnh, giá này bác không bán thì cháu đi nhà khác mua."

Ông chủ vội nói: "Thôi được rồi, bán xong bác sẽ đóng tiệm luôn vậy."

Cổ Khê cười cười, "Cảm ơn ông chủ."

Khương Linh bên cạnh hạ giọng nói: "Không tồi, không nghĩ tới cậu còn mặc cả."

"Cần thiết chứ, một cân thịt bò họ kiếm được ít nhất 15 đồng, rẻ hơn mấy đồng tiền cũng được."

Ông chủ nhanh nhẹn gỡ khối thịt bò từ móc treo xuống, đặt lên thớt cắt xuống.

Khương Linh lấy tiền trong ví ra, nhìn khối thịt bò cảm giác 3 cân cũng không nhiều, "Chúng ta có hơn 40 người, như vậy có ăn đủ không?"

Cổ Khê nói: "Đủ ăn, chúng ta cũng không chỉ ăn thịt bò, còn nhiều thịt khác nữa."

Ông chủ đang định nhét tiền vào túi. Cổ Khê nói: "Ông chủ có thể cắt cho bọn cháu luôn được không?"

Ông chủ đặt thịt lên bàn thớt, "Không thành vấn đề, hiện tại không có nhiều người lắm, cháu nói gì cũng được."

"Vâng, cảm ơn bác."

Sở Dục Tân đứng sau nhìn Cổ Khê mua đồ ăn nhỏ giọng nói với Hạ Hữu Nam: "Cổ Khê biết nhiều thứ như vậy, người cười bạn ấy nhất định sẽ hạnh phúc."

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái, không lên tiếng.

Đợi khoảng gần mười phút, ông chủ bỏ thịt đã cắt xong vào trong túi.

Cổ Khê nhận lấy cầm trên tay, sau đó lại đi mua một thứ nữa.

Sở Dục Tân ở phía sau kêu, "Cổ Khê, cậu để đây bọn tớ cầm cho"

Cố Khê nghe thấy Sở Dục Tân nói, đưa thịt bò giao cho bọn họ.

Khương Linh nói: "Mua thịt bò xong cần mua ít thịt dê nữa."

"Ừm."

Khương Linh cầm tiền trên tay, mỗi lần bỏ vào sau ba lỗ đều phải kéo khóa kéo rất phiền toái, vừa lúc trên người cô không có túi tiền, nhìn thấy áo khoác Cố Khê có túi tiền, cô nói: "Cố Khê, hay tiền này cậu cầm đi, trên người tớ không có túi tiền, để trong túi phiền lắm."

"Ừm, cũng được." Cố Khê nhận tiền, bỏ vào túi áo khoác của mình.

Đi tới trước quầy hàng bán thịt dê, Cố Khê lại mặc cả, bảo ông chủ cắt ra cẩn thận.

Đang trong lúc chờ đợi, có một người đàn ông mạnh mẽ chen vào giữa họ, lớn tiếng hỏi: "Ông chủ, thịt dê bán thế nào?"

Ông chủ vừa cắt thịt vừa trả lời: "35 đồng 1 cân!"

"Quá đắt, rẻ xuống 28 đồng 1 cân, bán không?"

Ông chủ nói: "28 không bán, ít nhất 33, mấy cô bé này mua bốn cân tôi cũng bán 33 đồng 1 cân."

Trong thời điểm người đàn ông kia cò kè mặc cả với ông chủ, Cố Khê phát hiện điểm không thích hợp, lúc người đàn ông kia vừa muốn đi, cô thoát một cái đã bắt được quần áo mũ của hắn, "Đứng lại!"

Người đàn ông quay đầu lại nhìn cô, chột dạ nói: "Làm gì?"

Cố Khê sờ túi tiền, quả nhiên không thấy tiền đâu, cô tức giận trừng mắt nhìn hắn, "Tiền của tôi!"

"Mày...Mày nói tiền nào?"

"Ông vừa mới trộm tiền của tôi!"

Người đàn ông vừa nghe thấy đang định tránh ra, Cố Khê cong chân đá hắn, người đàn ông vừa mới định chạy liền quỵ gối trước nền đất.

Đầu gối đập mạnh xuống mặt đất, hắn đau đến gào rống một tiếng!

Hạ Hữu Nam và Sở Dục Tân ở cách đó không xa chờ các cô cũng kịp thời chạy tới, người trước hỏi Cố Khê, "Sao lại thế này?"

Cố Khê nói với bọn họ: "Hắn vừa mới trộm tiền của tớ."

Người đàn ông nhìn thấy bọn họ có nhiều người như vậy, còn có mấy nam sinh cao lớn, hắn vội vã ném tiền trộm được từ trong túi xuống đất, "Trả lại cho bọn mày, mau thả tao ra!"

Sở Dục Tân nổi giận, "A, trộm tiền giữa thanh thiên bạch nhật như thế này, còn muốn bọn tôi tha cho ông!"

Người đàn ông bị dồn đến đường cùng, lấy con dao nhỏ từ trong túi ra, đang muốn đâm từ phía sau, Hạ Hữu Nam kịp thời phát hiện, lập tức tiến lên kéo Cố Khê ra, "Cẩn thận!"

Cố Khê bị Hạ Hữu Nam kéo đi, nhất thời buông lỏng tên trộm, tên trộm giờ dao ra đe dọa, mọi người đều hướng sang hai bên né tránh, hắn nhân cơ hội đứng lên chạy.

Sở Dục Tân mắng một tiếng, "Mẹ nó! Đuổi theo! Đừng cho hắn chạy thoát!"

Khương Linh giữ chặt Sở Dục Tân đang muốn đuổi theo, quát lớn: "Sở Dục Tân, cậu điên sao? Hắn có dao!"

Sở Dục Tân nghe Khương Linh nói vậy, từ con mèo cáu gắt nháy mắt biến thành chó con ngoan ngoãn, "Vậy được rồi, không đuổi theo nữa."

Hạ Hữu Nam nhìn Cố Khê, "Không có việc gì chứ?"

Tay Cố Khê còn đang nằm gọn trong lòng bàn tay anh, anh nắm rất chặt, Cố Khê thậm chí còn cảm giác có hơi đau.

Hạ Hữu Nam buông lỏng cổ tay cô, quả nhiên trên làn da xuất hiện dấu vết hồng hồng.

Lúc này cô nhất thời lo lắng, không phát hiện tên trộm mang theo dao, còn may Hạ Hữu Nam kịp thời kéo cô lại, "Cảm ơn."

Sở Dục Tân quay đầu, dùng ánh mắt thương thức nhìn Cố Khê, "Cố Khê, vừa rồi cậu cũng quá lợi hại đi, một người mà có thể đánh bại tên trộm."

"Tớ cũng đâu làm gì." Cố Khê nhớ tới vừa mới vừa rồi bọn họ có nhiều người như vậy mà còn để tên trộm có cơ hội chạy trốn, có chút không cam lòng.

"Không nghĩ tới cuối cùng vẫn để hấn chạy thoát."

Khương Linh cong lưng nhặt tiền trên mặt đất, nói với Cố Khê: "Kê, dù sao cũng lấy lại được tiền rồi."

Ông chủ bán thịt dê mới vừa cắt xong thịt dê, nhanh nhẹn cắt vào trong túi, nói với các cô: "Thịt đã cắt xong."

Hạ Hữu Nam chủ động nhận lấy, cầm trên tay nói với Cố Khê: "Thời gian không còn sớm, đi mua thứ khác đi."

Cố Khê chỉ vào cửa hàng bán đồ thực phẩm đông lạnh cuối đường đi nói: "Qua bên kia mua thịt viên cánh gà đi."

Vào đến cửa hàng thực phẩm đông lạnh, mọi người tách ra phụ trách chọn nguyên liệu nấu ăn, cánh gà, mực ống, thịt viên, ba túi thành một đồng lớn, ông chủ ấn máy tính tạch tạch, cuối cùng nói: "Tổng cộng 328."

Không nghĩ tới mấy túi đồ ăn kia lại tiêu tốn hơn 300 tệ, Khương Linh hỏi: "Nhiều như vậy sao, Cố Khê, tiền chúng ta có đủ không?"

Cố Khê móc tiền ra đếm, "Bọn mình còn hơn 200 thôi."

Khương Linh hỏi, "Tiền không đủ, làm sao bây giờ?"

Cố Khê nhìn ba túi thực phẩm đông lạnh, "Nếu không bớt lại một ít."

"Chúng ta nhiều người như vậy, bớt lại làm sao đủ." Viên Phương hơi tức giận, "Ngọc Châu cũng thật là, biết rõ chúng ta phụ trách mua thịt, còn cho ít tiền như vậy."

Cố Khê nói: "Tổng quỹ lớp nhiều như vậy, bạn ấy cũng không nghĩ tới bị thiếu, dù sao quan trọng nhất vẫn là tụ họp, mọi người cùng vui vẻ bên nhau là được."

Hạ Hữu Nam lúc này nói một câu, "Không đủ thì để tôi bù."

Mọi người đều nhìn về Hạ Hữu Nam, trên mặt anh vẫn là vân đạm phong kinh.

Hạ Hữu Nam nhìn về phía Cố Khê, "Tính tiền đi."

"Ừm."

Sở Dục Tân vỗ bả vai Hạ Hữu Nam, "Hạ thiếu, đúng là hào địa chủ, tớ rất thích loại người như cậu! Cậu quả thực là thần tượng của tớ!"

Hạ Hữu Nam hất bay móng vuốt của cậu, "Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27-1

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Khi bọn họ mang theo nguyên liệu trở lại nơi nướng BBQ, những người khác đều đã tới, bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Mọi người phân công và phối hợp lẫn nhau, vừa nói vừa cười.

Cố Khê và Khương Linh đi rửa thịt, Hạ Hữu Nam và Sở Dục Tân phụ trách nhóm lửa.

Sở Dục Tân ghé sát vào chỗ Hạ Hữu Nam, nói "Hạ thiếu, cậu không cảm thấy Cố Khê rất kì lạ sao?"

Hạ Hữu Nam nghe thấy tên Cố Khê, có phần đề ý "Kì lạ ở đâu?"

Sở Dục Tân nhớ lại thời điểm mới ở chợ bán thức ăn Cố Khê tay không bắt trộm "Chính là vừa rồi, một cô gái lại có thể chế phục một tên trộm, cũng quá bất bình thường"

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn cậu ta "Cậu không cảm thấy thảo luận cái này thật là nhàm chán sao?"

Sở Dục Tân nói "Tớ nói thật mà, bình thường một cô gái sẽ như thế sao?"

Hạ Hữu Nam trực tiếp không để ý tới cậu ta.

Đại khái khoảng 5 giờ, hầu như các nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị xong, tổng cộng có năm cái bếp lò, mọi người sẽ dùng chung.

Màn đêm tháng 11 rất nhanh đã buông xuống, chưa đến 6 giờ, đèn ở chỗ nướng BBQ đã sáng lên, mọi người vây quanh vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Xiên tre để nướng BBQ không có đủ, Trương Vân Hải vội chạy đến siêu thị để mua, khi trở về cậu ấy thở phì phò, ngửi thấy mùi của thịt nướng thì đi đến cạnh Cố Khê "Có gì ăn không, thật đói"

Cố Khê đem xiên thịt bò mới nướng đưa cho cậu ta "Này, cho cậu"

"Cảm ơn" Trương Vân Hải tiếp nhận, thổi thổi, sau đó cắn một miếng liền giờ ngón tay cái tán dương "Cố Khê, cậu nướng siêu cấp ngon!"

Cố Khê thấy cậu ta ăn thật thỏa mãn "Thật vậy à?"

"Thật đấy, siêu cấp ngon, còn hơn cả quán nướng"

Cố Khê nói "Cậu còn muốn ăn gì, tớ giúp cậu nướng nha"

"Được"

Hạ Hữu Nam đang ở lò nướng bên cạnh nhìn về phía Cố Khê, cô ngồi cạnh Trương Vân Hải trên băng ghế dài, hai người vừa nói vừa cười.

Đường Thành thấy Hạ Hữu Nam nướng thịt cháy "Hạ Hữu Nam, cậu có biết nướng không, thịt đều bị cháy rồi"

Hạ Hữu Nam lấy lại tinh thần, lấy thịt từ giá nướng ra.

Thấy xiên thịt bò kia, trong lòng anh tự giễu, không nghĩ tới cũng có lúc anh thất thần.

Nướng được một tiếng, người ở lò nướng bên cạnh lục đục rời đi, tụ tập ở bên nhau ăn đồ mới nướng, vừa ăn vừa nói chuyện.

Ở lò nướng kia chỉ còn Cố Khê và Khương Linh còn đang nướng đồ.

Sở Dục Tân và Hạ Hữu Nam đi tới rồi ngồi xuống, Sở Dục Tân nói "Các cậu nướng xong chưa, cho tớ một phần đi, đồ tớ nướng thật sự khó có thể nuốt"

Khương Linh tức giận đưa cho cậu ta một cánh gà "Thật là, nếu người như cậu đi nướng BBQ thì dã ngoại sẽ bị đói chết"

Sở Dục vừa ăn vừa trả lời "Ai không có việc gì lại đi dã ngoại"

Cố Khê nhìn Hạ Hữu Nam ở bên cạnh, vừa rồi cô nghe thấy có người nói anh nướng thịt cháy, đoán chừng anh cũng không biết nướng.

Cô nhìn xiên thịt trên tay mình, đưa thịt dê chín và xiên mực ra, đưa cho anh "Ăn không?"

Hạ Hữu Nam nhìn cô, duỗi tay tiếp nhận, vừa rồi không ít nữ sinh đem đồ ăn họ nướng xong đưa tới anh đều không nhận, chỉ nhận của Cố Khê.

Sở Dục Tân ở bên kia đang ăn, còn gào lên "Cố Khê Cố Khê, tớ cũng muốn, bọn họ nói cậu nướng ăn rất ngon"

"Được nha"

Khương Linh duỗi tay bắt lấy cậu ấy "Sở Dục Tân, cậu đừng quá phận, Cố Khê còn chưa ăn đâu"

Sở Dục Tân có phần ác cảm "Vậy thôi, tớ không ăn nữa, Cố Khê, cậu ăn nhiều một chút"

Cố Khê cười cười "Không sao đâu, tớ nướng rất nhiều mà"

Hoạt động nướng BBQ kết thúc lúc 8 giờ, sau đó mọi người đều từng người về nhà.

Cố Khê vừa vặn đi về trước khi cổng trường đóng.

Trở lại kí túc xá, cô tắm xong rồi ngồi ở mép giường kiểm tra điện thoại, có rất nhiều tin tức trong nhóm lớp, có những bức ảnh chụp buổi tụ hội hôm nay, cũng có tin nhắn một số bạn sau khi về nhà, Cố Khê nhìn từng cái, sau đó lại xem mấy bức ảnh chụp, ấn lưu về.

Nhìn thời gian đã là 10 giờ rưỡi, cô tắt đèn, nằm lên giường, trước mắt là một màu đen hư không, lại nghĩ xem kiểm tiền thế nào, nếu không chút tiền ấy cô duy trì không được bao lâu, huống hồ học phí học kì sau cô cũng muốn tự dựa vào bản thân.

Học phí có thể kiếm trong kì nghỉ đông, hai nghìn nhân dân tệ chỉ cần một tháng công là đủ, trước mắt quan trọng nhất chính là phí sinh hoạt.

Ngày chủ nhật hôm sau, Cố Khê tới một siêu thị gần đó để mua một ít mì gói, một gói có hai miếng, rẻ hơn so với com ở trường học, nhưng cũng không thể ăn thường xuyên, chỉ có thể hai ngày ăn một lần.

Giữa trưa ở nhà ăn liền người tấp nập, Khương Linh lấy com rồi tìm vị trí ngồi xuống.

Sở Dục Tân và Hạ Hữu Nam bụng đồ ăn lại đó, ngồi đối diện cô ấy "Khương Linh, Cố Khê đâu, sao không thấy cậu ấy ăn với cậu?"

Khương Linh nói "Hôm nay Cố Khê ăn mì gói"

Sở Dục Tân nhỏ giọng hỏi "Khương Linh, nhà Cố Khê thật sự khó khăn đến vậy sao?"

"Cái này tớ cũng không rõ ràng lắm, nhưng ngày thường cậu ấy rất tiết kiệm"

"Tớ biết" Sở Dục Tân cũng biết tính tiết kiệm của cô "Cậu là bạn tốt của cậu ấy, ngày thường có thể hỏi thử tình huống của cậu ấy, lớp chúng ta có thể trích một khoản giúp cậu ấy nha. Dù sao ngày thường quyên góp tiền giúp trẻ em vùng núi, cũng giống nhau thôi"

Hạ Hữu Nam ở bên cạnh nói "Cậu ấy sẽ không nhận giúp đỡ"

Sở Dục Tân nhìn anh "Sao cậu biết, tớ cảm thấy có thể hỏi thử"

Khương Linh nói "Hữu Nam nói rất đúng, tớ cũng cảm thấy với tính cách của Cố Khê sẽ không nhận, nếu cả lớp giúp đỡ sẽ khiến cậu ấy khó xử"

"Vậy làm sao bây giờ?"

Đối với vấn đề này, Khương Linh trầm mặc, trừ phi Cố Khê chủ động nhờ sự giúp đỡ, nếu không bọn họ hành động sẽ khiến cô khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27-2

Gần tháng 12, thời tiết ngày càng lạnh, thời gian ngủ trưa thế nào cũng không đủ.

1 giờ rưỡi dậy đi học, khi loa trường báo 1:15, Cố Khê bò dậy từ trong ổ chăn ấm áp, đi xong giày liền phát hiện Khương Linh vẫn còn ngủ, vì thế vỗ giường cô ấy "Khương Linh, rời giường đi"

Khương Linh không tỉnh nguyện mà tỉnh dậy, cùng Cố Khê về phòng học.

Cái lạnh buốt của phía Nam vào buổi sáng cộng thêm một trận mưa khiến bầu trời hiện tại vẫn nhuộm màu xám.

Một nhóm học sinh đang đổ xô đến tòa nhà giảng dạy của trường.

Khi Cố Khê kéo ghế của phòng học liền phát hiện trên mặt đất có một phong thư đáng yêu, cô nhặt lên nhìn, sau tờ giấy viết "TO Hạ Hữu Nam"

Thì ra là cho Hạ Hữu Nam, không cần nói cũng biết hẳn là của nữ sinh nào đó viết để thổ lộ. Mấy chữ này trên phong thư thật ra trông rất giống của cô, Cố Khê nhìn không được nhìn nhiều vài lần.

Hạ Hữu Nam vừa vặn từ cửa sau phòng học tiến vào, Cố Khê đem phong thư trên tay đi ra ngoài "Cho cậu"

Hạ Hữu Nam nhìn lướt qua phong thư trên tay cô, giờ tay tiếp nhận, tiện bỏ vào ngăn kéo.

Cố Khê cũng không để ý liệu anh có xem hay không, cô ngồi xuống chỗ của mình, mí mắt có chút nặng, còn muốn tiếp tục ngủ trong ổ chăn.

Tiếng chuông vào học vang lên, giáo viên hóa học mang khay đựng dụng cụ hóa học, muốn cho bọn họ xem mấy phản ứng trong giờ học.

Học sinh thích nhất là nhìn giáo viên hóa học làm thí nghiệm, mấy người đều đuổi dài cổ ra xem

Giáo viên hóa học đem đồng oxit vào ống nghiệm, lại rót từ từ axit sunfuric loãng vào, hai chất rất nhanh đã phản ứng với nhau, tạo thành chất lỏng màu xanh và kết tủa ở đáy ống nghiệm, mọi người ở bục giảng đều không nhìn được mà cảm thán.

Cố Khê chống cằm, cũng không cảm thấy mới lạ, thí nghiệm này cô đã xem qua, hơn nữa cao trung năm đó còn tự mình vào phòng thí nghiệm để làm.

Khương Linh ở bên cạnh đeo kính vào, xem đến mê mẩn "Thật đẹp nha"

Sở Dục Tân trực tiếp đứng lên xem, Hạ Hữu Nam ở bên cạnh thì bất động, lấy phong thư có hình mèo con ở trong ngăn kéo ra, rút ra một tấm thiệp ở bên trong, trên giấy viết: Mẹ tớ cho hai vé vào buổi hòa nhạc, có thể đi cùng cậu không?

Hạ Hữu Nam xem xong thì cất tờ giấy lại, ngẩng đầu nhìn bóng dáng Cố Khê, khóe môi hơi gọi lên một độ cong nhàn nhạt.

Ngay sau đó, anh nhìn về phía bục giảng nghe giáo viên giảng về nguyên lí phản ứng hóa học của đồng sunfat.

Tan học buổi chiều, Cố Khê về kí túc xá, tính toán tẩm rồi lại ăn mì gói, xem như bữa tối.

Để tránh cho mùi ám khắp kí túc, cô thường đứng ở hành lang ăn, hai nữ sinh ở phòng bên cạnh ngửi thấy thì chạy ra nói "Cố Khê, mì gói của cậu thơm quá, là vị gì thế?"

Cố Khê nói "Bò kho"

Lưu Ngọc Châu ngửi thấy mùi thơm, thật sự không nhịn được "Cậu còn không? Bán cho tớ một gói đi"

Chủ nhật tuần trước mua về 10 gói, cô gật đầu "Được"

Cố Khê vào kí túc xá, lấy một gói từ túi của mình ra cho cô ấy, Lưu Ngọc Châu đưa hai đồng tiền rồi nói câu cảm ơn.

Đàm Mỹ Thanh cùng phòng ngửi được cũng muốn ăn "Cố Khê, cậu có nhiều như vậy, cũng bán cho tớ một gói đi, tớ cũng muốn ăn"

"Được, không thành vấn đề"

Ngay sau đó, phòng bên cạnh cũng có người lại mua, Cố Khê đột nhiên nghĩ, tuy trường học cũng có cửa hàng, nhưng có rất ít đồ ăn vặt, ngay thường mua cũng cần xếp hàng tính tiền, hơn nữa khoảng cách lại rất xa.

Nếu cô mang một ít trở về, các bạn trên dưới kí túc xá đói bụng là có thể mua ở chỗ cô, cô có thể kiếm tiền. Mi loại này 2 nhân dân tệ, một gói thường được mua với giá 4 nhân dân tệ, có nghĩa là có thể kiếm 6 nhân dân tệ. Dựa theo lợi nhuận bán lẻ, nếu bán ra 100 nhân dân tệ một tuần, vậy sẽ kiếm được 30 nhân dân tệ, có thể giúp trợ cấp phí thực phẩm.

Sau khi Cố Khê nghĩ tới vấn đề này liền nói với Khương Linh, Khương Linh cũng biết tình hình kinh tế của cô không tốt, nghe thấy phương thức kiếm tiền này cũng toàn lực trợ giúp.

Cố Khê tính toán thứ bảy liền tới thị trường bán sỉ nhìn xem, mang một phần nhỏ về, nếu hiệu quả tốt thì tiếp tục, còn nếu không tốt thì chính mình ăn cũng không một.

Kỳ thật buổi sáng 6 giờ mọi người ăn sáng, 12 giờ mới tan học, tới tầm 10-11 giờ liền đặc biệt đói bụng, mười phút tan học mọi người nhất định sẽ không chạy đến cửa hàng, nếu cô có thể cung cấp nhất định sẽ có không ít người mua.

Cố Khê ở trong lòng tính toán kế hoạch tiêu thụ đồ ăn vặt, càng nghĩ càng kích động.

Chuyện này không thể làm to, cũng không thể để trường học biết.

Giặt sạch quần áo trở lại trường học, Cố Khê còn đang suy nghĩ việc bán đồ ăn vặt, cô kéo ghế ngồi xuống, đang muốn để cặp vào ngăn kéo, liền phát hiện có một phong thư hồng nhạt, là cái giữa trưa rơi trên ghế cô.

Không phải cô đã đưa cho Hạ Hữu Nam sao? Tại sao lại ở ngăn kéo cô?

Cố Khê cảm thấy không thể hiểu được, đang muốn mở ra nhìn xem là ai viết, nhưng lại cảm thấy không có đạo đức, rốt cuộc trên phong thư viết là cho Hạ Hữu Nam, cô quên đi ý nghĩ muốn xem, xoay thân mình một lần nữa đem phong thư để trên bàn Hạ Hữu Nam, để một quyển sách lên trên.

Cô lấy sách bài tập ra bắt đầu làm.

Không lâu sau, Đường Tiểu Đình làm bộ ngắm phong cảnh đi tới cửa sổ cạnh tốt 4, không ngừng ngó về phía bàn của Hạ Hữu Nam, sau giờ học vào giữa trưa hôm nay, cô ấy đã nhét một phong thư vào trong đó, cũng không biết có còn không.

Một bên vịn cửa sổ nhìn hàng cây bách đang rơi bên cửa sổ, một bên lại đi đến bàn Hạ Hữu Nam, thời điểm đi tới liếc mắt liền thấy trên mặt bàn anh có một phong thư màu đỏ, cô ấy nhận ra đó là cái mà cô ấy đưa.

Thừa dịp mọi người không nhìn về phía này, cô ấy đi qua, động tác nhanh chóng rút phong thư từ phía dưới quyển sách, sau đó nhét vào túi áo khoác, hai tay nhét vào túi về chỗ mình ngồi.

Lúc sắp tan học, nhân lúc giáo viên ra ngoài, Sở Dục Tân cuộn quyển sách lại, chọc chọc Khương Linh và Cố Khê "Thứ bảy này《Super League of Legends 2》khởi chiếu, cùng đi xem đi, tớ mời!"

Nghe xong Khương Linh phản kích "Được nha, tớ cũng đang muốn đi xem"

Sở Dục Tân tính toán thứ bảy đến thị trường bán sỉ, cô nói "Tớ có chút việc, không đi"

Sở Dục Tân lại hỏi Hạ Hữu Nam "Hữu Nam, cậu thì sao?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói "Tớ cũng có việc"

Sở Dục Tân nhìn hai bạn học, cảm thấy mất hứng "Thứ bảy hai cậu còn có chuyện gì?"

Cố Khê cười cười "Cậu và Khương Linh, hai người đi xem không phải tốt sao?"

Sở Dục Tân nhìn Khương Linh, Khương Linh cũng nhìn Sở Dục Tân, hai người đều đỏ mặt.

Khương Linh cố gắng che dấu bộ dạng thẹn thùng của mình "Phim điện ảnh này siêu cấp hay, mọi người cùng đi xem mới vui"

"Không được, tớ thật sự có việc" Cố Khê nói

Khương Linh liếc mắt nhìn Sở Dục Tân "Bạn họ nói không đi, cậu còn mời khách không?"

Sở Dục Tân sờ mũi "Rất vui lòng"

Khương Linh tức giận nói "Tại sao tớ thấy dường như cậu không vui"

"Phải bỏ tiền, tại sao tớ lại biểu hiện vui lòng?"

"Cậu..."

Cố Khê thấy giáo viên tiến vào cửa lớp, vội xoay người, nhìn sách nhắc nhở "Giáo viên đến"

Sở Dục Tân nhanh chóng cầm lấy sách ngữ văn, đọc lớn "Quân bất kiến hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát....."

Hết tiết tự học buổi tối, Cố Khê và Khương Linh cùng nhau về kí túc xá, thời tiết thật lạnh, Khương Linh gắt gao kéo Cố Khê, hai người sưởi ấm cho nhau.

"Cố Khê, thứ bảy cậu đi đâu?"

Cố Khê nói "Đến xem thị trường bán sỉ, có thể mang một chút về ăn"

"Tớ cảm thấy chủ ý này của cậu không tồi, về sau nếu tớ đói bụng liền có thể mua ở chỗ cậu"

"Cậu ngồi cùng bàn, tớ sẽ giảm 10%"

"Đừng lấy giá gốc đi, vốn dĩ tiền lời cũng không kiếm được bao nhiêu"

Hai người trở lại kí túc xá, phát hiện Đường Tiểu Đình giống như ăn thuốc kích thích nhảy nhót trong kí túc.

Khương Linh nhìn cô ấy hỏi "Đường Tiểu Đình, cậu làm gì?"

Về mặt cô ấy hạnh phúc cộng thêm biểu tình hoa si "Thứ bảy này, nam thần đáp ứng cùng tớ đến nghe hội âm nhạc"

"Chúc mừng"

Viên Phương nghe xong, cảm thấy không thích hợp, bởi vì toàn lớp đều biết Đường Tiểu Đình thích Hạ Hữu Nam "Đường Tiểu Đình, nam thần mà cậu nói không phải là Hạ Hữu Nam đi"

Đường Tiểu Đình cũng không che dấu "Ừ, đúng vậy!"

Cố Khê ngồi ở mép giường cời giày, định đi rửa mặt.

Viên Phương lại có chút không tin "Đường Tiểu Đình, không phải là cậu mộng tưởng hảo huyền chứ, Hữu Nam thế nào lại đáp ứng cùng cậu đi nghe hòa nhạc"

Đường Tiểu Đình tự tin nói "Hắc hắc, tớ tự mình hỏi cậu ấy, còn là giả sao?"

Biểu tình của Viên Phương như mới ăn một con giá, khó chịu vỗ đầu gối, đắp chăn chuẩn bị đi ngủ.

Cố Khê đánh răng ở bên ngoài ban công, Khương Linh cảm xúc và bàn chải đánh răng cạnh cô, nhỏ giọng nói "Hóa ra Hạ Hữu Nam nói thứ bảy không rảnh là bởi vì chuyện này, làm tổn thương kinh ngạc"

Cố Khê lại không quá ngạc nhiên, Hạ Hữu Nam đáp ứng cùng Đường Tiểu Đình đi nghe nhạc là chuyện hết sức bình thường, bọn họ vốn dĩ chính là nhân vật chính.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28-1

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Chiều thứ sáu, khi chuông tan học vang lên một tiếng, mọi người đều chạy vội về ký túc xá lấy hành lý, hoặc trực tiếp chạy ra công chờ xe buýt, trong phòng học rất nhanh vắng tanh.

Phòng học trống vắng thật an tĩnh, Cố Khê ngồi trên ghế đọc sách, cô từ sách ngẩng đầu lên mới phát hiện trong phòng học có một người, là Đường Tiểu Đình tổ 3.

Sao cô ấy vẫn chưa về nhà?

Phía sau truyền đến thanh âm lật sách, Cố Khê theo bản năng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Hạ Hữu Nam cũng ở đây, anh đang xem sách ngoại khóa.

Cố Khê tò mò, "Sao cậu còn chưa trở về?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói: "Quá đông, chờ 5 giờ rưỡi tôi mới đi."

"Ba cậu không đến đón sao?"

"Ừm."

Cố Khê gật đầu, thời điểm xoay người lại phát hiện Đường Tiểu Đình đang nhìn về phía mình, cắn môi, tựa hồ không vui vẻ khi thấy Hạ Hữu Nam nói chuyện với cô.

Đường Tiểu Đình là cái bình dấm chua, trong tiểu thuyết, Hạ Hữu Nam thân cận với bất luận nữ sinh nào cô ấy đều sẽ suy nghĩ miên man.

Cố Khê tiếp tục lật sách.

Ba người ở trong phòng học thật an tĩnh.

Không biết qua bao lâu, phía sau có tiếng vang, Cố Khê nhìn về phía sau, Hạ Hữu Nam đeo ba lô rời khỏi cửa, Đường Tiểu Đình bên kia cũng đồng thời thu thập xong, chạy chậm bám theo.

Cố Khê nhìn bọn họ một trước một sau mà ra khỏi phòng học.

Hóa ra bọn họ muốn cùng nhau về nhà.

Hạ Hữu Nam liếc thấy Đường Tiểu Đình đi theo anh, anh cố ý tăng nhanh bước chân. Chân anh dài, Đường Tiểu Đình cách anh một mét sáu phía sau phải cố hết sức, chỉ có thể chạy chậm.

Cấp sách sau lưng cô lúc lắc, đồ vật bên trong va chạm phát ra tiếng vang, "Hữu Nam, cậu đừng đi nhanh như vậy, chờ tớ với."

Hạ Hữu Nam không nghe, tiếp tục bước nhanh. Đường Tiểu Đình chạy chậm đi lên, đôi tay cầm cánh tay anh, "Hữu Nam!"

Hạ Hữu Nam dừng lại bước chân, rút tay cô ra, "Đừng đi theo tôi."

Đường Tiểu Đình phồng má, "Tớ chỉ muốn nói cho cậu biết thời gian và địa điểm gặp mặt ngày mai."

Hạ Hữu Nam hơi nhíu mày, "Địa điểm gì?"

Đường Tiểu Đình nhếch miệng cười, "Buổi hòa nhạc chữ sao, chiều mai hai giờ bắt đầu, chúng ta phải nhanh một chút, đến lúc đó tớ đến cửa nhà cậu chờ cậu nhé."

Hạ Hữu Nam đột nhiên hiểu ra cái gì, sắc mặt khó coi, "Tôi chưa nói muốn đi với cậu."

Về tươi cười trên mặt Đường Tiểu Đình dần dần biến mất, "Vì sao?"

"Không có gì, chính là không muốn đi."

"Nhưng mà rõ ràng cậu đã đáp ứng tớ, vì sao đột nhiên nói không đi?"

"Tôi không có đáp ứng."

Đường Tiểu Đình cau mày, "Nhưng tớ viết thư hỏi cậu, cậu rõ ràng đã trả lời." Nói xong, cô lấy ra một phong thư từ phía sau ba lô, "Cái này, cậu rõ ràng nói 'ừm', chẳng lẽ không phải là muốn đáp ứng sao?"

Lúc ấy thư là Cố Khê đưa cho anh, hơn nửa chữ bên trong cũng giống của cô, lúc ấy anh liền trả lời, sau khi tan học lại bỏ và ngăn kéo Cố Khê, tại sao lại chạy đến chỗ Đường Tiểu Đình?

"Cậu không ký tên, tôi không biết là cậu viết."

Đường Tiểu Đình cắn môi, "Vậy cậu tưởng ai viết?"

Hạ Hữu Nam trầm mặc, anh nghĩ là Cố Khê.

Đường Tiểu Đình cắn môi nhìn anh, "Ngày mai là sinh nhật tớ, cậu không thể đi cùng tớ sao?"

"Không thể." Hạ Hữu Nam sau khi nói xong xoay người đi về phía cổng trường.

Bị gió lạnh thổi vào, chớp mũi và hốc mắt Đường Tiểu Đình đều đỏ rực. Cô lấy tờ giấy trong phong thư ra nhìn, xác thật đã quên ký tên, cho nên Hạ Hữu Nam vẫn luôn không biết là cô hẹn anh.

Nhưng mà anh rút cuộc tưởng ai hẹn anh?

Nhiệt độ không khí thứ bảy giảm xuống năm sáu độ, khó có được một buổi cuối tuần, buổi sáng Cố Khê ngủ tới giữa trưa mới rời giường, ở trường học ăn qua loa một ít liền đeo ba lô ra ngoài.

Cô dùng di động tra xét một chút, trong thành phố có một khu chợ bán buôn lớn, các loại đồ ăn đều có thể nhập hàng ở đó.

Trường học cũng không có xe buýt đi trực tiếp đến đó, sau khi xuống xe còn phải đi 800 mét, chuyển xe buýt còn phải dùng thêm 2 tệ, Cố Khê lựa chọn đi bộ.

Thứ bảy thành phố thật náo nhiệt, trên đường người đến người đi.

"Cố Khê!"

Nghe được có người gọi cô, Cố Khê theo thanh âm nhìn qua, Khương Linh như bị bực thành bánh chưng cầm một ly trà sữa, vẫy tay với cô, bên cạnh còn có Sở Dục Tân mặc áo gió dài.

Cô nhớ tới hôm nay hai bọn họ muốn hẹn nhau đi xem phim.

Hai bọn họ đã đi tới, Cố Khê cũng đi qua, "Các cậu xem xong phim rồi sao?"

Khương Linh nói: "Còn chưa, phải 3 giờ mới bắt đầu, chúng tớ đi dạo xung quanh trước."

Sở Dục Tân lắc ly trà sữa trên tay, "Cố Khê, muốn uống trà sữa không? Tớ mua cho cậu một ly?"

Cố Khê vẫy tay, "Không cần, cảm ơn."

Khương Linh vẫn nắm tay Cố Khê, ghé sát vào tai cô hỏi: "Cậu hiện tại đến chợ sao?"

"Ừm, vừa vặn đi ngang qua."

Khương Linh nói: "Nếu chợ bán buôn gần như vậy, nếu không cậu theo chúng tớ đi xem phim đi, để tớ bao cậu cho."

Cố Khê nhìn Sở Dục Tân, "Thôi bỏ đi, cậu đi xem cùng Sở Dục Tân đi."

Sở Dục Tân nhìn các cô xi xào, đầu thò qua, "Hai cậu nói gì đấy, không phải là nói xấu tớ đấy chứ."

Khương Linh liếc cậu một cái, "Có phải ngày thường cậu làm quá nhiều chuyện trái lương tâm cho nên chột dạ phải không?"

Sở Dục Tân làm ra bộ dáng bình thản, "A, tớ luôn quang minh chính trực, chột dạ cái quỷ."

Nghe hai bọn họ đấu võ mồm, Cố Khê cười, "Các cậu đi xem phim đi, tớ phải đi."

Khương Linh giữ chặt cô, "Đừng, cùng đi đi, dù sao cũng là Dục Tân mời khách."

"Đúng vậy, Cố Khê, cùng chúng tớ đi xem phim đi, bộ phim này siêu hay, bình luận cũng đánh giá rất cao."

Cố Khê muốn nói còn có việc, Khương Linh đột nhiên chỉ vào phía trước nói: "Này! Các cậu nhìn kia, hình như kia là Hạ Hữu Nam!"

Cố Khê và Sở Dục Tân đều nhìn theo hướng cô chỉ, quả nhiên nhìn thấy Hạ Hữu Nam, anh rất cao, nổi bật trong đám người, anh mặc áo lông xám, phối hợp cùng quần bó đen, giống như người mẫu chạy ra từ tạp chí.

Sở Dục Tân thấy bạn cùng bàn rất kích động, giọng tay vẩy, "Hữu Nam! Bên này!"

Hạ Hữu Nam đi trong đám người nghe thấy nhìn lại, tầm mắt dừng ở trên người Cố Khê, ngay sau đó lại dời đi.

Anh đi về hướng này.

Sở Dục Tân vỗ bờ vai anh trêu chọc, "Người anh em, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, thật trùng hợp."

Khương Linh cảm trà sữa hỏi: "Hữu Nam, cậu không phải đi đến buổi hòa nhạc với Đường Tiểu Đình sao? Nhanh như vậy đã nghe xong?"

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn Cố Khê một cái, nhàn nhạt nói: "Không có."

Sở Dục Tân cảm thấy việc Hạ Hữu Nam và Đường Tiểu Đình đi nghe hòa nhạc có điểm kỳ quái, "Hữu Nam, cậu chừng nào lại đáp ứng đi nghe hòa nhạc với Đường Tiểu Đình vậy, mỗi ngày tớ luôn ở cạnh cậu mà còn không biết."

Hạ Hữu Nam nói: "Không đáp ứng."

Cố Khê nhớ tới Đường Tiểu Đình trong ký túc xá nói thứ bảy cùng Hạ Hữu Nam đi xem hòa nhạc, mà bây giờ Hạ Hữu Nam lại nói không đáp ứng, cô tò mò, "Tại sao cậu lại đến đây?"

"Đi thư viện thì đi ngang qua."

Cố Khê gật đầu, thư viện cũng ở gần đây.

"Đi thư viện làm gì, hôm nay chúng mình vừa vận đủ người, đi xem phim đi, tớ mời." Sở Dục Tân vỗ ngực.

Cố Khê nói: "Thôi, tớ còn có việc."

Khương Linh lay cánh tay cô, "Cố Khê, đi đi mà, việc kia của cậu đợi lát nữa tớ đi cùng, xem xong phim cũng chỉ mới 5 giờ thôi."

"Đúng vậy, cùng đi đi, không xem thật sự sẽ hối hận. Hơn nữa hôm nay mọi người rất có duyên gặp nhau, nhất định không thể một bộ phim mà cũng không xem được."

Cố Khê do dự một chút, vẫn gật đầu.

Sở Dục Tân nâng cằm lên, "Hữu Nam, cậu đi không?"

"Cậu mời thì đương nhiên phải đi rồi."

"Lần này tớ mời, lần sau cậu mời." Sở Dục Tân hút một ngụm trà sữa, lấy di động ra, "Để tớ đặt thêm hai vé nữa."

Cậu nhìn vé của bọn họ, chỉ còn lại hai vị trí đầu tiên bên trái, vì thế chạy nhanh mua, "Ok, đặt xong rồi."

Khương Linh nhìn thời gian, "Hai giờ rưỡi, chúng ta đi sớm mấy phút vậy."

"Ừm, đi thôi."

Cố Khê và Khương Linh kéo tay nhau đi, Sở Dục Tân đi bên tay trái Khương Linh, Hạ Hữu Nam đi bên tay phải Cố Khê.

Bốn người bọn họ cùng nhau đi một chỗ, Cố Khê cảm nhận được nhiều ánh mắt hướng đến, mà đại bộ phận đều là nữ sinh, tầm mắt đều dừng trên người Hạ Hữu Nam.

Khương Linh lại gần nhỏ giọng nói: "Cậu có phát hiện có nhiều người nhìn lại đây không?"

Cố Khê cũng nhỏ giọng trả lời: "Phát hiện."

"Đi một chỗ cùng Hạ Hữu Nam, tớ cảm thấy có rất nhiều ánh mắt ghen ghét."

Cố Khê cười, "Đồng cảm, tớ cũng thấy áp lực rất lớn."

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn Cố Khê một cái, hai cô nói chuyện rất nhỏ, nhưng anh vẫn nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28-2

Tối rạp chiếu phim, Hạ Hữu Nam đến hàng đồ ăn vặt mua hai gói bắp rang to, bốn ly coca, Khương Linh và Cố Khê mỗi người cầm một gói.

Vị trí của Sở Dục Tân và Khương Linh ở bên trong, mà vị trí của Cố Khê và Hạ Hữu Nam ở chỗ đầu tiên bên trái, sau khi vào rạp chiếu phim, bốn người chia làm hai nhóm tìm vị trí ngồi.

Cố Khê đang định ngồi vị trí bên ngoài, còn chưa ngồi xuống Hạ Hữu Nam đã nói: "Cậu ngồi bên trong."

Vị trí bên trong có tầm nhìn tốt hơn bên ngoài, Cố Khê nói: "Cậu ngồi đi."

"Tôi tương đối cao, sẽ che khuất phía sau."

Cố Khê bắt đầu cười, dịch ra ngồi ở bên trong.

Sau khi ngồi xuống, Cố Khê đưa bắp rang trên tay cho anh, Hạ Hữu Nam nói: "Không cần."

Cố Khê nhìn gói bắp rang 32 tệ, đắt như một vé xem phim, "Cậu ăn một chút đi, bằng không quá lãng phí."

Hạ Hữu Nam dừng một chút, giơ tay bỏ một miếng vào trong miệng, "Còn lại cậu ăn hết."

Cố Khê: "..."

Cô cũng không đói, ăn không vào.

Ngồi phía sau bọn họ là một cặp mẹ con, cậu bé thấy bắp rang trong tay Cố Khê đòi mẹ mua, "Mẹ, con cũng muốn ăn bắp rang, con cũng muốn."

"Con vừa ăn đồ ăn vặt, đừng ăn nhiều vậy, nếu không không thể ăn được cơm tối đâu."

"Con nhất định phải ăn, con muốn ăn." Cậu bé đá chân rất ồn ào, phim bắt đầu chiếu, người xung quanh đều có chút phản cảm.

Cố Khê vỗ cánh tay Hạ Hữu Nam, chỉ vào bắp rang trên tay, "Nếu không đưa cho cậu bé ngồi sau ăn nhé."

"Cậu quyết định là được."

Cố Khê quay đầu lại đưa bắp rang cho cậu bé ngồi sau, "Này, cho em bắp rang nè."

Cậu bé lập tức không nào loạn nữa, đôi tay cầm lấy bắp rang, gấp không chờ nổi mà ăn luôn. Mẹ cậu bé có chút đau đầu, "Sao lại không có chút xấu hổ nào như thế này."

Cố Khê cười, "Không sao đâu, cháu cũng không ăn hết."

Mẹ cậu bé dạy cậu nói: "Mau cảm ơn chị đi."

Cậu bé nói: "Cảm ơn chị."

Cố Khê cười, nói với cậu bé: "Vậy đừng đùa nghịch nữa nha, sẽ ảnh hưởng đến những người khác xem phim."

Cậu bé gạt đầu, tay nhỏ lại đưa bắp rang vào trong miệng, ồm ồm nói: "Vâng ạ."

Cố Khê quay đầu tiếp tục xem phim.

Vị trí xem phim này hiệu quả không tốt, phải ngửa đầu xem, nhưng nội dung phim rất xuất sắc, duy trì động tác ngửa đầu trong hai tiếng cũng không cảm thấy quá mệt.

Ra khỏi rạp chiếu phim đã là 5 giờ.

Ở cửa rạp chiếu phim, Cố Khê xoay người nói với Sở Dục Tân và Hạ Hữu Nam: "Các cậu đi về trước đi, tớ với Khương Linh còn muốn đi một chỗ."

Sở Dục Tân đuổi eo, "Thời gian còn sớm, cùng nhau đi đi."

Cô muốn đi chợ bán buôn, nếu Sở Dục Tân và Hạ Hữu Nam đi cùng nhất định cảm thấy rất chán. Cố Khê nói: "Tớ sợ các cậu không thích nơi đó."

Sở Dục Tân nghe xong ngược lại cảm thấy hứng thú, "Chỗ nào vậy?"

"Chợ bán buôn."

Sở Dục Tân chớp mắt, "Đi đến đây làm gì?"

Cố Khê âm ỉ một chút, việc cô muốn bán đồ ăn vặt sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ biết, nói ra trước cũng không có vấn đề gì, "Tớ muốn đi nhập hàng."

"Nhập hàng?" Sở Dục Tân càng không hiểu.

Cố Khê giải thích nói: "Tớ muốn bán đồ ăn vặt ở trường, cho nên..."

Sở Dục Tân rất kinh ngạc, "Việc này trường học không cho phép mà."

Khương Linh nói: "Cũng sẽ không để cho trường biết, chỉ lén lút bán thôi."

Sở Dục Tân nhìn Khương Linh, "Cậu cùng thuyết với Cố Khê đây à?"

"Không phải, chỉ có Cố Khê thôi, tớ chỉ đi cùng bạn ấy."

Hạ Hữu Nam đứng bên cạnh vẫn luôn không mở miệng nhìn Cố Khê, "Việc này cũng không phải là không thể, nhưng phải cẩn thận một chút."

"Ừm." Cố Khê gạt đầu, cô nhìn thời gian, "Tớ đi với Khương Linh trước, bằng không trời tối mất."

Sở Dục Tân nói: "Tớ cũng đi cùng nhìn xem, còn không biết chợ bán buôn trông như thế nào."

"Vậy được rồi." Cố Khê nhìn về phía Hạ Hữu Nam, "Cậu đi không?"

Hạ Hữu Nam nói: "Ừm."

Chợ bán buôn rất lớn, mỗi một tiệm hàng đều chất đầy hàng hóa, có cửa hàng bán buôn dầu, muối, cửa hàng bán buôn trái cây, cửa hàng bán buôn vật dụng hàng ngày, bốn người bọn họ đi hai con phố mới tìm được một cửa hàng bán buôn thực phẩm.

Cố Khê tiến lên, bên trong không tính là lớn, có năm sáu kệ để hàng rất lớn, trên kệ đều là đồ ăn vặt, cũng ghi rõ giá cả bán buôn.

Sở Dục Tân là chúa tham ăn, sau khi vào cửa hàng bán buôn liền dị thường hưng phấn, "Cố Khê, món này ăn rất ngon, tớ thích vị trà xanh, còn có cái này, bánh quy này cũng không tồi."

Cố Khê nhìn giá cả, bán buôn gói sáu cái một hộp nhỏ, "Tớ lấy năm hộp xem đã."

Đi dạo một vòng bên trong, Cố Khê chọn một ít đồ ăn vặt cảm thấy không tồi vào giỏ, có cái 1 tệ, cũng có cái bảy tám tệ.

Nhìn đồ ăn trong giỏ, cô đại khái tính toán mất 150 tệ, trên người cô chỉ có 300 tệ, còn muốn thừa chút tiền để tiêu.

Khương Linh và Sở Dục Tân còn đang thảo luận về những đồ ăn vặt ngon, muốn đề cử Cố Khê nhập hàng.

Cố Khê nói: "Đủ rồi, lấy quá nhiều rồi."

Sở Dục Tân nhìn giỏ trên tay cô, "Đây cũng quá ít rồi, rất nhanh sẽ bán hết đấy."

Cố Khê nói: "Tiền trên người tớ không phải quá nhiều, nếu bán tốt lần sau lại đến đây lấy nhiều hơn."

Sở Dục Tân nói: "Tuyệt đối sẽ bán được, đồ ăn vặt cậu chọn đều là những thứ tớ thích ăn, một mình tớ cũng có thể giúp cậu tiêu hóa một nửa."

Cố Khê muốn nói cứ thử trước lại nói tiếp, Hạ Hữu Nam bên cạnh mở miệng nói trước: "Lấy nhiều thêm đi, tôi có thể cho cậu vay tiền."

Cố Khê xua tay, "Không được, lúc nào cũng mượn tiền cậu thì ngại lắm."

Sở Dục Tân vỗ vai Hạ Hữu Nam, "Đừng băn khoăn, Hạ đại thiếu trong nhà nhiều tiền nhất."

Cố Khê không muốn luôn ý lại vào Hạ Hữu Nam, "Kỳ thật tớ có ít tiền, lấy thêm một ít vậy, tổng cộng 200 tệ đi."

Sở Dục Tân lấy một hộp bánh phô mai trên kệ hàng, "Cố Khê, tớ thích cái này, bên trong có 20 gói, nhập hàng 10 tệ, cậu bán 1 tệ 1 gói, có thể lãi một nửa."

"Ừm, vậy lấy hai hộp."

Cố Khê lại lấy thêm hai món nữa, thời điểm tính tiền mất 210 tệ, cô tính toán, nếu bán hết có thể lãi bảy tám chục tệ.

Nếu không bán được, vậy...

Tự ăn vậy, huhu.

Cố Khê gửi đồ ăn vặt ở ký túc xá, cô có một cái hộp nhựa trong suốt, bên trong có vài thứ, cô sửa sang lại một chút, nhét đồ ăn vặt vào, sau đó cất những vật khác vào một túi, kể từ đó cũng không sợ giáo viên phát hiện.

Doanh số bán hàng vượt qua cả mong đợi của Cố Khê.

Sáng thứ hai, Cố Khê chỉ mang một hộp bánh phô mai, còn có mấy bao khoai tây chiên vào phòng học, vào tiết ba, Sở Dục tân mua hai gói bánh phô mai trước, người xung quanh biết Cố Khê bán đồ sôi nổi vậy lại mua.

Rất nhanh đồ ăn Cố Khê mang đến phòng học đã bị tranh mua hết.

Tiết tự học buổi tối lúc sau, hai ký túc xá bên cạnh có mấy người tham ăn cũng đều chạy tới ký túc xá Cố Khê, trong tay cầm tập tiền lẻ, vây quanh và li Cố Khê chọn đồ ăn vặt.

Sáng thứ ba, người trong lớp cơ hồ đều biết Cố Khê bán đồ ăn vặt, ai đói bụng đều chạy tới mua.

Chờ hai người bên cạnh Cố Khê mua đồ ăn vặt xong, Sở Dục Tân hai tay chống lên bàn, đầu cúi trước bàn, "Hiệu quả không tồi, cuối tuần có thể nhập nhiều hơn một chút."

Cố Khê bỏ tiền mới thu được vào trong túi, có một chút cảm giác thành tựu nho nhỏ, "Ừm, đến lúc đó có thể chọn món khác nữa."

"Kỳ thật không nhất định phải đến chợ bán buôn, lên mạng mua cũng được, bằng không một thiếu nữ như cậu mang theo đồ nặng đi xa như vậy rất mệt."

Trước đây Cố Khê cũng nghĩ tới việc mua hàng trên mạng, nhưng mỗi lần nhận mấy hộp như vậy quản lý nhất định sẽ nghi ngờ, "Mua hàng trên mạng còn phải trải qua cửa phòng an ninh, tớ sợ bị quản lý phát hiện."

"Vậy cũng đúng, đám người kia ăn no không có việc gì để làm, nhất định sẽ gây chuyện."

Cho nên tốt nhất vẫn nên đến chợ bán buôn, mỗi lần đến có thể chọn rất nhiều món. Đa số đồ ăn vặt đều là thực phẩm không quá nặng, cô có thể mang về được.

Hạ Hữu Nam từ bên ngoài trở về, Cố Khê nghĩ đến vừa vặn có vài người vây quanh ở đây, có chút ảm ỉ, anh đứng dậy đi ra ngoài giống như là không kiên nhẫn, bởi vì bản thân anh không thích người khác làm phiền.

Cô xoay đầu hỏi: "Mọi người thường xuyên đến đây mua đồ ăn có phải quấy rầy đến cậu không?"

"Không có." Hạ Hữu Nam bổ sung giải thích một câu, "Tôi vừa mới đi vệ sinh về."

Cố Khê thở một hơi nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29-1

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Tiết tiếp theo là tiết vật lý.

Giáo viên vật lý sau khi vào lớp kiểm tra bài tập về nhà, đi một vòng phát hiện mười mấy người chưa làm xong, sắc mặt ông biến đen, trước khi vào học còn giảng lại một khóa về tư tưởng giáo dục, "Bọn em đã lớp 11 rồi mà còn lười nhác như vậy, đến lớp 12 thì còn như thế nào nữa? Sắp thi cuối kì rồi, lớp 11 đã qua một nửa, lớp 12 cũng đã qua một nửa, bọn em dùng cái gì để ứng phó với việc một năm sau thi đại học đây..."

Những lời ông nói tựa như vĩnh viễn không bao giờ biết chán, hơn nữa lời nói của giáo viên nào cũng tương tự nhau, giống như phải trải qua khóa huấn luyện giống nhau vậy.

Cố Khê vừa nghe giáo viên vật lý thuyết minh về tư tưởng giáo dục vừa ghi sổ, mỗi lần cô bán cái gì đều phải ghi vào sổ nhỏ, lúc muốn kiểm toán lại có thể xem lại là hiểu ngay.

Sau khi tiết vật lý trôi qua được một phần ba thì giáo viên vật lý mới nhớ tới việc phải giảng bài, vì thế tạm dừng việc thuyết minh về tư tưởng giáo dục, mở sách vở và powerpoint bắt đầu giảng bài.

Buổi sáng thứ tư, có hai nam sinh đứng bên cạnh chỗ ngồi Cố Khê mua đồ ăn vặt, "Cố Khê, còn bánh phô mai không, tớ muốn mua bánh phô mai."

Cố Khê lắc đầu, "Không còn, ngày hôm qua tớ bán hết rồi."

"Vậy còn gì để ăn không?"

"Bánh nhân socola được không?"

"Có socola không?"

"Không."

"Vậy cho tớ một cái bánh đi."

"Ok." Cố Khê lấy ra một gói bánh cho cậu, cậu trả 5 tệ, Cố Khê lại hoàn lại 2 tệ.

Nhìn số tiền thu được, Cố Khê rất cảm động, rốt cuộc cô đã tìm được phương pháp không đi bán thời gian mà cũng có thể kiếm được tiền. Hàng nhập về đã bán xong gần hết, chỉ còn lại một ít đại khái hôm nay là có thể bán xong.

Nếu mỗi tuần nhập hai ba trăm cũng có thể bán xong, vậy thì cô cũng không cần lo lắng về phí sinh hoạt nữa.

"Cố Khê, đói quá, tớ muốn ăn, gì cũng được."

Cố Khê nâng đầu, là Trương Vân Hải, "Còn bánh kem nếp cảm."

"Ok, vậy cho tớ hai cái."

Cố Khê đưa hai cái cho cậu, Trương Vân Hải đưa cho cô 5 tệ, Cố Khê lại thối tiền lẻ cho cậu.

Trên vai bị thứ gì đó khẽ chạm vào, Cố Khê quay đầu lại, phát hiện là Hạ Hữu Nam, ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng gõ gõ trên vai cô.

"Làm sao vậy?" Cố Khê hỏi.

"Còn đồ ăn không?" Hạ Hữu Nam hỏi.

"Có." Cố Khê vội vàng lấy ra túi đồ ăn vặt, mở ra nhìn qua, "Còn bim bim khoai tây và bánh que trà xanh, cậu muốn cái nào?"

"Trà xanh."

"Ok." Cố Khê lấy ra một hộp bánh que vị trà xanh đưa cho anh, một hộp bánh que phải bán 7 tệ rưỡi, số lượng rất ít, người mua không nhiều lắm cho nên còn dư lại vài hộp.

Hạ Hữu Nam rút ra 10 tệ từ trong ví tiền đưa cho cô, Cố Khê đếm tiền lẻ, phát hiện không có 5 xu, cô đưa cho anh 3 tệ, "Tiền của cậu này."

Hạ Hữu Nam không nhận, "Cậu cứ cầm tiền đi, lần sau tôi muốn mua có thể bù lại."

Cố Khê gật đầu, "Ừm, được."

Hạ Hữu Nam mở gói bánh que mình vừa mua ra, lấy ra một cái, phần còn dư lại đưa hết cho Sở Dục Tân.

Sở Dục Tân nhìn đồ ăn vặt được đưa qua, "Oa, cậu tốt thế."

Sở Dục Tân không khách khí mà nhận hộp bánh que trà xanh, lấy hai cái ra ăn luôn, thuận tay đưa cho Khương Linh ngồi phía trước, "Khương Linh ăn không? Hạ thiếu mời khách."

"Có ăn chứ." Khương Linh lấy mấy cái, Sở Dục Tân lại đưa hộp sang Cố Khê bên cạnh, "Cố Khê ăn này."

Cố Khê có chút dờ khóc dờ cười, thứ này vốn dĩ chính là cô bán cho Hạ Hữu Nam, kết quả lại về tới chỗ cô, cô lấy một cái, phần còn thừa Sở Dục Tân ăn hết.

Sau khi bán xong đồ ăn vặt vào tối thứ tư, hai ngày sau còn có không ít người tới hỏi.

Chiều chủ nhật, Cố Khê lại đến chợ bán buôn. Lần trước đi qua cô đã nhớ kỹ đường đi cho nên rất nhanh tìm được cửa hàng bán buôn kia.

Lúc này cô mua thêm nhiều hàng hơn, kết hợp với tình hình bán hàng hiện giờ là đồ ăn giới hạn khoảng từ 1 đến 3 tệ được hoan nghênh, cũng phù hợp với khả năng chi tiêu của độ tuổi này.

Sau khi chọn xong, cô dùng tay kéo va li về trường học, còn không bị bảo vệ ở cổng trường phát hiện.

Đồ ăn vặt như cũ được hoan nghênh, thứ ba đã tiêu thụ được một nửa.

Với tiền lãi từ việc bán đồ ăn vặt, Cố Khê cũng không phải hề hai ba ngày là phải ăn mì gói nữa, mỗi ngày đều đến nhà ăn ăn cơm.

Trương Duệ xuất hiện làm Cố Khê đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Lúc tan học cậu ta định đặc đi đến, tay dứt túi quần, bước chân đi đường làm ra vẻ, đi tới vị trí Cố Khê, duỗi tay búng tay một cái vào mặt Cố Khê.

Cố Khê nhìn thấy cậu có điểm ngơ ngác, "Sao cậu lại đến đây?"

Trương Duệ cười hi hi, "Tôi tới mua đồ."

Cố Khê càng ngơ ngác hơn, sao cậu lại biết cô đang bán đồ?

Trương Duệ móc ba tờ 100 tệ từ trong túi đặt lên bàn, dùng miệng lưỡi của tổng tài bá đạo nói: "Em có cái gì, tôi mua hết."

Cố Khê: "..."

Lúc này rất nhiều người trong lớp học nhìn lại đây, tất cả đều trưng ra bộ dáng muốn xem kịch hay.

Đối với việc làm của Trương Duệ, Cố Khê không còn gì để nói, "Trương Duệ, cậu đừng nói giỡn nữa được không?"

"Tôi giống như đang nói giỡn sao?" Trương Duệ bày ra biểu tình rất nghiêm túc, "Nói thật đấy, em có cái gì tôi mua hết, nếu 300 tệ còn chưa đủ thì trong túi tôi vẫn còn tiền."

Cố Khê nhìn những người xung quanh đang xem trò hay, "Cậu có thể rời đi trước được không, lớp chúng tôi không cho người ngoài lớp tùy tiện vào."

"Cũng được, tôi đặt tiền ở đây, đợi lát nữa em đưa đồ ăn cho tôi."

Cố Khê trả lại 300 tệ trên bàn cho cậu, "Đừng, tôi không có đồ có thể bán cho cậu."

"Vì sao?"

"Không vì sao hết, cậu đi nhanh đi." Cố Khê giống như đang xua bệnh dịch, hận không thể đẩy cậu đi ngay lập tức.

Trương Duệ cầm lại tiền, "Vậy tôi đi đây." Xoay người đi ra ngoài.

Chờ Trương Duệ đi khỏi, Cố Khê cuối cùng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Khương Linh chứng kiến toàn bộ quá trình thấp giọng nói: "Cậu ấy muốn mua thì cậu cứ bán hết đồ cho cậu ấy đi, dù sao cậu cũng đâu chỉ bán cho học sinh lớp mình."

Cố Khê nói: "Cậu ta căn bản không phải vì muốn mua mà đến mua."

"Vậy thì vì sao?"

Người tên Trương Duệ kia trước nay đều không hành động theo lẽ thường, ai biết cậu ta vừa mới muốn làm gì, Cố Khê nói: "Tớ cũng không biết."

Khương Linh nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên nở nụ cười, "Cậu nói xem, không phải cậu ấy thích cậu chứ?"

Sở Dục Tân thính giác nhanh nhạy lập tức đưa người qua, "Hả? Ai thích ai cơ?"

Khương Linh lườm Sở Dục Tân một cái, "Tớ nói này, sao cậu còn hóng hót hơn cả đàn bà vậy?"

"Ai quy định nam giới không thể hóng hót." Sở Dục Tân gấp không chờ nổi muốn biết, "Cậu nói ai thích Cố Khê? Cái gì Duệ vừa mới này sao?"

"Trương Duệ." Hạ Hữu Nam bổ sung.

Sở Dục Tân nhìn về phía Hạ Hữu Nam, "Hạ thiếu, cậu cũng biết cậu ta?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói: "Biết nhưng không thân."

Sở Dục Tân hỏi lại Cố Khê, "Cố Khê, cậu quen cậu ta như thế nào?"

"Tớ..." Cố Khê cũng học Hạ Hữu Nam nói: "Tớ cũng không thân với cậu ấy."

Sở Dục Tân nói: "Đúng rồi, tại sao cậu ấy biết cậu bán hàng?"

Cố Khê cũng cảm thấy kỳ quái, trước mắt cô mới bán cho bạn cùng lớp, nữ sinh cùng tầng lý tức xá và ba ký tức xá cùng tầng với lớp 17 bên cạnh, mà Trương Duệ học lớp 11-12, tại sao cậu lại biết cô bán hàng?

Chẳng lẽ có người truyền tin?

Cố Khê cũng không muốn quảng bá về việc bán đồ ăn vặt, bởi vì sẽ gia tăng khả năng bị lãnh đạo trường học biết đến.

Việc cô lo lắng vẫn xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29-2

Sau tiết 3 thứ ba, hai nữ sinh tổ 1 chạy tới mua đồ ăn vặt, Cố Khê lấy túi đồ ăn vặt ra cho các cô chọn lựa.

Phòng học trong giờ ra chơi cũng giống như thường ngày, mấy nam sinh ghét học tập đuổi theo nhau đùa bỡn, cũng có không ít người tiếp tục vui đùa vào đọc sách.

Lôi Hào Thắng hói đầu, đeo kính gọng mạ vàng chấp tay sau lưng tiến vào từ cửa sau, khí thế rào rạt, nhanh chóng bước tới tổ 4, giống như là đến đây có mục đích.

Mấy nam sinh đang đùa giỡn trong phòng học thấy ông lập tức dừng lại, từ con ngựa hoang hoang đã nháy mắt biến thành tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn.

Cả trường ai cũng biết chủ nhiệm Lôi Hào Thắng, người cũng như tên, làm to chuyện đến sấm rền gió cuốn, biệt danh Lôi Sấm Sét, có mười vụ xử phạt trong trường thì có đến tám vụ là công lao của ông.

Thời điểm Cố Khê nhìn thấy ông ngay ngắn cả người, cô đang cầm tập tiền lẻ vừa nhận được từ mấy nữ sinh mua đồ ăn vặt, trên mặt bàn còn có một túi lớn, miệng túi mở rộng, bên trong có các loại đồ ăn vặt.

Lôi Hào Thắng đen mặt, lạnh lùng nói: "Các em đang làm gì?"

Hai nữ sinh mua đồ ăn vặt đi trước, phản ứng đầu tiên của Cố Khê là không xong rồi, bị lãnh đạo nhà trường phát hiện, phản ứng thứ hai là muốn tìm cái cớ qua loa lấy lệ, nếu không nhất định sẽ bị xử phạt, cô lễ phép mà chào một tiếng trước, "Chào chủ nhiệm Lôi ạ."

Tầm mắt Lôi Hào Thắng dừng ở túi to đựng đồ ăn vặt trên bàn, "Tôi hỏi em, các em vừa mới làm gì?"

Cố Khê chán định mà nói: "Không có gì ạ."

"Còn dám cãi, đến phòng của tôi một chuyến!" Nói xong, ông chấp tay sau lưng đi ra ngoài từ cửa sau, Cố Khê đứng lên, thu thập lại đồ trên bàn cất vào ngăn kéo.

Lôi Hàu Thắng thấy cô không đi theo, dừng bước chân quay đầu lại, "Lại đây!"

Cố Khê sau khi cất đồ vào ngăn kéo, xoay người đi theo sau, khi đi ngang qua vị trí Hạ Hữu Nam, Hạ Hữu Nam nhìn cô, cô cúi đầu vội vàng đi qua.

Chờ sau khi Lôi Hàu Thắng đi khỏi, Khương Linh quay đầu lại nói với Sở Dục Tân: "Sao lại thế này, Lôi Sâm Sét tại sao đột nhiên đến đây?"

"Không biết." Sở Dục Tân nói: "Nếu không chúng ta đi theo xem."

"Ừm, đi thôi."

Sở Dục Tân và Khương Linh đều đứng dậy đi theo, Hạ Hữu Nam do dự một lát cũng đi theo.

Cố Khê một đường đi theo Lôi Hàu Thắng vào phòng giáo viên.

Phòng giáo viên có năm giáo viên, bây giờ là thời gian học, chỉ còn lại một người trong phòng.

Lôi Hàu Thắng lấy ghế ngồi xuống, uống một ngụm trà cho đỡ khát, nâng mắt thấy Cố Khê, hai ngón tay dùng sức gõ lên mặt bàn, "Khai báo thật đi, em rốt cuộc vừa làm gì?"

Cố Khê nghĩ Lôi Hàu Thắng vừa tan học liền trực tiếp chạy đến chỗ ngồi của cô, cô vừa rồi lấy cớ ông cũng không tin, có nghĩa là nhất định ông đã biết được cái gì, cô thử thăm dò giải thích, "Cuối tuần em mua nhiều đồ ăn vặt, ăn không hết cho nên bán cho một ít bạn học."

"Còn nói dối!" Lôi Hàu Thắng hơi nâng cao giọng, ngón tay gõ lên mặt bàn từng trận rung động, "Đừng cho là tôi không biết, em mở mấy quầy bán đồ ăn vặt ở trường học, nếu thích làm buôn bán như vậy, vậy còn tới đây học tập làm gì, về nhà mở cửa hàng là được, lại có thể kiếm tiền thoải mái! Nhưng nếu em muốn ở lại trường học tập, vậy cần thiết phải tuân theo quy định trường, trường học là nơi đọc sách học tập, không phải nơi cho các em buôn bán!"

Cố Khê nhấp môi cúi đầu nghe ông răn dạy.

Lôi Hàu Thắng hỏi: "Kỳ thi giữa kì vừa rồi xếp hạng bao nhiêu?"

Cố Khê dừng một chút, nhỏ giọng trả lời: "Hơn 500."

"Khối khoa học tự nhiên có tổng cộng hơn 600 người, em xếp hạng 500 còn không cố gắng học tập, người nhà em có biết không? Bọn họ cực khổ cho em đi học, em làm vậy để hồi đáp bọn họ à?" Lôi Hàu Thắng lấy di động ra, làm bộ muốn gọi điện thoại, "Nói số điện thoại cha mẹ em cho tôi, tôi muốn cho bọn họ tới đây một chuyến."

Nghe thấy muốn kêu phụ huynh, Cố Khê luống cuống, "Chủ nhiệm Lôi, có thể đừng cho cha mẹ em biết được không?"

Cô không muốn cho Quan Trân Lệ biết cô dựa vào việc bán đồ ăn vặt ở trường để kiếm phí ăn ở, càng không muốn tên cha dượng giả tạo kia chê cười cô.

Cố Khê vững tâm, "Thầy phạt em thế nào cũng được, em sẽ nhận hết."

Lôi Hàu Thắng hừ một tiếng, "Tôi thấy em đang buôn bán rất suôn sẻ, bây giờ biết sợ rồi đúng không!"

Cố Khê mím môi, "Về sau em không dám nữa."

"Trở về chép một lần nội quy trường học, sáng mai nộp cho tôi." Lôi Hàu Thắng chỉ vào cô buông lời hung ác, "Nếu tôi còn bắt gặp lần nữa, tôi không chỉ kêu phụ huynh mà còn phê bình trước toàn trường, tôi xem một cô bé như em lúc đây mất mặt như thế nào."

Cố Khê gật đầu, "Em biết rồi."

"Về lớp học đi."

"Vâng ạ."

Cố Khê xoay người rời khỏi phòng giáo viên, phát hiện có vài người đứng ở góc tường, là những người ngồi xung quanh bàn cô, cô ngẩn người, vì sao bọn họ lại đến đây?

Sở Dục Tân đỏ mặt, chỉ lên tầng ý tứ muốn về phòng học.

"Mấy học sinh các em đang làm gì, đang đi học còn lén lút cái gì?" Phó hiệu trưởng đối diện đi tới, vừa đi vừa quát bọn họ.

Bốn người bọn họ lập tức chạy lên cầu thang gần nhất, động tác nhanh chóng lên tầng.

Đi đến cửa phòng học, bốn người bọn họ còn đang thờ phỉ phò, Sở Dục Tân đi đầu hô một tiếng: "Báo cáo!"

Giáo viên toán học đang giảng bài nhìn bọn họ đứng ngoài cửa, "Vào lớp mười phút rồi tại sao bây giờ mới trở về?"

Hạ Hữu Nam đứng sau lưng Cố Khê nói: "Chúng em vừa mới đi xuống văn phòng giáo viên."

Hạ Hữu Nam mở miệng thì giáo viên toán học sẽ tin, vì thế rất nhẹ nhàng bảo bọn họ về chỗ ngồi.

Cả tiết này Cố Khê ngồi thất thần.

Lôi Hưu Thắng vừa vặn bắt cô đứng lúc, rõ ràng có người ở sau lưng báo cáo.

Rốt cuộc là ai đi báo cáo cô?

Cố Khê nhìn lướt qua học sinh trong lớp, khi ánh mắt dừng trên người Trần San, cô ấy cũng vừa lúc quay đầu nhìn, rồi sau đó lại quay đầu đi.

Là bạn ấy sao?

Từ sau khi Cố Khê phân rõ giới hạn với cô ấy, cô ấy tựa hồ vẫn luôn dùng thái độ thù địch mà đối đãi cô, lúc nào cũng đối nghịch với cô giống như để trả thù,

Sau khi kết thúc tiết toán học là thời gian nghỉ trưa, nhà ăn đã kín người hết chỗ, Cố Khê mang cơm cùng Khương Linh đi tìm chỗ ngồi, Sở Dục Tân và Hạ Hữu Nam bụng khay cơm lại cùng bọn họ tìm được một vị trí ở góc rồi ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống Sở Dục Tân nói: "Cố Khê, cậu tính làm gì bây giờ?"

"Đợi lát nữa buổi trưa không ngủ đi chép nội quy trường."

"Tớ đang nói là về sau cậu còn bán đồ ăn vặt nữa không?"

Cố Khê dừng một chút, lắc đầu, "Không bán nữa."

Khương Linh nói: "Nếu không chỉ bán ở ký túc xá thôi, đừng bán ở lớp."

Cố Khê như đang suy tư gì, "Chuyện này không đơn giản như vậy, ngay từ đầu tớ cho rằng Lôi Sám Sét ngẫu nhiên phát hiện, nhưng khi tớ tìm có qua loa có lệ thì thấy hoàn toàn không tin, hơn nữa, khi thấy vào phòng học lập tức đến tổ 4 tìm tớ, thời gian đi vào cũng vừa lúc là tiết 3, khi đó là thời điểm đồ ăn vặt bán chạy nhất, cho nên tớ hoài nghi có người đi cử báo."

Hạ Hữu Nam nói: "99% là bị báo cáo."

Khương Linh có chút kinh ngạc, "Chết tiệt, lòng dạ ai hiểm ác như vậy lại muốn mách leo chứ."

Cố Khê thở dài một hơi, "Tớ cũng không biết là ai, nhưng bạn ấy ở trong tổ, tớ ở ngoài sáng, chỉ cần tớ tiếp tục bán đồ ăn vặt vậy bạn ấy liền có khả năng đi báo cáo, đến lúc đó không chỉ đơn giản là chép nội quy trường đâu."

"Mẹ nó! Trên thế giới đúng là dạng người nào cũng có." Sở Dục Tân mắng một câu, "Về sau tớ đói bụng cũng không có đồ ăn vặt để ăn nữa."

Cố Khê nói: "Tự chuẩn bị đi."

Sở Dục Tân bĩu môi, "Tớ lười chuẩn bị, muốn ăn đến chỗ cậu mua thật tốt."

Khương Linh nói: "Sở Dục Tân, cậu đừng trẻ con nữa được không, hiện tại không phải Cố Khê không muốn làm, mà là không có biện pháp làm."

"Đương nhiên tớ biết, tớ cũng chỉ đang đặc biệt tiếc hận thôi."

Hạ Hữu Nam nhìn Cố Khê, "Vậy cậu còn thừa bao nhiêu đồ ăn?"

Thời điểm Cố Khê vừa mới đi học đã tính toán một chút, "Thừa khoảng hơn 200 tệ hàng chưa bán được."

Sở Dục Tân đề nghị: "Đồ cậu thừa lại nếu không để tớ và Hạ Hữu Nam mỗi người mua một nửa."

Cố Khê vẫy tay, "Không cần, tớ tự cất lại ăn dần là được."

Cô nhìn bàn ăn của mọi người, vừa mới nói chuyện phiếm cũng chưa ăn gì, "Nhanh ăn cơm đi, ăn no rồi về nghỉ ngơi."

Sở Dục Tân ăn một miếng cơm, trong lòng còn ghen lời muốn nói, đang do dự có nên nói ra hay không. Một lát sau, cậu vẫn quyết định nói: "Cố Khê, tớ nói một câu cậu đừng buồn."

Cố Khê nhìn cậu: "Ừm, nói đi."

"Cậu quá hiểu thẳng." Sở Dục Tân nói.

Động tác ăn cơm của Cố Khê dừng lại một chút.

Khương Linh dùng chân đá cậu ở dưới bàn, ý bảo cậu đừng nói chuyện lung tung.

Sở Dục Tân lại bổ sung một câu, "Cậu đừng buồn, tớ cũng không ác ý."

Cố Khê nhấp môi, "Tớ biết tớ rất hiểu thẳng, cũng đặc biệt buồn bình, có đôi khi tớ nghĩ nếu không hiểu thẳng như vậy, khéo đưa đẩy một chút khả năng sẽ không giống như bây giờ. Nhưng sau tớ lại ngẫm lại, tớ chỉ lựa chọn cách sống yên tâm thoải mái. Nếu không thể yên tâm thoải mái, vinh hoa phú quý tớ cũng không cần."

Sau khi cô nói xong, Sở Dục Tân và Khương Linh vẫn còn ngơ ngác, tuy rằng không thể lý giải hoàn toàn ý tứ của cô, nhưng cũng hiểu tâm tình của cô.

Hạ Hữu Nam nghe hiểu, "Tự chọn cho mình cách sống cũng không sai."

Sở Dục Tân gật đầu, "Đúng vậy, mỗi người đều phải tự lựa chọn cách sống của riêng mình, nhưng nói thật ra thì nếu cậu thực sự có khó khăn cũng có thể nói với chúng tớ, chúng mình là bạn bè mà."

"Ừm." Cố Khê gật đầu.

Hạ Hữu Nam vừa thông thả ung dung ăn cơm vừa nhân dịp nói: "Vấn đề về tiền bạc có thể nói với bọn tôi, mấy vạn không có nhưng mấy trăm hơn một ngàn thì có."

Cố Khê nghe xong những lời này, trong lòng rất cảm động.

Sở Dục Tân quàng cổ Hạ Hữu Nam, "Cậu xem, Hạ thiếu chúng ta đều đã lên tiếng, muốn vay tiền cứ tìm bạn ấy, không thành vấn đề."

Hạ Hữu Nam liếc móng vuốt Sở Dục Tân trên vai, "Buông ra."

Sở Dục Tân không bỏ ra, dựa sát vào anh nhếch lông mày, "Hạ thiếu, tớ và cậu cùng thương lượng chuyện này đi, gần đây tớ thích một mô hình, không đắt lắm, hơn 800 tệ, cậu xem có thể giúp tớ xoay sở tài chính được không."

Hạ Hữu Nam trực tiếp động thủ hất móng vuốt của cậu, "Không bàn nữa."

"Mẹ nó! Chính cậu vừa mới nói, mấy trăm hơn một ngàn không thành vấn đề."

Khương Linh trừng mắt nhìn Sở Dục Tân, "Sở Dục Tân, cậu còn muốn mặt mũi nữa không? Hữu Nam là nói muốn trợ giúp Cố Khê, cậu còn hóng hớt cái gì!"

"Tớ còn không phải là muốn thử một chút sao."

"Thử cái đầu cậu ý."

Cố Khê nghe bọn họ cãi nhau đã thành thói quen, lúc giương mắt vừa lúc đối diện với mắt Hạ Hữu Nam, cô đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó khẽ cười với anh.

Đối diện với đôi mắt mỉm cười của cô, trái tim của Hạ Hữu Nam như lỡ một nhịp, khóe miệng gợi lên một vòng cung rất nhỏ.

Nụ cười của cô tựa như một làn gió nhẹ nhàng, có thể lan tới tận tâm can của anh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-1

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Cố Khê chép xong nội quy trường một lần, liền chép lại lần nữa cho Trương Vân Hải, chép trong hơn ba tiếng.

Có kinh nghiệm nên lúc này đây chép rất nhanh.

Hết tiết tự học buổi tối, Cố Khê cũng không đi, vui đầu chép bài. Bài tập hôm nay cô một chữ cũng không làm, cô muốn chép nhanh rồi mới làm bài tập.

"Cố Khê, tớ muốn mua đồ ăn."

Cố Khê đang vui đầu chép ngẩng đầu, Đường Tiểu Đình đứng ở bên cạnh cô, nhưng tầm mắt lại không dừng trên người cô.

Cố Khê đương nhiên biết cô ấy đang nhìn ai, "Đường Tiểu Đình, tớ không bán đồ ăn nữa."

Đường Tiểu Đình nhìn lên Hạ Hữu Nam đến thất thần, mơ hồ nghe thấy Cố Khê nói chuyện, cô lấy lại tinh thần, "A, tớ muốn bánh quy, bánh gấu vị sô cô la."

Cố Khê bắt đầu đi, người này căn bản không phải tới để mua đồ, chỉ là tìm cớ để đến đây thân cận với Hạ Hữu Nam, "Tớ nói tớ không bán đồ ăn vặt."

Đường Tiểu Đình lại lần nữa đang thất thần lại lấy lại được tinh thần, "Hà? Cũng không có sao, vậy bánh phô mai cũng được."

Hạ Hữu Nam đang đọc sách thật sự nhìn không được nữa, "Đường Tiểu Đình, chú ý nghe người khác nói chuyện được không?"

Đường Tiểu Đình nghe thấy Hạ Hữu Nam nói chuyện với cô ấy, di một bước nhỏ, đi đến bên cạnh Hạ Hữu Nam, "Ừm, ừm, được, cậu nói gì tớ đều nghe hết."

Hạ Hữu Nam lười giải thích với cô ấy, nói thẳng: "Cố Khê về sau không bán đồ ăn vặt, cậu đừng tới đây nữa."

Đường Tiểu Đình a một tiếng, "Vì sao?"

"Không vì cái gì."

Đường Tiểu Đình nhìn Cố Khê, hỏi: "Cố Khê, thật sao?"

Cố Khê trong lòng nghĩ, uy lực Hạ Hữu Nam quả nhiên lớn, cô vừa mới nói hai lần Đường Tiểu Đình cũng không đề trong lòng, Hạ Hữu Nam nói một lần, cô ấy liền hiểu luôn, "Ừm, là thật đấy, về sau tớ không bán đồ ăn vặt nữa."

"Ồ, vậy được rồi."

Cố Khê tiếp tục chép nội quy trường học, Đường Tiểu Đình tiếp tục nói chuyện với Hạ Hữu Nam, "Hữu Nam, không lâu nữa là đến Giáng Sinh rồi, tớ muốn dệt khăn quàng cho cậu, cậu thích màu nào?"

"Không cần."

"Tớ dệt rất đẹp, thật đó."

Hạ Hữu Nam lật sách, "Đừng lãng phí thời gian, tôi không muốn."

Mười giờ rưỡi Cố Khê mới chép xong nội quy trường học, còn nửa tiếng nữa kết thúc tiết tự học buổi tối.

Trở lại ký túc xá, cô dọn rương đồ ăn vặt ra, nhìn qua xem còn thừa cái gì. Hai tuần này cô kiếm lời được hơn hai trăm tệ, mà đồ vật dư lại bây giờ cũng hơn 200 tệ, tương đương nhau.

Đồ ăn vặt này cô nhất định không thể tự mình ăn hết.

Cố Khê ngồi xổm xuống cái rương bên cạnh, nói với người trong ký túc xá: "Các cậu ai muốn ăn đồ ăn vặt thì nói, ra đây lấy đi."

Đàm Mỹ Thanh nói: "Cố Khê, cậu không bán nữa sao?"

Cố Khê lắc đầu, "Không được."

Mọi người đều biết tình trạng kinh tế của Cố Khê không tốt, cũng không chủ động đi lấy đồ ăn vặt ăn. Cố Khê lấy ra một bao bánh quy gấu từ trong rương, đi đến trước giường Đường Tiểu Đình, đưa cho cô ấy, "Tiểu Đình, hôm nay không phải muốn ăn bánh quy sao, tớ có bánh quy gấu này, cậu ăn đi."

Đường Tiểu Đình cũng ngại ăn không trả tiền, cầm lấy túi bánh muốn trả tiền bo, "Tớ đưa cậu tiền."

"Không cần, miễn phí mà."

"Vậy tớ không ăn nữa."

Ngô Văn Hán ngồi xếp bằng ở trên giường, ôm một chú gấu bông nhỏ, "Cố Khê, hôm nay sao cậu lại bị Lôi chủ nhiệm phát hiện?"

Cố Khê cất đồ ăn vặt lại vào trong rương, "Tớ cũng không biết, thầy đột nhiên đến vị trí của tớ."

Đàm Mỹ Thanh nói: "VẬY chắc là có người mật báo."

Cố Khê cười qua loa, cũng không nói tiếp, rốt cuộc là ai mật báo cô cũng không hoàn toàn xác định được.

Ký túc xá nam sinh.

Sở Dục Tân vừa mới chơi mấy ván King of Wisdom với Đường Thành, ba ván thì cả ba đều thua, rất thảm thiết.

King of Wisdom là một ứng dụng trò chơi trí thức, hai người đối đầu với nhau, tổng cộng năm ván, ra đáp án chính xác nhanh nhất được điểm càng cao.

Đường Thành sau khi thắng khoe khoang, "Sở Dục Tân, mẫu câu cỡ tiểu học mà cậu cũng không làm được, mắt mặt không."

"Mẹ nó." Sở Dục Tân tức giận mà đấm vào ván giường, "Tớ có cố ý thua đâu?"

Đường Thành khiêu khích nói: "VẬY chơi lại ván nữa đi, vậy lần này cậu chơi nghiêm túc hơn, nếu thua mời tớ ăn cơm, thế nào?"

Sở Dục Tân cắn chặt răng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Đường Thành, nếu không như vậy đi, tớ gọi Hạ Hữu Nam chơi với cậu, nếu cậu thắng, tớ mời toàn ký túc xá ăn cơm. Nếu cậu thua thì mời tớ và Hạ Hữu Nam ăn, được không?"

Những người khác trong ký túc xá nghe thấy lập tức ồn ào, "Wowww! Tán thành! Tán thành!"

Đường Thành co rúm, "Sở Dục Tân, tôi nói là muốn đấu với cậu mà."

Sở Dục Tân cười hắc hắc, "Đường Thành, khí thế vừa rồi của cậu không phải rất hăng sao, đừng có lùi bước."

Sở Hào Hưng cũng ồn ào, "Đúng vậy, đừng lùi bước, đường đường là đấng nam nhi cơ mà."

Đường Thành á khẩu không trả lời được.

Sở Dục Tân vỗ vỗ giường Hạ Hữu Nam, "Hạ thiếu, chơi không, Thành ca mời ăn cơm."

Hạ Hữu Nam dựa ngói trên giường, vừa download trò King of Wisdom vừa nói: "Sửa lại quy tắc, nếu tôi thắng cậu mời toàn ký túc xá ăn đồ ăn vặt, nếu tôi thua, tôi mời."

Đường Thành có chút buồn bực, "Vì sao lại là đồ ăn vặt?"

Sở Dục Tân đã biết trong lòng Hạ Hữu Nam muốn làm gì, hát đệm nói: "Tớ cảm thấy đồ ăn vặt càng tốt, cơm gì đó, mỗi ngày đều ăn rồi."

Sở Hào Hưng nói: "Tớ thì không sao cả, đồ ăn vặt hay cơm đều được."

Đường Thành nói: "Được được được, đồ ăn vặt thì đồ ăn vặt."

Ứng dụng trên máy Hạ Hữu Nam vừa vắn cài đặt xong, đăng ký một tài khoản, Đường Thành thông qua WeChat gửi thư đối chiến, anh nhấn vào là có thể chơi.

Mỗi ván có năm câu hỏi, tổng điểm là 100, chủ đề các câu hỏi đề cập từ sinh vật địa lý lịch sử đến thể dục nghệ thuật.

Sau khi bắt đầu màn chơi, Hạ Hữu Nam chủ cần một giây đồng hồ xem xong câu hỏi, liền chọn ra đáp án chính xác, mỗi một câu được tặng thêm 20 điểm, cơ hồ không hề có chút sai sót nào.

Những người khác trong ký túc xá nhìn thấy đều cảm thán, "Mẹ nó chứ, quá thần kì, Hữu Nam, cậu đọc câu hỏi thế nào đấy, tớ còn chưa thấy câu hỏi mà cậu đã chọn xong rồi."

"Không hổ danh là đại thần, nháy mắt đã hạ gục."

Sở Dục Tân nhìn chằm chằm màn hình máy ngủ gật cười, trong lòng nghĩ những đồ ăn vặt kia của Cố Khê rốt cuộc cũng có biện pháp giải quyết.

Sau ba ván, không hề tri hoãn, Hạ Hữu Nam thắng ba ván liên tiếp, hơn nữa còn dành được số điểm cao nhất.

Về mặt Đường Thành thất bại, sống không còn gì luyến tiếc mà nằm ngả trên giường, đỉnh đầu nhìn trần nhà, "Mẹ nó, Hạ Hữu Nam, trong đầu cậu lắp máy tính đấy à."

Hạ Hữu Nam thoát trò chơi, "Việc mua đồ ăn vặt có thể giao cho Sở Dục Tân, cậu đưa tiền cho cậu ấy là được."

Sở Dục Tân đuổi tay với Đường Thành nằm giường đối diện, "Tới tới tới, đưa tiền cho tớ."

Đường Thành lấy tiền từ trong ví "Ký túc xá có sáu người, 50 tệ chắc cũng đủ."

Sở Dục Tân nói: "50 tệ không đủ đâu, ít nhất phải 100."

"Không được đâu, còn chi phí ăn uống của tớ trong tuần này nữa."

Sở Dục Tân nói: "Vậy được vậy được, 50 thì 50, đưa đây."

Đường Thành chống giường đuổi cánh tay, Sở Dục Tân cũng vươn tay, vừa vặn có thể nhận được 50 tệ.

Sở Dục Tân mới nhận được tiền xong, di động vang lên, là tin nhắn WeChat từ Hạ Hữu Nam, hai tin, một cái là chuyển khoản 200 tệ, còn thêm một câu: Đừng quá rêu rao.

Sở Dục Tân nháy mắt đã hiểu, trả lời: Biết rồi biết rồi, tớ làm việc cậu yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30-2

Hơn mười một giờ Sở Dục Tân nhắn tin WeChat nói Đường Thành thua trò King of Wisdom, muốn mời cả ký túc xá ăn đồ ăn vặt, Cố Khê bán tín bán nghi, trả lời: Thật vậy không?

Sở Dục Tân: Đương nhiên là thật rồi, cậu không biết lúc này Hạ thiếu thật trâu bò, thắng 3 ván liên tiếp, mỗi ván đều điểm cao nhất. Có thể đạt được điểm tối đa cậu biết là không dễ dàng phải không? Ngoại trừ trả lời đúng, còn năm giây đã trả lời xong."

Cố Khê: Đối với Hạ Hữu Nam mà nói, cái này không tính là khiêu chiến đi.

Sở Dục Tân: Đúng, tóm lại thắng dễ như trở bàn tay.

Sở Dục Tân: Cho nên, cậu nhanh chân đưa đồ ăn vặt còn thừa đến đây, ký túc xá chúng tớ đêm mai mở tiệc đồ ăn vặt đêm.

Cố Khê: Đây...

Cố Khê có phần kỳ quái: Hơn hai trăm tệ, Đường Thành thua nhiều vậy sao?

Sở Dục Tân: Đúng vậy, Đường Thành có rất nhiều tiền, ngày thường chỉ giả vờ mà thôi.

Cố Khê dờ khóc dờ cười.

Sở Dục Tân: Đồ ăn vặt tổng cộng bao nhiêu tiền, tớ chuyển WeChat cho cậu trước, chiều mai tan học đến ký túc xá cậu lấy, nếu có người hỏi, cậu cứ nói là tặng cho bọn tớ ăn.

Cố Khê: Những đồ ăn vặt đó tốn tiền các cậu quá.

Sở Dục Tân: Đừng, nên nhiều thì nhiều nên ít thì ít, dù sao Đường Thành mới là người bao.

Cố Khê còn muốn nói cái gì, Sở Dục Tân đã chuyển qua 250 tệ.

Sở Dục Tân: Vậy cứ như vậy đi, chiều mai tớ đến chỗ cậu nhận hàng, chúng ta hãy cố che giấu nhé.

Cố Khê: Ừm

Ngày hôm sau, Sở Dục Tân cầm theo một túi đồ ăn lớn về ký túc xá, mọi người vừa ăn vừa nghi ngờ, "50 tệ mà có thể mua nhiều như vậy, cậu làm như thế nào vậy?"

Sở Dục Tân mở một túi bánh quy, liếc mắt nhìn Hạ Hữu Nam, "Hôm qua tớ cũng thua, nên bỏ thêm 1 ít tiền nữa."

Mọi người không hoài nghi nữa, tiếp tục ăn.

Cố Khê tính toán qua loa, còn có một tháng thi cuối kỳ, trên người cô còn hơn 400 tệ, miễn cưỡng có thể chống đỡ được đến thi cuối kỳ. Sau khi thi có một tháng nghỉ đông, cô có thể đi làm công kiếm tiền ăn ở và học kỳ sau.

Nhưng hơn bốn trăm tệ này chỉ đủ được đến thi cuối kỳ, trong lúc cô nghỉ đông nếu cũng muốn tiêu tiền thì không đủ. Cô nghĩ một lát rồi nhắn tin WeChat cho giám đốc bột giặt lần trước, hỏi anh ta gần đây có yêu cầu nhận làm việc bán thời gian đầy mạnh tiêu thụ không.

Giám đốc trả lời nói tốt Nguyên Đán có hoạt động đầy mạnh tiêu thụ, nhưng trao quyền cho siêu thị làm, không cần thuê thêm người.

Trong lúc học, Cố Khê chống cằm xoay bút trên tay, nghĩ xem kiếm tiền như thế nào.

"Cố Khê."

Nghe được có người gọi, Cố Khê đột nhiên ngẩng đầu, giáo viên vật lý trên bục giảng nhìn cô, cô lập tức ngồi thẳng lưng.

"Đi học không cần phát ngốc, chú ý nghe giảng."

Cố Khê lên tiếng, "Vâng ạ."

Giáo viên vật lý tiếp tục giảng bài, Cố Khê nhìn bài thi, không biết giảng đến chỗ nào, nhìn Khương Linh bên cạnh, Khương Linh dùng bút chỉ câu hỏi trên bài thi của mình.

Hóa ra đã giảng đến đề mặt sau, Cố Khê lật giấy thu, nghiêm túc nghe giảng.

Thứ bảy, Cố Khê ra cửa kiếm việc làm, mới phát hiện cửa hàng phố lớn ngõ nhỏ đều bày cây thông và ông già Noel, các bài hát phát trên đường cũng về lễ Giáng Sinh.

Gần kỳ thi cuối kỳ, đa số tâm tư mọi người đều đặt lên việc ôn tập, rất ít người chú ý tới ngày hội này.

Cố Khê ở khu phố thương mại dạo một vòng, hỏi mấy cửa hàng, đều không cần người làm, có ít nơi cần thì lại yêu cầu làm vào buổi tối, cô ở trường học không có biện pháp làm được.

Nhìn thời gian đã ba giờ chiều, cô còn chưa ăn cơm. Cô đi vào một hàng ăn nhẹ, gọi một chén hoành thánh, tính toán sau khi ăn lại đi quanh tìm kiếm.

Bất tri bất giác đi đến hiệu sách, cô nhớ rõ mấy tháng trước cô cũng tới đây tìm việc, tại đây gặp Hạ Hữu Nam, lúc ấy tình huống khẩn cấp, cô không nghĩ nhiều liền ôm anh, coi anh là tường để trốn tránh.

Hiện tại nhớ lại cảm thấy có điểm quá phận, Hạ Hữu Nam lúc ấy nhất định khó chịu với hành vi của cô.

Cô cất bước vào hiệu sách, cũng không muốn mua sách, cũng chỉ tiền vào một chút mà thôi, đi vào khu tạp chí, cô cầm lấy một quyển tạp chí thiếu nữ lật xem.

Tùy ý lật thấy một truyện ngắn, cảm thấy đề mục rất hấp dẫn liền xem qua, bất tri bất giác đã xem xong. Tuy rằng là một câu chuyện Mary Sue điển hình phi thực tế, nhưng lại lay động đến tâm cô.

Cô lật đến trang trái, nhìn giá bán, năm tệ, rồi rầm không biết nên mua hay không.

Cô lại lật, lật đến trang sau, thấy được yêu cầu gọi ý bản thảo, cô đột nhiên nghĩ ra cái gì, nghiêm túc nhìn yêu cầu, truyện ngắn 8000-10000 chữ, tình tiết động lòng người, hành văn gay cấn hoặc nhẹ nhàng, cổ đại hay hiện đại đều có thể...Tiền nhuận bút 1000 chữ là 100-120...

Cô càng xem càng kích động, trọng lòng nghĩ vì sao không thử gửi bài?

Trước kia cô học cao trung cũng thích viết tiểu thuyết ngắn, ngắn ngàn chữ hay mấy vạn chữ đều viết qua, lên đại học cũng viết không ít, còn tham gia cuộc thi viết truyện ngắn toàn thành phố, được giải nhì.

Nếu thích làm chuyện này, nếu có thể thử gửi bài, thu hoạch tiền nhuận bút trợ cấp phí sinh hoạt, có sao lại không làm.

Nghĩ đến đây, cô không chút do dự mua tạp chí, đi xe buýt về trường học, cầm vở đến phòng truyền thông, viết lại truyện cô đã từng viết, sửa lại vài câu chữ.

Đột nhiên nghĩ ra ý tưởng, cô viết hăng say, từ bốn giờ rưỡi chiều đến chín giờ tối, tiểu thuyết 9000 chữ đã viết xong.

Cô lại dùng Word trên di động bắt tay đánh chữ, vừa đánh vừa sửa chữa.

Buổi sáng hôm sau, sau khi cô tỉnh lại cũng không rời giường, ở trong ổ chăn tiếp tục cầm di động, nhìn bản nháp trên vở ghi lại sửa chữa.

Rốt cuộc đến giữa trưa đã xong.

Trong lúc ăn cơm trưa, cô lại nghiêm túc sửa chữa lại một lần, kiểm tra lỗi chính tả.

Sau khi chuẩn bị xong bữa sáng, cô mở mặt sau tạp chí phần yêu cầu bản thảo, mặt trên có ba hòm thư để gửi bài, cô chọn một biên tập tên "Xuân Hiếu" gửi bài, gửi tiểu thuyết mình viết qua.

Lần đầu tiên gửi bài, tương đối qua loa, hơn nữa cũng không tốn bao nhiêu thời gian, chỉ là thăm dò tình huống trước.

Tiếp theo cô lại lên mạng tìm mấy yêu cầu bản thảo của mấy tạp chí khác, cũng nghiêm túc đọc yêu cầu, kế hoạch tiếp theo lại viết thêm truyện ngắn.

Thời gian học tập một ngày ở trường rất chặt chẽ, muốn viết tiểu thuyết chỉ có thể tiết kiệm thời gian.

Cô viết tay bản nháp trên vở trước, thấy ớn đánh di động ra.

"Cố Khê, cậu sáng tác văn sao? Giáo viên Ngữ Văn đâu có giao bài." Tiết thứ nhất tiết tự học buổi tối, Khương Linh nhìn thấy Cố Khê viết cái gì trên vở, vì thế thò qua hỏi 1 câu.

Cố Khê nhìn cô, "Không phải viết văn."

"Đó là cái gì? Nhật ký?"

Cố Khê cầm lấy vở cho cô xem, nhỏ giọng nói: "Tiểu thuyết."

Khương Linh mở to mắt kinh ngạc, "Trời đất, viết tiểu thuyết ư, cậu thật lợi hại."

Cố Khê làm cử chỉ yên lặng, bảo cô ấy đừng lộ ra, Khương Linh nhìn xung quanh, thấp giọng nói: "Cậu nghĩ gì mà đi viết tiểu thuyết vậy?"

Cố Khê nhấp môi cười, "Tớ muốn nói là vì tiền, cậu sẽ khinh bỉ tớ sao?"

Khương Linh cũng cười, "Đương nhiên sẽ không." Ngay sau đó cô lại hỏi: "Cậu muốn ra sách sao?"

"Ra sách cũng quá xa xôi, tớ viết truyện ngắn cho một tạp chí trước."

"Tạp chí nào?"

"Tạp chí thiếu nữ."

Nói đến tạp chí thiếu nữ, Khương Linh lập tức hưng phấn, "Tiểu học và sơ trung tớ đều siêu thích mua tạp chí thiếu nữ, còn rất thích mấy tác giả, có Nguyệt Hạ Hi, còn có Đào Hoa Nhất Tiểu, tớ rất thích tiểu thuyết của các chị ấy, nhưng sau khi lên cao trung học hành quá bận rộn nên không đọc nữa."

Cố Khê lấy một quyển tạp chí bìa màu sắc rực rỡ từ ngăn kéo, mặt trên ghi mấy chữ to "Tình yêu sắc tím", "Tớ mua một quyển, cậu muốn đọc không?"

"Tình yêu sắc tím à, trước kia tớ cũng thích mua, trong nhà còn rất nhiều quyển." Khương Linh lấy lại lật lật, "Cậu muốn gửi cho quyển này sao?"

"Ừm."

Khương Linh nói: "Tớ rất quen thuộc với tạp chí thiếu nữ, nếu cậu viết xong có thể cho tớ xem trước."

"Được thôi." Cố Khê nói.

Khương Linh cầm lấy cánh tay Cố Khê, "Vây chờ cậu nổi tiếng ngàn vạn đừng quên tớ."

Cố Khê buồn cười nói: "Cậu suy nghĩ nhiều quá, gửi bài không dễ dàng như vậy đâu, bao nhiêu người chuyên nghiệp cạnh tranh cùng nhau, tân binh rất khó ngoi đầu."

"Trước mặt kệ, tóm lại, nếu cậu có nổi tiếng cũng không thể không nhận tớ."

"Yên tâm, sẽ không đâu."

Sở Dục Tân nhìn hai bọn họ lăm lăm nói lâu như vậy, thò qua hóng hớt, "Các cậu đang nói gì mà hăng say thế."

Khương Linh tát đỉnh đầu Sở Dục Tân, đẩy đầu cậu ra, "Nữ sinh nói chuyện, cậu đừng có nghe lén biết không!"

Về mặt Sở Dục Tân ừ ừ khua, "Tớ không nghe lén mà."

Khương Linh cầm lấy tạp chí thiếu nữ tiếp tục đọc, Sở Dục Tân lại lần nữa duỗi đầu lại đây, "Khương Linh, đều đã lớn rồi còn xem tạp chí kiểu này?"

Khương Linh tức giận trừng cậu, "Sở Dục Tân, hôm nay cậu thật sự thiếu đòn."

Sở Dục Tân nhìn thấy sắc mặt cô không tốt, vội cười làm lành, "Cậu tiếp tục xem, cậu tiếp tục xem, tớ không nói nữa."

Cố Khê cầm bút tiếp tục viết, viết trong chốc lát, dừng một chút, ngẫm lại xem viết như thế nào rồi lại tiếp tục.

Hạ Hữu Nam lưng dựa bên cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách lật đọc, tầm mắt dừng trên sách ngẫu nhiên nhìn về phía Cố Khê một cái, sùnn mặt nghiêm túc của cô, rất có mị lực.

Anh vừa rồi đều nghe thấy được lời thì thầm của Cố Khê và Khương Linh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐☐

ゝ("▽")/ We're back!!!

Như thông báo đã đăng trước, nhà Kẹo Bơ sẽ dừng truyện đến hết tháng 6 và khi trở lại sẽ có bạo chương, có ai đã chuẩn bị đủ dép để hóng chưaaaaa

Chắc là vì những lời chúc trước đó nên bọn mình đã thi khá tốt nè, vì lúc trước ôn thi k rep comment được nên giờ nhà mình gửi lời cảm ơn đến tất cả những lời chúc trước đó nha. Không biết các bạn thi thế nào rồi, có thể chia sẻ ở đây nè!

Chỉ là một chút xàm xí ngắn trước khi đọc truyện nên chuyên mục này xin dừng tại đây ♡3♡

(͡° ͜ʖ ͡°)(͡° ͜ʖ ͡°)(͡° ͜ʖ ͡°) ͡° ͜ʖ ͡°)

Chương 31

Đêm giáng sinh đúng vào ngày chủ nhật.

Khi Cố Khê trở lại lớp tự học buổi tối, liếc qua mặt bàn của Hạ Hữu Nam, cô thấy phía trên có hơn chục quả táo được để trong những hộp tinh xảo, có đủ loại kiểu dáng, khẳng định không phải chỉ một người đưa.

Nhiều quả táo như vậy, nếu mỗi ngày ăn một quả thì có thể ăn cả nửa tháng.

Cô vừa ngồi xuống không lâu, Hạ Hữu Nam vai đeo cặp từ cửa trước phòng học tiến vào, đi qua vị trí của Cố Khê.

Cố Khê nhìn anh đi tới, khẽ cười xem như chào hỏi.

Hạ Hữu Nam nhìn cô một cái, ngay sau đó lại dời tầm mắt.

Nhìn sùnn mặt lạnh lùng của anh, Cố Khê nhấp môi, nghĩ thầm Hạ Hữu Nam quả thật là nam chính cao lãnh.

Cô lặng lẽ quay đầu lại, muốn xem biểu cảm của anh sau khi thấy những quả táo đó.

Hạ Hữu Nam nhìn táo trên bàn, cực kì bình tĩnh, giống như đã là thói quen.

Cố Khê nghĩ, anh sẽ làm thế nào đây? Nhiều táo như vậy, anh nhất định sẽ không ăn, sẽ ném xuống? Hay là cất đi?

Giây tiếp theo, Hạ Hữu Nam đem đồng táo được chất như ngọn núi ở trên bàn tới bên cửa sổ, xếp thành một hàng, những quả táo đều được đóng gói rất đẹp, sau khi xếp trên cửa sổ liền trở thành đồ trang trí, tăng thêm vài phần không khí của đêm Giáng sinh.

Cố Khê thấy hành động của anh, trộm cười.

Sở Dục Tân chống cằm nhìn những quả táo kia, trong lòng hâm mộ cùng ghen ghét: "Tại sao không ai đưa táo cho tớ, tớ không phiền đâu"

Khương Linh vừa vào lớp học, miệng thở hỏn hển, mũi bị lạnh nên đỏ bừng lên, trên tay còn cầm hành lý, xem ra là chưa về kí túc xá đã đến lớp.

Cô ấy ngồi xuống thở dốc "Hô hô, cuối cùng cũng kịp"

Cố Khê hỏi "Tại sao hôm nay đến muộn thế?"

"Đi mua táo, kết quả bị lỡ xe" Xe buýt ở gần nhà cô ấy 20 phút mới có một chuyến, bị lỡ mất chuyến thường đi, lại vừa lúc bắt kịp xe trong giờ cao điểm, cho nên mới suýt chút nữa đến trễ.

Khương Linh ngồi xuống nghỉ ngơi, một lát sau cô ấy lấy ra vài quả táo từ chiếc túi trên tay, quả đầu tiên đưa Cổ Khê "Nào, Cổ Khê, đêm Giáng sinh vui vẻ"

Cổ Khê vui sướng nhìn quả táo "Cảm ơn" Nhưng cô không nghĩ đến việc được tặng, nên cũng không mua, có chút áy náy "Tớ chưa mua táo, sớm biết thế này tớ cũng chuẩn bị mấy quả"

"Không sao, chỉ là quà của đêm Giáng Sinh, không cần đáp lễ" Khương Linh lại lấy ra một quả táo đưa cho Sở Dục Tân "Này, cho cậu"

Sở Dục Tân đỏ mặt, cảm lấy "Cảm ơn"

Trong túi Khương Linh còn hai quả, một là cho Hạ Hữu Nam, cô ấy nghĩ Hạ Hữu Nam nhất định có rất nhiều táo, hơn nữa khinh thường táo của mình, nhưng bọn họ bốn người ngày thường hay ở chung, cô ấy đã chuẩn bị cho Cổ

Khê và Sở Dục Tân, không cho anh thì không tốt lắm, nên liền đưa ra "Hữu Nam, cái này cho cậu"

Hạ Hữu Nam ngẩng đầu, bút trên tay chỉ cửa sổ "Không để được nữa"

Khương Linh nhìn một loạt đồ trên cửa sổ, cười cười "Cứ cầm đi"

Sở Dục Tân vội vàng nói "Cậu ấy không cần thì cho tớ, tớ muốn"

Khương Linh tức giận nói "Vừa rồi không phải đã cho cậu sao?"

"Tớ có thể ăn cả hai, sức ăn của tớ lớn"

Khương Linh nhìn cậu một cái, đưa quả táo ra, Sở Dục Tân giống như cô dâu nhỏ vui vẻ ôm hai quả táo.

Hạ Hữu Nam nhìn thoáng qua Sở Dục tân ở bên cạnh, lại nhìn Cổ Khê ngồi phía trước, anh mở khóa ba lô, bên trong có hai hộp đựng táo, là của Mạch Ngọc Linh đưa trước khi anh ra ngoài, còn cố ý dặn dò, một cái là cho anh, một cái đưa Cổ Khê.

Anh do dự một chút, hiện tại đưa cho cô?

Nghĩ đến việc đưa quả táo này cho cô, tâm tình liền không thể giải thích được mà mất bình tĩnh.

Đại khái là bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt, mà quả táo kia cũng đặc biệt.

Anh do dự nửa ngày, vẫn kéo khóa lên.

Tiết đầu tiên của giờ tự học buổi tối, Đường Tiểu Đình đưa một quả táo được đóng gói tỉ mỉ lại đây "Hữu Nam, đêm Giáng Sinh vui vẻ"

Hạ Hữu Nam nâng mắt, nhìn quả táo, hất đầu ý chỉ cửa sổ "Không để được nữa"

Đường Tiểu Đình nhìn đồng táo trên cửa sổ, cắn môi "Tớ có thể để trong ngăn bàn của cậu không?"

"Không thể"

"Vậy để ở đây đi" Đường Tiểu Đình đặt quả táo trên mặt bàn, sau đó liền quay người đi, giống như chạy trốn sau khi làm việc xấu vậy.

Hạ Hữu Nam nhìn quả táo trên mặt bàn, không để tâm mà tiếp tục đọc sách.

Sau khi tan học, lớp náo nhiệt hơn ngày thường, có người ăn táo, cũng có người tụ tập lại nói chuyện đùa nhau.

Khương Linh và Cổ Khê ngồi trước mỗi người một quả táo, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, Sở Dục Tân nhìn hai quả táo trên mặt bàn, cái nào đẹp hơn thì để lại, ăn cái xấu hơn trước; nhưng so sánh cả nửa ngày cũng không nhìn ra.

Trương Văn Hải đi tới bên cạnh bàn Cổ Khê, phía sau giấu quả táo, từ góc nhìn của Hạ Hữu Nam có thể thấy hết.

Anh đột nhiên không có tâm tình đọc sách, không khống chế được mà để ý động thái bàn trước.

Trương Văn Hải đưa quả táo giấu ở phía sau ra cho Cổ Khê "Cho cậu, đêm Giáng sinh vui vẻ"

Có người sẵn sàng tặng cô vào ngày này, Cổ Khê cảm động, cũng rất vui "Cảm ơn" Ngay sau đó cô lại có chút áy náy "Ngại ghê, tớ không chuẩn bị gì tặng cậu"

Trương Văn Hải gãi đầu "Không sao, không cần tặng đâu"

Chờ khi Trương Văn Hải đi rồi, Khương Linh cười xấu xa "Có gian tình có gian tình, Trương Văn Hải đối với cậu thật đặc biệt nha"

Cố Khê để quả táo vào ngăn bàn "Cậu không phải cũng vừa đưa táo cho tớ sao?"

"Tớ cho cậu táo là tình bạn, nam sinh đưa nữ sinh, hoặc nữ sinh đưa nam sinh, là ý nghĩa khác"

Cố Khê đề thấp thanh âm "Vậy cậu vừa rồi cũng cho Sở Dục Tân còn gì"

Bị nói lại, mặt Khương Linh đỏ hồng, có chút khẩn trương "Tớ, tớ không phải là muốn đối xử công bằng sao, tớ chuẩn bị cho cả bốn người"

Cố Khê chỉ cười không nói.

Khương Linh cắn một miếng táo, mặt vẫn hồng như trước.

Sở Dục Tân lúc đó còn cổ tinh đồ thêm dầu, tay nâng một quả táo tới hỏi "Khương Linh, cậu thấy cái nào đẹp hơn"

Khương Linh đỏ mặt liếc nhìn cậu ta "Sở Dục Tân, cậu nhầm chán quá đi"

"Không, tớ muốn giữ một quả, ăn quả xấu trước"

Cố Khê nghe thấy, liền cười phá lên.

Hạ Hữu Nam lại lần nữa mở khóa balo, duỗi tay, đựng phải hộp đựng táo, anh lấy ra, mới nhìn một nửa, trên hộp có ghi bốn chữ LOVE, có chút bất đắc dĩ, vì sao Mạch Ngọc Linh lại chọn hộp này?

Khi Cố Khê quay đầu lại, Hạ Hữu Nam đã kéo khóa cặp lên, ho nhẹ một tiếng như che giấu điều gì đó.

"Hữu Nam, những quả táo đó cậu định xử lý thế nào?" Cố Khê chỉ về phía cửa sổ.

Hạ Hữu Nam nói "Ngày mai người trực nhật sẽ xử lý"

Cố Khê nhìn một loạt các quả táo, vứt đi cũng không tốt, mà không vứt cũng không được "Kỳ thật, cậu cũng rất khó xử đi"

"Đã quen rồi" Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói.

Cố Khê cười cười, nếu là người khác nói những lời này cô nhất định cảm thấy người đó tự luyến, nhưng lời từ miệng Hạ Hữu Nam nói lại biến thành bất đắc dĩ.

Cố Khê liếc nhìn quả táo trên mặt bàn anh, trên hộp đựng táo còn có một tấm thiệp nhỏ, trên viết Đường Tiểu Đình, chỉ có một quả táo này đặc biệt anh không xử lý mà đặt trên bàn của mình.

Khương Linh ăn xong táo, vỗ vỗ Cố Khê, nhỏ giọng nói "Tiểu thuyết của cậu thế nào rồi?"

"Cuối tuần tớ đã viết và chỉnh sửa xong rồi, tớ định tối nay kiểm tra lại lần nữa rồi gửi đi"

Khương Linh cười vui vẻ "Cho tớ xem đi"

Cố Khê lấy bản nháp từ trong ngăn bàn ra "Đây là bản nháp ban đầu của tớ"

"Ừ" Khương Linh cầm lấy mở ra "Tớ nhìn thử rồi nhận xét cho cậu"

"Được"

So với bài viết đầu tiên, bài này cô dồn nhiều công sức hơn, cũng dùng từ cẩn thận hơn, bài viết gần 1000 từ ước chừng đã viết xong.

Hết tiết tự học buổi tối, Khương Linh kéo tay Cố Khê, nói về tiểu thuyết của cô "Cố Khê, cậu viết hay lắm, tớ rất thích nam chính, thật có mị lực, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết, bài này của cậu nhất định có thể đăng"

Cố Khê nghe xong liền vui vẻ "Nghe cậu nói như vậy thì tớ liền có niềm tin rồi"

"Cậu cứ tin tớ, tớ bảo không tồi chính là không tồi"

"Ừ" Cố Khê nói "Nếu thật sự được duyệt, khi có tiền nhuận bút tớ sẽ mời cậu một bữa ăn lớn"

"Nhớ lời nhé"

Hạ Hữu Nam và Sở Dục Tân đi ở phía sau, nghe thấy chủ đề thú vị này, Dục Tân tiến lên sóng vai với Khương Linh "Khương Linh, vừa rồi cậu mới nói

là Cô Khê viết tiểu thuyết sao?"

Khương Linh tức giận trừng cậu "Sở Dục Tân, cậu lại nghe lén!"

"Tớ không nghe lén, cậu nói lớn tiếng như vậy có ai không nghe được đâu"

"Cậu... Chưa thấy người con trai nào thích hóng chuyện như cậu"

"Tớ không phải là quan tâm bạn học sao..."

Cô Khê thấy hai người lại bắt đầu đấu võ mồm, liền đi chậm lại, để hai bọn họ sóng vai đi trước, khi cô lui ra phía sau mới phát hiện Hạ Hữu Nam, tình thế biến thành cô sóng vai cùng anh.

Cô Khê mím môi, kéo ra khoảng cách với anh, hai người cùng nhau xuống tầng, ở giữa còn có thể có thêm một người nữa.

Hạ Hữu Nam để tay trong túi quần, hơi nghiêng đầu nhìn cô "Tôi có cái này cho cậu"

Cô Khê cảm thấy ngoài ý muốn "Hả? Cái gì vậy?"

Hạ Hữu Nam cầm ba lô, kéo khóa ra, duỗi tay sờ thấy hộp đựng táo, hơi do dự, một tay gỡ dây buộc ra, lấy quả táo từ trong hộp ra ngoài.

Khi Cô Khê nhìn liền thấy ngón tay thon dài của anh cầm một quả táo đỏ, làn da trắng nõn đối lập với quả táo, anh nói "Mẹ bảo tôi mang cho cậu"

Trong lòng Cô Khê ảm áp "Cảm ơn" Cô gờ tay nhận quả táo, đầu ngón tay chạm vào bàn tay anh, tay anh thì ấm mà tay cô lại lạnh.

Trong nháy mắt chạm nhau kia, cả hai người đều hơi rung động, như thể bị điện giật vậy.

Cô Khê cầm quả táo về còn Hạ Hữu Nam thì kéo khóa cặp lên.

"Cô Khê, cậu xuống tầng không?"

Cô Khê nghe được thanh âm của Khương Linh, lúc này mới nhận ra bọn họ cách cả một tầng, cô nhìn thoáng qua Hạ Hữu Nam, bước nhanh hơn "Tớ đến đây"

Đi xuống tầng, Khương Linh và Sở Dục Tân đều đang chờ.

Khương Linh lại gần nắm tay Cô Khê, thấy quả táo "Quả táo này ai cho cậu vậy"

Cô Khê do dự một chút, chỉ nói "Một dì cho tớ"

"Cậu thật tốt, tớ còn không nhận được quả nào"

"Lần sau tớ cho cậu"

"Đừng, tớ nói đùa thôi"

Hạ Hữu Nam nhìn hai người đang dần đi xa, tay Sở Dục Tân chạm vào hai quả táo ở trong túi, cậu ta nhìn Hạ Hữu Nam "Quả táo kia của Cô Khê là cậu đưa?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói "Mẹ tôi"

Sở Dục Tân cười ra tiếng "Còn muốn gạt tớ, loại người như cậu nếu không muốn đưa, đến ông trời cũng không miễn cưỡng được"

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn cậu ta, không nói chuyện.

Buổi tối sau khi tắt đèn, kí túc xá rất yên tĩnh.

Cô Khê đắp chăn lên rồi mở di động.

Gần đến kì thi, giáo viên của trường quản rất nghiêm việc sử dụng di động, cô chỉ có thể chờ đến lúc buổi tối tắt đèn mới có thể xem di động.

Sau khi khởi động máy, một thông báo email hiện ra, Cô Khê nhấn mở, nhìn nội dung: Chúc mừng bài viết đã qua đánh giá, còn một tuần nữa để xem xét, vui lòng kiên nhẫn chờ đợi – biên tập Xuân Hiểu.

Thấy được email này, Cô Khê kích động ngồi dậy, muốn chia sẻ niềm vui với Khương Linh, những nghĩ đến hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, nhiều người đã ngủ rồi, cô nhịn không lên tiếng.

Khương Linh ngủ ở trên cô, phía khe hở tường có một chút ánh sáng, cô cho rằng cô ấy cũng chơi di động, liền nằm xuống, chụp lại màn hình chia sẻ cho Khương Linh.

Rất nhanh đã có phản hồi, chỉ có hai chữ đơn giản: Chúc mừng.

Cố Khê thấy ảnh đại diện, toàn thân cứng đờ, tại sao lại là Hạ Hữu Nam trả lời?

Cô nhìn kĩ lại, trong lòng kêu aaaaaaaa, vừa rồi quá kích động nên không cẩn thận chia sẻ cho Hạ Hữu Nam.

Tay Cố Khê nắm di động, ngón cái gõ bàn phím: Ngại quá, tớ gửi nhầm.

Nhưng nghĩ lại, thế cũng không tốt, vì thế xóa rồi đánh lại: Cảm ơn, làm phiền rồi.

Hạ Hữu Nam: Gần đây gửi cho các tạp chí sao?

Cố Khê: Ừ, viết hai truyện để thử.

Hạ Hữu Nam: Cố lên.

Hạ Hữu Nam thế nhưng bảo cô cố lên, Cố Khê có phần không tưởng tượng được bộ dáng của anh khi chính miệng nói cố lên, đoán chừng cũng là lạnh lùng, nhàn nhạt, biểu tình giống như toàn thế giới đều không có quan hệ gì với anh.

Cố Khê: Cảm ơn.

Nói chuyện phiếm với Hạ Hữu Nam xong, Cố Khê lại chia sẻ cho Khương Linh, Khương Linh lập tức trả lời: Oa a, chúc mừng chúc mừng, tớ có bữa tiệc lớn đột nhiên rơi xuống.

Cố Khê: Đây là vòng đầu, còn có vòng hai và vòng ba nữa.

Khương Linh: Thế cũng rất tuyệt rồi, tớ bảo rồi cậu viết hay lắm.

Cố Khê: Đa tạ khích lệ [đáng yêu].

Khương Linh: Đúng rồi, tên gia hỏa Sở Dục Tân kia siêu cấp tò mò với chuyện viết tiểu thuyết của cậu, cậu muốn nói cho cậu ấy không.

Cố Khê: Cứ để cậu ấy biết đi, vừa rồi tớ vừa làm lộ chính mình, không cẩn thận chia sẻ ảnh định gửi cậu cho Hạ Hữu Nam.

Khương Linh: Ha ha ha ha ha....

Cố Khê có thể cảm nhận được Khương Linh cười lớn thế nào, bởi vì chiếc giường phía trên đang rung lên.

Cố Khê: Bạn học, đừng cười, giường muốn sập rồi.

Khương Linh: Quá buồn cười, cậu ấy phản ứng thế nào.

Cố Khê: Cậu ấy nói chúc mừng.

Khương Linh: Cho nên cậu ấy cũng biết cậu viết tiểu thuyết?

Cố Khê: Ừ 囧

Khương Linh: Cho nên, hai người bọn họ thật ra đều đã biết, nếu không cũng đừng muốn giấu giếm.

Cố Khê: Kỳ thật tớ cũng không cố ý giấu bọn họ, biết thì biết đi, nhưng những người khác thì không.

Khương Linh: Yên tâm, miệng tớ kín lắm.

Cố Khê: Ừ, nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon.

Khương Linh: Ngủ ngon.

Trước khi nghỉ Nguyên Đán, Cố Khê lại nhận được email, bài viết đã qua lượt đánh giá lần hai, nhưng cần sửa lại, sau khi sửa mới có thể gửi đến lần đánh giá cuối mà tỉ lệ bị rút ở lần cuối là 50%.

Cố Khê dự định dùng ba ngày nghỉ Nguyên Đán để sửa bản thảo, mau chóng gửi đi, tiếp theo chuẩn bị cho kì thi.

Ba ngày nghỉ Nguyên Đán không thể nội trú, lớp 11 cũng vậy.

Cố Khê vốn định ở nhà trọ 50 đồng một đêm lần trước, ở lại hai đêm, buổi chiều mừng 2 sẽ về trường học. Nhưng Quan Trân Lệ gọi điện thoại nói Nguyên Đán muốn đưa cô về nhà bà ngoại, cô liền đồng ý.

Còn chưa gặp mặt bà, Cố Khê vẫn rất vui, dù sao cũng là người thân của cô ở thế giới này.

Nhưng đối với nhà bà ngoại, dường như cô đã kì vọng quá cao.

Năm nay bà ngoại đã 60 tuổi rồi, vì bệnh nặng nên thân thể không còn như trước, cuộc sống sinh hoạt hàng ngày cũng cần người chăm sóc.

Ngày Nguyên Đán một nhà đoàn tụ, hai người chú lại vì chuyện chăm sóc bà mà náo loạn, thậm chí thiếu chút nữa còn đánh nhau.

Bà ngoại có 3 người con, Quan Trân Lệ là con hai, anh cả và em trai hầu như năm nào cũng cãi nhau vì chuyện chăm sóc bà, quan hệ hai người vẫn luôn bất hòa.

Đêm Nguyên Đán, Cố Khê ngồi đợi ở phòng Quan Trân Lệ, cô lấy di động ra định sửa bản thảo theo ý của biên tập thì phòng khách truyền tới tiếng cãi nhau.

"Anh trai, em thật sự không có chỗ ở, phòng này là cha mẹ bọn họ mua, nếu mẹ ở đây, em sẽ đưa một vạn tiền thức ăn một năm, anh bảo chị dâu chăm sóc giúp, chắc không có vấn đề gì chứ"

"Lúc trước đã nói rồi, tao chăm sóc một năm, mày chăm một năm, năm nay đến phiên mà mày còn chơi xấu. Mày cho rằng hiện tại một vạn có thể mua được thứ gì, lần trước tao mang bà đến bệnh viện chữa đã mất mấy ngàn rồi"

"Tiền thuốc men em sẽ đưa riêng, không được sao?"

"Ai nói với mày tiền là vấn đề, năm nay chị dâu cũng định đi làm, làm sao có thời gian chăm bà ấy, mày chỉ nghĩ đến bản thân, cũng không để ý tới nhà bọn tao"

"Không phải là vì em thấy mẹ đã sống ở đây hơn hai mươi năm, anh chị vừa lúc ở đây, nói sao thì quan trọng vẫn là mẹ ở đây thoải mái."

"Hừ, nói dối cái gì, trước kia mày mua nhà mới đều là bố mẹ đứng ra giúp, hiện tại bảo mày chiều cổ mẹ lại không cho ở nhà mày, mày còn có lương tâm hay không!"

....

Cố Khê nghe thấy bên ngoài cãi nhau đến đau đầu. Bọn họ ồn ào lớn tiếng như vậy, bà ngoại ở bên cạnh hẳn là cũng nghe thấy, nghe được những lời này bà sẽ nghĩ thế nào, nhất định là rất buồn.

Cố Khê ngồi trên giường ôm chân, đột nhiên cũng bắt đầu thấy buồn.

Quan Trân Lệ tiến vào, Cố Khê nhìn cô ấy "Mẹ, con thấy bác và chú ầm ĩ như vậy, đối với bà cũng không tốt lắm, còn không bằng tốn ít tiền đưa bà đến viện dưỡng lão"

Quan Trân Lệ ngồi xuống mép giường "Chuyện của bề trên, trẻ con đừng động vào"

"Nhưng mà con cảm thấy bọn họ căn bản không muốn chăm sóc bà, luôn ồn ào như vậy, bà ngoại nhất định cũng rất buồn"

Quan Trân Lệ than nhẹ "Lại nói, cả hai đều là con của bà ngoại, bọn họ cãi nhau nhưng cũng sẽ không ngược đãi bà"

Cố Khê mím môi trầm mặc.

Cô cũng không có biện pháp nào, bởi vì cô còn chưa thể tự bảo vệ chính mình

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Vào ngày thứ ba của kì nghỉ, vấn đề chăm sóc người già rốt cuộc đã được sắp xếp ổn thỏa. Gia đình bác tiếp tục chăm sóc bà ngoại, nhưng một năm chú phải chi ra ba vạn phí nuôi dưỡng, phí dùng để thuê bảo mẫu đến chăm nom.

Sau bữa cơm trưa ngày thứ ba, Cố Khê và Quan Trân Lệ rời khỏi thành phố K rồi đến trạm xe thành phố Q, Quan Trân Lệ về Chu gia, Cố Khê về trường học.

Ba ngày đó đối với cô mà nói cũng không phải một kì nghỉ vui vẻ gì, mỗi ngày đều phải trôi qua trong áp lực.

Cô đã sửa gần xong bản thảo, sau khi soát lại kĩ lưỡng một lần nữa liền gửi cho biên tập.

Sau khi trở về từ kì nghỉ Nguyên Đán, bầu không khí học tập càng trở nên khẩn trương. Trước khi vào lớp trong phòng học đã có người ôn tập, sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, bảo vệ còn phải đuổi bắt những nhân tài này về để đóng cửa.

Cố Khê nộp bản thảo xong vẫn phải sửa lại, ban ngày cô không được cầm di động, chỉ có thể buổi tối trốn trong chăn thức đêm sửa, sửa đến lúc ngủ lúc nào cũng không biết.

Qua hai đêm cô cuối cùng cũng sửa xong theo yêu cầu của biên tập viên rồi gửi đi.

Cùng lúc đó, quyển tiểu thuyết thứ hai cô viết đã có kết quả, cũng chưa qua được vòng sơ thẩm, lý do trả lại bản thảo là câu chuyện không đủ mới mẻ độc đáo.

Cố Khê dờ khóc dờ cười, quyển thứ nhất cô chỉ viết trong hai ngày, tất cả việc viết lách và sửa chữa đều là đánh máy, kết quả lại lọt vào vòng chung thẩm, mà quyển thứ hai cô viết nghiêm túc như vậy mà còn không thể vượt qua vòng sơ thẩm.

Sau khi bị trả lại bản thảo, cô lại nộp cho một đầu tập chí khác.

Kết thúc kì thi cuối kỳ là kì nghỉ đông, mọi người dù đang trong thời gian ôn tập nhưng vẫn thảo luận về việc muốn đi đâu chơi trong kì nghỉ này.

Vào bữa trưa, Sở Dục Tân cũng bắt đầu đề tài này, cậu hỏi Khương Linh trước.

Khương Linh nói: "Bố tớ nói đưa tớ đi phương Bắc ăn tết và ngắm tuyết."

Sở Dục Tân khinh thường, "Tuyết có cái gì đẹp, trong tủ lạnh không phải cũng có rất nhiều tuyết sao."

Ý của Sở Dục Tân đại khái là có ý chọc Khương Linh tức giận, quả nhiên Khương Linh thờ phỉ phò nói: "Sở Dục Tân, cậu biết cậu được gọi là gì không?"

"Là gì?"

"Trai thẳng ung thư!"

"Cậu nói không sai, tớ vẫn là trai thẳng." Sở Dục Tân vỗ bả vai Hạ Hữu Nam bên cạnh, "Dù có nam nhân ưu tú như Hạ thiếu bên cạnh, tớ vẫn lựa chọn làm trai thẳng."

Cố Khê cười cười, "Sở Dục Tân, trai thẳng và trai thẳng ung thư không giống nhau, trai thẳng ung thư là một loại bệnh, phải uống thuốc."

Khương Linh cũng tán đồng, "Đúng vậy, cậu tới giờ uống thuốc rồi đó."

Sở Dục Tân nói: "Tớ đọc nhiều sách, hai người các cậu đừng gạt tớ."

Cố Khê và Khương Linh nhìn thoáng qua lẫn nhau, đều bật cười.

Trong lúc ba bọn họ đang trêu chọc, Hạ Hữu Nam vẫn luôn bình tĩnh ăn cơm.

Chờ sau khi mọi người yên tĩnh lại.

"Nghỉ đông cậu định đi đâu?"

Nghe được thanh âm đối diện của Hạ Hữu Nam, Cố Khê ngẩng đầu, cô không xác định anh có phải đang hỏi cô hay không, "Hả? Tớ sao?"

"Ừm."

Cố Khê do dự một lúc, nói đúng sự thật: "Tớ chắc là sẽ đi làm thêm."

Sở Dục Tân rất tò mò, "Cố Khê, cậu muốn đi làm thêm à."

"Ừ, chắc vậy."

"Làm việc làm thêm gì?" Sở Dục Tân hỏi.

"Còn chưa rõ lắm, đến lúc đó tính sau."

Khương Linh hỏi lại một câu, "Cố Khê, vậy nghỉ đông cậu ở đâu, sẽ không lại về nhà chứ."

Cố Khê nhìn ba người bọn họ, mọi người đều đang nhìn chờ cô trả lời, cô trầm mặc một lát, "Chắc là không quay về đâu."

Nơi đó ngoại trừ đem đến cho cô cảm giác nhục nhã thì cũng chẳng còn gì khác.

Khương Linh nhủ mảy, "Nếu cậu không quay về thì đi đâu được? Trường học đến lúc đó tuyệt đối không cho ở lại đâu."

Cố Khê mím môi, "Lúc tìm việc có thể tìm chỗ bao ở."

Cô thân là một cô gái, ăn tết không trở về nhà lại ở bên ngoài làm công, Khương Linh trong lòng cảm thấy chua xót.

Sở Dục Tân nhìn Cố Khê, "Cố Khê, mấy người chúng mình đều là bạn tốt, cậu cũng đừng giấu chúng tớ, nhà cậu rốt cuộc có chuyện gì?"

Nhắc tới trong nhà, thần sắc Cố Khê ảm đạm đi, tuy rằng ba người bọn họ là bạn rất tốt của cô, nhưng phải tự mình nói ra tình huống trong nhà, việc cha ruột bị đi tù, mẹ tái giá, cha kế mưu đồ quấy rối chính mình, kể hết những chuyện này phải yêu cầu quá nhiều dũng khí.

Khương Linh dùng chiếc đũa gõ lên bàn Sở Dục Tân, Sở Dục Tân thấy Cố Khê không nói, suy nghĩ xem chính mình có nói sai điều gì.

Khương Linh khụ một tiếng, "Đừng nói về việc này nữa, ăn cơm đi."

Cố Khê trầm ngâm một lát, vẫn quyết định nói qua về chuyện trong nhà với bọn họ, "Kỳ thật thì mẹ tớ tái giá, cha kế không được tốt cho nên tớ không thích trở về căn nhà kia."

Khương Linh và Sở Dục Tân đều rất kinh ngạc.

Cuối cùng đã hiểu rõ vì sao Cố Khê luôn ở trường học mà không về nhà.

Thì ra là thế.

Gia đình có cha kế mẹ kế từ trước đến nay đều có rất nhiều vấn đề, không phải ruột thịt thì sao có thể đối đãi như ruột thịt, bọn họ tuy rằng không thể hiểu hết nhưng có thể lý giải tâm tình của cô.

Cố Khê mím môi, "Các cậu đừng nói ra bên ngoài."

Sở Dục Tân phát tay, "Sẽ không, dù thế nào cũng sẽ không làm vậy đâu."

Cố Khê nói: "Ăn cơm đi."

Yên lặng ăn cơm trong chốc lát.

Sở Dục Tân đột nhiên hỏi: "Cố Khê, bản thảo kia của cậu thế nào, nhận được tiền nhuận bút chưa?"

Cố Khê nói: "Còn chưa có kết quả, biên tập nói qua mấy ngày mới có thể trả lời."

Sở Dục Tân nhếch miệng cười cười, "Nếu tiểu thuyết của cậu lên tạp chí, tớ đây liền có thể khoe với mọi người mình là bạn tác giả nổi tiếng rồi."

Cố Khê nói: "Ngán vạn lần đừng, sẽ bị chê cười đấy."

"Vì sao?"

"Cậu ngẫm lại đi, những tác giả nổi tiếng đều viết những tác phẩm văn học có thể được đăng trên sách giáo khoa, mà tớ viết tiểu thuyết tình yêu, chẳng có mặt mũi nào để mà vênh mặt cả."

"Đâu phải thế, chỉ cần là truyện mà mọi người thích, vậy đều được coi là ưu tú."

Khương Linh cũng nói: "Đúng vậy, Cố Khê, tớ cảm thấy cậu viết rất hay, tớ sắp thành fan của cậu rồi đó."

Sở Dục Tân lại lần nữa gác lên vai Hạ Hữu Nam, "Nói ra thì việc viết tiểu thuyết tình yêu nam chính hoàn toàn có thể đắp nặn dựa trên Hạ Hữu Nam, chắc chắn sẽ làm mê hoặc một đám học sinh tiểu học trung học."

Cố Khê nhìn Hạ Hữu Nam, cười khẽ một tiếng, trong lòng nghĩ, anh vốn dĩ là nam chính tiểu thuyết mà.

Sau khi kết thúc kì thi cuối kỳ, mọi người trong ký túc xá đều bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, ngoại trừ một túi hành lý lớn còn có cả một túi lớn

đựng sách vở và bài thi.

Cuộc sống cao trung vĩnh viễn không thể rời đi việc học tập, một tháng có thể quên đi rất nhiều kiến thức, nếu không củng cố ôn tập thường xuyên, lúc trở lại trường học sẽ kéo ra khoảng cách với người khác.

Cha mẹ Khương Linh bởi vì bận việc công tác nên không thể tới đón cô, Cổ Khê giúp cô ấy mang một ít đồ vật đến cổng trường, sau khi nhìn thấy cô ấy lên xe buýt mới rời đi.

Mấy ngày nữa không thể ở lại trường học, Cổ Khê tính mau chóng tìm được nơi làm việc bao ở, dọn ra khỏi trường học.

Ngày ngày hôm sau cô liền chạy tới khu trung tâm thương mại trong nội thành tìm việc, vì sắp đến tết nên không ít cửa hàng quần áo và nhà hàng đều tìm người làm. Tìm một công việc không hề khó nhưng phần lớn đều không bao ở, nếu không được bao ở, tiền trên người cô không trụ được bao lâu nữa.

Sau lần tiểu thuyết được đưa vào vòng chung thẩm, biên tập viên đưa cho cô 900 nhân dân tệ tiền nhuận bút, nhưng phải đợi tạp chí đưa ra thị trường mới có thể đưa tiền, cũng chính là nửa tháng sau cho nên cô vẫn phải chờ.

Ngày đầu tiên phỏng vấn năm công việc, không có việc nào bao ở, trong lòng cô vừa có chút mất mát vừa có chút lo lắng về việc trước khi trường đua đi không tìm được việc bao ở.

Ngày hôm sau cô lại đi phỏng vấn thêm một số cửa hàng nữa, cuối cùng tìm được một cửa hàng quần áo có thể bao ở như ý nguyện.

Cửa hàng quần áo mở trên phố đi bộ, bán cả quần áo nam nữ, diện tích hàng trăm mét vuông, có năm người hướng dẫn mua hàng, thêm quản lý và thu ngân là bảy người. Bởi vì nghỉ tết nhiều người mua quần áo nên cần tuyển thêm người.

Chỗ ở cũng rất thuận tiện, ngay trên tầng của cửa hàng, ký túc xá có thể ở sáu người, hiện tại mới chỉ có ba người ở, cô vào ở cũng dư dả.

Tiền lương mỗi ngày tạm thời chỉ có 50 tệ, còn trích thêm từ 1% quần áo bán được, tiền lương không tính là cao nhưng có thể bao ở thì cũng có thể thỏa mãn.

Sau khi quyết định làm việc ở đây, buổi chiều Cổ Khê liền dọn đồ lại đây, định ngày mai bắt đầu đi làm.

Việc hướng dẫn mua của cửa hàng quần áo chủ yếu cung cấp gợi ý cho khách và giúp khách tìm kiếm số đo cùng màu sắc thích hợp, mặt khác chính là đẩy mạnh tiêu thụ.

Một ngày đi làm chín tiếng, chia làm ca sáng và tối, ca sáng từ 9 giờ đến gần giữa trưa, ca tối từ 6 đến 11 giờ. Ca chiều còn lại là từ hơn giữa trưa đến 10 giờ tối, có nghỉ giữa trưa ăn cơm. Mỗi người thay phiên đổi ca cho nhau.

Ngày đầu tiên Cổ Khê đi làm, quản lý dẫn cô đi làm quen một vòng, nói một chút về bối cảnh cửa hàng và điểm bán trang phục, sau khi hiểu qua cô rất nhanh bắt tay vào làm việc.

Cô từng có kinh nghiệm đẩy mạnh tiêu thụ, công việc hướng dẫn mua đối với cô cũng giống như nhau.

Buổi sáng trong cửa hàng quần áo không có nhiều khách lắm, có hai cô bé khác đi cùng Cổ Khê, thừa dịp quản lý không ở đó liền tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm, Cổ Khê một mình sửa sang lại quần áo trên giá.

Nhìn thấy hai người phụ nữ ăn mặc thập phần thời thượng từ bên ngoài tiến vào, Cổ Khê vội vàng ra chào đón, mỉm cười nói, "Hoan nghênh ghé thăm."

Trong đó có một nữ khách hàng đeo vòng cổ trân châu nói: "Mỹ nữ, các em có sản phẩm mới nào không, giới thiệu chút đi."

"Có, mời đi hướng này." Cổ Khê dẫn bọn họ vào khu thời trang nữ, giới thiệu mấy sản phẩm mới thịnh hành năm nay.

Sau khi giới thiệu xong, các cô hiển nhiên không hài lòng, "Ai da, cái này mà tính là mới, năm trước đã ra rồi, năm ngoái chị mới mua một bộ, mặc hai lần liền vứt."

Cổ Khê cười cứng ngắc, chỉ vào một chiếc áo màu nâu nhạt, "Váy bộ này thì sao? Em cảm thấy kiểu dáng và màu sắc rất đẹp, rất xứng đôi với khí chất của các chị."

Được khen như vậy, nữ khách hàng mặc áo da đỏ hiển nhiên rất vui vẻ, "Cái này sao, cũng không tệ lắm, để chị đi thử."

"Vâng ạ, để em giúp chị gỡ xuống." Cổ Khê gỡ xuống bộ quần áo, dẫn cô ấy vào phòng thử đồ.

Trong lúc thử quần áo, Cổ Khê ở bên ngoài chờ, thuận tiện giới thiệu với nữ khách hàng đeo vòng cổ trân châu, cô ấy không cảm thấy quá hứng thú, trực tiếp hỏi: "Chỗ này có bán áo khoác lông chồn không?"

Cổ Khê lắc đầu, "Không có."

Nữ khách hàng khảy khảy tóc, "Bây giờ chị muốn mua áo khoác lông chồn, những đồ khác trong nhà đã có nhiều rồi, đều không vứt đi được."

Cố Khê tiếp tục cụng đồ mà cười.

Cô thật sự không hiểu nổi thế giới của kẻ có tiền.

Nữ khách hàng sau khi thay xong quần áo ở phòng thử đồ, ra trước gương nhìn ngắm xoay vài vòng.

Cố Khê tiến đến nói, "Bộ quần áo này thật thích hợp với chị."

Nữ khách hàng cũng rất hài lòng với bộ quần áo này, "Bộ quần áo này bao nhiêu tiền?"

Bộ này Cố Khê vừa mới sửa sang lại, còn nhớ kỹ giá cả, "Bộ này 888 ạ."

Người phụ nữ sau khi nghe xong nói: "Ai da, một bộ quần áo như thế này mà 888, 500 tệ còn chấp nhận được."

Cố Khê vẫn tiếp tục cười, "Chỗ chúng em đều bán giá thật hết."

Nữ khách hàng nói: "Em đi nói với quản lý của em rằng nếu 500 tệ chị mua luôn."

Cố Khê giải thích: "Chúng em là cửa hàng trực thuộc công ty, giá cả đều đã định sẵn, không thể sửa đổi."

Từ phản ứng vừa rồi có thể nhìn ra chị ấy rất thích bộ quần áo này, từ cách ăn mặc của chị ấy thì hẳn là gia cảnh không tệ lắm, giá của bộ này chắc chắn có thể trả nổi, Cố Khê nói thêm câu nữa, "Bộ quần áo này là do nhà thiết kế của chủ tịch tổng công ty thiết kế, số lượng có hạn, mặc trên người chị cũng rất có khí chất, giá như thế này là vô cùng hợp lý rồi ạ."

Người phụ nữ lại soi gương, bày ra vài tư thế, "Ai, thôi bỏ đi, mua một bộ này vậy."

Cố Khê mỉm cười nói: "Được, để em giúp chị gói lại."

Chờ người phụ nữ thay xong quần áo, Cố Khê viết công của mình lên giấy bên quầy thu ngân, bộ quần áo này bán được sẽ trích phần trăm về cô.

Bộ quần áo giá 888 tệ, trích 1 phần trăm, chính là gần 9 tệ.

Cố Khê giúp chị ta kéo lại bộ đồ, nhân cơ hội giới thiệu thêm sản phẩm, "Chị muốn xem những bộ khác không, bên kia có mấy bộ váy mùa đông, cũng là hàng mới, có thể phối với cái áo chị mua."

Người phụ nữ nghĩ một lúc, nói: "Vây để chị xem một chút."

Cuối cùng chị ta mua 1300 tệ quần áo.

Ban ngày khách ít, hóa đơn cũng ít, đa số thời gian trong tiệm đều không làm gì, tới buổi tối, người dân nhiều lên, việc hướng dẫn cũng bận hơn.

Cố Khê vốn tính bán 1 bộ quần áo liền đi ký xác nhận luôn, về sau lại phát hiện buổi tối không thể ký xác nhận một cách chuẩn xác, khách quá đông, cô vẫn luôn phải đi tới đi lui kho hàng tìm số đo và màu sắc, trong lúc cô tới kho hàng có một số khách thử xong liền trực tiếp cầm đi quầy thu ngân tính tiền, cô không viết được công của mình.

Qua 10 giờ tối, người dân ít đi, vài người lại ở một chỗ nói chuyện phiếm.

Cố Khê như cũ sửa sang lại quần áo bị khách xáo trộn, một cô gái trẻ tuổi cô đi tới, là đồng nghiệp nhưng khác ca của cô, chỉ làm cùng nhau vào buổi tối. Cô thấy người khác gọi cô ấy là A Thanh, cũng không biết họ tên đầy đủ là gì.

A Thanh đi tới nhỏ giọng nói: "Cậu tên Cố Khê đúng không?"

"Ừm." Cố Khê gật đầu.

A Thanh nói: "Vây tớ sẽ gọi cậu là A Khê."

A khê? Thật là kỳ quái, Cố Khê cười, "Cậu trực tiếp gọi Cố Khê là được."

"Ok." Cô gái tên A Thanh nhìn cô từ trên xuống dưới, "Cậu cũng trẻ tuổi tớ nhĩ."

Cố Khê nói: "Tớ mười bảy tuổi, còn cậu?"

"Tớ cũng vậy."

Người làm hướng dẫn mua ở đây đa số đều là những cô gái trẻ, ba cô gái ở chung ký túc xá với Cố Khê đều khoảng 20 tuổi, hai bọn họ mười bảy tuổi hẳn là trẻ nhất ở đây.

A Thanh nói: "Tớ thấy cậu bán được rất nhiều quần áo, chắc cũng phải được 1 vạn."

Cố Khê lắc đầu, "Tớ không nhớ, bắt quá hần là chưa đến 1 vạn đâu."

"Vây cũng rất tuyệt."

Cố Khê cười.

A Thanh nói: "Cậu biết không, tớ vừa thấy chị Thu đoạt công nấy người khách của cậu rồi."

"Khi nào?"

A Thanh nhìn xung quanh, ghé sát vào tai cô nói: "Lúc cậu đi vào kho hàng, chị Thu đưa khách hàng đi tính tiền, viết là công của chị ta, tớ đã nhìn thấy hai ba lần."

Cố Khê cho rằng những vị khách đó không được tính công, không nghĩ tới đồng nghiệp lại làm như vậy.

Trong lòng cô nháy mắt liên không cân bằng, đây là cô cực khổ chạy kho hàng giúp khách tìm số đo và màu sắc, nếu đưa khách tính tiền hộ cô cũng không oán hận, nhưng đồng nghiệp này lại dẫn đường trước, ngồi mát ăn bát vàng, trong lòng cô rất khó chịu.

Cố khê hỏi: "Chị ấy thường xuyên như vậy sao?"

"Đúng vậy, tớ cũng bị chị ta làm thế rất nhiều lần, cho nên cậu phải cẩn thận."

Cố Khê gật đầu, "Ừm"

Cố Khê biết chị Thu mà A Thanh nhắc tới, là người lớn tuổi nhất nơi này, 28 tuổi, mọi người đều gọi chị ta là chị Thu. Ý vào mình lớn tuổi nhất mà khi để người mới tới, cô cũng không thể chịu đựng việc này.

Sau khi được A Thanh nhắc như vậy, bắt đầu từ ngày hôm sau Cố Khê đặc biệt lưu ý đến chuyện này.

Cô làm khác ca với chị Thu, cũng chỉ có buổi tối mới làm cùng nhau.

Có hai nam sinh hơn hai mươi tuổi bước vào cửa hàng, Cố Khê tiến lên nghênh đón, nói hoan nghênh ghé thăm.

Trong đó có một nam sinh hướng nội nhìn thấy Cố Khê đang chào đón mình thì lổ tai lập tức đỏ ửng, một nam sinh khác cắt đầu húi cua thì vẫn luôn nhìn cô.

Bị người khác nhìn chằm chằm khiến Cố Khê cảm thấy lúng túng nhưng vẫn duy trì mỉm cười như cũ, "Xin mời xem hàng."

Nam sinh đầu húi cua nói: "Có quần áo thích hợp với tôi không, giới thiệu cho tôi vài bộ."

"Áo hay quần ạ?"

"Áo đi."

Cố Khê dẫn bọn họ vào khu thời trang nam, hơi đánh giá cách ăn mặc của anh ta. Quần bò rách phối hợp với áo khoác liền mũ quần phục Hàn Quốc rất hợp thời trang.

Cố Khê giới thiệu một số kiểu tương tự, "Anh có thích cái áo hoodie này không, có phong cách hip-hop, vải nhưng, có thể mặc bên ngoài, cũng có thể mặc bên trong phối với áo khoác giữ ấm."

Nam sinh hướng ngoại đầu húi cua nói: "Ánh mắt em không tồi, phong cách này rất thích hợp với anh."

Cố Khê hỏi: "Anh có muốn thử một chút không?"

"Được thôi." Nam sinh chỉ vào nam sinh hướng nội bên cạnh, "Em giới thiệu cho cậu ta vài bộ đi."

Chờ nam sinh đầu húi cua vào phòng thử đồ, Cố Khê nhìn nam sinh hướng nội. Cậu ta ăn mặc rất văn nhả, quần bò bình thường phối hợp với áo lông đen, "Anh muốn mua quần áo gì?"

Nam sinh hướng nội đỏ mặt chọn lựa bên giá áo, "Anh, anh sẽ tự xem."

Cố Khê cũng nhìn ra được anh ta đang thẹn thùng, không tiếp tục giới thiệu nữa, "Vâng, anh cứ thoải mái xem, nếu thích bộ nào em có thể giúp anh xem có số đo thích hợp hay không."

"Ừm." Nam sinh trộm nhìn cô một cái, tiếp tục tìm quần áo.

"Nhân viên, bộ này có số lớn hơn một chút không?"

Cố Khê nhìn về hướng âm thanh phát ra, là một người phụ nữ trung niên lựa quần áo cho con trai mình, chọn trúng một cái áo khoác, con trai bà hơi béo nên số đo không thích hợp.

Cố Khê tiến lên hỏi: "Em mặc size bao nhiêu?"

"XXL." Cố Khê nhìn quần áo trên giá, bên trên có XXXL nhưng lại không có XXL, cô nói: "Bác từ từ, cháu đi tìm kho hàng một lúc."

Cố Khê nhớ kỹ mã số trên trang phục, vào kho hàng tìm, kho hàng là một căn phòng mười mấy gian, bên trong có vài cái giá xếp theo mã số nam nữ, mấy ngày cô mới tới muốn tìm mã số phải tìm rất lâu, về sau vào nhiều lần quen nên tìm vô cùng nhanh.

Cô tìm được quần áo thì bước nhanh ra ngoài, phát hiện nam sinh đầu húi cua vừa mới thử quần áo đã thử xong, chị Thu đang định thanh toán cho anh ta, Cố Khê cuối cùng tận mắt nhìn thấy được cảnh chị ta ngồi mất ăn bất vàng.

Cô đang muốn đi qua nói chị ta thì vị khách nữ lúc trước chờ cô lấy quần áo vẫy tay, "Nhân viên, tìm được rồi sao?"

Cố Khê lập tức trả lời, "Tìm được rồi, có size XXL, bác bảo em thử xem." Cô đi vòng lại, mở túi quần áo ra đưa cho nữ khách hàng.

Nữ khách hàng giữ quần áo ra nhìn, lại đưa cho con trai, "Cởi áo khoác ra rồi thử đi."

Cố Khê quay đầu lại muốn nhìn chị Thu có phải đã mang hai khách hàng kia đi tính tiền không, lại phát hiện nam sinh đầu húi cua đã đi tới, anh ta nói: "Chỗ các em bán quần áo tính trích phần trăm nhĩ."

Cố Khê hơi ngạc nhiên với lời nói của anh ta, gật đầu, "Vâng, đúng vậy ạ."

Nam sinh đầu húi cua đưa quần áo cho cô, "Anh mua cái này, em muốn viết đơn không?"

Cố Khê cảm thấy kỳ quái, "Đồng nghiệp của em chưa viết đơn cho anh sao?"

"Chị ấy định viết đơn cho anh, nhưng anh thấy hẳn phải là em viết đơn mới đúng."

Trong lòng Cố Khê cảm thấy thật cảm động, "Cảm ơn." Cô tiếp nhận quần áo, nhìn hóa đơn, bên trên không viết công, cô lấy bút từ trong túi ra viết công mình vào.

Nam sinh đầu húi cua nói: "Bạn anh còn đang xem, đợi lát nữa có vấn đề lại tìm em."

"Vâng, được ạ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Chị Thu từ đằng xa nhìn thấy Cố Khê liên tục ký cho hai vị khách vài bộ quần áo, trong ánh mắt bùng lên ngọn lửa ghen ghét.

Chờ đến hơn 10 giờ, lúc cửa hàng vắng khách, chị Thu cố ý nói chuyện phiếm với một nữ đồng nghiệp khác ở gần Cố Khê, "Người nào đó thực sự thật quá phận, bá chiếm hết tất cả khách hàng trong tiệm chúng ta, kiểu như những người khác như chúng ta đều đã chết hết rồi vậy."

"Ai, mấy ngày nay tôi cũng không thêm được bao nhiêu, mấy đơn ký khách đều bị người khác đoạt mất."

"Ai bảo chúng ta không trẻ đẹp chứ, những khách nam vừa nhìn thấy những người vừa trẻ đẹp lại quyến rũ không phải đều thích bám đuôi theo sao."

Cố Khê sau khi nghe xong cảm thấy thật hoang đường, buổi tối là thời điểm nhiều khách nhất trong tiệm, số lượng khách đi vào vượt xa cả số người hướng dẫn, dựa theo đạo lý, mỗi người đáng nhẽ đều phải rất bận. Nhưng các cô thì ngược lại, đến số đo cũng lười đến kho hàng tìm, ngữ khí nói chuyện với khách thì giống như kẻ thù, chỉ biết ngồi mất ăn bất vàng, hiện tại lại còn có mặt mũi mà vừa ăn cướp lại vừa la làng.

Bị người khác cố ý làm trò nói xấu, Cố Khê cũng không thể nhẫn nhịn nữa, cô ít nhất còn biết đánh nhau, thật muốn đấu một trận, hai người phụ nữ cô có thể đánh thắng được.

Cô như vậy trực tiếp đi qua, "Kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ ở Hàn Quốc không tồi, muốn biết gì không, nghe nói hai chị đi chung sẽ được giảm giá đấy."

Cố Khê đột nhiên xuất hiện làm chị Thu và nữ đồng nghiệp hoảng sợ, hai người đều rất xấu hổ, chị Thu nói: "Cố Khê, khuôn mặt này của em không phải là được phẫu thuật rồi đấy chứ?"

Cố Khê nói: "Ngược lại thì không, chỉ là nghe các chị hâm mộ người khác trẻ đẹp, cho nên em tới để cử một chút, không có ý gì khác đâu."

Chị Thu hít sâu một hơi, kiềm chế tức giận, "Ý của em là chị xấu xí sao?"

"Không có, chị đừng hiểu lầm, thật sự, tuy rằng em cảm thấy chị không xinh đẹp, nhưng em chưa bao giờ thấy chị xấu."

Chị Thu ghen lời, "Em.."

Cố Khê lấy di động ra nhìn thời gian, "A, 10 giờ rưỡi rồi, em nên tan tầm." Cô phát tay với các cô, "Tạm biệt, mai gặp lại."

Hôm nay đến phiên Cố Khê trực sáng, sau khi tan tầm lúc sáu giờ chiều có nửa tiếng để ăn cơm, cô ở quán ăn gần đó ăn một bát mì.

Dành chút thời gian nhìn di động một lát mới phát hiện có rất nhiều thông báo tin nhắn mới, đa số đều đến từ một nhóm chat tên là "Phân đội nhỏ lớp 18", cô vừa nhấn vào liền thấy quản trị viên là Sở Dục Tân, bên trong còn có Khương Linh và Hạ Hữu Nam.

Phân đội nhỏ lớp 18...Cái tên này thật mang tính xã hội.

Cố Khê lướt lên lịch sử trò chuyện, đều là đối thoại giữa Khương Linh và Sở Dục Tân. Đề tài chính là ở nhà mười ngày, Sở Dục Tân tỏ vẻ rất nhàm chán, muốn đi chơi với mọi người một ngày.

Cố Khê trả lời: Tớ phải đi làm, chắc không thể đi chơi một ngày, các cậu cứ đi đi.

Khương Linh: Cố Khê, cậu đi làm ở đâu?

Cố Khê: Cửa hàng quần áo.

Sở Dục Tân: Cửa hàng quần áo nào, bọn tớ đến thăm cậu.

Cố Khê: Ở chỗ phổ đi bộ, các cậu đừng tới đây, chờ tớ có thời gian hẹn sau.

Khương Linh: Mấy ngày nữa tớ phải cùng người nhà đi Bắc Kinh, qua năm mới trở về.

Cố Khê: Nhớ chụp nhiều ảnh vào nhé.

Khương Linh: Ok.

Sở Dục Tân: Hâm mộ quá.

Khương Linh: Ha ha, ai lúc trước còn nói có thể ngắm tuyết trong tủ lạnh cơ.

Sở Dục Tân: Điều tớ hâm mộ là cậu có thể đi Bắc Kinh chứ không phải ngắm tuyết.

Cố Khê nhìn thời gian, nhấn một câu: Tớ đi làm, tớ nói chuyện sau.

Cô cất di động, vội vàng quay về tiệm.

Hôm qua mưa nhỏ, hôm nay mặt trời đã lộ rạng, nhiệt độ không khí đã tăng trở lại mười tám độ.

Hạ Hữu Nam mở cửa sổ sát trên phòng piano, tùy ý để ánh mặt trời chiếu vào, hất lên sàn gỗ.

Anh đi đến trước cây đàn piano lớn, mở bản nhạc ra, nâng lên đôi tay thon dài, khẽ lướt trên phím đàn trắng đen, tiếng đàn duyên dáng lượn lờ truyền ra, quanh quần noi trần ngập ánh mặt trời.

Theo tiếng đàn nhẹ nhàng chậm rãi mà truyền vào trong tai, một hình ảnh thiếu nữ hiện lên trong đầu, bộ dáng cô cười, bộ dáng cô tức giận, còn có bộ dáng cô cắn thật quay đầu lại nhìn anh.

Khóe môi người đánh đàn hơi gợi lên.

Ý thức được hành vi của chính mình, đôi tay bỗng dừng ngừng lại, tiếng đàn đột nhiên im bật, anh chờ đợi mà nhìn bản nhạc, Hạ Hữu Nam cảm thấy mình nhất định bị điên rồi.

Anh đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất, đẩy cửa đi ra ngoài, đứng trên ban công để thanh tỉnh.

Nơi này là tầng hai, có thể nhìn thấy phong cảnh một mảnh khu biệt thự.

"Hữu Nam!"

Hạ Hữu Nam nhìn theo thanh âm, một cô gái đang đứng bên ngoài cổng biệt thự nhà anh, hướng đến phía anh phất tay hô to, "Mới này là cậu đang đánh đàn sao, thật dễ nghe!"

Dám trực tiếp tới cổng nhà anh gọi người, ngoại trừ Đường Tiểu Đình còn có ai vào đây.

Anh nhéo nhéo giữa chân mày, xoay người vào phòng piano, nhân tiện đóng cửa sổ lại.

Ra khỏi phòng piano, lúc về thư phòng vừa lúc Mạch Ngọc Linh đi từ cầu thang lên, bà đang muốn tìm Hạ Hữu Nam.

"Hữu Nam, cô bé ở cổng kia là bạn học của con à, có muốn mời cô bé vào không."

"Không cần, thực phiền."

Mạch Ngọc Linh nhìn bộ dáng không vui vẻ của anh, cũng không nhắc lại nữa, "Đúng rồi, sắp ăn Tết, năm nay con còn chưa sắm quần áo mới, chiều nay mẹ có thời gian, nếu không đưa con đi mua mấy bộ nhé."

Quần áo? Hạ Hữu Nam dừng một chút, "Đến phố đi bộ mua."

Mạch Ngọc Linh có chút không hiểu, "Bình thường không phải con không thích đi phố đi bộ dạo phố sao, nghĩ thế nào mà giờ lại muốn đi?"

Hạ Hữu Nam không thích đi dạo phố, quần áo đa số chỉ mua ở mấy cửa hàng cố định, cái nào thích hợp thì mua.

Hạ Hữu Nam thông dong giải thích, "Chỉ là đi xem."

"Vây được, đi phố đi bộ vậy." Mạch Ngọc Linh nói: "Con chờ mẹ một chút, mẹ thay quần áo đã."

Hai bên phố đi bộ đều là cửa hàng, có bán di động, bán quần áo, bán mỹ phẩm, có nơi mở cửa phát những ca khúc thịnh hành hiện nay, có nơi nhân viên hướng dẫn trực tiếp đứng ở cửa cầm loa quảng cáo mời khách, nhiều loại âm thanh lẫn vào nhau rất ồn ào.

Hai mẹ con Mạch Ngọc Linh và Hạ Hữu Nam đi từ đầu phố.

Tầm mắt Hạ Hữu Nam lơ đãng mà đảo qua hai bên cửa hàng quần áo. Mặt tiền cửa hàng nhỏ thì có thể nhìn thấy người trong nháy mắt. Nếu mặt tiền cửa hàng lớn hơn thì không thể nhìn rõ.

Mạch Ngọc Linh nhìn Hạ Hữu Nam nhìn vào mấy cửa tiệm thời trang nữ, kéo anh nói: "Đó là thời trang nữ, nơi này có một hàng bán thời trang nam, chúng ta vào xem."

Hạ Hữu Nam theo mẹ vào một cửa hàng thời trang nam đối diện, nữ hướng dẫn đón tiếp: "Xin chào, hoan nghênh ghé thăm."

Mạch Ngọc Linh rất nghiêm túc mà chọn đồ cho con trai, hai nữ hướng dẫn bên cạnh toàn bộ hành trình chỉ nhìn vào Hạ Hữu Nam, ánh mắt lóe sáng.

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Mạch Ngọc Linh nghiêng đầu nhìn anh, "Không nhiều đồ xem sao?"

"Không thích hợp." Hạ Hữu Nam xoay người ra khỏi cửa hàng, Mạch Ngọc Linh không thể đuổi kịp.

Anh tiếp tục đi lên phía trước, vừa đi vừa lơ đãng mà nhìn ngắm hai bên cửa hàng.

Đi không bao xa, Mạch Ngọc Linh chỉ vào một cửa hàng màu đen, "Vào hàng kia đi, cũng có thời trang nam."

Cửa hàng mà Mạch Ngọc Linh nói đến không lớn, có hai nữ hướng dẫn đứng ở cửa, liếc mắt một cái liền nhìn xong.

"Không đi."

Mạch Ngọc Linh có điểm đoán không ra tâm tư con trai, rõ ràng anh nói muốn đi tới phố đi bộ, hiện tại thì hàng nào cũng không muốn vào xem, "Ai da, là con nói muốn tới nơi này đi dạo, vì sao lại không vào xem."

"Không thích quần áo bên trong."

Mạch Ngọc Linh nói: "Được rồi, con tự xem đi, con thích hàng nào thì vào hàng đấy."

Hạ Hữu Nam tiếp tục đi lên phía trước, lúc đi ngang qua một cửa hàng trang phục lớn, bóng dáng một cô gái hấp dẫn lực chú ý của anh.

Cô gái đưa lưng về phía cửa, nói chuyện gì đó cùng một cặp vợ chồng.

Anh dừng lại bước chân, nói với Mạch Ngọc Linh bên cạnh: "Vào hàng này xem."

"Được."

Mạch Ngọc Linh đi theo con trai vào cửa hàng, Hạ Hữu Nam nhìn lướt qua bóng dáng kia, không đến gọi cô mà xoay người vào khu thời trang nam. Mạch Ngọc Linh cũng không chú ý tâm tư con trai, đi theo tới khu thời trang nam, rất kiên nhẫn mà chọn giúp quần áo cho anh.

Hạ Hữu Nam trở về quay đầu lại, cô gái bên kia đưa khách hàng ra quầy thu ngân, hình như không chú ý tới bọn họ.

Mạch Ngọc Linh chọn một cái áo lông xám, lấy ra nhìn: "Cái áo lông này không tồi, Hữu Nam, con thích không?"

Hạ Hữu Nam nhìn quần áo, "Kiểu dáng không tồi, có hơi nhỏ."

Mạch Ngọc Linh nhìn số đo trên cổ áo, "Đúng là hơi nhỏ, thêm một size nữa thì chắc vừa."

"Dì! Là mọi người sao!"

Mạch Ngọc Linh nghe được âm thanh ngẩng đầu, nhìn thấy Cố Khê cũng rất kinh ngạc, "Cố Khê, sao cháu lại ở đây?"

Cố Khê đã đi tới, nhìn Hạ Hữu Nam, "Cháu làm thêm ở đây."

"Hóa ra là vậy." Mạch Ngọc Linh hoàn toàn không phát hiện mình bị cố tình đưa đến nơi này, còn tưởng rằng là ngẫu nhiên gặp được, "Thật là trùng hợp, thế mà cũng có thể gặp được."

Cố Khê hỏi: "Dì muốn mua quần áo cho Hữu Nam ă?"

"Đúng vậy, bình thường kêu nó đi dạo phố, nó thế nào cũng không đi, hôm nay vất vả mới đáp ứng, cho nên muốn đưa nó mua vài thứ." Bà chỉ vào áo lông trên tay, "Cháu xem cái áo lông này có thích hợp với Hữu Nam không?"

Cố Khê nhìn áo lông, "Cái này rất thích hợp, nhưng hơi nhỏ, cháu đi kho hàng xem có cái to hơn không."

Mạch Ngọc Linh giữ chặt cô, "Trước đừng đi, chúng ta cùng nhau chọn, sau đó tìm một thể cho đỡ phiền."

"Vâng ă."

Mạch Ngọc Linh lại hỏi cô, "Cháu xem có quần áo nào thích hợp với Hữu Nam, đề cử một chút cho nó đi."

Cố Khê rất nhanh tìm được hai bộ, một cái là áo khoác màu xanh đen kiểu Hàn, một cái là quần kaki kiểu Anh, "Hai người thấy bộ này thế nào?"

Mạch Ngọc Linh nói: "Đẹp quá, ánh mắt cháu thật tốt, nhanh như vậy đã tìm tới bộ thích hợp."

Cố Khê nhìn Hạ Hữu Nam nói: "Trước đó cháu nhìn thấy bộ quần áo này đã cảm thấy mặc trên người bạn ấy nhất định rất đẹp."

Mạch Ngọc Linh bắt được trọng điểm, có dụng ý khác mà cười, "Hóa ra trước đó cháu đã từng nghĩ tới."

Cố Khê mặt đỏ lên, cô xác thật đã từng nghĩ bộ quần áo này mặc trên người Hạ Hữu Nam nhất định rất đẹp, nhưng vô ý thức bị Mạch Ngọc Linh nói như vậy, giống như biến thành cô luôn nghĩ đến anh vậy.

Cô giải thích, "Cháu cảm thấy dáng người Hữu Nam khá tốt, rất thích hợp làm người mẫu thời trang."

Hạ Hữu Nam bên cạnh bên môi hiện lên một ý cười nhàn nhạt, "Quả thật rất thích hợp, mua một bộ này đi."

Cố Khê cảm thấy anh quyết định quá qua loa, nếu mặc vào không hợp thì làm sao bây giờ, cô nói: "Cậu thử trước đã, nếu không vừa người thì lại phiền toái."

"Ừm."

Cố Khê đưa quần áo cho anh, đưa anh đến phòng thử đồ.

Trong lúc Hạ Hữu Nam thay quần áo, Cố Khê lại đến kho hàng tìm số đo của áo lông trên tay Mạch Ngọc Linh.

Cô vừa bước vào kho hàng, A Thanh cũng trộm mà tiến vào, "Cố Khê, cậu quen nam sinh cao ráo tuần tú kia sao?"

Cố Khê vừa tìm mã số trên giá vừa trả lời: "Bạn ấy là bạn học của tớ."

"Oa, thật vậy sao, đẹp trai thật đấy."

Về mặt Cổ Khê tự hào, "Đương nhiên, học bá đấy."

"Thật hâm mộ cậu." A Thanh lắc cánh tay cô, "Tài nguyên tốt như vậy cậu cần phải nắm chặt đó."

Cổ Khê dừng một chút, cười nói: "Đừng nghĩ quá nhiều, tớ và bạn ấy cùng lắm xem như bạn học hoặc bạn bè thôi."

Cổ Khê tìm được size lớn của áo lông, thời điểm đi vào khu thời trang nam, Hạ Hữu Nam vừa vặn thay quần áo xong, anh mặc lên người đẹp như một người mẫu chuyên nghiệp.

Mạch Ngọc Linh còn đang giúp anh chọn quần áo, Hạ Hữu Nam tự mình đứng trước gương, Cổ Khê đi qua thấy cổ áo anh chưa sửa sang lại, cô theo bản năng tiến đến nâng tay lên giúp anh sửa sang lại cổ áo.

Cô đột nhiên tới gần khiến Hạ Hữu Nam sững sờ nhìn cô.

Cổ Khê giương mắt vừa vặn đối mặt với ánh mắt nhìn chằm chằm của anh, động tác này của cô giống như đang muốn ôm cổ anh. Cô hơi lui về phía sau một bước, "Ngại quá."

Ngày thường đã quen giúp khách hàng sửa sang lại cổ áo, cô đã quên Hạ Hữu Nam không thích người khác quá thân cận với anh.

Hạ Hữu Nam thông dong mà gom lại quần áo, nói: "Quần áo rất vừa vặn."

"Ừm."

Mạch Ngọc Linh đi tới, trong tay còn cầm một cái áo sơ mi trắng, "Hữu Nam, áo sơ mi cũng mua một cái đi, màu này hợp mặc vào bên trong áo lông kia."

Cổ Khê nhắc nhở, "Dì ơi, kỳ thật đồng phục của chúng cháu là áo sơ mi trắng."

"Ừ nhỉ, dì quên, vậy áo sơ mi trắng đừng mua, mua màu khác." Mạch Ngọc Linh vẫy tay với Cổ Khê, "Cổ Khê, ánh mắt của cháu tốt, cháu giúp dì xem màu nào đẹp."

Cổ Khê đi qua nói: "Cháu cảm thấy màu xanh nhạt không tồi, da bạn ấy trắng, rất khí chất."

Mạch Ngọc Linh rất tán đồng, "Đúng vậy, bên trong có thể mặc một chiếc áo phông trắng, giống như người mẫu nam trên tạp chí."

Hạ Hữu Nam nhìn hai người thảo luận xem mua quần áo gì cho mình, toàn bộ hành trình không hề mất kiên nhẫn, ngược lại rất hưởng thụ nhìn không khí hòa thuận ở chung của hai người.

Hai người chọn quần áo rồi bảo anh thử, thử gần một tiếng, cuối cùng quyết định mua năm bộ quần áo.

Sau đó Mạch Ngọc Linh nói bà cũng cần tìm quần áo nữ, Cổ Khê cũng đi theo, giúp bà chọn lựa quần áo.

Mạch Ngọc Linh vào phòng thử đồ, Cổ Khê ở bên ngoài giúp bà xách túi, Hạ Hữu Nam cũng ở bên cạnh chờ.

Nếu là ngày thường, anh nói cái gì cũng sẽ không theo mẹ mua đồ nữ, nhưng hôm nay anh lại không có một chút câu oán trách.

Anh nhìn Cổ Khê, có ý làm bộ thuận miệng hỏi: "Cậu bây giờ đang ở đâu?"

Cổ Khê nhìn anh, "Tớ sao?"

"Ừm."

Cổ Khê chỉ trên tầng, "Ồ trên tầng, rất thuận tiện."

Hạ Hữu Nam hỏi lại, "Tiền đủ tiêu không?"

Cổ Khê không nghĩ tới anh sẽ quan tâm đến vấn đề này, "Biên tập tạp chí nói qua hai ngày nữa sẽ đưa tiền nhuận bút cho tớ, số tiền đó hẳn có thể đủ cho tớ tiêu một thời gian."

Hạ Hữu Nam nhẹ nhàng ừm một tiếng.

Cổ Khê cảm thấy hôm nay Hạ Hữu Nam có điểm đặc biệt, anh phá lệ mà liên tục hỏi cô hai vấn đề, ngày thường anh chính là một bộ ai cũng đều không quan tâm, làm ra bộ dáng không để bụng, cũng không nghĩ tới chuyện của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Mạch Ngọc Linh thay quần áo xong, đi ra xoay nửa vòng "Cố Khê, con xem đi mặc có đẹp không?"

Cố Khê tiến đến gần, nghiêm túc đánh giá, dáng người của Mạch Ngọc Linh khá đẹp, da cũng được bảo dưỡng tốt, mặc bộ váy này giống như trẻ đi mười tuổi "Đi mặc bộ này đẹp lắm, nhìn qua trẻ hơn tuổi rất nhiều"

Tâm tình Mạch Ngọc Linh tốt lên "Ôi, con quá khen rồi"

"Con nói thật mà"

Mạch Ngọc Linh nhìn lại lần nữa "Được rồi, đi sẽ lấy cái này"

Bình thường Cố Khê cũng nói với khách là họ mặc đẹp, ít nhiều vì để đẩy mạnh tiêu thụ nhưng đối với Mạch Ngọc Linh, cô lại đưa ra cảm nhận của riêng mình, cũng không biết liệu Mạch Ngọc Linh có vui không "Dì, kì thật con cảm thấy đẹp, nhưng đi đừng vì nể mặt con mà mua đồ"

Mạch Ngọc Linh nhìn ra băn khoăn của cô "Đứa nhỏ này, đi đương nhiên thích thì mới mua rồi"

"Vâng"

"Cố Khê, không phải đến giờ tan làm rồi sao em còn ở đây?" Chị Thu đi tới, trong giọng nói dường như có phần e ngại.

Cố Khê nhìn thời gian, đã là 6:10, ca sáng hẳn là đã tan rồi, cô nói: "Một lát nữa em nghỉ sau"

Chị Thu khoanh hai tay "Đừng đợi, buổi trưa chỉ có nửa tiếng ăn cơm, nếu không đi bây giờ sẽ không kịp mất, đến muộn lại bị trừ tiền"

Cố Khê đương nhiên biết mục đích của chị ta, Mạch Ngọc Linh đã mua 5-6 ngàn tiền quần áo, hoa hồng được chia cũng không ít. Cô cong khóe môi "Việc này không cần chị Thu phải bận tâm đâu ạ, em sẽ nắm chắc thời gian"

"Được rồi, chị chỉ là nhắc nhở em thôi" Chị Thu xoay người đi.

Đợi khi chị Thu đã đi, Mạch Ngọc Linh nói "Đi đi mua sắm lâu quá không để ý thời gian, làm trễ giờ ăn cơm của con rồi"

Cố Khê cười "Không sao đâu dì, con ăn rất nhanh, 10 phút là xong rồi"

"Hôm nay đi đã mua nhiều rồi, lần sau sẽ đến tiếp sau" Mạch Ngọc Linh nói "Trước tiên đi thay quần áo, đi trả tiền đã"

"Vâng"

Mạch Ngọc Linh xoay người vào phòng thay đồ, Hạ Hữu Nam nói "Cậu muốn ăn gì?"

Cố Khê còn chưa kịp phản ứng lại "Hả?"

Hạ Hữu Nam nói "Cậu ở đây chờ mẹ tôi, tôi đi mua"

Thì ra cậu ấy định đi mua đồ ăn cho mình, Cố Khê xua tay "Không cần, tớ ra ngoài ăn"

Hạ Hữu Nam nói tiếp "Gần đây có một quán ăn khá ngon, đến đó đi"

Đồ ăn ngon cũng không rẻ, Cố Khê từ trước đến nay luôn không đi ăn bao giờ, cô nói "Không cần, tớ ăn bát mì là được"

"Quán ăn đó gần hơn" Nói xong, Hạ Hữu Nam xoay người đi ra ngoài.

Cố Khê định gọi lại nhưng anh đã đi xa rồi.

Cô giúp Mạch Ngọc Linh cầm túi, bà vẫn còn trong phòng thay đồ, cô cũng không thể đuổi theo.

Một lát sau, Mạch Ngọc Linh đi ra, cầm chiếc váy trên tay "Đi trả tiền thôi"

"Vâng" Cô Khê đưa túi cho bà "Túi của dì ạ"

Cô Khê cùng bà đến quầy thu ngân, hơn nữa có 6 bộ quần áo của Hạ Hữu Nam, tổng cộng hơn 5000 nhân dân tệ.

Cô Khê kiên nhẫn giúp để quần áo vào túi.

Hạ Hữu Nam từ bên ngoài tiến vào, miệng thở phì phò, như là vừa chạy về vậy. Anh đi đến bên cạnh Cô Khê, đưa một túi to cho cô "Vẫn còn thời gian, cậu ăn com trước đi"

Cô Khê thấy túi đồ ăn công phu trên tay anh, vội lấy ví tiền "Bao nhiêu tiền, tớ trả cậu"

"Không cần trả đâu"

"Làm sao tớ lại không biết xấu hổ như vậy được"

Hạ Hữu Nam đưa chiếc túi ra trước mặt cô "Cầm lấy đi"

Cô Khê ngượng ngừng tiếp nhận "Cảm ơn"

Mạch Ngọc Linh vừa nhận điện thoại, là bảo mẫu gọi đến, trò chuyện xong, bà nói với Hạ Hữu Nam "Hữu Nam, chúng ta cũng nên về thôi"

Hạ Hữu Nam đáp lại, cầm mấy túi quần áo trên quầy thu ngân.

Mạch Ngọc Linh nói với Cô Khê "Cô Khê, chúng ta đi trước, lần sau lại đến xem quần áo sau"

"Vâng, đi đi thông thả"

Cô Khê nhìn hai mẹ con họ đi ra khỏi cửa tiệm, lại nhìn túi đồ ăn trên tay, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cô gái ở quầy thu ngân tò mò lại gần "Cô Khê, cậu bé vừa đẹp trai lại vừa cao là bạn trai em à?"

Cô Khê lấy lại tinh thần "Không, không phải"

"Cậu ấy đối với em thật tốt"

"Cũng khá tốt ạ" Hạ Hữu Nam tốt với cô đại khái là bởi vì cô đã cứu Mạch Ngọc Linh, chính xác mà nói, cả nhà bọn họ đều tốt với cô.

Nhìn thời gian, chỉ còn lại 10 phút, Cô Khê cầm theo com hộp chạy nhanh vào phòng nghỉ nhân viên.

Bên trong túi to có ba hộp, bên trong hộp lớn được chia làm ba ngăn, có xương sườn, rau xanh, com trắng, hai hộp còn lại là canh hầm và trứng hấp, đối với cô mà nói, đồ ăn thật phong phú.

Gần đến tết âm lịch, không khí lễ hội càng dâng cao, cửa hàng treo đèn lồng đỏ, còn có cả một chậu cây quất, trên đường phát bài nhạc mừng năm mới, mỗi ngày đều lặp lại rất nhiều lần.

Mỗi ngày Cô Khê đều bận rộn, thời gian bất tri bất giác trôi qua rất nhanh.

Trước Giao thừa một ngày, quản lí nói có thể nghỉ ngơi nửa ngày; buổi sáng mọi người đến quét dọn, sửa sang cửa hàng, buổi chiều có thể về nhà đón giao thừa cùng người nhà.

Cô Khê không muốn trở về Chu gia, nhà bà ngoại lại có các cậu ở, nếu cô trở về khẳng định cũng không được hoan nghênh, lại nói đến việc cô không quen bọn họ, mới chỉ thấy mặt một lần.

Cô đã tính toán kĩ càng, sẽ ở lại kí túc xá trong giao thừa, về bữa com tất niên có thể ăn phong phú một chút, dù sao 900 trăm nhân dân tệ tiền nhuận bút cũng được trả rồi.

Trước ngày giao thừa, mười một giờ sáng tan làm, cô đến cửa hàng thức ăn nhanh lại phát hiện đã đóng cửa. Các ngày đặc biệt này chỉ có một số nhà hàng lớn mới buôn bán.

Dựa theo tính toán này, cô còn không có khả năng ăn được một bữa com tất niên phong phú, không để bụng mình đói đã là tốt lắm rồi.

Nghĩ đến việc buổi tối có thể không có đồ ăn, cô quyết định đến siêu thị, nhân lúc nó chưa đóng cửa mua một ít thức ăn dự trữ.

Đối với người Trung Quốc, hôm nay là ngày quan trọng, tất cả mọi người về nhà mừng năm mới, cũng chỉ có siêu thị còn mở cửa.

Sau khi Cô Khê vào siêu thị, lấy một cái rô đi thẳng đến khu ăn vặt.

"Cố Khê! Là con à?"

Cố Khê đang chọn đồ ăn vặt quay đầu lại, thấy Mạch Ngọc Linh, cô ngăn người, còn có cả Hạ Tuấn Thành giúp bà đẩy xe, cái này cũng quá là trùng hợp rồi.

Cô nhìn lướt qua, chỉ có hai vợ chồng bọn họ, Hạ Hữu Nam không tới, cô tiến tới gần "Dì, chú"

"Đúng là con rồi, dĩ biết là không nhận sai mà"

Cố Khê cũng cười "Dì và chú cũng đi dạo siêu thị sao?"

"Đúng vậy, đến đây thuận tiện mua ít đồ ăn mang về" Mạch Ngọc Linh cầm tay Cố Khê, hai người giống như chị em ruột vậy "Dì với con thật sự có duyên, lần trước mua quần áo cũng gặp con, lần này đi siêu thị cũng gặp"

Cố Khê cũng có suy nghĩ tương tự, gần đây số lần ngẫu nhiên gặp nhau khá nhiều "Con cũng thấy bất ngờ"

"Đúng rồi, hôm nay con có về nhà không?" Mạch Ngọc Linh hỏi.

Cố Khê mím môi "Không ạ"

Mạch Ngọc Linh vội hỏi "Vậy con định giao thừa ở đâu?"

Cố Khê do dự một lát, đáp "Ở kí túc xá ạ"

Mạch Ngọc Linh đã sớm nhận ra gia đình Cố Khê có vấn đề, nếu không cô cũng không ở lại kí túc vào cuối tuần, hơn nữa nghỉ đông lại đi làm thêm. Nhưng bà cũng không tiện hỏi trực tiếp "Nếu không đến nhà đi mừng năm mới đi"

"Không được đâu, cảm ơn dì"

Mạch Ngọc Linh vỗ vai cô "Đừng khách sáo, đến nhà đi đi"

Cố Khê cảm thấy năm mới đến nhà người khác cũng không tốt lắm, cô từ chối "Thật sự không cần đâu ạ"

Hạ Tuấn Thành nói "Cố Khê, đi thôi, thêm một người thêm náo nhiệt mà"

Mạch Ngọc Linh nói "Hai bố con bọn họ đều nói ít, năm nào ăn cơm tết cũng không náo nhiệt, nếu con đi khẳng định sẽ vui hơn"

Cố Khê còn muốn cự tuyệt, nhưng lại không biết nên nói gì nữa. Mạch Ngọc Linh vẫn cầm tay cô "Cùng đi dạo với dì và chú đi, lát nữa chúng ta trực tiếp bắt xe đến đó"

Sự nhiệt tình làm Cố Khê không thể từ chối, liền đồng ý.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô đến nhà người khách mừng năm mới.

Biệt thự Hạ gia cô đã đến một lần, cũng đã từng ở lại ăn cơm.

Hạ Tuấn Thành dừng xe ở cổng lớn, Cố Khê vừa mở cửa xe liền nghe được tiếng đàn dương cầm từ trên tầng truyền đến, cô ngẩng đầu nhìn.

Mạch Ngọc Linh và Hạ Tuấn Thành mở cốp xe đem túi đồ vừa mua ở siêu thị ra, Cố Khê cũng tiến đến giúp hai người.

Mạch Ngọc Linh nói "Cố Khê, mấy thứ này để dì và chú dọn là được rồi, Hữu Nam ở trên phòng đàn, con đi tìm nó đi"

Thì ra tiếng đàn dương cầm này là của Hạ Hữu Nam.

Cố Khê giúp họ cầm túi hoa quả "Để con cầm cái này cho"

Đi theo hai người vào phòng, tiếng đàn dương cầm vang lên rõ ràng hơn, khúc này có tên là 《旋转木马前的约定》, Cố Khê rất thích khúc nhạc này, cô hoàn toàn đắm chìm trong thanh âm quen thuộc.

Mạch Ngọc Linh cầm túi hoa quả trên tay cô "Đưa đi đi, con lên tầng tìm Hạ Hữu Nam nhé"

Cố Khê lấy lại tinh thần, đáp lại một tiếng.

Kì thật cô cũng tò mò về bộ dáng của Hạ Hữu Nam khi chơi đàn. Đi dọc cầu thang lên tầng, cô tìm được phòng đàn dựa theo tiếng dương cầm. Cửa phòng không đóng, cô tiến lại gần, sợ làm phiền người bên trong.

Khi đến trước căn phòng, cô nắm lấy tay cầm, lặng lẽ ngó đầu vào thăm dò bên trong. Từ góc độ này có thể nhìn thấy Hạ Hữu Nam, anh ngồi trước cây

đàn màu đen, lưng thẳng, ánh mắt tập trung vào cây đàn, đôi môi mím lại, những ngón tay mảnh khảnh ấn xuống bàn phím đầy linh hoạt và nhẹ nhàng.

Nếu có nữ sinh nào nhìn thấy cảnh tượng này, chắc hẳn sẽ hết lên.

Cố Khê lén nhìn cánh cửa một lát.

Người đánh đàn dường như nhận ra điều gì, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa, vừa lúc thấy khuôn mặt của người kia, đột nhiên giật mình, tay đang đánh đàn cũng ngừng lại.

Cố Khê bị anh phát hiện, đứng dậy "Xin lỗi, đã làm phiền cậu rồi"

Hạ Hữu Nam thiếu chút nữa tưởng đây là ảo giác của mình.

Tại sao cô lại ở đây?

Cố Khê nhỏ giọng giải thích "Lúc tớ đi siêu thị gặp dì và chú, hai người bảo tớ đến đây ăn cơm"

Hạ Hữu Nam cũng không nói tiếp, mà hỏi "Muốn tới đây xem thử không?"

"Cái gì?"

Hạ Hữu Nam đánh thêm mấy âm đàn "Đàn dương cầm"

Cố Khê bước tới, Hạ Hữu Nam đứng dậy nhường vị trí cho cô.

Cố Khê nói "Thực ra tớ là gà mờ"

"Tùy tiện đàn cũng không sao"

Cố Khê gật đầu, ngồi xuống trước cây đàn, nâng hai tay lên, chậm rãi đàn khúc "虫儿飞"

Cô mới học qua 10 tiết đàn dương cầm, khi đó ở buổi định hướng Đại học, sau khi nghe một chị đến đàn, vừa vặn chị đó cũng giới thiệu các khóa học, giá cả lại rẻ nên cô đi học một kì, nhưng cũng chỉ là một số điệu cơ bản, ban đầu cũng chưa học chắc, lại lâu không chơi, tay trái đàn phát ra thanh âm hơi lạ.

Hạ Hữu Nam xoay người tìm một bản nhạc trên kệ sách, mở ra để vào vị trí giá nhạc. Cố Khê liếc nhìn, đó là bản nhạc mà cô đang đàn.

Nhìn thấy bản nhạc, cô chơi đàn êm hơn nhiều.

Sau khi đàn một đoạn, cô ngẩng đầu nhìn Hạ Hữu Nam "Có khó nghe không?"

Hạ Hữu Nam dựa vào cây đàn nhẹ nói "Không"

Anh có thể nói không, xem ra là nể tình rồi.

Cố Khê đứng lên nhường lại vị trí cho anh "Cậu đến đàn đi, tớ nghe là được rồi"

"Cậu có thể tiếp tục đàn" Hạ Hữu Nam ra hiệu chỉ về phía bản nhạc "Bản nhạc này đều là cơ bản, không có gì khó"

Cố Khê lật mở bản nhạc, quả thật là không có gì khó lắm.

Di động bên trong túi tiền vang lên, Cố Khê lấy ra nhìn, là tin nhắn của nhóm trò chuyện "lớp 18 nhỏ"

Sở Dục Tân: Mọi người năm mới vui vẻ. [Cung hí phát tài]

Cố Khê nhắn lại: Năm mới vui vẻ

Khương Linh cũng trả lời: Năm mới vui vẻ.

Cố Khê ngẩng đầu nhìn Hạ Hữu Nam, anh cũng xem di động, nhưng anh luôn không thích trả lời lại.

Sở Dục Tân: Mọi người đang làm gì vậy, tớ ở nhà thật nhàm chán

Khương Linh: Cậu không cần giúp làm việc nhà sao?

Sở Dục Tân: Không cần, chị và ba mẹ tớ chuẩn bị cơm chiều rồi.

Khương Linh: Hi hi, hiện tại tớ đang ở phố Vương Phủ Tỉnh*, chụp ảnh cho các cậu xem.

*: Vương Phủ Tỉnh (王府井大街)

Phố Vương Phủ Tỉnh ở Bắc Kinh là một trong những phố mua sắm nổi tiếng nhất của Bắc Kinh. (Nguồn:Wikipedia)

Cố Khê: Được nha

Không lâu sau, Khương Linh chia sẻ ảnh chụp, đều là ở phố Vương Phủ Tỉnh ở Bắc Kinh.

Cố Khê: Thật đẹp

Khương Linh: Cảm nhận không khí tết âm lịch phương Bắc đậm đà hơn một chút.

Sở Dục Tân: Cố Khê, hôm nay cậu không cần đi làm đúng không

Cố Khê: Buổi chiều tớ không cần đi

Sở Dục Tân: Nếu không buổi tối gọi cả Hạ thiếu, ba chúng ta cùng đi quán bar âm nhạc đón giao thừa, nghe nói cũng không tệ lắm

Hạ Hữu Nam: Không cần.

Cố Khê thấy anh nhần lại, ngẩng đầu lên nhìn, thân nhiên cười. Hạ Hữu Nam cũng nhìn cô, cô khụ một tiếng, cúi đầu tiếp tục nhìn di động.

Sở Dục Tân: Oa, lần đầu Hạ thiếu trả lời lại, tớ phải chụp ảnh lưu giữ.

Khương Linh: [Đắm mặt đất cười to] Sở Dục Tân, cậu không cần cười đến chết đâu, tớ khỏe.

Cố Khê: [Bảo bảo ngoan cười ha ha]

"Hữu Nam, Cố Khê, đi cắt hoa quả, hai con xuống ăn đi" Mạch Ngọc Linh gõ cửa phòng gọi.

Cố Khê nhìn về phía cửa, lên tiếng "Vâng, được ạ"

Cố Khê cùng Hạ Hữu Nam xuống tầng, Mạch Ngọc Linh làm món ăn nhẹ và hoa quả, đều là đồ mới mua từ siêu thị về.

Cả nhà Hạ Hữu Nam đều tốt, Cố Khê ở chung với bọn họ cũng rất vui, nhưng dù sao cô cũng là người ngoài, vẫn nên chú ý, không thể tùy tiện, nếu không sẽ làm người khác không thoải mái.

Hôm nay bảo mẫu trong nhà đã nghỉ, Mạch Ngọc Linh tự mình chuẩn bị cơm chiều, Cố Khê cũng vào hỗ trợ.

Một bữa cơm tất niên bốn người, làm 6 món, bào ngư sốt, cá vược hấp, súp gà nhân sâm, thăn bò với tiêu xanh, tôm sốt cà chua và gà nướng muối.

Trên bàn ăn, Mạch Ngọc Linh không ngừng gấp đồ ăn cho Cố Khê.

Cố Khê vội nói cảm ơn, thấy trong bát đều là đồ ăn ngon, giữa trưa cô còn đang suy nghĩ, quán ăn nhanh không mở cửa, buổi chiều có thể ăn bánh mì và đồ ăn vặt, hiện tại buổi tối lại có nhiều đồ ăn ngon như vậy, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Ăn cơm xong, Mạch Ngọc Linh cầm hai bao lì xì, một cái đưa cho Hạ Hữu Nam, một cái đưa Cố Khê.

Mạch Ngọc Linh đem một bao lì xì to đến trước mặt Cố Khê "Nào, Cố Khê, đây là tiền lì xì đi cho con"

Đến bữa cơm cô cũng không làm gì, còn muốn nhận tiền lì xì, trong lòng Cố Khê đầy băn khoăn "Đi đừng cho con, con không thể nhận"

Mạch Ngọc Linh cầm tay cô, đặt bao lì xì vào trong lòng bàn tay "Đứa nhỏ này, luôn khách khí, tiền lì xì này là đồ may mắn thôi, không thể không nhận"

Cố Khê thật sự thấy áy náy, nhưng Mạch Ngọc Linh nói như vậy, cô không thể không nhận lấy "Cảm ơn đi"

Mạch Ngọc Linh kéo tay cô "Gala xuân sắp tới, chúng ta lại đi chuẩn bị hoa quả, đợi lát nữa có thể vừa ăn vừa xem"

"Vâng" Cố Khê vào phòng bếp giúp Mạch Ngọc Linh cắt hoa quả.

Cắt xong, Cố Khê nhìn thời gian, đã 7:30.

Cô cần trở về, ngày mai còn đi làm nữa.

Đi ra khỏi phòng bếp, Cố Khê nhìn Mạch Ngọc Linh, lại nhìn Hạ Tuấn Thành đang ngồi trên sofa "Đi chú, không còn sớm nữa, con về trước đây"

Mạch Ngọc Linh nghe được lời này, bật người ngăn cản "Đêm giao thừa rồi còn trở về làm gì, ở kí túc xá cô đơn lắm, đừng về, ngủ ở nhà chúng ta, trong

nhà có nhiều phòng khách lắm, gần đây bảo mẫu cũng đã dọn dẹp rất sạch sẽ"

Cố Khê nói "Thôi ạ, con cũng không mang quần áo tới đây"

"Dáng người của con và của dì không khác nhau lắm, dì có quần áo, con muốn mặc gì đều có"

Cố Khê thật sự không muốn làm phiền nhà bọn họ.

Hạ Tuấn Thành đứng lên nói "Cố Khê, ở nhà chúng ta đừng khách khí, ở lại đi"

Mạch Ngọc Linh lôi kéo cô ngồi trên sofa "Đến đây, ngồi xuống, gala xuân sắp chiếu rồi, xem cùng đi nhé"

Đối diện với Mạch Ngọc Linh, Cố Khê luôn không có cách nào cự tuyệt, cô thật sự đã nợ bọn họ nhiều nhưng không biết báo đáp thế nào.

Trong lòng cô yên lặng ghi nhớ, về sau mình có năng lực nhất định sẽ báo đáp.

Mở màn gala xuân đều vui mừng náo nhiệt, hàng năm Mạch Ngọc Linh đều xem cùng Hạ Tuấn Thành cũng không nói chuyện gì, bà muốn tìm người để thảo luận cùng, năm nay có Cố Khê xem cùng, bà tìm được người nói chuyện, tâm tình tốt hẳn lên.

"Người mặc bộ đồ màu đỏ kia đóng trong phim truyền hình nào nhỉ?"

Cố Khê nói "Thợ săn chiến tranh ạ"

"Đúng, chính là cậu đó, dì thích cậu ta, hát cũng khá hay, các ca khúc của cậu ấy dì đều hát rất nhiều lần"

"Con cũng cảm thấy giọng hát rất hay, nghe êm tai"

Hai người thảo luận, Hạ Tuấn Thành một bên nghe hai người tán gẫu.

Gala xuân tiến hành trong hai mươi phút, Hạ Hữu Nam người không xem chương trình này từ trên tầng đi xuống, anh đã tắm sạch sẽ, thay bộ quần áo ở nhà. Anh đi tới, ngồi xuống chiếc sofa đơn cạnh Cố Khê, đối diện với cửa sổ, phải ngẩng đầu mới xem được TV.

Trên màn hình TV, có một đôi nam nữ đang nắm tay nhau hát đôi trên sân khấu.

Mạch Ngọc Linh nói "Người con trai này lớn lên thật đẹp trai, nhưng bên nữ lại trông bình thường"

Cố Khê nói "Con cũng thấy thế, bất quá giọng hát của bên nữ cũng không tệ"

"Dì nhớ ra rồi, trước đây cậu ta còn diễn một bộ phim thần tượng, khi đó dì xem mấy tập cũng không thấy cải thiện, kĩ thuật diễn quá phóng đại, không thích hợp. Nếu không phải vì cậu ấy đẹp trai, chắc chắn dì không kiên trì được mấy tập"

Hạ Tuấn Thành nghe thấy vợ mình một câu người này đẹp trai, hai câu người kia đẹp trai, thấy bất mãn "Ngọc Linh, chồng của em cũng rất tuấn tú, tại sao không thấy em nói gì"

Mạch Ngọc Linh vỗ vai Hạ Tuấn Thành, cười nói "Tự mình nói đẹp trai, anh thật đúng là không biết xấu hổ"

Hạ Tuấn Thành đỡ mắt kính "Chẳng lẽ không đẹp trai sao?"

Mạch Ngọc Linh cười cười "Đẹp trai, được rồi, không nói chuyện với anh nữa, ảnh hưởng em xem TV".

Cố Khê nhấp môi cười, lại nhìn Hạ Hữu Nam, Hạ Hữu Nam vừa vận cũng nhìn cô.

Hai người trao đổi ánh mắt, đều tỏ vẻ đột nhiên không phòng vị phải ăn cẩu lương.

Vừa ăn quà vặt vừa xem gala xuân, Mạch Ngọc Linh và Cố Khê thảo luận chuyện trên trời dưới đất, hai cha con Hạ Hữu Nam và Hạ Tuấn Thành ở bên cạnh rất ít khi nói chuyện.

Rất nhanh đã đến mười giờ, Mạch Ngọc Linh về phòng lấy một bộ quần áo sạch sẽ để Cố Khê đi tắm.

Cố Khê tắm xong, thay bộ quần áo ở nhà của Mạch Ngọc Linh, thực vừa người, giống như là được đặt riêng vậy.

Cố Khê trở lại phòng khách tiếp tục xem chương trình xuân cùng Mạch Ngọc Linh.

Bất tri bất giác đã đến 12 giờ, người chủ trì đếm ngược con số, hét lên một tiếng cùng câu chúc mừng năm mới, hình ảnh trên TV sống động, tất cả mọi người của 56 dân tộc tập hợp trên sân khấu hát khúc ca chào mừng lễ hội mùa xuân.

Bên ngoài có pháo hoa vang lên.

Mạch Ngọc Linh kéo Cổ Khê đi xem pháo hoa từ cửa sổ, một lúc sau, bà ngập "Đi buồn ngủ rồi, đi đi nghỉ ngơi đây, hai con cứ xem đi"

Cổ Khê chưa thấy buồn ngủ, cô gật đầu đáp lại "VẬY ĐI NGHỈ NGƠI ĐI Ạ"

Hạ Tuấn Thành nói "Hữu Nam, nhớ tắt đèn phòng khách và TV"

"Vâng"

Mạch Ngọc Linh và Hạ Tuấn Thành lên tầng, chỉ còn lại Cổ Khê và Hạ Hữu Nam trong phòng khách.

Cổ Khê nhìn pháo hoa trên bầu trời qua các ô cửa sổ, nơi bắn pháo hoa cũng không xa lắm nên tầm nhìn khá rõ.

Hạ Hữu Nam nhẹ nói "Đi lên tầng hai"

"Hả?" Cổ Khê nhìn anh.

"Đi theo tôi"

Cổ Khê không biết anh muốn làm gì, nhìn anh tắt TV rồi lên cầu thang, cô đi theo, thấy đèn phòng khách vẫn sáng "Đèn phòng khách tắt ở đâu"

"Trên tầng hai cũng có thể tắt" Sau khi Hạ Hữu Nam lên tầng hai, anh nhấn công tắc ở cầu thang và đèn phòng khách dập tắt.

Cổ Khê nhìn anh đi phía trước, muốn hỏi nhưng lại ngập ngừng.

Hạ Hữu Nam đến phòng đàn, đẩy cửa ra, bật đèn, bước đến phía cửa sổ sát đất, kéo rèm màn nặng nề ra, động tác lưu loát.

Cổ Khê đứng ở cửa nhìn ra phía cửa sổ, cửa sổ sát đất giống như một màn hình siêu lớn, còn màn trình diễn pháo hoa như đang được chiếu trực tiếp.

Hạ Hữu Nam đứng trước cửa sổ nhìn cô "Đến đây đi"

Cổ Khê bước tới cạnh anh, tầm nhìn nơi này rất đẹp, pháo hoa nở rộ trên bầu trời.

Trong tích tắc, căn phòng tối đi, Cổ Khê nghe được một tiếng động, theo bản năng cô quay đầu lại, dựa vào ánh sáng của pháo hoa nhìn Hạ Hữu Nam.

Thì ra là anh tắt đèn.

Hạ Hữu Nam nói "Tốt nhất là tắt đèn xem"

"Ừ" Cổ Khê tiếp tục xem pháo hoa, nó thật sự đẹp.

Hạ Hữu Nam dứt tay vào túi quần xem pháo hoa một lúc, cô quay đầu sang một bên. Cô gái đứng bên cạnh nở nụ cười, trong mắt cô có ánh sáng lung linh tỏa ra.

Trái tim anh đột nhiên nháy lên.

Khi Cổ Khê nghiêng đầu, anh đã nhìn ra chỗ khác.

Trong âm thanh ồn ào của pháo hoa, giọng cô lại đặc biệt rõ ràng "Quên chưa nói với cậu, chúc mừng năm mới"

Anh nhìn cô đáp lại "Ừ"

Cổ Khê mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐☐

Ngày 12 tháng giêng khai giảng, Cổ Khê làm thêm đến ngày 11.

Vì sau khi ăn tết có hai nhân viên xin nghỉ việc nên quản lý muốn nhờ cô làm thêm giờ, nhưng cô muốn đi học nên không thể đáp ứng.

Khi quản lý tổng kết số tiền lương, cô bất ngờ, tổng cộng gần 4000 tệ. Thời gian cô đi làm chỉ trong 26 ngày, chưa đến một tháng, dựa theo tiền lương và trích số phần trăm khách hàng thì vào hơn hai mươi ngày này cô bán được hơn hai mươi vạn tệ quần áo.

4000 tệ này cô lấy ra 3000 để đóng học phí và tiền nội trú, còn dư lại 1000.

Trước lúc ăn tết cô được phát tiền nhuận bút còn thừa 500 tệ, cộng thêm là có 1500 tiền sinh hoạt, đủ cho cô dùng một khoảng thời gian.

Trong thời gian nghỉ đông, mỗi ngày cô dành nửa khoảng thời gian để làm những việc khác ngoài đi làm, ngoại trừ làm bài tập, cô còn viết thêm hai bản thảo, định chờ biên tập đi làm liền thử nộp bản thảo lại.

Nghỉ một tháng, ngày đầu tiên trở lại trường học, mọi người không mặc đồng phục mà vẫn còn mặc quần áo mới mua trong tết.

Ngày đầu tựu trường công việc chủ yếu là dọn dẹp lại ký túc xá.

Tiết thứ nhất tiết tự học buổi tối, các giáo viên đều bị gọi đi họp, không có người quản nên cả khu dạy học đều rất ồn ào.

Khương Linh từ Bắc Kinh về mang theo không ít đặc sản cho bọn họ, mỗi người đều có một túi, bên trong có đủ món đồ ăn vặt còn có cả một đồng xu nhỏ.

Hôm nay Sở Dục Tân hưng phấn dị thường, "Cuối cùng cũng khai giảng, các cậu biết không, tớ cực mong thật nhanh đến khai giảng, ở nhà tớ nhàm chán đến chết rồi."

Khương Linh nói: "Ai bảo cậu cứ luôn ngồi ở nhà."

"Cậu cho rằng tớ muốn sao, cậu xem mấy cậu, hoặc là đi Bắc Kinh, hoặc là đi làm thêm, còn thừa lại Hạ thiếu đối xử với tớ như tảng băng, tớ có thể đi chơi với ai!"

Cố Khê cười, "Cho nên kỳ nghỉ này quá nhàm chán là do lỗi của chúng tớ?"

"Không sai biệt lắm đi." Đôi tay Sở Dục Tân chống cằm, "Đúng rồi, hai ngày nữa là thứ bảy, là tết Nguyên Tiêu, mấy người chúng mình đi chơi đi, đền bù lại tiết nghỉ đông không được đi chơi."

Cố Khê cũng có thể đi chơi, nhắc tới chơi cô cũng vui vẻ lên, "Được đó, đi đâu?"

"Đi xem phim được không?" Sở Dục Tân nói.

Khương Linh uể oải nói, "Lại là phim à, không còn gì khác sao?"

Cố Khê nghĩ một lúc, nghĩ đến cái gì, "Hôm nay tớ đi qua siêu thị, thấy có hoạt động làm đèn lồng tết Nguyên Tiêu thủ công, hay là chúng ta đến tham gia đi."

Hạ Hữu Nam bên cạnh đang đọc sách nói một câu, "Việc kia hình như là hoạt động của cha mẹ với con cái."

Khóe miệng Cố Khê kéo kéo, "Vậy sao, tớ không nhìn kỹ."

Khương Linh cũng đột nhiên nghĩ tới cái gì, "Đúng rồi, tớ nhớ thành phố G của chúng mình mỗi năm tết Nguyên Tiêu sẽ tổ chức một hội chùa, nếu không chúng mình đi hội chùa chơi đi."

Sở Dục Tân: "Ở đâu?"

"Tra một chút thì biết ngay."

Nghe thấy hội chùa, Cố Khê cũng rất muốn đi, "Ok, đi hội chùa đi."

Sở Dục Tân dùng khuỷu tay chọc Hạ Hữu Nam, "Hạ thiếu, thế nào, đi không, biểu hiện chút đi."

Hạ Hữu Nam ngược mắt nhìn Cố Khê một cái, "Đi thôi."

"Nói thế còn được, chốt lại tết Nguyên Tiêu đi hội chùa."

Cố Khê nói: "Đến lúc đó để tớ mời các cậu một bữa ngon."

Sở Dục Tân nghe thấy Cố Khê muốn mời khách, vội nói: "Cố Khê, đừng như vậy, cậu cực khổ kiếm tiền, giữ tiền lại mà tiêu."

Cố Khê còn nhớ lúc trước đã nói là lúc nhận được tiền nhuận bút sẽ khao mọi người một bữa tiệc lớn, chỉ vì lúc nghỉ đông không đông đủ nên không thể mời, "Bình thường đều là các cậu bao tớ, nhân lúc tớ có tiền, các cậu cho tớ cơ hội mời một lần đi, nếu không lần sau tớ cũng không dám để các cậu mời khách đâu."

Khương Linh nói: "Tớ nghe nói bên kia có một hàng chè khá ngon, đến lúc đó cậu mời bọn tớ ăn chè là được."

"Ok, cũng được đó."

Sở Dục Tân hỏi: "Cố Khê, cậu ăn tết có về nhà không?"

Cố Khê lắc đầu, "Không."

Khương Linh có điểm kinh ngạc, "Trời đất, vậy cậu ăn tết ở đâu?"

Cố Khê trộm nhìn Hạ Hữu Nam, nếu cô nói cô ở nhà Hạ Hữu Nam ăn tết, bọn họ nhất định sẽ hiểu lầm. Cô ậm ừ một chút, "Ồ nhờ nhà một người đi tốt bụng."

Hạ Hữu Nam nghe thấy câu nói ấy, bên môi hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Ý cười này vừa lúc bị Sở Dục Tân nhìn thấy được, "Hạ Hữu Nam, cậu cười cái gì?"

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn Cố Khê một cái, ho nhẹ một tiếng, "Không có gì."

Cố Khê nhấp môi, cô suy nghĩ có phải Hạ Hữu Nam đang cười nhạo cô, nhưng cô cũng không dám nói ra trước mặt người khác.

Đột nhiên, trên bục giảng truyền đến thanh âm bang bang, lớp đang ầm ĩ lập tức an tĩnh lại, Cố Khê quay đầu lại, thấy chủ nhiệm lớp Vương Quế Phương trên tay nắm thước gỗ bục giảng, lập tức ngồi thẳng.

Trên bục giảng Vương Quế Phương cầm thước trên tay, đôi tay chống bục giảng, trên mặt rất nghiêm túc, "Lớp 11 của các em đã qua một nửa, chính xác mà nói là cuộc sống cao trung của các em đã qua đi một nửa, qua học kỳ này các em sẽ là học sinh lớp 12, bất luận thời điểm nào đều phải biết tự giác, nếu giáo viên không ở cạnh cũng phải tự giác học tập, giáo viên không có khả năng mỗi thời mỗi khắc đều ở phòng học đốc thúc..."

Wang Quế Phương thuyết giảng xong thì nói: "Cuối cùng có một chuyện, cô Tề dạy sinh lớp chúng ta vì nghỉ sinh nên học kỳ này sẽ có giáo viên khác tới dạy thay. Ngoài ra, bạn Vũ Diễm bởi vì lý do cá nhân nên không thể làm đại biểu môn sinh nữa, có bạn nào muốn chủ động đảm nhiệm không?"

Ở cao trung đại biểu luôn là chức vị không được quá hoan nghênh, thứ nhất là không phải là cán bộ lớp, thứ hai là phải làm rất nhiều chuyện, còn phải lập danh sách làm và không làm bài tập cho giáo viên, sẽ đặc tội không ít người.

Cố Khê nhớ trong cốt truyện tiểu thuyết, giáo viên sinh mới tới là giáo viên nam, ôn tồn lễ độ, rất được nữ sinh hoan nghênh. Lúc cô đọc tiểu thuyết rất thích nhân vật này.

Cô giờ tay lên, "Cô ơi, để em làm ạ."

Nhìn thấy Cố Khê giơ tay, Vương Quế Phương rất vừa lòng, "Vâng được, về sau Cố Khê chính là đại biểu môn sinh, giáo viên sinh phải cuối tuần mới đến đây, đến lúc đó em đi nói chuyện trước với thầy ấy một chút."

"Được ạ." Cố Khê rất chờ mong giáo viên sinh mới, không biết có giống miêu tả trong tiểu thuyết như đức không.

Ngày hôm sau, kết quả các môn thi cuối kỳ 1 liên tiếp được công bố, sau khi được phát bài thi, có người vui có người buồn.

Cố Khê là thuộc loại người buồn, tổng điểm của cô tuy rằng không tính là đặc biệt khó coi nhưng xếp gần cuối lớp. Học sinh trường này phần lớn đều có thành tích rất tốt ở sơ trung, nếu muốn nổi bật là rất khó.

Học kỳ 1 cô muốn kiếm tiền nên thời gian dành cho học tập không quá nhiều, hơn nữa cô đã quên gần hết những kiến thức đã học được trước đó, cho nên thành tích không được tốt.

Buổi chiều diễn ra lễ khai giảng, cộng thêm việc khen ngợi học sinh có thành tích tốt ở học kỳ 1.

Hạ Hữu Nam như cũ xếp thứ nhất khối 11 về các môn khoa học tự nhiên, Cố Khê ngồi phía dưới nhìn anh lên bục nhận thưởng, nghĩ thầm rốt cuộc anh làm như thế nào, ngày thường anh dành rất nhiều thời gian đọc truyện, cũng không thuộc loại người quá chăm chỉ, vì sao dễ dàng cầm cờ đi trước một đám người nổi bật như vậy?

"Hữu Nam tuyệt thật đấy."

Cố Khê nhìn theo thanh âm, là Đường Tiểu Đình ngồi trước cô hai vị trí, nhìn thấy cô ấy, Cố Khê lúc này mới phản ứng lại, nơi này là thế giới tiểu thuyết, nam chính Hạ Hữu Nam là thiên tài, không cần nỗ lực cũng có thể thành thiên tài hạng nhất.

Hội chùa ngày thứ bảy, Sở Dục Tân đã tra xong đường đi, mấy bọn họ tập hợp ở trạm xe buýt, sau đó cùng nhau đi.

Thời điểm đến nơi, hội chùa đã bắt đầu diễu hành, một đám người mặc trang phục cổ đại xếp thành con rồng dài, có người nhào lộn, có múa lân, cũng có đi cà kheo, hai bên đường nhộn nhịp người đi hội, bọn họ tới muộn chỉ có thể đứng ngoài tường xem.

Hạ Hữu Nam cao nên đứng ngoài tường cũng có thể quan sát rõ ràng. Cố Khê và Khương Linh cũng chỉ nhìn thấy một chút.

"A! Là các cậu sao!"

Đường Tiểu Đình mặc váy đỏ đi về chỗ bọn họ, cô nhìn Hạ Hữu Nam, lại nhìn ba người còn lại, "Các cậu cũng tới xem hội chùa sao?"

Cố Khê lên tiếng, "Ừm, đúng vậy."

Khương Linh rất tò mò, "Đường Tiểu Đình, sao cậu cũng tới đây?"

"Tớ tới thăm ông bà, hôm nay tết Nguyên Tiêu tớ cùng ba mẹ về ăn tết."

Ba mẹ Đường Tiểu Đình chính là đôi vợ chồng trung niên phía sau cô, người phụ nữ hỏi Đường Tiểu Đình, "Tiểu Đình, là bạn con à?"

"Vâng ạ, bạn cùng lớp." Đường Tiểu Đình nhìn Hạ Hữu Nam, quay đầu lại nói với ba mẹ, "Ba mẹ, con muốn đi chơi với cá bạn, lát nữa con tự về."

"Ừm, được."

Đường Tiểu Đình vừa cười vừa nhìn bốn người bọn họ, "Không ngại cho tớ chơi cùng chứ."

Sở Dục Tân sờ mũi, trộm nhìn Hạ Hữu Nam mặt lạnh, mà Khương Linh và Cố Khê cùng ký túc xá với cô, hơn nữa lại có ba mẹ Đường Tiểu Đình ở đây, hai người các cô cùng nhau trả lời: "Được mà."

Đường Tiểu Đình nói: "Chúng ta đi lên trước đi, trước mặt ít người, lát nữa đội diễu hành lại đây có thể đứng trước nhìn."

Đội diễu hành đi thong thả, đến chờ phía trước là có thể lấy được vị trí tốt.

Bốn người bọn họ chạy theo Đường Tiểu Đình.

Vốn là bốn người giờ biến thành năm người.

Đường Tiểu Đình tết Nguyên Tiêu mỗi năm đều trở về, đối với hội chùa cô cũng rất quen thuộc, rất nhanh dẫn bốn người bọn họ đến vị trí thích hợp.

Không bao lâu sau, đội diễu hành đến, đám đông đi theo đội diễu hành cũng đến đây, chắn bên trong bọn họ.

Rất nhiều người, quá đông đúc chật chội, Khương Linh và Sở Dục Tân lấy máy ảnh chuẩn bị chụp ảnh, Đường Tiểu Đình đứng bên trái Hạ Hữu Nam, so với xem diễu hành thì cô càng thích ngắm Hạ Hữu Nam hơn.

Tới lúc đám đông chen qua, thân thể Đường Tiểu Đình bị bất phải dán vào Hạ Hữu Nam, lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với Hạ Hữu Nam, mặt cô đỏ bừng, trộm nâng mắt nhìn biểu tình của anh.

Cố Khê ở giữa năm người, bên phải là Sở Dục Tân và Khương Linh nghiên cứu chụp ảnh, bên trái là Hạ Hữu Nam và Đường Tiểu Đình tình chàng ý thiếp, một người như cô ở giữa chường mắt giống như bóng đèn.

Đội diễu hành vừa đi qua thì một chiếc đèn lồng lớn đi đến, bên trong đèn lồng còn có một thiếu nữ mặc đồ cổ trang khiêu vũ.

Cố Khê lấy di động ra, tính chụp mấy tấm ảnh, vừa chụp được một tấm thì khuỷu tay cô bị người khác đụng phải, di động suýt nữa rơi, "Xin lỗi."

Nghe được tiếng xin lỗi, cô nghiêng đầu, phát hiện mặt Hạ Hữu Nam đang hướng về cô, cách rất gần, mà Đường Tiểu Đình bị anh chắn sau lưng.

Cố Khê có chút không thể hiểu được, "Cậu làm sao vậy?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói: "Không có gì."

"A!" Trong đám người có một người phụ nữ hô một tiếng, hình như là bị dẫm chân, một người phụ nữ trung niên mập mạp từ bên ngoài chen vào khe hở ở giữa Cố Khê và Khương Linh.

Sau lưng thỉnh thoảng bị một sức lực đẩy mạnh ra, Cố Khê đột nhiên không kịp phòng ngừa ngã vào lồng ngực Hạ Hữu Nam, cả sườn mặt dán lên ngực anh, chớp mũi ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên quần áo anh.

Ý thức đây là đang ôm ấp Hạ Hữu Nam, Cố Khê lập tức rời khỏi lồng ngực anh, "Thực xin lỗi."

Hạ Hữu Nam vừa mới định giơ tay ổn định thân thể cô, cô lại lập tức rời khỏi, anh nhàn nhạt nói: "Đứng vững"

Cố Khê gật đầu, "Ừm"

Khương Linh kiểng mắt nhìn người phụ nữ vừa chen vào, cũng quá không lễ phép, cô lướt qua nói với Cố Khê: "Chúng ta dừng đi theo nữa, đứng ở đây"

xem, chờ đội điều hành đi qua thì đi ăn."

Cố Khe lên tiếng, "Ok."

Bọn họ đứng tại chỗ chờ đội điều hành dài mấy trăm mét đi qua, thuận tiện chụp được không ít ảnh.

Chờ đến lúc vắng người, bọn họ tìm quán ăn xung quanh. Đường Tiểu Đình quen thuộc nhất, ngựa quen đường cũ đưa bọn họ đến phố ăn vặt.

Sở Dục Tân chỉ vào một hàng chè nói: "Cố Khê, cậu không phải nói muốn ăn chè sao? Đến quán kia đi."

Đường Tiểu Đình nói: "Quán chè kia ăn không ngon lắm, bố trí cũng kém, tớ dẫn các cậu đi quán chè Hồng Kông nhé, ăn rất ngon."

Đoàn người vào một hàng chè Hồng Kông trang trí khá đẹp, trong tiệm có rất nhiều người, bọn họ tìm được một bàn bốn người, lại lấy thêm 1 ghế, năm người ngồi xuống.

Trên bàn có hai tờ thực đơn, Sở Dục Tân và Khương Linh lấy một tờ xem, giá không rẻ, trung bình trên 12 tệ.

Khương Linh và Sở Dục Tân nhìn thoáng lẫn nhau, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, đồ ăn ở đây rất đắt, Cố Khê vốn không có tiền, bọn họ không thể nói ra.

Bây giờ đã vào tiệm nên ngại đi ra ngoài.

Đường Tiểu Đình xem xong thực đơn, chỉ vào hình ảnh trên thực đơn nói: "Tớ muốn ăn chè sầu."

Khương Linh và Sở Dục Tân nhìn Đường Tiểu Đình chỉ vào món chè sầu, 24 tệ, bằng vài bữa cơm của Cố Khê.

Hạ Hữu Nam nói: "Tôi muốn một ly soda chanh."

Soda chanh là đồ uống rẻ nhất ở tiệm, chỉ 10 tệ.

Sở Dục Tân cũng nói: "A, tớ cũng rất khát, cũng muốn uống soda chanh."

Khương Linh cũng nói theo: "Tớ cũng muốn."

Cố Khê nhìn ra được bọn họ muốn cô tiết kiệm tiền mới làm vậy, cô nói: "Các cậu... gọi món khác đi, tớ khó có được lần mời khách, các cậu lại khách khí như vậy."

Sở Dục Tân nói: "Tớ không phải quá thích ăn ngọt, uống nước soda là được."

Đường Tiểu Đình nghe thấy Cố Khê mời khách, nhớ tới gia cảnh Cố Khê không tốt, cô cũng sửa lại, "Tớ đột nhiên không muốn ăn chè sầu nữa, tớ cũng muốn uống nước chanh."

Cố Khê biết giá không rẻ, nhưng cô nếu muốn mời cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Cô bắt đắc dĩ mà cười, "Tớ nghĩ đông làm thêm kiếm tiền rất nhiều, các cậu đừng khách khí với tớ."

Đường Tiểu Đình nghe thấy Cố Khê nói nghĩ đông làm thêm, tò mò hỏi: "Cố Khê, cậu nghĩ đông đi làm thêm sao?"

Cố Khê lúc này mới ý thức được Đường Tiểu Đình cũng ở đây, cô lên tiếng, "Ừm"

"Làm gì đó?"

"Hướng dẫn viên của hàng quần áo."

"Vậy thật vất vả, tớ nghĩ đông mỗi ngày đều ngủ đến giữa trưa mới rời giường."

Cố Khê cười qua loa, cô đẩy thực đơn đến trước mặt bọn họ, "Các cậu uống nước soda cũng được, gọi thêm vài món ăn đi. Đừng khách khí với tớ, sẽ không tốn quá nhiều tiền."

Khương Linh và Sở Dục Tân sửa nước soda, một người đổi thành chè sương sáo đen xoài, một người đổi thành chè sương sáo đen thập cẩm, Đường Tiểu Đình cũng sửa theo. Hạ Hữu Nam không sửa, vẫn gọi soda chanh.

Cố Khê gọi cho mình một phần dương chi cam lộ.

Người trong tiệm nhiều, bọn họ đợi gần mười phút đồ ăn mới được mang ra.

Sở Dục Tân lấy máy ảnh ra xem ảnh vừa chụp.

Đường Tiểu Đình cũng đứng lên, thò lại gần xem, khi Sở Dục Tân lướt đến một bức ảnh, cô hô một tiếng, "Ừm, tớ muốn nhìn ảnh này."

Bức ảnh này vốn chụp đội diễu hành, Đường Tiểu Đình và Hạ Hữu Nam cũng vào hình, trong bức ảnh, Hạ Hữu Nam và Đường Tiểu Đình khoảng cách cực gần, giống như một đôi tình lữ.

Đường Tiểu Đình nhìn ảnh chụp ngây ngô cười, "Dục Tân, có thể gửi tờ bức ảnh này không?"

Sở Dục Tân ngẩng đầu nhìn Hạ Hữu Nam, nói: "Có thể, chờ tờ về gửi cho."

Đường Tiểu Đình lấy di động ra, chụp lại màn hình máy ảnh, "Cậu lướt tiếp xem còn tờ hay không."

"Ừm."

Hạ Hữu Nam thừa dịp bọn họ đang xem ảnh chụp, đứng dậy rời đi một chút, đi đến quầy thu ngân, lấy ra di động nói với người thu ngân: "Tính tiền bàn số tám."

Nhân viên thu ngân lấy ra mấy tờ, bên trên ghi lại tiền, "Bàn số tám đã tính tiền."

Hạ Hữu Nam nhìn lướt qua giấy tờ, tổng cộng 68 tệ, đã thanh toán.

Không nghĩ tới cô hành động nhanh như vậy.

Sau khi ăn chè xong, Đường Tiểu Đình lại đưa mọi người đi ngắm cảnh gần đó, khoảng 6 giờ trở về.

Sau khi đi học lại hai ngày, phần lớn thời gian đều là tự học hoặc đi họp, không có hoạt động học hành gì.

Tuần này mới chính thức bắt đầu đi học.

Sau khi tan tiết tiếng Anh, Cố Khê lấy ly đi múc nước, mới ra cửa liền suýt đụng vào người đi ngang qua, còn may cô phản ứng nhanh, không đụng phải, cô nói, "Xin lỗi."

"Không có việc gì." Người bị đụng là một người trẻ tuổi nam tính, đeo kính đen, mặc áo khoác xám dệt kim, nhìn qua thực văn nhã. Trong tay anh cầm laptop, sách vở đặt trên laptop đã rơi xuống đất.

Cố Khê khom lưng nhặt quyển sách kia lên, là giáo trình môn sinh mới tinh, cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Thầy là thầy Tiểu sao?"

Đối phương hiển nhiên có chút kinh ngạc, "Sao em biết?"

Cố Khê chỉ về quyển sách trên tay, "Em thấy thầy cầm sách sinh, hẳn là mới dạy xong một tiết sinh."

"Ý thầy là sao em biết thầy họ Tiểu?"

Cố Khê xấu hổ, đúng, thầy còn chưa giới thiệu đâu, cô không thể nói vì cô đọc tiểu thuyết mới biết được thầy tên Tiểu Hàm đi. Cô mạnh mẽ cười trừ, "Em nghe mọi người nói mới biết giáo viên sinh mới tới họ Tiểu."

Tiểu Hàm cười, "Thì ra là thế." Thầy nhìn bên cạnh lớp, "Em lớp 18 sao?"

"Đúng vậy." Cố Khê gật đầu.

"Tiết tiếp theo của thầy dạy ở lớp 18."

Cố Khê trả lời: "Vâng, em biết."

"Em tên là gì?"

"Cố Khê."

Tiểu Hàm cười cười, "Thầy đây nhớ kỹ."

Tiểu Hàm đang định rời đi, đi được hai bước, Cố Khê gọi thầy lại, "Đúng rồi, thầy Tiểu."

Tiểu Hàm dừng lại nhìn cô, "Còn có việc gì sao?"

Cố Khê nói: "Em là đại biểu môn sinh lớp 18, nếu có yêu cầu hỗ trợ, thầy cứ việc gọi em."

Tiểu Hàm khẽ cười, "Được."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Sau khi Tiểu Hàm đi, Cố Khê tới phòng lấy nước rồi trở lại phòng học với tâm tình vui sướng.

Khương Linh thấy ý cười trên mặt cô, hỏi "Cố Khê, cậu gặp được chuyện vui gì mà hứng khởi thế?"

Cố Khê ngồi xuống, để bình nước trên mặt bàn "Tớ vừa gặp giáo viên sinh học"

"Thật sao? Thế nào?"

Cố Khê hồi tưởng bộ dáng của Tiểu Hàm "Rất trẻ, rất tuấn tú, đeo kính, nhìn qua đặc biệt nhã nhặn"

Khương Linh cũng kích động "Oa, vậy thì về sau có thể học với giáo viên đẹp trai"

"Thầy ấy đúng là đẹp trai"

Khương Linh đột nhiên nghĩ ra cái gì, đặt khuỷu tay lên vai Cố Khê, xấu xa cười "Cố Khê, cậu không phải đã biết trước giáo viên sinh học rất tuấn tú nên mới chủ động giờ tay làm đại biểu môn chứ"

Cố Khê cười cười "Nếu tớ nói tớ có năng lực đoán trước tương lai, cậu tin không?"

Sở Dục Tân ở phía sau nghe hai người nói chuyện phiếm, chống cằm một hồi nói "Nữ sinh các cậu đều nông cạn như thế ư, nhìn thấy trai đẹp liền kích động"

Cố Khê quay đầu lại nói "Cái này gọi là một lòng hướng đến cái đẹp"

Khương Linh liếc nhìn Sở Dục Tân với ánh mắt ghét bỏ "Đúng vậy, nam sinh các cậu thấy mỹ nữ cũng nhìn chăm chăm, lại còn lén lút thảo luận nhiều chuyện đen tối"

"Ha ha" Sở Dục Tân cười lạnh "Đó là cậu hiểu lầm con trai rồi, chúng tớ căn bản không phải lén lút thảo luận vấn đề đấy"

Khương Linh quay mặt đi "Có quỷ mới tin"

Sở Dục Tân nhìn Cố Khê hỏi "Cố Khê, giáo viên sinh học có thật sự tuấn tú không? So với Hạ thiếu thế nào?"

Cố Khê nhìn Hạ Hữu Nam, có chút khó xử "Cái này... phong cách khác nhau, không thể so sánh"

"Nói như vậy chính là không bằng Hạ thiếu? nếu vậy các cậu kích động làm gì, một đại soái ca ngồi ở sau mà cũng chưa thấy các cậu phấn khích bao giờ"

Hạ Hữu Nam buông sách, không để ý nói "Đại soái ca là cậu tự nói mình ư?"

"Tớ..."

Cố Khê và Khương Linh đều cười thành tiếng.

"Linh linh linh..." Tiếng chuông vang lên, phòng học rất nhanh đã im lặng.

Đây là tiết sinh học, tất cả mọi người đều chờ xem bộ dáng của viên, là nam hay nữ, cao hay thấp, béo hay gầy.

Khi Tiểu Hàm mang laptop và sách vở tiến vào, ánh mắt nữ sinh đều hướng về phía anh đầy vui mừng, thì ra giáo viên sinh học mới tới lại đẹp trai đến vậy.

Tiểu Hàm đứng giữa bục giảng, nói "Vào học rồi"

Lớp trưởng Ngô Văn Hân nói "Đứng dậy"

"Chúc thầy buổi sáng tốt lành"

"Ngồi xuống" Tiểu Hàm hô một tiếng, chờ tất cả ngồi xuống, anh cầm phấn viết, trên mặt mang theo ý cười "Chào các em, tôi là giáo viên sinh học của

học kì này, tôi họ Tiểu, tên một chữ Hàm" Nói xong, anh viết trên bảng đen hai chữ "Tiểu Hàm", chữ cũng đẹp giống như người vậy.

Viết tên xong, khi Tiểu Hàm xoay người chú ý tới cô gái ngồi ở vị trí thứ ba từ dưới lên của tổ 4 là cô bé vừa gặp được trên hành lang, anh nhớ rõ tên là Cổ Khê.

Cổ Khê thấy ánh mắt của anh, khẽ cười, Tiểu Hàm cũng nhìn cô cười lại.

Hạ Hữu Nam thấy sự tương tác của hai người, đáy mắt sinh ra địch ý với giáo viên mới tới này.

Sở Dục Tân thò người sang nói với Hạ Hữu Nam "Cũng bình thường nhỉ, kém hơn cậu nhiều"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nhìn cậu ta, không nói gì, ngẩng đầu lên. Trên bục giảng, Tiểu Hàm đã bắt đầu giảng bài "Chúng ta sẽ học các phần 1-5 ở học kì này, tổ giáo viên hi vọng chúng ta sẽ hoàn thành các môn tự chọn trong nửa học kì đầu, còn lại sẽ dùng để ôn tập, nên chương trình học sẽ tương đối nhanh, hi vọng các em có thể chuyển tâm nghe giảng"

"Đầu tiên chúng ta học phần 1, kĩ thuật thực hành công nghệ sinh học"

Cổ Khê nghiêm túc nghe giảng, vì nghe Tiểu Hàm nói là một loại hướng thụ.

Hơn nữa nội dung bài giảng cũng thú vị, chương 1 chính là nguyên lí hình thành rượu và dấm.

Sau khi nói lời dạo đầu, trước khi chính thức dẫn bài, Tiểu Hàm hỏi "Có ai biết sự hình thành của rượu và giấm không? Hai thứ đó có quan hệ gì với nhau?"

Hạ Hữu Nam gờ tay, Tiểu Hàm thấy anh "Bạn học này, em đứng dậy trả lời đi"

Hạ Hữu Nam đứng lên, không cần đọc sách, trực tiếp trả lời "Rượu là dấm đều là chất lỏng được hình thành nhờ sự lên men của các chất có đường. Sự khác biệt nằm ở sự khống chế của nhiệt độ lên men và lượng oxi được truyền vào. Rượu lên men trong quá trình không có khí oxi, dưới tác dụng của men vi sinh, đường được phân giải thành rượu và CO₂. Mà giấm chua lại hình thành ở môi trường có khí oxi, dưới tác dụng ethanol, đường phân giải thành axit axetic. Ngoài ra còn có một tình huống nữa, rượu trong quá trình lên men tiếp xúc với oxi, axit axetic sinh sôi, men vi sinh không thể tồn tại nữa, lúc này rượu sẽ bị axit axetic phân giải, cuối cùng trở thành giấm."

Tất cả mọi người đều nghiêm túc nghe Hạ Hữu Nam trả lời, trong lòng cảm thán, trả lời cũng thật tỉ mỉ.

Sau khi Hạ Hữu Nam nói xong, Tiểu Hàm cười cười, câu trả lời vừa rồi của bạn học sinh này đã tổng kết hết nội dung của bài học hôm nay, rất tốt, em ngồi xuống đi"

Hạ Hữu Nam ngồi xuống, theo bản năng nhìn bóng dáng Cổ Khê.

Tiểu Hàm mở một video trên laptop "Vi thiết bị của trường học có hạn nên chúng ta không thể thực hành thí nghiệm này, vì vậy tôi sẽ bật một đoạn video ngắn để các em hiểu về quá trình sản xuất rượu và giấm"

Video chỉ dài 5 phút, sau khi đã được chiếu lên, Tiểu Hàm nói thêm một chút về phương trình hóa học, liền học xong bài này tiếp tục chuyển sang bài khác, về quá trình muối đồ chua.

Bởi vì là môn học tự chọn nên tốc độ giảng bài rất nhanh. Khi tan học, Tiểu Hàm nhìn về phía Cổ Khê, nói "Đại biểu môn nói chuyện với thầy một lát"

Cổ Khê đặt bút xuống, đứng dậy đi lên.

Tiểu Hàm cảm thấy tính, Cổ Khê giúp anh lấy sách, cùng nhau ra khỏi phòng học.

Tiểu Hàm hỏi "Tốc độ giảng bài của tôi có được không? Có nhanh quá không?"

"Không ạ, như vậy là vừa rồi"

"Được" Tiểu Hàm vừa đi vừa nói chuyện "Bên kia tôi có một bộ bài thi, lát nữa em đến lấy rồi phát cho các bạn, coi như một bài tập, thứ hai tuần sau thu"

Cổ Khê có phần kinh ngạc, không có nhiều giáo viên ở cao trung chỉ cho một bài thi làm bài tập.

"Đúng rồi" Tiểu Hàm nhớ tới một điều "Tôi muốn có danh sách lớp, em có thể giúp tôi lấy một bản không?"

"Được, cái này lớp trưởng lớp em có, tối nay em tìm bạn ấy lấy cho thầy"

"Được, cảm ơn"

Đêm đó, kí túc xá nữ đều thảo luận về giáo viên sinh học mới tới.

Đàm Mỹ Thanh "Giáo viên sinh học thật sự rất đẹp trai, không biết thầy ấy bao nhiêu tuổi"

Ngô Văn Hâm "Tớ cảm giác có lẽ là hơn 20, nhìn đáng vẻ giống như vừa mới tốt nghiệp đại học"

Khương Linh "Tớ cũng thấy giống như là vừa tốt nghiệp"

Viên Phương "Tớ cảm thấy, giáo viên sinh học thực ra cũng không tính là đặc biệt đẹp trai, chủ yếu là vì nhã nhặn, mang khí chất khiến người ta có ấn tượng không tồi"

Đường Tiểu Đình "Tớ cũng thấy thế, nói về độ đẹp trai thì Hạ Hữu Nam vẫn là nhất, xét về ngũ quan hay khí chất đều hơn giáo viên sinh học"

Đàm Mỹ Thanh "Đường Tiểu Đình, cậu là trúng độc của Hạ Hữu nam rồi, không được nói"

Đường Tiểu Đình "Không lẽ tớ nói sai sao? Chẳng lẽ mọi người đều cảm thấy giáo viên sinh học đẹp trai hơn Hữu Nam?"

Đàm Mỹ Thanh "Hạ Hữu Nam đúng là đẹp trai, nhưng cậu ấy quá lạnh lùng, tớ cảm thấy không câu được"

Khương Linh "Thực ra đôi lúc Hữu Nam cũng rất ôn nhu"

Đường Tiểu Đình "Đúng vậy, nhiều lúc Hạ Hữu Nam cũng rất tốt, giúp đỡ bạn bè"

Viên Phương cười lạnh "Đường Tiểu Đình, nói như vậy giống như là Hạ Hữu Nam từng ôn nhu với cậu vậy"

Đường Tiểu Đình "Đương nhiên rồi, đôi lúc Hữu Nam đối với tớ rất ôn nhu"

Khương Linh "Tớ bảo này, tớ chỉ thấy Hữu Nam ôn nhu với một người"

Đàm Mỹ Thanh tò mò hỏi "Ai?"

Khương Linh ra vẻ thần bí "Hắc hắc, tớ không nói đâu, bí mật"

Cố Khê yên lặng nằm trên giường chơi điện thoại, không gia nhập cuộc nói chuyện, nghiêm túc nhìn màn hình di động.

Hứa Văn Văn bất đắc dĩ nói "Không phải các cậu đang nói về giáo viên sinh học sao, tại sao lại sang Hạ Hữu Nam rồi"

Đàm Mỹ Thanh nói "11:30 rồi, các cậu mau ngủ đi, mai lại nói sau"

Kí túc xá lại an tĩnh trở lại, Cố Khê nằm trên giường, viết bản thảo cốt truyện cô mới nghĩ. Một trong hai truyện ngắn cô viết trước Tết đã bị từ chối, còn một truyện khác thì không có kết quả.

Viết truyện thật sự là một việc không dễ dàng, có quá nhiều người gửi bài, trong đó có không ít đại thần, cô chỉ là một người vô hình trong số đó, nếu muốn viết chỉ có thể chăm chỉ một chút, viết nhiều hơn.

Mục tiêu của cô là một tháng viết 2-3 truyện ngắn, mỗi tháng nếu có một bản thảo được nhận thì có thể đủ cho hai tháng chi tiêu rồi.

Buổi học hôm thứ tư, lớp trưởng báo Cố Khê đi họp, có cả Hạ Hữu Nam đi cùng.

Phòng họp là một lớp học giữa tầng hai và tầng ba, vì phòng rất bé nên thường được dùng làm phòng họp hội học sinh.

Cố Khê nhìn lướt qua, có tổng cộng 10 người, năm người đứng đầu lớp và năm người xếp hạng thấp hơn, Cố Khê và Đường Tiểu Đình thuộc top sau.

Sau khi bọn họ ngồi xuống, chủ nhiệm lớp Vương Quế Phương tiến vào, đi đến bục giảng "Cô tuy mới làm chủ nhiệm một học kì nhưng cũng hiểu khá khá về các em, hôm nay cô gọi 10 bạn lại đây là dựa trên xếp hạng lớp, theo những gì cô quan sát, năm bạn xếp hạng kém hơn không phải vì lười học, có thể là vì không tìm được phương pháp học thích hợp, cho nên hôm nay chúng ta bàn về nhóm học tập. Cô hi vọng những bạn học trong top đầu có thể lập nhóm với các bạn học kém hơn, hai bạn một nhóm, cùng trao đổi để cải thiện điểm số..."

Cố Khê rút cuộc cũng hiểu ra mục đích Vương Quế Phương báo bọn họ mở cuộc họp, thì ra là vì việc này.

Năm cô học trung học cũng đã thực hiện phương pháp này, chỉ là cách này không hiệu quả vì mọi người ai cũng bận, những người học tốt thì cố gắng học tập, căn bản không có thời gian đến ý đến những bạn có thành tích kém hơn.

Cố Khê nhớ rõ tiểu thuyết "Những năm tháng tôi theo đuổi học bá" đã xuất hiện chi tiết này, nữ chính Đường Tiểu Đình và nam chính Hạ Hữu Nam là một nhóm, sau khi nữ chính được phụ đạo, thành tích đột nhiên tăng mạnh, kì thi cuối kì theo lớp từ vị trí 42 lên vị trí 18, làm mọi người đều ngạc nhiên.

Sau khi Vương Quế Phương nói xong thì hỏi học sinh "Các em có câu hỏi gì không"

Đường Thành do dự một chút, vẫn là gờ tay hỏi "Thưa cô, quả thật em cũng rất bận với việc học của mình, không biết có thời gian phụ đạo bạn khác không"

Vương Quế Phương cười cười "Thật ra cô cho các em lập nhóm học tập cũng không yêu cầu các em phụ đạo bạn có thành tích kém hơn, mà là hi vọng các em có thể trao đổi, cùng nhau tiến bộ, đương nhiên nếu có thời gian rảnh cũng có thể phụ đạo một chút thì càng tốt rồi"

Đường Thành gật đầu "Vâng, em đã hiểu"

"Còn có thắc mắc gì không?" Vương Quế Phương hỏi.

"Nếu mọi người không còn câu hỏi gì, chúng ta sẽ làm thử một học kì, nếu kết quả tốt còn có thể tiến hành trên phạm vi cả lớp" Vương Quế Phương dừng một chút xem ý kiến của học sinh "Vậy các em nghĩ xem chúng ta nên phân nhóm thế nào?"

Đường Tiểu Đình quay đầu nhìn trộm Hạ Hữu Nam, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Ngô Văn Hân đề nghị "Thưa cô, em thấy tốt nhất là để rút thăm"

Vương Quế Phương gật đầu "Được rồi, vậy em sắp xếp một chút, sau giờ học bố trí chuyện phân nhóm rồi đưa danh sách cho cô"

"Vâng"

Vương Quế Phương nói tiếp "Cuộc họp kết thúc, các em trở về tự học đi"

Lớp học thật im lặng, tất cả mọi người đều cảm cúi làm chuyện của mình, Cố Khê nhẹ nhàng về vị trí của mình, Khương Linh lại gần thấp giọng hỏi "Các cậu họp về nội dung gì thế?"

"Chuyện lập nhóm học tập"

"Nhóm học tập?"

"Ừ"

Vương Quế Phương tiến vào, Cố Khê và Khương Linh liền cầm bút giả vờ học.

Hết tiết học đầu tiên, Ngô Văn Hân cầm năm tờ giấy trên tay "Hôm nay giáo viên đã nói về việc học nhóm, chúng ta bốc thăm quyết định, tớ đã viết giấy, trên đó có năm con số, các cậu mỗi người lấy một cái, bốc trúng số của ai sẽ thành nhóm với người đó"

Cố Khê đưa tay lấy một tờ, đang muốn mở ra xem, hai nam sinh đang đùa giỡn nhau chạy qua hành lang, đụng vào Đường Tiểu Đình, cô ấy liền lao đảo, vừa vịn vào tay Cố Khê.

Tờ giấy trên tay cô và Đường Tiểu Đình cùng rơi xuống đất, cô ấy vội cúi xuống nhặt lên, Cố Khê cũng mở tờ giấy.

Tờ giấy của Cố Khê mặt trên viết một chữ số Ả rập, số 7, là ai?

Hai tay Đường Tiểu Đình tạo thành hình chữ thập, đem tờ giấy đặt trong lòng bàn tay, như là cầu phật, cô ấy nhắm mắt lại giọng ní non "Số 7, số 7, số 7..."

Cố Khê "....."

Trên tay Ngô Văn Hân cầm bút nói "Các cậu nói con số vừa bốc được đi để tớ ghi lại"

Đường Tiểu Đình mở tờ giấy ra, thấy con số trên mặt giấy, biểu tình chờ mong nháy mắt liền biến mất, vô tình hỏi "Văn Hân, số 12 là ai?"

Ngô Văn Hân đối chiếu với tờ danh sách "Số 12 là Đường Thành"

Đường Tiểu Đình liền như mất hết sức lực, nhìn những người khác "Các cậu ai lấy được số 7?"

Ngay từ đầu Cố Khê cũng không biết số 7 là của ai, nhưng từ phản ứng của Đường Tiểu Đình có thể đoán được hẳn là của Hạ Hữu Nam, cô suy nghĩ rốt cuộc có gì sai nhỉ, rõ ràng trong tiểu thuyết nam nữ chính cùng một nhóm.

Vì sao lại thành cô lấy được vậy?

Ngô Văn Hân đối chiếu với bốn người xong, cuối cùng còn lại Cố Khê, cô ấy cười "Cố Khê, cậu chính là số 7 đi"

Cố Khê lấy lại tinh thần, gật đầu "Ừ"

"Số 7 là Hạ Hữu Nam"

Cố Khê cứng đờ nhìn Đường Tiểu Đình một cái, cô cảm thấy nếu trên tay cô ấy có một con dao nhất định sẽ chém cô.

Sau khi Ngô Văn Hán ghi lại danh sách phân nhóm, nói "Chuyện phân nhóm đã xong, tớ nộp lại cho cô"

Đường Tiểu Đình gọi cô ấy lại "Văn Hán"

Ngô Văn Hán nhìn Đường Tiểu Đình "Sao vậy?"

Đường Tiểu Đình cắn môi "Không có việc gì"

Cố Khê trở lại lớp, phát hiện Hạ Hữu Nam đứng trước cửa sổ, hai tay để trong túi quần nhìn bóng đêm. Từ khung cửa nhìn ra ngoài là những bông tuyết rơi trên hàng cây tùng, mùa này cây mới mọc lên, dưới ánh đèn trường học, chúng phát ra ánh sáng xanh lục rực rỡ.

Người đang đứng bên cửa sổ nghiêng đầu, Cố Khê không kịp tránh, vừa vặn đối diện ánh mắt anh, cô chợt da ho một tiếng, cũng nghiêng đầu nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Đối với Cố Khê mà nói, nhóm học tập kia kì thật cũng không có tác dụng, cô cùng nhóm với Hạ Hữu Nam, giao lưu học tập ư?

Không thể, người ta là thiên tài, đọc sách ngoại khóa cũng có thể lấy vị trí đứng đầu, nếu cô lấy anh làm chuẩn, thành tích chỉ có trượt không phanh.

Hơn nữa Hạ Hữu Nam nhất định cũng không muốn loại chuyện nhỏ nhặt như nhóm học tập này.

Ngay khi Cố Khê định bỏ qua chuyện học nhóm, kết thúc tiết toán của ngày hôm sau, Hạ Hữu Nam vỗ lưng ghé cô.

Cố Khê quay đầu lại, anh nói "Đem bài thi toán cuối kì đưa tôi"

"Hả? Tại sao?" Cố Khê không rõ

"Tôi nhớ rõ tôi với cậu là một nhóm học tập"

Cố Khê không nghĩ là anh biết chuyện này, hơn nữa còn rất nghiêm túc.

Vừa rồi giáo viên đánh giá bài thi cuối kì, Cố Khê thấy điểm 89 sừng sững trên tờ giấy, có phần ngượng ngùng, dù sao thì so với 150 điểm, cô còn chưa đạt tới điểm tiêu chuẩn "Cái kia, cậu nhất định phải xem sao?"

"Chính là xem cậu làm sai ở đâu"

Cố Khê nhăn nhó đưa bài thi cho anh, sau đó xoay người, không dám nhìn biểu tình của Hạ Hữu Nam.

Người thiên tài như anh nhất định sẽ cười nhạo cô.

Hạ Hữu Nam mất 2 phút xem lỗi sai của cô, rồi cầm bài thi đến bên cạnh Cố Khê.

Cố Khê nhìn thấy Hạ Hữu Nam đang ở bên cạnh "Thế nào?"

Hạ Hữu Nam đem bài thi đặt trên mặt bàn cô, nói "Ngoại trừ câu thứ ba và câu cuối, còn lại các câu khác đều liên quan đến kiến thức của năm học đầu tiên"

Quả nhiên là đại thần, Cố Khê nghĩ trong lòng, kiến thức lớp 10 cô đã quên hết, chỉ nhớ nội dung kiến thức 11, cho nên khi thi cô căn bản là đoán mò.

Hạ Hữu Nam nói "Có thời gian thì xem lại kiến thức năm trước"

Cố Khê gật đầu như hà mỗ thóc "Ừ, được rồi"

Đối với việc Hạ Hữu Nam đề tâm đến chuyện học nhóm như vậy nằm ngoài ý muốn của Khương Linh, cô ấy chống cằm nhìn anh "Hữu Nam, tớ còn tưởng cậu không quan tâm gì đến việc học nhóm"

Hạ Hữu Nam nhìn thoáng qua Cố Khê, nói "Chỉ là tôi không hi vọng người trong nhóm sẽ kéo chân lớp"

Kéo chân lớp sao....

Cố Khê cảm thấy như mình đang nhận một trăm vạn điểm phê bình, tuy rằng cô thật sự kéo chân lớp, nhưng cũng không cần nói ra.

Quả nhiên, Hạ Hữu Nam khinh bỉ cô.

Cố Khê bị anh khơi dậy ý chí chiến đấu, cô nói lời thề son sắt "Cậu yên tâm, kì thi lần sau tớ nhất định vào top 20"

Hạ Hữu Nam hơi nâng mắt "Mọi mắt mong chờ"

Nói xong anh xoay người về chỗ, Khương Linh vỗ vai Cố Khê "Cố lên"

Cố Khê gật đầu "Tớ sẽ làm được"

Khương Linh nheo mắt cười "Tiếp theo là tiết vật lý, phải kiểm tra bài tập, nếu không nhằm thì hình như cậu chưa làm"

Bị cô ấy nhắc như vậy, Cố Khê đột nhiên nhớ ra "A, đúng rồi!" Cô vội lấy sách vở, mở đề luyện tập, nhân lúc còn chưa vào giờ tranh thủ thời gian làm bài.

Hạ Hữu Nam ngồi phía sau thấy Cố Khê vùi đầu làm bài, khóe môi hơi nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Sau khi tháng Giêng trôi qua, mùi vị của năm mới dần qua đi, hơi thở mùa xuân càng ngày càng nồng đậm, sau nhiều ngày mưa phùn, bầu trời lại ngập tràn ánh mặt trời.

Hoa đỗ quyên và hoa trà trong vườn trường cũng đã nở rộ.

Sáng thứ bảy, Cố Khê cố ý dậy sớm, chạy chậm vòng quanh sân trường.

Sân trường cuối tuần rất khác với ngày thường, ngày thường nơi nơi đều là học sinh, không khí thanh xuân sinh động, mà tới cuối tuần thì đa số mọi người đều trở về, đi trên đường vài vòng cũng không gặp được người khác, đây là thời khắc sân trường an tĩnh nhất.

Sau khi chạy xong, cô thay một bộ quần áo, lên cầu thang đến phòng tự học.

Cuối tuần, trường học muốn tiết kiệm điện nên chỉ mở phòng học cạnh cầu thang cho học sinh nội trú.

Phòng học có thể chứa được đến hai trăm người nhưng giờ không gian vô cùng thừa thớt chỉ có hơn hai mươi người, đại khái là bởi vì vừa mới khai giảng nên có ít học sinh nội trú, qua mấy tuần nữa người sẽ dần nhiều lên.

Cô chọn một vị trí trong góc ngồi xuống, lấy vở bắt đầu viết lại cốt truyện trước đã phác thảo, biến nó thành một tiểu thuyết hoàn chỉnh, viết liên tục 3 tiếng cho đến giờ ăn trưa.

Buổi chiều cô muốn đi ra ngoài một chuyến, đến hiệu sách mua hai quyển tạp chí thiếu nữ, thuận tiện mua ít văn phòng phẩm. Ở cao trung, những thứ cần viết rất nhiều, hơn nữa cô còn viết tiểu thuyết, một cây bút loáng cái đã dùng hết.

Sau khi mua tạp chí và văn phòng phẩm ở hiệu sách, cô nhét đồ vào ba lô, lại đi siêu thị một chuyến, mua ít vật dụng hàng ngày và đồ ăn.

Trong lúc xếp hàng đợi tính tiền, cô phát hiện phía trước có hình bóng rất quen thuộc, cách cô hai người, người nọ mặc áo gió kaki mỏng, đẩy xe mua sắm, không nhìn đi động, rất yên tĩnh chờ đợi.

Là Tiểu Hàm, bóng dáng này trong lúc đi học cô đã nhìn rất nhiều lần.

"Thầy Tiểu." Cô hô một tiếng với bóng dáng kia.

Người nọ quay đầu lại, nhìn thấy Cố Khê thì trên mặt đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó hiện lên một tia cười, "Trùng hợp quá."

Cố Khê cũng cười, "Đúng vậy, thật trùng hợp."

Sau khi hàng khách chờ bên trên đi khỏi, đến phiên Tiểu Hàm trả tiền, anh nói: "Đội lát nữa lại nói."

"Vâng, được ạ."

Tiểu Hàm đem đồ vật trong xe ra, chất đầy nửa quầy thu ngân.

Sau khi Tiểu Hàm tính tiền, anh bỏ đồ lần nữa vào xe đẩy, đứng một bên chờ.

Hai người đứng trước Cố Khê không mua nhiều đồ lắm, rất nhanh đã trả tiền xong, cô cũng mua không nhiều lắm, chưa đến một phút đồng hồ đã xong. Cố Khê đi đến trước mặt Tiểu Hàm, nhìn xe đẩy của anh, "Thầy mua nhiều đồ thế."

Tiểu Hàm nhìn xe đẩy, "Tôi vừa mới đến đây nên đồ cần mua không ít."

Cố Khê cười, "Thầy bây giờ đang sống ở trường sao?"

"Ừm, đúng vậy."

"Em cũng về trường, cùng về đi."

Tiểu Hàm đẩy xe cùng Cố Khê sóng vai xuống lầu, "Em nói em cũng ở trường?"

Cố Khê gật đầu, "Đúng vậy, em nội trú cả cuối tuần."

"Nhà quá xa sao?"

Cố Khê ậm ừ một chút, "Có rất nhiều nguyên nhân, cái này về sau em sẽ nói cho thầy."

"Ừm."

Đi đến bên xe buýt, Tiểu Hàm lấy đồ mua sắm từ trong xe ra, lại để xe đẩy về chỗ cũ.

Trên mặt đất có vài túi to, có bếp điện từ, nồi, gói gia vị, gạo, xem ra là muốn nấu cơm.

Trong lúc chờ xe buýt, cô hỏi: "Thầy ơi, thầy muốn tự nấu cơm sao?"

Tiểu Hàm đẩy kính đen trên mũi, "Cuối tuần mới có thời gian làm, ngày thường rất bận."

"Vâng." Cuối tuần trường không cung cấp cơm cho giáo viên, cho nên giáo viên ở lại cuối tuần muốn ăn phải đến khu nhà ăn của học sinh. Cuối tuần học sinh nội trú ít cho nên có ít món, tự làm sẽ càng tốt.

Sau khi xe buýt đến, Cố Khê chủ động nói: "Em giúp thầy xách hai túi nhé."

"Cảm ơn."

Cố Khê muốn xách túi to, Tiểu Hàm nói: "Túi kia để tôi cầm, em giúp tôi cầm túi này." Nói xong, đưa hai túi rất nhẹ đưa cho cô.

Tiểu Hàm dù sao cũng là giáo viên, đạo lý kính thầy cô vẫn hiểu, "Thầy ngồi đi, em đứng là được."

"Ưu tiên nữ sinh, em ngồi đi." Tiểu Hàm giống như vẻ ngoài của anh, hào hoa phong nhã, có hơi bảo thủ.

"Vâng ạ." Cố Khê có hảo cảm với anh, dù là lúc trước đọc tiểu thuyết hay là hiện tại.

Dọc theo đường đi, hai bọn họ nói chuyện phiếm với nhau như bạn bè.

Tiểu Hàm đứng trước mặt cô, Cố Khê chỉ có thể ngửa đầu cùng anh nói chuyện, "Thầy ơi, thầy là vừa mới tốt nghiệp sao?"

Tiểu Hàm hỏi lại: "Tôi thoát nhìn giống vừa mới tốt nghiệp sao?"

Cố Khê gật đầu, "Đúng vậy, nhìn qua cùng lắm thì chỉ lớn hơn bọn em vài tuổi thôi."

"Thật ra tôi phải lớn hơn các em bảy tám tuổi."

Cố Khê hơi kinh ngạc mà nhìn anh, "Nhìn không ra đó ạ."

Tiểu Hàm khẽ cười, "Vậy xem ra tôi thoát nhìn còn trẻ hơn so với tuổi thật nhỉ."

Cố Khê như con gà mổ thóc mà gật đầu.

Hai người trò chuyện một lúc liền đến cổng trường, sau khi xe buýt dừng lại, Tiểu Hàm và Cố Khê xách đồ xuống.

Tiểu Hàm nhìn cô xách bếp điện từ, "Cái kia nặng lắm, để tôi xách."

"Không nặng, em thấy rất nhẹ mà."

Tiểu Hàm vừa đi vừa nghiêng đầu nhìn cô, "Ngại quá, còn bắt em làm cu li của tôi nữa."

Cố Khê nói: "Việc nhỏ mà thôi."

Tiểu Hàm nhớ tới cái gì, "Đúng rồi, tôi mua một ít đồ ăn chín ở siêu thị, đợi lát nữa cùng nhau ăn đi."

Cố Khê cũng không khách khí, "Được ạ, cảm ơn thầy."

Cố Khê cầm đồ đến ký túc xá Tiểu Hàm, anh sống phòng đơn, không gian không lớn, bên ngoài có một phòng bếp nhỏ, bên cạnh là toilet, từ phòng bếp đi ra ngoài là ban công nhỏ.

Đồ vật trong phòng không nhiều lắm, gọn gàng mà chỉnh tề, rất sạch sẽ, nhìn ra được chủ nhân là người rất cẩn thận.

Cố Khê giúp anh đặt đồ trên bàn, anh liền bắt đầu thu dọn, dàn xếp cẩn thận đồ vừa mới mua về.

"Muốn giúp không ạ?" Cố Khê nhìn anh một người bận rộn, chủ động hỏi.

Tiểu Hàm đặt bếp điện từ trên mặt đất, "Không cần, em nghỉ ngơi một chút, ngồi chơi tự nhiên, tôi sẽ chuẩn bị xong nhanh thôi."

"Vâng ạ."

Phòng Tiểu Hàm chỉ có một cái ghế trước bàn làm việc, còn lại là giường chăn gối chỉnh tề, Cố Khê không tiện ngồi, dứt khoát ra ban công ngắm cảnh, tầm nhìn này nơi này rất tốt, có thể nhìn thấy rừng cây nhỏ trong trường, bây giờ hoa trong rừng đã nở, phóng tầm mắt ra xem đặc biệt đẹp.

Cố Khê quay đầu lại nói: "Thầy Tiểu, ban công này có tầm nhìn đẹp quá."

Tiểu Hàm đang trong phòng bếp làm đồ ăn trả lời một câu, "Bình thường tôi cũng thích ở ban công ngắm cảnh."

Cố Khê nhìn ban công trống rỗng của anh, đề nghị: "Có thể trồng mấy bồn hoa."

"Hoa không được, tôi không có thời gian chăm sóc."

Cố Khê lại nhìn phong cảnh trong chốc lát, gió thổi nhẹ nhàng, lúc vào phòng bếp, Tiểu Hàm đã xếp đồ ăn chỉnh tề. Anh nhìn Cố Khê, "Chuẩn bị cho tốt, ăn gì đi."

"Vâng ạ."

Trong phòng Tiểu Hàm có một cái bàn gấp, ngày thường không dùng để trong góc tường, anh lấy mở ra, bày thức ăn chín mua từ siêu thị lên, có pizza, bánh mì, còn có một hộp sushi.

Tiểu Hàm lấy ghế dựa ra, đưa cho Cố Khê ngồi, anh trực tiếp ngồi trên giường.

Cố Khê cầm một miếng pizza từ từ ăn, "Thầy cuối tuần sao không về nhà?"

Tiểu Hàm mở hộp sushi ra, "Nhà tôi cách trường ba giờ đi xe, qua lại quá tốn thời gian, cho nên không thường trở về."

Cố Khê hỏi: "Thầy không phải người ở đây sao?"

"Là người ở đây, chỉ là nhà tôi ở quận Lữ Hoa, xe buýt đôi tới đôi lui mất ba tiếng."

"Thì ra là thế." Quận Lữ Hoa và Nhất Trung quả thực là một bên đông, một bên tây, muốn đi phải rất xa."

Tiểu Hàm rót nước tương sushi và mù tạc ra xong, đặt trước mặt cô, "Mù tạc tôi cho hơi ít, nếu em thích có thể cho thêm."

"Vâng, cảm ơn thầy."

Mấy thứ này hiển nhiên là Tiểu Hàm mua làm bữa tối, Cố Khê chỉ ăn một chút, đợi lát nữa còn muốn về nhà ăn cơm.

Sau khi ăn cơm ở nhà Tiểu Hàm, cô liền về ký túc xá, sắp xếp đồ mình mua về, nhìn thời gian, còn chưa tới 6 giờ, vì thế lấy tạp chí thiếu nữ mới mua ra đọc.

Phương pháp nâng cấp tác phẩm tốt nhất chính là coi nhiều tác phẩm khác, hiểu biết phong cách tạp chí.

Trong giờ toán, thầy toán bụng bía sau khi nói về tham số hàm số, ông nói: "Hôm nay bài tham số khá khó hiểu, các em nhất định phải chậm rãi tiêu hóa." Nói xong, ông mở slide tiếp theo, "Đây là đề luyện tập, trọng điểm vào phần vừa học, tôi sẽ gọi hai bạn lên làm, những em khác ở dưới làm."

Mọi người sôi nổi lấy bản nháp, bắt đầu làm bài, thầy toán liếc nhìn Cố Khê một cái, "Cố Khê, em lên làm đề 1 đi."

Bị điểm danh kêu lên làm bài, Cố Khê mặt đầy nước mắt, những gì thầy giảng cô cái hiểu cái không, bắt làm bài cũng quá làm khó cô. Cô đứng lên, lên bục giảng, cầm lấy phần viết đứng trên bục giảng nhìn đề.

Xem xong đề, đứng im trên bục giảng cô không thể nào xuống tay.

Thầy toán chấp tay sau lưng đi giữa tổ 2 tổ 3, "Đề 2 khó hơn một chút, tôi kêu em khác lên."

Đi lại một lúc, ông nhìn về tổ 4, "Hữu Nam, em lên làm đi."

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn Cố Khê trên bục giảng không viết được chữ nào, chủ động nói, "Thầy, em làm ở dưới trước rồi sẽ lên."

"Ừm, được."

Cố Khê nghe được đối thoại bọn họ, trong lòng nghĩ sớm biết thế thì làm bài trước ở dưới, ở dưới ít nhất có thể nhìn kiến thức trong sách mà nghĩ, giờ cô lên bục giảng chỉ có thể dựa theo hồi ức thầy giảng mà giải đề.

Hoàn toàn không có manh mối.

Vẫn là nghĩ lại, thật sự không nghĩ ra được nói cho thầy biết thế nào thì tốt.

Hạ Hữu Nam chỉ cần dùng một phút liền làm xong, anh cầm nháp lên bục giảng, đứng bên cạnh Cố Khê.

Cố Khê nghiêng đầu nhìn anh, Hạ Hữu Nam đưa nháp trên tay cho cô.

Cố Khê ngẩn người, muốn hỏi anh vì sao phải cho cô nháp, thấy được bước giải đề trên giấy mới hiểu, hóa ra đây là cách giải đề của cô.

Cô lập tức hiểu ra, nhận nháp, sau đó dùng thân thể che không cho thầy phát hiện.

Hạ Hữu Nam cầm phần bắt đầu viết lời giải đề mình, Cố Khê cũng chỉ có thể trộm ngắm nháp trên tay, từng chút một viết lên.

Hạ Hữu Nam sau khi đi lên tốc độ còn nhanh hơn cô, viết xong liền đi xuống, Cố Khê viết xong đáp án cuối cùng, cũng xoay người trở lại vị trí, trong tay cô còn cầm giấy Hạ Hữu Nam đưa, trong lòng chột dạ.

Sau khi trở lại chỗ ngồi, thầy trở lại bục giảng, "Tốt, hai bạn lớp ta làm rất tốt, như vậy các em cũng làm tốt, ngừng đầu lên, chúng ta xem hai bạn làm đúng không nào."

Thầy toán cho mọi người xem đáp án, sau đó giảng bài, giải thích nhiều câu hỏi của mọi người, sau khi nói xong, ông cầm lấy phần đồ viết, xem xong bài Cố Khê, đánh một dấu tích, "Bạn Cố Khê làm bài rất hoàn hảo, tiến bộ không nhỏ."

Cố Khê chột dạ mà cúi đầu.

Cô lại nhìn bản nháp đặt dưới ngăn kéo, bên trên là đáp án Hạ Hữu Nam viết cho cô, không nghĩ tới anh lại chủ động giúp cô.

Sau khi giảng bài xong, thầy toán lấy ra một quyển sách, "Tôi đã xem sách bài tập của các em, thật ra không tốt như vậy, quyển này bên trong có nhiều đề hay, tôi kiến nghị lớp mua một quyển, giá cả hơi đắt, khoảng hơn 40 tệ, nếu cả lớp mua giá có thể rẻ hơn, nhưng vẫn lấy tự nguyện làm nguyên tắc, tự mình xem tự mình yêu cầu, tôi cũng chỉ đề cử một chút."

Cuối cùng, ông nhìn đại biểu toán học, nói thêm câu nữa, "Đường Thành, tiết sau em thống kê một chút, xem bao nhiêu người mua, sau đó đưa danh sách cho tôi."

"Vâng ạ."

Sau khi tan học.

Khương Linh còn đang xem đề trên vở, là đề tiết vừa nãy cô chép xuống, thầy nói một lần cô vẫn hơi không hiểu, "Cố Khê, đề này cậu có thể nói lại cho tớ không?"

"Tớ...tớ cũng không biết." Đáp án Cố Khê chép hết, về sau vì chột dạ nên không nghiên túc nghe thầy giảng bài.

Khương Linh bĩu môi, "Cậu không phải viết đáp án đúng sao?"

Cố Khê sờ mũi, "Cái này..." Cô nói rất nhỏ: "Vừa nãy Hạ Hữu Nam lên đưa đáp án cậu ấy cho tớ chép."

Khương Linh rất kinh ngạc, hạ giọng nói: "Vậy mà cũng có chuyện này?"

"Ừm." Lúc ấy Cố Khê cũng rất ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới Hạ Hữu Nam sẽ đưa bước giải cho cô.

Khương Linh nói: "Ài, kệ, tớ không hỏi cậu nữa, tí nữa hỏi Sở Dục Tân vậy."

Nói xong, Khương Linh quay người hỏi Sở Dục Tân.

Cố Khê cảm thấy cần cảm ơn Hạ Hữu Nam, cô xoay thân mình, nhìn anh, "Lúc này cảm ơn cậu nhé."

Hạ Hữu Nam cong mắt với cô, nhàn nhạt nói: "Thuận tay mà thôi."

"Vậy cũng cảm ơn cậu thuận tay."

Anh không chút để ý nói: "Đi học chuyên tâm hơn chút, đề kia không khó."

Khóe miệng Cố Khê run rẩy một chút, hỏi: "Trong mắt cậu mà cũng có đề khó sao?"

"Có, hình học vi phân, tô pô*"

*: là một ngành nghiên cứu các đặc tính còn được bảo toàn qua các sự biến dạng, sự xoắn, và sự kéo giãn nhưng ngoại trừ việc xé rách và việc dán dính. Do đó, tô pô còn được mệnh danh là **"hình học của màng cao su"**. (nguồn:Wikipedia)

Cố Khê trên đầu xuất hiện mấy vạch đen, "Đó là cái gì?"

Hạ Hữu Nam nói: "Thuộc về toán cao cấp."

Toán cao cấp, cái đấy không phải đại học mới học sao, hơn nữa hai năm đại học Cố Khê ngoại trừ tiếp xúc với vi phân và tích phân và đại số tuyến tính, cũng không tiếp xúc những bài toán khác, cái gì gọi là hình học vi phân và tô pô?

Tiết cuối buổi chiều, thầy toán cho tổ 4 xem sách, dụ dỗ mọi người ký tên mua.

Cố Khê lật xem quyển sách kia, rất dày, trách không được 48 tệ. Tổ cô quyết định mua.

Cô hơi không muốn tiêu 40 tệ này, nhưng lại có điểm rồi rắm, bởi vì những người trước đều ký tên, mọi người đều mua.

Nghĩ một lúc, vẫn là không mua, dù sao cô cũng không có khả năng mua, còn phải dành thời gian đi làm, quá lãng phí.

Cô không ký tên, đưa danh sách và sách truyền phía sau.

Sở Dục Tân sau khi ký tên, đưa cho Hạ Hữu Nam, anh viết tên xong lại truyền cho phía sau.

Một lát sau, nam sinh ngồi trước mặt vỗ vai anh, chỉ vào danh sách nhỏ giọng hỏi: "Hữu Nam, sao cậu lại ghi là mua 2 quyển?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói: "Không liên quan đến cậu."

Nam sinh bị nghẹn một chút, không hỏi nữa, "Tớ chỉ tò mò thôi mà."

Bài tập toán hôm nay là ba đề tham số hàm số, hai đề đầu là cơ bản, còn tính là dễ dàng, đề cuối có hơi phức tạp, Cố Khê nhìn sách giáo khoa nhiều lần, gờ tự học suy nghĩ cả nửa tiết, cuối cùng miễn cưỡng giải ra, cũng không biết đúng hay không.

Hết tiết, Cố Khê hỏi Khương Linh, "Bài tập toán đề cuối làm kiểu gì?"

"Tớ làm rồi, bất quá không chắc chắn đúng." Khương Linh lấy vở ra, "Cậu làm như thế nào?"

Cố Khê đưa sách bài tập cho cô, "Tớ cũng không chắc."

Khương Linh nhìn bài giải Cố Khê, lại nhìn bài mình, đáp án khác nhau, cô xoay người vỗ bàn Sở Dục Tân, "Đưa tớ bài tập toán xem."

Sở Dục Tân lấy vở từ ngăn kéo cho cô, Khương Linh so ba người, "Cố Khê, tớ giống Sở Dục Tân."

Cố Khê nhấp môi, "Vậy hẳn là tớ làm sai."

"Ừ ừ!" Sở Dục Tân thuận tay cầm vở toán Hạ Hữu Nam trên bàn, nhìn đáp án của anh, sau khi mở ra đưa cho Khương Linh, "Cho các cậu nhìn phương pháp của đại thần."

Khương Linh và Cố Khê nhận lấy rồi nhìn, người trước nói: "Hữu Nam không giống chúng ta!"

Cố Khê thuận miệng hỏi: "Vậy rốt cuộc là ai đúng?"

Sở Dục Tân nói: "Cậu nói xem?"

Cố Khê cảm thấy mình hỏi câu này rất dư thừa, cô cứng đờ mà nhìn Hạ Hữu Nam, "Đương nhiên là...Ba chúng ta đều sai rồi."

Hạ Hữu Nam đang đọc sách ngẩng đầu, "Đề nào?"

Cố Khê nói: "Đề cuối bài tập toán."

Hạ Hữu Nam nói: "Đưa sách bài tập cho tôi."

Cố Khê nghe lời mà đưa sách bài tập của mình cho anh, Hạ Hữu Nam nhanh chóng nhìn lướt qua phương pháp giải đề của cô, mở nháp, cầm lấy bút, "Lại đây."

Cố Khê đứng dậy đi đến bên cạnh Hạ Hữu Nam, Khương Linh và Sở Dục Tân cũng vây lại, vây quanh anh kín mít.

Hạ Hữu Nam cầm bút viết lên nháp nói: "Đề yêu cầu hai việc là tìm max và min của hàm số, trước tiên hãy chuyển hóa câu hỏi, thay hàm số trong giả thiết bằng t, căn cứ theo phương trình t này lấy giá trị bất đồng và đường thẳng theo nó. Lại căn cứ theo phương trình elip, giải theo phương trình đường thẳng hàm số..."

Sau khi nói xong, mọi người đều gật đầu, hóa ra là như vậy.

Khương Linh nói: "Tớ cuối cùng cũng hiểu rồi."

Hạ Hữu Nam nhìn Cố Khê: "Cậu thì sao?"

Cố Khê ho khan một tiếng: "Tớ, tớ cũng hiểu rồi."

Hạ Hữu Nam trả sách bài tập cho cô, "Làm lại lần nữa."

Cố Khê nhận vở, "Ừm."

Đôi lời muốn nói:

Đáng lẽ nhà mình sẽ có chương sớm hơn, nhưng đột nhiên một bạn editor lại bị ốm:((hiu hiu

Thời tiết nắng nóng sẽ khiến chúng ta dễ bị cảm hơn, vì vậy mọi người nhớ bảo vệ bản thân nha, uống nhiều nước và che chắn cho làn da khi ra ngoài a ~

Hehe chúng ta còn cần có một trái tim khỏe mạnh để chịu đựng lương tâm đôi bạn trẻ nữa nè ☺☺

Không biết ai còn thích hóng truyện không? Điểm danh cái nèooo

□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Giáo viên sinh học mới tới đã trở thành đề tài thảo luận nóng của các nữ sinh.

Trong giờ sinh học, nữ sinh lớp 18 đều không làm việc riêng, lại hận không thể kéo dài tiết học thêm 10 phút nữa.

Nhưng Tiểu Hàm lại không dạy quá giờ, nếu giảng được một nửa thì hết giờ, anh sẽ giữ lại nói tiếp vào buổi hôm sau, tuyệt đối không làm chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của học sinh.

Sau khi tan học, anh đi đến bên cạnh Cố Khê, nói "Cố Khê, lát nữa thu bài thi, tôi muốn xem cách các bạn làm"

Cố Khê khẽ cười "Vâng"

Tiểu Hàm chú ý tới quang âm mắt của cô, thuận miệng hỏi "Tối hôm qua em không nghỉ ngơi tốt sao?"

"Vẫn, vẫn tốt ạ" Cố Khê chột dạ đáp, tối hôm qua vì sửa truyện ngắn, cô chiến đấu hăng say đến hai giờ sáng, sửa thế nào cũng cảm thấy không đúng lắm, nhưng lại không đành lòng từ bỏ nên cô vẫn luôn sửa cho đến khi thấy hài lòng thì thôi.

Chờ Tiểu Hàm đi khỏi, Cố Khê đứng trên bục giảng viết chữ trên bảng đen: Yêu cầu các bạn tổ trưởng thu giúp bài tập sinh học.

Tiểu Hàm giao rất ít bài tập, mới khai giảng ba tuần, mỗi tuần chỉ có một bài thi, lại nói, một tiết là có thể làm xong.

Các tổ trưởng rất nhanh đã thu bài cho cô, bởi vì không có quá nhiều bài tập, mọi người trong ba tổ đầu đều nộp đủ ngoại trừ hai nam sinh cả lớp phát phờ.

Cố Khê xé một tờ giấy ghi chú, ghi lại tên những người không nộp bài tập, tổ trưởng tổ bốn Đặng Vũ Diễm đến thu bài của Hạ Hữu Nam.

Hạ Hữu Nam đang nhìn sách cũng không ngẩng đầu lên, nói "Tôi chưa làm"

Đặng Vũ Diễm gật đầu, trực tiếp thu bài của bạn học đằng sau.

Sau khi thu xong, Đặng Vũ Diễm đưa bài thi cho Cố Khê "Cố Khê, tổ tớ đều đủ"

Cố Khê lấy bút trên tay chỉ Hạ Hữu Nam "Không phải cậu ấy vừa rồi bảo chưa làm sao?"

Đặng Vũ Diễm nhấp môi, giả ngu "À, hình như là vậy, ngại quá, tớ quên mất"

"Không có việc gì" Cố Khê nhìn tập bài thi mà cô ấy vừa nộp, quả thật không thấy bài của Hạ Hữu Nam.

Cố Khê xoay người nói với Hạ Hữu Nam "Bài thi của cậu bây giờ có muốn làm không, tiết tiếp theo tớ nộp cho giáo viên"

Hạ Hữu Nam khép sách lại để trên bàn, mặt lạnh như ai vừa chọc tức anh vậy "Không có tâm trạng làm bài"

Không có tâm trạng làm? Cố Khê lấy bài thi của mình ra đưa cho anh "Tớ cho cậu tham khảo này"

Hạ Hữu Nam liếc nhìn bài thi của cô "Câu thứ nhất đã chọn sai mà cậu vẫn dám cho tớ tham khảo"

Khóe miệng Cố Khê khẽ giật, lấy lại bài thi "Tớ nhìn xem"

Cố Khê cẩn thận nhìn đề bài, câu này rất đơn giản, nhưng đáp án lại dễ lẫn, khi cô làm bài lại quá nhanh, không chú ý mặt chữ phía trên khác nhau, vì vậy chọn sai.

Cô vội vàng sửa lại.

Sau khi sửa xong, định lấy cho Sở Dục Tân chép vào, khi quay đầu thấy cậu ta đã viết trên bài thi, giống như không cần hỏi liền chép đáp án giống nhau.

Cố Khê "...."

Cố Khê thu lại bài của Sở Dục Tân, ngồi xuống chờ Hạ Hữu Nam nộp bài tập.

Tiếng chuông vào học vang lên, đây là tiết Ngữ văn.

Chương trình học Ngữ văn dường như nhẹ nhàng nhất, không cần tập trung hết tinh thần để nghe cũng có thể hiểu được. Giáo viên cũng thích kể những câu chuyện thú vị, như của Lâm Huy Nhân, Lục Tiểu Mạn, chuyện tình yêu Trương Ái Linh chờ người con gái của mình.

Giáo viên Ngữ văn mở ppt, bài giảng hôm nay là bài thơ nổi tiếng nhất của Liễu Vĩnh.

Trước khi vào bài, giáo viên Ngữ văn nói "Mọi người trước tiên tự đọc"

Lớp học lục đục vang lên tiếng đọc sách, Cố Khê dựng thẳng sách, hé miệng đọc "Đông Nam địa thế thuận lợi, tam Ngô đều sẽ, tiền đường từ xưa phồn hoa..."

Đọc đến câu thứ ba, có gì đó cạ bên tai, Cố Khê nghiêng đầu, là bài thi, cô nhận lấy, thì ra là bài sinh học của Hạ Hữu Nam, tự viết nhìn rất khá, bài thi sạch sẽ, chỉ mất mười phút nhưng độ chính xác rất cao.

Cố Khê đã quen với thiên tài phía sau nên không quá kinh ngạc, bình tĩnh đặt bài thi vào chồng bài.

Tiết Ngữ Văn trôi qua rất nhanh, vừa tan học, Cố Khê liền cầm bài thi đến phòng giáo viên.

Tiểu Hàm không ở trong phòng, cũng không biết đã đi đâu.

Cố Khê đến bàn làm việc của anh, để tập bài thi trên mặt bàn, không cẩn thận nhìn thấy một chồng sách, quyển trên cùng ghi <

Thì ra anh học y, lại không ai biết điều này.

Cố Khê để bài thi xuống rồi đi ra ngoài.

Trở lại phòng học, vừa ngồi xuống, tiếng chuông báo hiệu liền vang lên.

Đây là tiết tiếng Anh của giáo viên chủ nhiệm, Vương Quế Phương mang laptop và sách vở vào phòng, để trên bàn "Vào học"

Lớp trưởng nói đứng dậy, mọi người đều đứng lên nói "Chúng em chào cô!"

"Ngồi xuống" Vương Quế Phương chống hai tay trên bục giảng "Trước khi đi học, cô đã nói với các bạn về chuyện này, chiều thứ sáu tuần sau có cuộc họp phụ huynh, mọi người về báo với bố mẹ, dành thời gian đến đây"

"Ngoài ra thì cuộc họp phụ huynh lần này, sẽ lấy hình thức một cuộc họp lớp, cụ thể các chuyện thế nào, lớp trưởng và ủy viên giải trí, ủy viên tuyên truyền sẽ phụ trách chuẩn bị" Vương Quế Phương nói "Cái này tôi cô sẽ nói kĩ hơn, bây giờ bắt đầu học"

Cố Khê sững sờ nhìn sách tiếng Anh, nếu cô báo muốn bố mẹ đến, Quan Trân Lệ sẽ tới sao?

Hay là bàn với bà ấy một chút, tới hay không cũng không sao.

Giờ nghỉ giữ trưa, Cố Khê nhắn Wechat cho Quan Trân Lệ, hỏi bà có muốn tham gia cuộc họp phụ huynh thứ sáu tuần sau không.

Quan Trân Lệ trả lời rất nhanh, nói rằng sẽ đến.

Cố Khê buông di động, hai tay đặt sau gáy sững sờ nhìn ván giường, kì thật cô không hiểu Quan Trân Lệ, tuy rằng đã xuyên qua nửa năm, nhưng thời gian ở chung lại chưa đến một tuần.

Nhưng trước sau cô lại có quan hệ huyết thống với bà ấy, cũng không muốn vạch rõ ranh giới.

Nếu tương lai Quan Trân Lệ phát hiện Chu Vĩ Hoành không tốt, nguyện ý rời đi, cô cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận cùng sống với bà.

Sách luyện tập giáo viên toán học đề cử đã đến, bởi vì quá dày, Đường Thành một người không mang hết được, bảo các bạn cùng bàn lên giúp.

Sau khi dọn xong liền phát sách xuống.

Đường Thành đếm số người của mỗi tổ, sau đó đem sách luyện tập đặt trên bàn một, bảo mọi người truyền xuống.

Cố Khê vui đầu xem tạp chí thiếu nữ, khi sách luyện tập đến bàn cô, Khương Linh đưa cô một quyển, đặt ở chõng sách trên mặt bàn.

Cố Khê ngẩng đầu, thấy quyển sách kia "Khương Linh, không cần cho tớ, tớ không mua"

Khương Linh tò mò "À? Cậu không mua sao?"

"Ừ". Cố Khê cầm quyển sách luyện tập kia "Chắc là của bạn sau"

Khương Linh nhìn lại những quyển sách luyện tập trên tay "Không đúng, chúng ta có bốn người, tớ đưa cậu một quyển, ở đây vẫn có bốn quyển"

Cố Khê nhìn trên tay Khương Linh thật sự có bốn quyển "Có lẽ Đường Thành quên mất tớ không mua nên phát cho tổ chúng ta nhiều hơn, đợi lát nữa tớ đưa giá cậu ấy"

"Không phát sai" Phía sau truyền đến thanh âm của Hạ Hữu Nam, Cố Khê quay đầu lại, không rõ ý tứ của anh.

Hạ Hữu Nam nói "Tôi mua hai, quyển trên tay cậu là của tôi"

Cố Khê có chút tò mò "Cậu, tại sao cậu lại mua hai?"

Hạ Hữu Nam mặt không đổi sắc nói "Sách luyện tập này thật sự không tồi cho nên tôi mua thêm một quyển"

Cố Khê dờ khóc dờ cười, không nghĩ tới Hạ Hữu Nam sẽ nói ra lời này. Tay cô cầm sách đưa anh "Cho cậu này"

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn cô "Cậu cầm đi, tôi không có chỗ để"

"Hà?" Cố Khê khó hiểu "Cậu không có chỗ để còn mua hai quyển?"

Hạ Hữu Nam ngẹn lời.

Không nghĩ tới người có logic siêu phàm như Hạ Hữu Nam cũng có lúc bị vấp mặt, Sở Dục Tân ở bên cạnh nghe thấy cười lên tiếng, bị Hạ Hữu Nam liếc mắt một cái, cậu ta lập tức thu liễm lại.

Hạ Hữu Nam ho nhẹ một tiếng "Cậu không phải không mua sao, cái này cho cậu"

Cố Khê mặt đỏ hồng, trong lòng sinh ra một ý tưởng kì lạ, cô suy nghĩ, có phải Hạ Hữu Nam sớm biết cô không mua nên cố ý mua thêm một quyển cho cô không?

"Cậu không phải là.... Cố ý..." Cô muốn nói lại thôi.

Hạ Hữu Nam nhìn cô, nhẹ nhấp môi, ánh mắt hai người giao nhau, tim Cố Khê liền nhảy một nhịp, cô vội trở lại hiện thực, mở lời trước, làm bộ cười cười "Nếu cậu không có chỗ để vậy để chỗ tớ đi, ha ha..."

Cô thu sách trở về, đặt trên bàn mình, đưa lưng về phía Hạ Hữu Nam, trên mặt vẫn còn hồng, trong lòng mặc niệm, có phải mình suy nghĩ nhiều hay không? Anh chính là nam chính, là người thích nữ chính, sao có thể đối với cô... không cần suy nghĩ linh tinh, không có khả năng..

Tối ngày họp phụ huynh, buổi sáng sau khi học hết tiết ba, toàn lớp bắt đầu dọn phòng học.

Bởi vì học sinh sẽ cùng tham gia cuộc họp với phụ huynh, để gia tăng diện tích nên cần đưa bàn và đồ vật ra hành lang, chỉ để lại ghế dựa.

Sau khi để bàn ra ngoài, trong phòng học có thể chứa đến hàng trăm ghế dựa, đến lúc đó học sinh ngồi một bên, phụ huynh ngồi một bên.

Cuộc họp sẽ bắt đầu từ hai giờ rưỡi, học sinh học đến 1 giờ rưỡi rồi trở về lớp.

Mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, một số trang trí lớp, vài nữ sinh phụ trách tiếp đãi phụ huynh và rót nước trà, đội lát nữa tập diễn thuyết với người chủ trì, còn lại đều đến cổng trường làm người tình nguyện dẫn đường để tới lớp.

Cờ lớp trong hội thể thao lúc này có tác dụng, ở cổng trường, Trương Vân Hải giờ cờ, giống như tiếp viên hàng không tiếp đón phụ huynh vào trường.

Cách cuộc họp nửa tiếng, phụ huynh lục tục từ cổng trường tiến vào, một số lớp cử người đến đón, nhưng cũng có lớp không cử ai mà yêu cầu phụ huynh tự tìm phòng học.

Mỗi khi có tốp phụ huynh tiến vào, Trương Vân Hải liền giờ cao thể bài, lớn tiếng nói "Lớp 11-18! Lớp 11-18, yêu cầu phụ huynh có con ở lớp 11-18 đến bên này!"

Trong tốp, có một người ăn mặc đẹp đẽ sang trọng, kéo túi Chanel, mang vòng cổ trân châu nghe thấy thanh âm của Trương Vân Hải, tiến lên hỏi "Bạn học này, cháu biết Cố Khê không?"

Trương Vân Hải vừa nghe thấy tên này, lập tức nói "Biết ạ, dì là phụ huynh của Cố Khê ạ?"

"Ừ, đúng rồi"

Trương Vân Hải cười "Dì tìm đúng người rồi, Cố Khê ở lớp bọn cháu"

Người phụ nữ đột nhiên nhận ra "A a"

Hạ Hữu Nam đứng cách đó không xa nhìn người phụ nữ nói chuyện với Trương Vân Hải, ánh mắt phức tạp, đó là mẹ của Cố Khê. Nhìn cách bà ấy ăn mặc, hẳn là gia cảnh không tồi, nhưng tại sao lại để con gái mình chịu khổ?

Sở Dục Tân cũng chú ý tới người phụ nữ, cảm thấy không thích hợp, vờn người qua nói "Ê, cậu không cảm thấy mẹ Cố Khê rất lạ sao?"

Hạ Hữu Nam không trả lời, anh cũng cảm thấy kì lạ, hàng hiệu trên người bà đều không phải đồ giả, rốt cuộc có chuyện gì mới có thể khiến Cố Khê, người chưa tốt nghiệp phải lưu lạc tự mình kiếm tiền nuôi sống bản thân?

Trương Vân Hải đi tới, đưa cờ lớp cho Hạ Hữu Nam "Hữu Nam, cậu đứng thay tớ một lát, tớ đưa mẹ Cố Khê tới phòng học"

Hạ Hữu Nam liếc mắt nhìn Quan Trần Lệ một cái, nhận cờ lớp, cũng không nói gì.

Trương Vân Hải cực kì ân cần dẫn Quan Trần Lệ vào lớp học, vừa đi vừa nói Cố Khê tốt thế nào.

Sở Dục Tân nhìn theo bóng hai người đi xa "Tên gia hỏa Trương Vân Hải này, lại coi mẹ Cố Khê như mẹ vợ"

Ánh mắt sắc bén của Hạ Hữu Nam dừng trên Sở Dục Tân, cậu ta thiếu chút nữa bị ánh mắt ấy giết chết "Cậu nhìn tớ như vậy làm gì"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói "Cậu nói quá nhiều"

"Chậc" Người khác không biết tâm tư của anh, không lẽ Sở Dục Tân cũng không biết?

Phía sau, Trần San cùng kí túc xá Cố Khê đang nói chuyện về mẹ của Cố Khê với Hồ Ngọc Lan.

"Vừa rồi là mẹ Cố Khê sao? Cô ấy ăn mặc khá tốt, tại sao Cố Khê còn luôn khóc than, trước đó còn bán đồ ăn vặt, có phải mẹ cậu ấy ngược đãi,

không cho tiền không nhĩ"

Trần San cười lạnh một tiếng "Tớ không nghĩ rằng cậu ấy thật sự nghèo, tình huống này chỉ có hai khả năng, một là mẹ cậu ấy ham hư vinh, gia đình sa sút, tình nguyện không ăn không uống để mua hàng hiệu khoe ra. Loại còn lại, chính là những thứ trên người cô ấy, quần áo và túi, đều là giả, hàng via hè làm ra, nói đến cùng, vẫn là ham hư vinh"

Sở Dục Tân nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, quay đầu lại nói một câu "Hôm nay là họp phụ huynh, các cậu ở sau lưng bàn luận chửi bới phụ huynh của bạn, không tốt đâu"

Hồ Ngọc Lan bị Sở Dục Tân nói như vậy, có chút áy náy, nhấp môi giải thích "Tớ cũng chỉ là tò mò mà thôi"

Trần San ôm hai tay, khinh thường "Thật ra tớ cũng không nói sai, các cậu cũng biết, học kì 1 Cổ Khê bán đồ ăn vặt ở lớp, cũng thừa nhận gia cảnh mình không tốt, chỉ là mẹ cậu ấy vừa rồi mặc vàng đeo bạc, vậy chỉ có thể là hai loại tình huống tớ vừa nói"

Sở Dục Tân không còn lời gì để nói.

Hạ Hữu Nam lạnh mặt nói một câu "Cái đó chỉ là bản thân cậu nghĩ"

Trần San ghen một chút, cắn môi, không nói nữa.

Hồ Ngọc Lan lập tức đứng về phía Hạ Hữu Nam "Tớ cảm thấy, khả năng còn có ẩn tình khác, chúng ta vẫn đừng nên bàn luận"

Trần San trừng mắt nhìn cô ấy một cái, khinh thường trợn trắng mắt.

Phụ huynh trong lớp ngày càng nhiều, rất nhanh đã ngồi kín hơn nửa lớp, Cổ Khê là người phụ trách rót nước cho phụ huynh, với thái độ tốt cô lấy một ly nước ấm cho mỗi người.

Quan Trần Lệ ngồi phía sau nhìn Cổ Khê, trên mặt mang theo ý cười, nhìn con gái mình ở trường vui vẻ như vậy, bà cũng vui mừng.

Cổ Khê cũng lấy một ly nước cho bà, nói "Mẹ uống nước đi "

"Được" Quan Trần Lệ nhận lấy cốc nước, nói "Cổ Khê, đợi lát nữa kết thúc cuộc họp phụ huynh, chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé"

Cổ Khê nghĩ nghĩ "Vâng"

"Vậy con làm việc tiếp đi"

Cổ Khê xoay người lấy nước cho phụ huynh khác.

Lúc này ở cửa sau xuất hiện một người phụ nữ trang điểm với thập phần khí chất, Đường Tiểu Đình liếc nhìn một cái liền nhận ra, vội vàng đến đón "Dì!"

Mạch Ngọc Linh mẹ của Hạ Hữu Nam tiến vào, bà vẫn có ấn tượng với Đường Tiểu Đình, rốt cuộc thì cô bé này vẫn luôn ở gần Hạ Hữu nam.

Mạch Ngọc Linh nói "Ai nha, là con à, thì ra con cùng lớp với Hữu Nam"

"Đúng vậy, con và Hữu Nam sau khi phân khoa thì cùng lớp" Đường Tiểu Đình đưa bà tới chỗ ngồi "Dì ngồi trước đi, con lấy nước cho dì"

"Được, cảm ơn" Mạch Ngọc Linh ngó trái ngó phải lớp học, giống như tìm người "Bạn Cổ Khê của lớp con đâu?"

Đường Tiểu Đình có chút kinh ngạc, vì sao mẹ Hạ Hữu Nam biết Cổ Khê?

"Con chào dì, dì uống trà đi ạ"

Mạch Ngọc Linh nghe được thanh âm Cổ Khê, nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, thấy Cổ Khê đang rót nước cho các phụ huynh, bà hô một tiếng "Cổ Khê!"

Cổ Khê nghe được, ngẩng đầu nhìn về phía này, trên mặt hiện một tia cười "Dì"

Cô thấy Đường Tiểu Đình ở cạnh Mạch Ngọc Linh, cũng không đi qua đó, nói với cô ấy "Tiểu Đình, cậu lấy nước cho dì đi"

Đường Tiểu Đình lấy lại tinh thần khi đang nghĩ về việc "tại sao Mạch Ngọc Linh biết Cổ Khê" vội vàng lấy nước cho bà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Chủ đề họp phụ huynh chủ yếu chia làm một số phần, gồm có buổi nói chuyện của chủ nhiệm lớp, phụ huynh của hai học sinh ưu tú chia sẻ phương pháp học tập, một học sinh giỏi đọc diễn văn và một học sinh tiến bộ nhanh nhất chia sẻ tiến trình của mình. Phần cuối cùng là hoạt động giải trí, thông qua các trò chơi để hâm nóng tình cảm phụ huynh và học sinh.

Sau khi cuộc họp bắt đầu, chủ nhiệm lớp đầu tiên sẽ có đôi lời phát biểu. Lúc sau thì phụ huynh thứ nhất đi lên chia sẻ phương pháp dạy con, mà vị phụ huynh này chính là Mạch Ngọc Linh.

Mạch Ngọc Linh không luống cuống chút nào, cũng không đem bản thảo lên đọc, trực tiếp lên bục giảng tiếp nhận mic trên tay lớp trưởng Ngô Văn Hân, bắt đầu chia sẻ, "Thưa các vị phụ huynh, các em học sinh, buổi chiều tốt lành. Tôi là phụ huynh cháu Hạ Hữu Nam, Mạch Ngọc Linh. Rất vui mừng được cơ hội này để chia sẻ cho mọi người phương thức giáo dục con của tôi. Thật ra từ nhỏ đến lớn, con trai tôi đều không làm tôi quá nhọc lòng, một nguyên nhân là bởi vì cháu rất ngoan, nguyên nhân khác là tôi rất tôn trọng ý kiến của cháu. Tôi rất tôn trọng lựa chọn của cháu, bất kể là khi còn nhỏ hay khi lớn lên, nhưng điều kiện tiên quyết là lựa chọn không tạo ra thương tổn đến cháu..."

Bài diễn thuyết của Mạch Ngọc Linh rất có giá trị học tập, học sinh và phụ huynh phía dưới đều lắng nghe rất chăm chú.

Sau màn diễn thuyết thì buổi họp đã qua đi một nửa.

Phần cuối cùng là trò chơi cha mẹ với con cái.

Buổi họp phụ huynh kết thúc lúc bốn giờ rưỡi, Vương Quế Phương mời một vài phụ huynh ở lại rồi mời những người khác về nhà.

Cố Khê và Quan Trân Lệ sóng vai đi trên sân trường, hai mẹ con trầm mặc cả đường.

Quan Trân Lệ cầm lấy ví trên tay, "Ở trường học không có tiền nhất định phải nói với mẹ."

"Con biết."

Đối diện cổng trường là bãi đỗ xe lấp đầy xe phụ huynh, quá nhiều xe làm cho cổng trường có chút tắc nghẽn.

Cố Khê và Quan Trân Lệ qua đường cái sau cổng trường, đi đến bãi đỗ xe, xe Quan Trân Lệ cũng đỗ bên trong.

"Cố Khê!"

Cố Khê nghe được âm thanh thì nhìn qua, là Mạch Ngọc Linh vẫy tay với cô, bà đứng cạnh xe, còn Hạ Hữu Nam đứng bên cạnh.

Cố Khê cười với bà xem như chào hỏi, Mạch Ngọc Linh lại đi tới.

Bà nhiệt tình trò chuyện với Quan Trân Lệ: "Chị là mẹ Cố Khê sao."

Quan Trân Lệ không biết người phụ nữ trước mặt nên có chút ngơ ngác, "Ừm, đúng vậy."

Mạch Ngọc Linh nhìn Cố Khê, ánh mắt vô cùng quen thuộc, "Cố Khê nhà chị thật ngoan ngoãn, lại nghe lời, em rất quý cháu."

Quan Trân Lệ cười trừ, bà cũng không biết Cố Khê có quan hệ gì với người phụ nữ trước mặt này.

Thấy Quan Trân Lệ có chút xấu hổ, Cố Khê cảm thấy cần giới thiệu một chút, "Mẹ, đây là dì Mạch, là mẹ bạn lớp con."

Quan Trân Lệ nhìn Hạ Hữu Nam, lại nhìn Mạch Ngọc Linh gật đầu, "Ồ, hóa ra là như vậy."

"Thật ra lúc buổi họp bắt đầu em đã muốn nói chuyện với chị nhưng chỗ chị ngồi hơi xa, không có cơ hội giao lưu." Toàn bộ từ đầu đến cuối Mạch Ngọc Linh đều cười, "Hai mẹ con bây giờ về nhà sao?"

Cố Khê đáp: "Không phải, con và mẹ định đi ăn cơm."

Mạch Ngọc Linh vừa vịn nhớ tới cái gì, "A, đúng rồi, nếu không chúng ta ăn cùng nhau, bữa này em mời khách."

Quan Trân Lệ quen làm phu nhân hào môn nên không muốn để cho người khác mời, "Không cần phiền toái, chị và Cố Khê vốn muốn đi ăn cơm, bữa này chị mời."

Mạch Ngọc Linh nói: "Ai mời cũng được, quan trọng là gặp gỡ giao lưu với nhau."

Cố Khê có hơi bất đắc dĩ, muốn cùng nhau ăn cơm? Việc này...không được tốt cho lắm.

Nhưng Mạch Ngọc Linh và Quan Trân Lệ đã bắt đầu thảo luận xem đi ăn chỗ nào.

Mạch Ngọc Linh đề nghị: "Hai mẹ con ăn đồ ăn Việt Nam không, gần đây có một tiệm bài trí và đồ ăn đều không tồi."

Quan Trân Lệ vén tóc ra sau tai, "Thật ra chị ăn gì cũng được."

Mạch Ngọc Linh nhìn Cổ Khê, "Cổ Khê, đồ ăn Việt Nam con thấy thế nào?"

Cổ Khê có chút không biết đáp thế nào, chỉ nói, "Con sao cũng được."

Mạch Ngọc Linh nhảy sang hỏi Hạ Hữu Nam, đoàn người quyết định đi ra nhà hàng Việt Nam.

Nhà hàng Việt Nam cách trường học hai mấy phút đi bộ, lái xe chỉ mất vài phút.

Mạch Ngọc Linh và Quan Trân Lệ đều lái xe đi.

Thời gian còn sớm nên khách trong tiệm rất ít.

Mạch Ngọc Linh và Quan Trân Lệ đi ở phía trước, hai người bắt đầu nói về các nhãn hiệu trang phục và đồ trang điểm, Cổ Khê và Hạ Hữu Nam đi theo sau không lên tiếng.

Mạch Ngọc Linh tìm một bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống, bàn có bốn ghế dựa, bà và Quan Trân Lệ ngồi bên trong, Cổ Khê và Hạ Hữu Nam ngồi bên ngoài, mặt đối mặt.

Gọi đồ ăn xong, Mạch Ngọc Linh và Quan Trân Lệ tiếp tục trò chuyện về quần áo và đồ trang điểm. Cổ Khê và Hạ Hữu Nam hai người mặt đối mặt không có đề tài gì để nói.

Nhìn thẳng cũng không được, nhìn cổ anh cũng không được, cúi đầu xuống cũng kì quái.

Đề hóa giải xấu hổ, Cổ Khê lấy di động ra nghịch.

Sau khi mở di động lên, lập tức có tin nhắn hiện ra, Cổ Khê click mở, phát hiện là câu trả lời từ vòng chung thẩm cuốn tiểu thuyết kia, biên tập nói là đã được thông qua, sẽ sắp xếp xuất bản vào tháng tư.

Cổ Khê nhìn tin nhắn, không kìm nén được nội tâm vui sướng, cắn môi dưới cười cười. Lúc ngẩng đầu thấy Hạ Hữu Nam đang nhìn mình, tâm tình cô rất tốt cười với anh, đưa màn hình di động cho anh xem.

Hạ Hữu Nam nhìn lướt qua màn hình di động của cô, hơi gọi khoe môi với cô.

Cổ Khê lại làm một động tác im lặng, ý bảo anh đừng nói ra ngoài.

Mạch Ngọc Linh chú ý tới động tác nhỏ của Cổ Khê, cười, "Hai con đang nói thầm gì thế?"

Cổ Khê lắc đầu nói, "Không có gì đâu dì."

Mạch Ngọc Linh cười, "Hai con cứ tiếp tục nói, dì cũng không muốn quấy rầy."

Cổ Khê, "... Tại sao Mạch Ngọc Linh lại nói như vậy, giống như cảm giác cô và Hạ Hữu Nam có gì mờ ám vậy."

Đồ ăn rất nhanh đã được đưa tới, mọi người vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Mạch Ngọc Linh tiếp tục nói chuyện với Quan Trân Lệ, chỉ là trước đó nói về trang phục và đồ trang điểm, giờ lại nói về con mình, Quan Trân Lệ nhớ tới Mạch Ngọc Linh là phụ huynh của học sinh ưu tú lên diễn thuyết, thuận miệng hỏi, "Thành tích con em nhất định rất tốt nhì."

Mạch Ngọc Linh nói: "Cũng được, trước mắt vẫn là nhất khối."

"Vây thì giỏi quá, không giống Cổ Khê nhà chị, chị nhìn phiếu điểm rồi, vẫn trong top từ dưới lên như học kỳ 1."

Mạch Ngọc Linh nhìn Cổ Khê, "Không sợ, hiện tại mới lớp 11, còn nhiều thời gian cố gắng, hơn nữa Cổ Khê vốn rất thông minh, chờ tới lớp 12 nói không chừng thành tích liền bứt phá đấy."

Quan Trân Lệ nói: "Hy vọng vậy."

Mạch Ngọc Linh nói với Hạ Hữu Nam, "Hữu Nam, con và Cổ Khê cùng lớp, ngày thường Cổ Khê có yêu cầu trợ giúp học hành, con chủ động giúp bạn nhé."

"Vâng." Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói một câu.

Cố Khê nói: "Di ơi, Hữu Nam có giúp cháu mà, bình thường có đề nào không hiểu bạn đều giảng cho cháu."

Mạch Ngọc Linh cúi tay vỗ lên mu bàn tay Cố Khê, "Cố Khê cố gắng nhé, tranh thủ vào top 10 lớp."

Cố Khê gật đầu, cười với bà, "Con sẽ nỗ lực."

Nữ phục vụ mặc áo dài lục tục đem đồ ăn lên, chờ đến lúc đồ ăn mang lên gần hết, Mạch Ngọc Linh nói: "Nói chuyện nhiều đói bụng, nhanh ăn đi."

Ăn cơm xong, Cố Khê chia tay bọn họ ở bãi đỗ xe.

Quan Trần Lệ lái xe đưa cô về trường, trên đường bà vừa lái xe vừa hỏi: "Cậu bé vừa nãy là ai, là bạn trai con sao?"

Nghe vậy Cố Khê bị sặc một chút, khụ vài cái, dừng một lúc rồi giải thích, "Không phải, con và bạn là bạn học bình thường thôi." Hoặc có thể xem là bạn bè bình thường.

Quan Trần Lệ hiển nhiên không tin, Mạch Ngọc Linh đối xử rất tốt với Cố Khê, bà luôn cảm thấy giữa bọn họ tồn tại quan hệ không bình thường, "Mẹ không phản đối con có bạn trai, cậu bé kia cũng không tồi, gia cảnh tốt, mẹ cậu bé cũng là người tử tế, nếu con thật sự hẹn hò với cậu bé, mẹ cũng sẽ ủng hộ."

Cố Khê dờ khóc dờ cười, "Thật sự không phải đâu, mẹ hiểu lầm rồi."

Quan Trần Lệ nhìn con đường phía trước, "Vậy coi như mẹ chưa nói gì."

Đoạn đường đến trường vốn không tắc, hôm nay thứ sáu, ai cũng đều về nhà nên vườn trường trống không.

Cố Khê đi trên sân trường lấy di động nhìn tin nhắn biên tập gửi cô, nhìn bản thảo tâm tình rất tốt, đi đường cũng không tự giác mà nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đây là bản thảo truyện ngắn thứ hai của cô, cũng là viết trong kỳ nghỉ đông.

Vốn dĩ cô còn đang rất vui vẻ, buổi tối không biết như thế nào mà di động ầm ầm cũng không khởi động được.

Di động đột nhiên không hoạt động nên sáng sớm thứ bảy cô phải cầm di động đến cửa hàng sửa, nhân viên nói phải đợi hơn một tiếng.

Cố Khê sớm đã chuẩn bị, cô không muốn lãng phí thời gian nên đi đến một quán cà phê Internet viết lại tiểu thuyết viết tay.

Buổi sáng không có nhiều người lắm, rất yên tĩnh.

Cố Khê tìm được vị trí trong góc khó thấy được, sau khi ngồi xuống mở sổ ra, bên trên là hơn mười trang chỉ chít chữ, là thành quả lao động của cô.

Sau khi mở word ra, cô liền bắt đầu tập trung tinh thần đánh máy, tranh thủ trong vòng hai giờ đánh xong hơn 8000 chữ.

Bắt đầu đánh Cố Khê vô cùng chuyên chú, không đến hai tiếng liền xong, cô sắp xếp lại bàn, sau đó đeo ba lô rồi đi.

Đánh máy tính quả nhiên rất nhanh, cô nghĩ nếu có một máy tính riêng thì tốt, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Cô trở lại cửa hàng, trả 50 tệ, đổi với cô thì vẫn còn đủ.

Gần đó là chợ bán thức ăn, xung quanh cũng có không ít hàng bán đồ ăn sáng, người thấy mùi mì thịt bò thơm phức, bụng Cố Khê kêu vài tiếng, bữa sáng cô mới ăn một bịch bánh quy nhỏ, hiện tại đã hơn 10 giờ, cô hơi đói.

Cô vào quán gọi một bát mì bò, sau khi ngồi xuống cô liền bắt đầu lấy di động lướt mạng, cũng không phát hiện cách đó không xa có mấy nam sinh ghé tai thảo luận về cô.

Qua không bao lâu, một nam sinh nhuộm tóc xám, mặc áo khoác ánh huỳnh quang đi tới, cong lưng sau lưng Cố Khê, bàn tay chống mặt bàn, nhìn màn hình di động của cô, "Người đẹp, đang xem gì mà nghiêm túc thế."

Cố Khê bị hoảng sợ, cô muốn quay đầu lại phát hiện một bên đầu chính là cánh tay người lạ kia, trên người hắn còn mang theo mùi khói khiến người ta phản cảm. Cố Khê rời khỏi giao diện WeChat, trấn định hỏi: "Có việc gì sao?"

Nam sinh mặc áo huỳnh quang quay người, dựa vào cạnh bàn, nhìn thẳng mặt Cố Khê, "Vũ ca chúng tôi muốn mời em qua cùng ăn sáng."

Cố Khê cười cười, "Vũ ca là ai?"

Nam sinh áo huỳnh quang dựng ngón tay cái lên chỉ, "Ồ bên bàn kia, mặc áo da đen."

Cố Khê nhìn theo hướng hắn chỉ, quả thật có người mặc áo da đen, cắt undercut, khoảng 25-26 tuổi, bộ dáng hung ác, vừa thấy liền biết là nhân vật không dễ chọc.

Cố Khê không muốn làm loạn, tận lực ôn hòa nói: "Không cần, tôi ăn ở chỗ này cũng được."

Nam sinh mặc áo huỳnh quang nói: "Không sao đâu, cứ ra đây ngồi, làm quen, bắt chuyện làm bạn thôi."

"Thật sự không được, cảm ơn."

Nam sinh mặc áo huỳnh quang trực tiếp ngồi lên bàn, làm bộ đáng đại gia, "Người đẹp, để tôi nói với em này, vùng này không cô gái nào dám cự tuyệt Vũ ca chúng tôi đâu."

Cố Khê cười lạnh, "Vậy tôi sẽ là người đầu tiên."

Nam sinh mặc áo huỳnh quang nâng tay lên muốn niết cằm Cố Khê, Cố Khê hai chân chống mặt đất nhanh chóng lùi về sau, ghé dựa cọ vào mặt đất phát ra âm thanh chói tai, trong lòng đồng thời cảm thấy thật xui xẻo, vậy mà lại gặp được người như vậy, cô chỉ muốn ăn bữa sáng đơn giản mà thôi.

Nam sinh mặc áo huỳnh quang cười khinh bỉ, "Ồ, cô em trốn nhanh đấy."

Cố Khê lười nói nhiều với hắn, cô cũng không muốn gây chuyện, cầm lấy ví đi đến trước mặt bà chủ nấu mì, "Bà chủ, đồ cháu sao rồi."

Bà chủ nói: "Còn không nhanh như vậy, ít nhất phải chờ vài phút nữa."

Cố Khê nói: "Ngại quá, cháu bỏ."

Cô ra khỏi tiệm thì đến nội thành, đi được không xa cảm giác không thích hợp, giống như có người theo đuôi cô.

Cô móc di động từ túi ra, màn hình màu đen phản chiếu lại, quả nhiên có ba người sau cô, chính là mấy người vừa nãy, khoảng cách gần mười mét.

Cố Khê cắt di động, cất bước liền chạy, người sau cũng vội đuổi theo.

Cô thầm chửi một câu, những người này thật đúng là quá nhàm chán.

Cô không thân thuộc khu này, một mạch chạy vào ngõ cụt. Người gần đó cũng không nhiều lắm, ngẫu nhiên có mấy người cũng chỉ đi ngang qua đường.

Cố Khê bắt đầu nghĩ, nếu cô kêu cứu có thể có người chạy lại hăng hái làm việc nghĩa không.

Cô quay đầu lại, ba người kia đứng theo hàng, có vài phần giống xã hội đen, người đàn ông mặc áo da đầu undercut đứng ở giữa hút thuốc, phun ra một ngụm vòng khói, "Cô bé chạy nhanh như vậy làm gì, sợ anh không đuổi kịp sao?"

"Các anh đi theo tôi làm gì?" Cô vừa nói vừa để ý gần đó có đồ vật làm vũ khí không, cô thân một nữ sinh sức lực khẳng định kém ba người đàn ông bọn họ, nếu có vũ khí, dựa vào võ công của cô ít nhất có thể liều một lần.

Người đàn ông undercut hút một ngụm thuốc, ngay sau đó ném tàn thuốc xuống đất, dẫm chân xuống, sau đó bước chân lại gần, "Con đường này cũng không phải của riêng em, anh không thể đi sao, bắt quá cũng thật trùng hợp, lại gặp em ở đây, thực sự có duyên."

Hắn từng bước một tới gần, Cố Khê từng bước một lùi về sau, thối lui đến không còn đường, phần lưng dán lên mặt tường.

Nam nhân undercut tự hào đã bắt được con mồi, đánh giá Cố Khê đồng thời huyết sáo, "Khuôn mặt và dáng người đều không tồi, làm tình nhân của anh đi, anh sẽ sủng em đến sung sướng."

Cố Khê bị câu nói này làm cho buồn nôn, cô khinh thường, "Ngại quá, tôi không có hứng thú."

Nam nhân đầu undercut nâng cánh tay lên, đang muốn chống lên tường, Cố Khê không thể nhẫn nhịn nữa, lúc hắn không dựa vào tường giờ tay đẩy hắn ra.

Hắn bị đẩy ra sau, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, vươn đầu lưỡi liếm môi một vòng, "Không tồi, sức lực cũng rất lớn."

Hắn tiến lên dán thân thể lại, Cố Khê nâng lên một chân đá hắn ra, cuối cùng hỏi, "Lực độ này thế nào?"

Bị hung hăng đá một chân, hắn ôm bụng, ánh mắt hung ác, "Mẹ nó, dám đá tao à."

Trong lòng Cố Khê nói: Đáng đời thằng bệnh hoạn.

Hắn hiển nhiên không nuốt nổi cục tức này, tiến lên nắm tóc cô, cô thấp người một cái, cúi xuống nách hắn chạy ra ngoài, hai tên tay sai khác thấy tình huống không đúng vội vàng tiến lên muốn bắt lấy Cố Khê.

Cố Khê dừng lại, lần này ngược lại cô bị bao vây, cô đang muốn tung ra thân thủ thì một âm thanh truyền đến, "Các anh đang làm cái gì!"

Thế nhưng cũng có người thấy việc nghĩa hăng hái làm.

Cố Khê lúc nhìn thấy gương mặt người kia thì ngẩn người, vậy mà lại là Tiểu Hàm.

Sao anh lại ở đây?

Trên tay Tiểu Hàm còn cầm túi đồ ăn, rau cần trong túi lộ ra, xem ra anh lại đây mua đồ ăn, gần đây có một siêu thị.

Người đàn ông đầu undercut kéo cầm anh lên, "Việc của mày à, có muốn bị đánh bay đầu không?"

Tiểu Hàm chần thình, nhìn thoáng qua Cố Khê, "Các anh vây quanh học sinh của tôi, xin hỏi có chuyện gì sao?"

Nghe xong lời này, hắn cười lạnh một tiếng, "À, hóa ra là thầy giáo." Hắn đi lên trước, đi đến bên cạnh Cố Khê, giờ tay muốn chạm vào bờ vai cô, Cố Khê né ra làm tay hắn rơi xuống.

Hắn nâng tay lên sờ gáy, "Tôi thấy học sinh của thầy cũng xinh xắn, bảo em ấy làm bạn gái thôi, thầy giáo à, thầy sẽ không quản chuyện trai gái của học sinh mình chứ."

Cố Khê lập tức giải thích, "Thầy, em không hề quen bọn họ."

Tiểu Hàm nhìn hắn, "Anh muốn ai làm bạn gái, tôi đương nhiên không quản nhưng mạnh mẽ mà nói tôi cũng không thể mặc kệ."

"Vậy mày muốn thế nào?"

Tiểu Hàm nói: "Không có gì, cũng chỉ là muốn đưa học sinh của tôi đi mà thôi."

Hắn tiến lên vài bước, nâng cầm lên, chỉ vào dấu chân trên áo da, "Học sinh của mày vừa mới đá tao một cái, mày lại mang em ấy đi, vậy là không được rồi."

"Vậy anh muốn thế nào?"

Người đàn ông đầu undercut vươn ngón trỏ chỉ vào anh, "Mày, cho tao đá một chân, đá xong tao coi như chưa xảy ra chuyện gì."

Hắn hiển nhiên là muốn làm nhục Tiểu Hàm, Cố Khê đương nhiên không muốn, "Này, tôi đá anh dựa vào gì mà muốn liên quan tới người khác."

Hắn quay đầu nhìn cô, "Được thôi, đá em cũng được."

"Tôi lại không đồng ý."

"À, mồm miệng khá đấy."

Cố Khê ôm hai tay, khí thế không nhân nhượng, "Bây giờ nói thế này, có hai cách, một là phương thức hòa bình, cho chúng tôi đi, chúng ta sẽ coi chưa phát sinh chuyện gì. Một cái khác là kêu cảnh sát đến đây, phân xử bình đẳng, xem anh đá lại vào chân tôi."

"Em có phải đã quên hay không, còn một cách khác." Nói xong, hắn nắm tay muốn động thủ, Cố Khê phản ứng nhanh hơn hắn, đôi tay dùng sức đẩy hắn ra ngoài, hai người kia lập tức nhào lên.

Tiểu Hàm kinh hãi, sợ Cố Khê bị bọn họ làm thương, "Cố Khê! Đừng động thủ!"

Nhưng đã quá muộn, Cố Khê đẩy đầu undercut ra lập tức nâng chân đá lũ kia ra ngoài, phía trước lộ ra khe hở, cô chạy ra, kéo tay Tiểu Hàm, "Đi!"

Tiểu Hàm chưa kịp phản ứng đã bị Cố Khê kéo chạy xa bay.

Chạy rất xa tới chỗ đông người, Cố Khê quay đầu nhìn lại, bọn họ không đuổi theo, cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Quay đầu nhìn lại Tiểu Hàm, trên tay anh còn cầm đồ ăn, Cố Khê có loại cảm giác đang dạy hư người ngoan ngoãn thanh cao.

Tiểu Hàm hồi sức, "Sao em lại chọc phải bọn họ?"

Về mặt Cố Khê vô tội, "Em đi ăn sáng thì bọn họ bắt em đi ăn cùng, em cự tuyệt, sau đó bọn họ liền đuổi theo em."

Tiểu Hàm tò mò, "Sao em lại đi ăn sáng xa vậy?"

Cố Khê ậm ừ một chút, thành thật khai báo, "Sáng nay em đi sửa điện thoại."

"Nghe nói gần đây tương đối phức tạp, em là con gái tốt nhất đi cùng bạn bè."

Cố Khê ngoan ngoãn gật đầu, "Vâng ạ."

Tiểu Hàm chú ý tới ba lô sau lưng, khóa kéo bị kéo ra hết, "Ba lô của em..."

Cố Khê quay đầu nhìn, quyển sổ kia quá lớn, vừa mới chạy như vậy nên khóa kéo bị cọ mở ra, cô đang định buông ba lô để kéo khóa lại, bang một tiếng, sổ bên trong rớt ra, còn mở tung ra.

Tiểu Hàm khom lưng nhặt lên, trong lúc vô ý đọc qua nội dung. Cố Khê chột dạ, động tác cực nhanh giật lại, "Cảm ơn!"

Tiểu Hàm thấy cô bị dọa sợ, bật cười, "Khắc trang như vậy à."

Cố Khê cũng cảm thấy phản ứng vừa rồi cũng hơi quá lớn, "Em...Cái này...Thật ra..."

"Cái gì?" Ý cười Tiểu Hàm hiện lên, anh hiển nhiên đã biết bên trong có gì.

Cô đối xử với anh như bạn bè, nói cho anh cô đang viết tiểu thuyết chắc cũng không sao, cô nói: "Thầy cũng vừa thấy đấy, em viết ngôn tình."

Tiểu Hàm hỏi: "Thầy có thể xem không?"

Cố Khê đỏ mặt: "Không được!"

"Xem bộ dáng của em giống như không thích thầy xem truyện của em."

"Không phải, em chỉ lo thầy sẽ cảm thấy xấu hổ."

"Sao lại thế?"

Cố Khê vẫn hơi thẹn thùng.

Tiểu Hàm cười, "Thầy chỉ đùa thôi, nếu không tiện thì thôi."

Cố Khê rất nghiêm túc hỏi: "Học trường bá đạo yêu nữ sinh ngốc ngếch, hoàng tử phúc hắc yêu nữ kiêu khách lãnh khốc, loại này thầy thích không?"

Tiểu Hàm cư nhiên còn rất nghiêm túc trả lời vấn đề này, "Bình thường sẽ không cố tình xem, nhưng cũng không bài xích."

"Ừm." Cố Khê nói: "Vậy thầy đợi chút."

Cố Khê lấy ra di động của mình, gửi bản thảo tiểu thuyết điện tử cho anh, sau đó cô dường như chạy trốn, "Thầy, em về trước, tạm biệt."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

"Các cậu thấy việc tớ mua laptop secondhand thế nào?" Trong lúc ăn cơm trưa Cố Khê hỏi.

Sở Dục Tân đang cúi đầu ăn canh ngắt đầu hỏi: "Cậu mua laptop làm gì?"

"Đương nhiên là để dùng rồi."

Khương Linh nói: "Nhưng bây giờ trường cũng không có mạng, mua cũng không thể dùng, huống hồ tài chính của cậu..."

Cố Khê đương nhiên biết ý của Khương Linh, "Ý tớ là muốn mua chủ yếu để viết bản thảo, tớ cảm thấy thứ bảy trưng đối rảnh, nếu dùng máy tính viết sẽ nhanh hơn nhiều, cũng tốn ít bước hơn."

Hơn nữa cô còn muốn trong kì nghỉ hè viết thêm một tiểu thuyết nữa đăng trên trang Tấn Giang. Nếu chỉ viết bằng di động thì hiệu suất quá thấp.

Sở Dục Tân nói: "Cậu dự định mua bao nhiêu tiền?"

"Khoảng 800."

"Mấy loại từng này tiền tớ sợ dùng mấy ngày là hỏng."

Cố Khê cũng lo lắng vấn đề này cho nên mới hỏi ý kiến bọn họ.

"Nhà tôi thừa vài cái laptop, nếu cậu muốn tôi có thể cho cậu mượn dùng trước một thời gian." Hạ Hữu Nam nói.

Hạ Hữu Nam vừa mở miệng, Cổ Khê đã ngăn cả người.

Sở Dục Tân cười, nâng tay lên, tát một cái vào bả vai Hạ Hữu Nam, "Bạn tốt địa chủ Hạ Hữu Nam đã online, tùy tiện để mọi người ôm đùi mình."

Cổ Khê nhìn thoáng qua Hạ Hữu Nam, laptop quá đắt, nếu Hạ Hữu Nam cho mượn cô cũng không dám nhận, "Tớ sẽ tiết kiệm nhiều tiền hơn để xem có đủ mua trước nghỉ hè không."

"Cuối tuần tôi sẽ mang đến, dù sao để nhà cũng không ai dùng."

Cổ Khê nâng mắt nhìn anh, lời muốn nói gì lại nuốt trở vào.

Cuối tuần về nhà, Hạ Hữu Nam tìm khắp thư phòng cũng không thấy laptop của mình.

Chỉ có cuối tuần anh mới ở nhà mới sử dụng, đa số thời gian đều quen dùng di động, rất ít khi dùng laptop. Anh nhớ rõ anh đặt ở trong ngăn tủ phía dưới kệ sách, bây giờ lại không còn nữa, đành phải tìm ở những ngăn tủ khác.

Mạch Ngọc Linh đi ngang qua cửa thư phòng nghe thấy tiếng Hạ Hữu Nam bên trong lục lọi lung tung thì đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Hạ Hữu Nam ngồi xồm trước ngăn tủ, "Hữu Nam, con đang tìm gì vậy?"

Hạ Hữu Nam đóng lại ngăn tủ, trả lời một câu, "Laptop."

Mạch Ngọc Linh đột nhiên nhớ tới cái gì, "À, mấy ngày trước ba con cần laptop nên cầm laptop con đi rồi."

Hạ Hữu Nam từ mặt đất đứng lên, "Dùng xong chưa ạ?"

"Dùng xong rồi, ở thư phòng của ba, để mẹ lấy cho con." Mạch Ngọc Linh xoay người đi ra ngoài, đi sang thư phòng bên cạnh.

Bên cạnh là phòng làm việc của Hạ Tuấn Thành.

Chỉ chốc lát sau, Mạch Ngọc Linh đã cầm túi laptop tiến vào.

Hạ Hữu Nam nhận máy tính, đi đến bàn ngồi xuống, mở laptop lên.

Mạch Ngọc Linh nhìn lướt qua bàn của anh, phát hiện ra một cuốn sách có bìa rất dễ thương, bà cầm lên nhìn, trên bìa có mấy chữ to: Tình yêu màu tím, có hình một nam một nữ mặc áo đôi khiến bà rất kinh ngạc.

Hạ Hữu Nam nhìn thấy bà cầm cuốn tạp chí kia, sắc mặt hơi thay đổi: "Mẹ."

Mạch Ngọc Linh còn đang kinh ngạc ngẩng đầu lên, "Hà?"

Hạ Hữu Nam liếc nhìn tạp chí trên tay bà, trên mặt khó có được vẻ xấu hổ, "Đừng chạm vào đồ của con."

Mạch Ngọc Linh một lúc lâu mới hiểu con trai đang nói đến tạp chí thiếu nữ trên tay, bà nói: "Mẹ cũng không ngờ con cũng thích xem tạp chí kiểu này."

Hạ Hữu Nam nhìn đi chỗ khác, "Không thích, chỉ tùy tiện mua mà thôi."

Mạch Ngọc Linh cúi đầu nhìn, phát hiện trên mặt bàn còn mấy quyển, vẻ mặt bà tươi cười, "Mẹ cũng đoán vậy." Mạch Ngọc Linh cầm lên mấy quyển còn lại, "Hôm nay mẹ đang chán, vừa vặn đọc tạp chí này có thể giết thời gian, nếu con không thích thì mẹ lấy nhé."

Hạ Hữu Nam nhìn màn hình máy tính, ra vẻ bộ dáng không để bụng, "Tùy mẹ."

Mạch Ngọc Linh cuối cùng cầm hết tạp chí thiếu nữ của Hạ Hữu Nam đi, anh cũng không quá để tâm, anh đã xem qua hết những nội dung cần nhìn rồi.

Chiều chủ nhật anh cố ý đến trường học trước hai tiếng.

"Hữu Nam, con phải về trường sao?" Mạch Ngọc Linh từ phòng bếp đi ra, nhìn anh đang đứng ở cửa.

Hạ Hữu Nam quay đầu lại, "Trở về có chút việc."

"Chuyện gì mà gấp vậy, mẹ đang làm bánh kem, con đợi lát nữa ăn chút rồi hãy đi."

"Không ăn." Hạ Hữu Nam mở cửa đi ra ngoài, trên lưng anh đeo ba lô, trên tay còn cầm túi màu đen, bên trong có laptop.

Lúc Cố Khê nhận được điện thoại Hạ Hữu Nam là khi cô đang đọc sách trong gian hàng bên cạnh hồ hoa sen hướng tây bắc của trường.

Hạ Hữu Nam hỏi cô ở đâu.

Cố Khê cảm thấy kì lạ, "Làm sao vậy?"

"Nói vị trí của cậu đi." Hạ Hữu Nam nói.

Cố Khê nói vị trí cụ thể của mình.

Hạ Hữu Nam nói: "Ồ đó chờ tôi."

Đối phương ngắt điện thoại, Cố Khê nhìn lịch sử trò chuyện trên màn hình mới xác nhận được Hạ Hữu Nam vừa gọi cho mình, sao anh lại gọi cho cô, còn bảo cô đợi anh?

Cố Khê cầm di động nhìn giờ, bây giờ còn chưa tới năm giờ, bình thường Hạ Hữu Nam khoảng 6 giờ 40 mới về trường.

Cố Khê ngồi hóng gió đứng lên, nhìn một vòng xung quanh cũng không thấy thân ảnh Hạ Hữu Nam.

Anh đang trên cô?

Không có khả năng, Hạ Hữu Nam không phải loại người thích nói đùa.

Thời điểm Cố Khê đang thất thần nghĩ chuyện này thì Hạ Hữu Nam bước tới từ con đường mòn phía sau cô, con đường mòn này thông qua cổng trường.

Cố Khê đột nhiên ý thức được điều gì, quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy Hạ Hữu Nam đang đến gần.

Anh đeo ba lô, trên tay còn cầm một cái túi.

Cố Khê hơi ngơ ngác, cô hoàn toàn không biết Hạ Hữu Nam ở đây làm gì, "Cậu...có chuyện gì vậy?"

Hạ Hữu Nam bước lên hai bậc thang, đưa túi đen trên tay ra, "Máy tính."

Cố Khê ngẩn người, nhìn túi đen trên tay anh là túi máy tính, bên trong chính là laptop, cô hoàn toàn không ngờ anh thật sự sẽ mang đến.

Cô có chút bối rối, ngón tay vuốt ve vạt áo, "Cái này...Không, không được tốt lắm."

Hạ Hữu Nam nói: "Dù sao để ở trong nhà cũng không cần, sớm hay muộn cũng hỏng, cậu dùng đi."

Cố Khê vẫn muốn có máy tính riêng, nhưng vì không có tiền nên chỉ có thể mơ ước.

Nhìn thấy máy tính trên tay Hạ Hữu Nam, cô hơi cảm thấy đột nhiên bị súng ai mà lo sợ, không biết đáp lại thế nào. Cô nên nhận không? Đây không phải đồ vật bình thường, là laptop, nếu làm mất cô cũng không đền nổi.

Thấy Cố Khê còn đang do dự, Hạ Hữu Nam chỉ vào máy tính trên tay, "Tôi mất công đi đường cậu lại không nhận, tay tôi đang tê rần hết lên rồi này."

Cố Khê mím môi, mà xui quỷ khiến tiếp nhận, "Cảm ơn."

Hạ Hữu Nam nhét tay vào túi quần, "Muốn cảm ơn thì viết bản thảo cho thật tốt."

"Ừm, nhất định." Cố Khê khẽ cười với anh.

Nhịp tim Hạ Hữu Nam nhảy một cái, mỗi một lần Cố Khê cười với anh, anh luôn thất thần một lát, giống như một có một dòng điện trong nháy mắt không chế đại não, cảm lòng không đậu mà ngọt ngào.

Anh chuyển tầm mắt lên hồ hoa sen sau lưng Cố Khê, tháng tư hoa sen đã bắt đầu mọc lá, chờ đến tháng năm hoa sen sẽ liên tục nở rộ.

Gió nhẹ từ mặt hồ thổi qua làm rối mái tóc anh, anh nhìn thoáng qua Cố Khê, "Tôi về ký túc xá trước."

"Ừm."

Sau khi Hạ Hữu Nam đi, Cố Khê nhìn laptop trên tay, tâm tình có chút phức tạp, cô mong chờ laptop đã lâu, bây giờ cuối cùng có được nên trong lòng có chút vui sướng. Nhưng laptop này là của người khác, cô lại lo lắng mình không giữ tốt sẽ xảy ra vấn đề.

Sau khi mang máy tính về ký túc xá, để những người khác trong phòng không ý kiến, Cố Khê bắt đầu rối rắm không biết nên giấu máy tính ở đâu.

Việc cô có máy tính tuyệt đối không thể để người khác biết, nếu không sau khi mọi người biết, không chừng sẽ có người nổi ý đồ xấu.

Cuối cùng vẫn quyết định đặt ở trong rương dưới giường, thứ hai đến thứ sáu cô không có thời gian chạm vào máy tính, chỉ có thứ bảy và chủ nhật là dùng được.

Thời gian qua thật sự nhanh, mỗi ngày đi qua đi lại phòng học ký túc xá nhà ăn, bắt tri bắt giác đã qua một nửa học kì 2 lớp 11.

Sau khi thi xong, học sinh được nghỉ 1-5 ba ngày.

Khi tan tiết tự học buổi tối ngày trước kì nghỉ, Trương Vân Hải thông báo cho lớp một tin nhắn khiến mọi người bùng nổ.

Trương Vân Hải: Nhà hàng âm nhạc của tớ khai trương vào ngày 1 tháng 5. Có ai đến ủng hộ không?

Sở Dục Tân: Mẹ nó, Vân Hải, không ngờ cậu là phú nhị đại đấy.

Khương Linh: Wow, hóa ra lớp có đại gia giấu mặt.

Đường Thành: Nếu là phú nhị đại chắc 50 tệ tớ nợ cậu không còn nữa nhỉ?

Trương Vân Hải: Phú nhị đại cái rắm, nhà hàng do ba và chú tớ góp tiền mở thôi.

Viên Phương: Vân Hải, nếu bọn tớ đi có miễn phí không?

Trương Vân Hải: Có chứ.

Ngô Văn Hân: Ở đâu đấy?

Trương Vân Hải: Đường Quang Minh.

Đàm Mỹ Thanh: Tớ ở gần đấy, tớ đi [hì hì]

Trương Vân Hải: Ai còn muốn tới thì nhắn "1", để tớ thống kê xem bao nhiêu người.

Bên dưới một đồng tin nhắn "1" hiện lên.

Sở Dục Tân vốn dĩ muốn trả lời là đi, nhưng thấy nhóm Khương Linh chưa trả lời nên cậu nhắn tin trong group chat của bọn họ.

Sở Dục Tân: @Mọi người, các cậu không đến nhà hàng Vân Hải sao?

Cố Khê: Tớ thấy nhiều người đi quá không tốt, ảnh hưởng đến buôn bán nhà người ta.

Khương Linh: Đúng vậy, tớ thấy trong nhóm có mười mấy người trả lời rồi, nếu tất cả chúng ta đi thì đến lúc khai trương sẽ chiếm hết chỗ, khách hàng tính sao.

Sở Dục Tân: Để tớ đi hỏi một chút.

Sở Dục Tân nhắn tin trên nhóm lớp: Vân Hải, lớp chúng mình đi nhiều người vậy, nếu ảnh hưởng đến buôn bán nhà cậu thì sao.

Trương Vân Hải: Không đâu, tầng hai nhà hàng chuyên để tụ tập người, ba bảo tớ gọi nhiều người, càng náo nhiệt càng tốt.

Sở Dục Tân: Ok.

Sở Dục Tân lại lần nữa nhắn trên nhóm bọn họ: Nhìn thấy tin nhắn trên nhóm chưa, Vân Hải nói càng nhiều người càng tốt.

Cố Khê vừa định trả lời rằng sẽ đi thì đi động lại nhắc nhở có tin nhắn mới, là từ Trương Vân Hải.

Trương Vân Hải: Cố Khê, 1-5 cậu đến không?

Cố Khê: Có, đi thì đi.

Trương Vân Hải: [đáng yêu] Tớ sẽ nhớ ơn cậu suốt đời.

Cố Khê: Ok.

Cố Khê nhìn nhóm chat bốn người, Khương Linh và Sở Dục Tân cũng đang nói chuyện.

Khương Linh: @Cố Khê @Hạ Hữu Nam hai người đâu rồi?

Cố Khê: Tớ vừa đồng ý đi rồi.

Khương Linh: Không thấy cậu nói gì trong nhóm mà.

Cố Khê: Nhấn riêng rồi.

Sở Dục Tân: Mẹ nó, cậu ta sẽ không tự mình hỏi đi.

Khương Linh: Vân Hải vẫn luôn đặc biệt chú ý tới Cố Khê mà.

Cố Khê: [mở hôi lạnh] Hai cậu nói đủ rồi đấy.

Sở Dục Tân: Mẹ nó, tên Hạ thiếu kia thế mà lại trả lời trong nhóm lớp!

Cố Khê nhanh chóng lên nhóm lớp nhìn, đúng vậy, đã trả lời, chỉ nhấn "l" đại biểu là anh sẽ đi.

Sau khi anh trả lời, liên tục có mấy nữ sinh nhấn theo, hiển nhiên là đi vì anh.

Trương Vân Hải: @Hạ Hữu Nam Hạ thiếu, để lúc đó cậu dùng mọi lực hấp dẫn thật nhiều khách nữ vào nhà hàng đấy nhé.

Hạ Hữu Nam: Không bàn nữa.

Sở Dục Tân: Cậu ấy không muốn thì để tớ.

Trương Vân Hải: Tớ đẹp trai hơn cậu, cảm ơn.

Sở Dục Tân: ('□') ㄣ ———

Phía dưới bình luận:hahahhahah.

—

Trong kì nghỉ 1-5 trường học càng quanh quẩn, Cố Khê cầm laptop đến gian hàng bên cạnh Tây Hồ, bắt đầu viết truyện mới.

Khoảng thời gian trước thi giữa kì, vì bận rộn nên cô không có thời gian viết, mấy ngày nghỉ này cô phải bổ sung lại.

Sau khi có laptop, hiệu suất của cô tăng lên không ít, lúc tan tiết tự học tối nếu có linh cảm hoặc nhân rồi sẽ biết trên vở, chờ đến cuối tuần sửa sang lại đánh lên máy tính.

Tần suất cô đánh bản thảo ngày càng cao, tháng tư viết được hai truyện, đều là truyện ngắn 1 vạn chữ, 1000 chữ được 100 tiền nhuận bút, kiếm được khoảng 2000 tệ. Trước mắt còn có một bản thảo đã vượt qua vòng đánh giá đầu tiên, chờ biên tập nhấn tin lại.

Cho dù là kiếm được tiền cô cũng không dám tiêu quá nhiều, muốn tiết kiệm để dùng cho lớp 12 và đại học, cô đều phải chậm rãi dành dụm từ giờ.

Nghỉ hè cô còn có kế hoạch vừa viết truyện ngắn cho đầu tạp chí, vừa muốn thử sức đăng truyện dài lên mạng, xem có thể xuất bản được không.

Nếu trước tháng 7 còn đủ 5000 tệ thì sẽ tự mua cho mình laptop 2000 tệ.

Cố Khê và Khương Linh hẹn 6 rưỡi chờ ở trạm xe bus, sau đó cùng đến nhà hàng âm nhạc của Trương Vân Hải.

Nhà hàng tên là nhà hàng âm nhạc Tô Phương Hoa Li, Cố Khê cùng Khương Linh vừa vào cửa đã thấy nhân viên cười nói: "Xin chào, hoan nghênh ghé thăm, xin hỏi quý khách đi tổng cộng bao nhiêu người?"

Cố Khê nói: "Bọn em là bạn cùng lớp của Vân Hải."

Nhân viên nói: "Ồ, vậy mời lên tầng hai."

Cố Khê nói cảm ơn, kéo Khương Linh lên tầng hai.

Không gian tầng hai của nhà hàng rộng lớn, có khoảng hai mươi bàn, mỗi bàn không giống nhau, bàn hai người hay tám người đều có. Trên trần treo mấy đèn màu lấp lánh, có chút mộng ảo, mỗi bức tường vẽ một bức tranh trừu tượng khác nhau.

Khương Linh không nhịn được lấy di động ra chụp ảnh, "Đẹp quá đi."

Cố Khê nhìn xung quanh, phát hiện có một sân khấu trên tầng hai, trên sân khấu có đàn dương cầm, có trống, kèn jazz, saxophone, người đang hát trên sân khấu đúng là Sở Dục Tân, cậu ngồi trên ghế cao, thật chân tình hát bài "Thích em."

Cố Khê vỗ vai Khương Linh, dùng cằm chỉ lên sân khấu, "Nhìn bên kia kìa."

Khương Linh nhìn qua, lơ tai đỏ hồng, "Tên khốn Sở Dục Tân kìa, hát dở như vậy mà còn hát."

Cố Khê cười, "Tớ cảm thấy cũng không tệ lắm, ít nhất hơn tiếng Quảng Đông."

"Cố Khê! Khương Linh! Bên này!"

Cố Khê nhìn theo giọng nói, Trương Vân Hải ngồi trên ghế vẫy tay với bọn họ.

Hóa ra đã có bảy tám người đến, tách ra ngồi thành hai bàn.

Trương Vân Hải vỗ ghế dựa bên cạnh mình, "Cố Khê, ngồi đây đi."

"Ừm, cảm ơn."

Sau khi Cố Khê ngồi xuống thì những người khác cũng lục tục đi đến ngồi xuống bàn bọn họ. Trong lớp có tổng cộng 28 người tới, chiếm năm bàn. Tầng hai ngoại trừ người trong lớp cũng có không ít khách hàng, có tình nhân, cũng có mấy nữ sinh, mấy nam sinh.

Lúc trời tối, đèn disco màu sắc rực rỡ trên trần nhà càng trở nên mộng ảo, trên sân khấu không ngừng có người lên hát. Rock and roll, trữ tình, hip hop, không khí nhà hàng thập phần sinh động.

Cố Khê cũng dần dung nhập trong bầu không khí náo nhiệt này, tâm tình cũng theo đó trở nên sung sướng.

Đường Tiểu Đình ngồi bàn sau luôn đưa lưng về phía cô vẫn luôn nhìn đông nhìn tây, cô chống cằm thờ dãi.

Hứa Văn Văn chọc cô, "Cậu sao mà cứ thờ dãi thế?"

Đường Tiểu Đình lại ngẩng đầu nhìn hướng cầu thang, cắn môi lắc đầu, "Không có gì."

Đột nhiên mắt cô sáng ngời, bắt lấy cánh tay Hứa Văn Văn, thấp giọng nói: "Cậu ấy tới!"

Ai tới? Cố Khê luôn nhìn sân khấu nghe được giọng Đường Tiểu Đình, theo bản năng quay đầu lại, thấy Hạ Hữu Nam đang đi về hướng này, anh mặc áo Polo xám, quần đen, dáng người cao gầy, tóc đổi màu theo ánh đèn.

Không ít cô gái trong nhà hàng đều bị hấp dẫn ánh mắt theo.

Anh đến chậm một tiếng.

Cố Khê theo bản năng cười với anh xem như chào hỏi, Hạ Hữu Nam vừa lúc cùng nhìn lại, trong ánh mắt tựa hồ mang theo ý cười nhàn nhạt.

Đường Tiểu Đình bên cạnh lay cánh tay Hứa Văn Văn đề nặng âm lượng kêu: "Aaaa, Hữu Nam đang nhìn tớ."

Cố Khê nghe thấy câu nói ấy có chút xấu hổ xoay người, hóa ra là tự mình đa tình, Hạ Hữu Nam nhìn Đường Tiểu Đình chứ không phải cô.

"Hữu Nam! Bên này!" Là giọng nói của Sở Dục Tân.

Hạ Hữu Nam đến vị trí bên cạnh cậu ngồi xuống, theo bản năng quay đầu, thấy Cố Khê đang nói chuyện với Trương Vân Hải, hai người còn vừa nói vừa cười.

Sở Dục Tân hỏi: "Sao đến muộn thế?"

Hạ Hữu Nam nhàn nhạt trả lời: "Có việc."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Không biết năm nay có ai thi Đại học không nhưng chúc các anh chị mai thi tốt nhaa <3

□

Chương 41

Trên sân khấu, một nam sinh trẻ tuổi cầm micro nói "Có một bài tôi rất muốn hát cho một người, vừa vặn cô ấy hôm nay cũng có ở đây, như vậy xin cho phép tôi mượn sân khấu này, để cất lên lời ca tặng cô ấy"

Khúc nhạc dạo của < rất nhanh vang lên, mọi người lập tức rõ ràng mọi việc.

Dưới khán đài ồn ào, bao gồm cả những người của lớp 11-18, đều hò hét giúp cậu ta "Hát đi! Cố lên! Cố lên!"

Người con trai mặc chiếc áo thun màu trắng thâm tình cất lời "Hoa nở của mùa xuân ấm áp đã xua tan về âm ảm của mùa đông, con gió nhẹ thổi đem lại không khí lãng mạn, mỗi bản tình ca đột nhiên trở nên đầy ý nghĩa, chính vào lúc đó anh đã gặp em..."

Đôi mắt của người con trai trên khán đài chuyên chú nhìn về một phía, Cố Khê theo ánh mắt của cậu ta nhìn qua, ở phía sau một cái bàn chéo cách đó không xa, một cô gái mặc chiếc váy màu vàng nhạt che miệng, hốc mắt đỏ, nói không nên lời, vừa kích động vừa cảm động.

"Hãy nghe anh nói, tay nắm tay cùng anh, xây dựng một cuộc sống hạnh phúc, hôm qua em không đến kịp thì ngày mai sẽ thật đáng tiếc, hôm nay em lấy anh được không...."

Người ngồi cùng bàn với cô gái kia vừa vỗ tay vừa hét "Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn!...."

Lời ca còn chưa ngân hết, nam sinh trên đài nắm micro, âu yếm nhìn cô gái "Gả cho anh được không? Có lẽ anh không thể cho em một ngôi nhà vàng bạc, nhưng anh nguyện ý dành cả trái tim này cho em suốt đời"

"Đáp ứng anh ấy! Kết hôn! Đáp ứng đi! Kết hôn!"

Nghe thấy âm thanh ồn ào của mọi người, Cố Khê cũng vỗ tay theo "Đáp ứng đi! Kết hôn! Đáp ứng đi! Kết hôn đi"

Người con trai trên đài xuống sân khấu, từng bước một đi về phía nữ chính, cuối cùng quỳ một gối trước mặt cô gái, lấy ra nhẫn cầu hôn đã sớm chuẩn bị.

Nhân vật nữ chính đã khóc không thành tiếng, đột nhiên gật đầu.

Nam chính đeo nhẫn cho nữ chính, anh quỳ còn cô ngồi, hai người gặt gao ôm nhau.

Ngay sau đó lại là một loạt âm thanh ồn ào cùng tiếng chúc phúc.

Về mặt Khương Linh hâm mộ "Người con trai kia thật si tình, tớ cũng bị cảm động theo"

Cố Khê cười cười, cầm ly nước trái cây uống một ngụm "Về sau cậu cũng sẽ có"

"Hy vọng là vậy, nếu như đến lúc đó cho dù nghi thức cầu hôn có như thế nào tớ cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng" Nói xong theo bản năng liếc mắt nhìn Sở Dục Tân một cái, tên ngốc kia còn ồn ào, có gì mà ồn ào cơ chứ.

Sau khi nghi thức cầu hôn qua đi, trên sân khấu không có ai tiếp tục hát nên dần tẻ nhạt.

Trương Văn Hải là con trai của chủ nhà hàng, vì không muốn không khí quá lạnh lẽo, cậu ta kéo tay Cố Khê ở bên cạnh "Cố Khê, chúng ta lên sân khấu hát tặng cho đôi tình lữ mới kia đi"

Cố Khê vẫn chưa phản ứng lại "Hả?"

"Đi!"

Cố Khê không hiểu tại sao lại bị Trương Văn Hải kéo lên sân khấu, cô giải thích "Tớ không hay hát lắm"

Trương Văn Hải đưa một chiếc micro cho cô "Không sao, tớ chọn bài dễ hát, < được không?"

"Bài này cũng được"

"Vậy chọn bài này đi" Trương Văn Hải nhấn chọn, khi khúc nhạc dạo vang lên, cậu ta cầm micro nhìn dưới khán đài nói "Bài < tặng mọi người"

Đối mặt với 5-60 người, Cố Khê có chút khẩn trương, lòng bàn tay cầm mic xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Câu đầu tiên, Trương Văn Hải bắt đầu hát "Anh vẫn đang tìm kiếm một người để nương tựa, để trao tặng yêu thương, ai sẽ cầu nguyện hay lo lắng cho anh, sẽ vì anh mà tức giận, vì anh mà náo loạn...."

Trương Văn Hải nhìn Cổ Khê, làm động tác mời ý bảo tới cô hát.

Cổ Khê lập tức tiếp lời "Hạnh phúc đã bắt đầu xuất hiện, duyên phận chầm chậm đem chúng ta lại gần nhau, rồi cô đơn cũng sẽ bị nhấn chìm, sự nhàm chán được lấp đầy bằng những câu chuyện..."

"Lúc đồng tiền nhỏ cùng hàng mi dài là điều đặc biệt khó quên của em, mỗi đêm anh đều không ngủ được, cứ mãi nhớ đến nụ cười của em.." (Mê muội- youtube)

Dưới khán đài, Từ Huy tò mò nói chuyện với người ngồi cùng bàn "Ê, các cậu nói xem Văn Hải và Cổ Khê có phải có chút gì đó không?"

Sở Dục Tân nhìn Hạ Hữu Nam toàn bộ quá trình cúi đầu xem di động, nói "Không có khả năng"

"Tại sao lại không có khả năng, vừa rồi tớ còn thấy Văn Hải nắm tay Cổ Khê"

Đường Thành gạt đầu tán đồng "Nói không chừng hai người bọn họ thật sự có cái gì đó, chỉ là không công khai"

Sở Hào Hưng nói tiếp "Có thể công khai sao, một khi công khai sẽ bị chỗ giáo vụ gọi đi làm giáo dục tư tưởng"

Hạ Hữu Nam ngẩng đầu, thấy người đối diện trên sân khấu đang hát, trên mặt cô còn hơi mang theo ý cười, giống như nụ cười thường ngày với anh vậy.

Giống như nhìn thấy điều không nên nhìn, anh quay mặt đi rồi đứng lên.

Sở Dục Tân cho rằng anh phải đi "Cậu đi đâu thế?"

Hạ Hữu Nam nói "Nhà vệ sinh"

Nhà vệ sinh không có người, anh đóng cửa lại, tiếng hát bên ngoài truyền qua cánh cửa, từng chút một gõ vào tim anh.

Anh không thích không khí ẩm ỉ như vậy, nếu không phải vì người nào đó anh sẽ không tới.

Sau khi tới lại hối hận.

Cuối cùng anh cũng cảm nhận được, thì ra khi thích một người, thấy cô ấy ở cạnh người khác sẽ khó chịu như vậy.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng ồn ào "Hẹn hò! Hẹn hò! Hẹn hò!"

Chờ đến lúc tiếng hát và âm thanh ồn ào bên ngoài lắng xuống, anh mới đi ra ngoài. Ngay khi mở cửa anh liền đụng phải Trương Văn Hải.

Trương Văn Hải đang ở bồn rửa tay, nhìn thấy Hạ Hữu Nam, cậu ta hỏi "Hữu Nam, cậu cũng ở đây à, vừa rồi tớ và Cổ Khê song ca thế nào?"

Anh lạnh mặt "Chẳng ra gì"

Trương Văn Hải căn bản không biết tâm tình của Hạ Hữu Nam, trêu ghẹo nói "Ê, ít nhiều cho mặt mũi đi"

Hạ Hữu Nam không nghe cậu ta nói, đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Khi trở lại chỗ ngồi vừa lúc nghe được Đàm Mỹ Thanh nói "Các cậu ai biết đánh đàn lên đàn một khúc!"

Đường Tiểu Đình cực kì kích động đề cử Hạ Hữu Nam "Hữu Nam biết đàn!"

Viên Phương liếc nhìn cô ấy "Đường Tiểu Đình, tại sao cậu biết?"

Đường Tiểu Đình thập phần tự hào nói "Bởi vì tớ đã từng nghe"

Rất nhiều ánh mắt ghen ghét của các bạn nữ phóng tới.

Hạ Hữu Nam ngồi tại chỗ, biểu tình giống như mọi chuyện đều không liên quan tới mình.

Đường Tiểu Đình không che dấu được sự kích động của chính mình "Thật đó, Hữu Nam đánh đàn rất dễ nghe!"

Sở Hào Hưng xấu xa cười, nhìn Hạ Hữu Nam nói "Hữu Nam, có gian tình, vì sao ở đây chỉ có Đường Tiểu Đình từng nghe cậu đánh đàn?"

Ánh mắt Hạ Hữu Nam nhẹ nhàng xẹt qua người Cổ Khê ở bàn đối diện, cố ý nói "Ở đây người đã từng nghe tôi đánh đàn cũng không phải chỉ có mình cậu ấy"

Đường Thành theo phản xạ hỏi "Còn có ai nữa?"

Sở Dục Tân cười xấu xa "Tóm lại..... không phải tớ"

Cố Khê nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, không biết tại sao tâm đột nhiên bị nhắc lên. Cô nhấp môi, nghĩ vẫn không nên báo mọi người cô đã từng nghe, nếu không bị hỏi tiếp thì họ sẽ biết cô ăn tết ở nhà Hạ Hữu Nam.

Đàm Mỹ Thanh nói "Hữu Nam, bọn tớ còn chưa từng nghe cậu đàn, đi lên đánh một khúc đi"

Trương Vân Hải vừa vặn trở về, nghe thấy những lời của Đàm Mỹ Thanh "Các cậu nói ai sẽ đánh đàn?"

"Hữu Nam"

Trương Vân Hải bày ra một bộ dạng kinh ngạc "Mẹ nó, dương cầm cũng biết, thiên tài!"

Đàm Mỹ Thanh còn giục Hạ Hữu Nam đứng lên đánh đàn "Tớ cảm thấy Hữu Nam nếu đi lên đánh đàn nhất định sẽ thu hút được nhiều cô gái trong trường lại"

Viên Phương bắt mắt với việc Đàm Mỹ Thanh vẫn thuyết phục "Mỹ Thanh, cậu đừng miễn cưỡng Hữu Nam, xem cậu ấy có nguyện ý hay không đi"

Đàm Mỹ Thanh có chút vô tội "Tớ không miễn cưỡng"

Cố Khê nói "Tớ cảm thấy Mỹ Thanh nói cũng đúng, thực ra hôm nay mọi người đều tới giúp gia tăng không khí cho nhà hàng của Vân Hải, ai có tài nghệ gì thì đứng lên thể hiện một chút, có thể khuấy động không khí cũng khá tốt"

Đối với lời này của Cố Khê, Đàm Mỹ Thanh nhìn cô cười "Đúng vậy, tớ chính là nghệ sĩ"

Viên Phương không còn lời nào để nói.

Hạ Hữu Nam đứng lên, chỉ thấy anh đi về phía sân khấu, ngồi xuống trước cây đàn dương cầm.

Mọi người đều nhìn động tác tiếp theo của anh.

Hạ Hữu Nam mở đàn lên, đôi tay nâng lên bắt đầu đàn, anh nhẹ nhấp môi, đôi mắt đen nhìn những phím đàn trắng, ngón tay linh hoạt lướt nhẹ trên những phím đàn.

Dưới khán đài âm thanh có chút ồn ào, tiếng dương cầm có phần trầm xuống.

Trương Vân Hải vội vàng lên sân khấu chuyển mic sang bên cạnh cây đàn, thanh âm lập tức được phóng đại, mọi người đều nghe được.

Quả nhiên sau khi Hạ Hữu Nam lên đánh đàn đã hấp dẫn không ít nữ sinh ở đây, nhiều người còn lấy đi động quay video, chụp ảnh.

Ngẫu nhiên còn nghe được có nữ sinh nói "A, thật sự siêu đẹp trai, nam sinh đẹp trai như vậy còn biết đánh dương cầm, trời ơi, chảy hết máu mũi rồi"

"Thật sự rất đẹp trai, có phải chủ nhà hàng mời mình tinh đến không"

"Bộ dáng đánh đàn của cậu ấy thật sự siêu cấp mê người"

Sau khi anh đàn xong, có không ít nữ sinh cầm đi động đi đến, trong mắt ánh lên bong bóng màu hồng "Soái ca, có thể chụp một bức ảnh chung không?"

Hạ Hữu Nam khép đàn lại, đứng lên, lạnh mặt "Tôi không thích chụp ảnh"

Một câu cự tuyệt của anh làm những nữ sinh đứng bên cạnh chờ cũng không dám tiến lên, đành yên lặng trở về.

Sau khi Hạ Hữu Nam đàn còn có người đi lên hát.

Đến tầm 10 giờ, nhà hàng càng vắng người, mọi người mới định về.

Lớp trưởng Ngô Văn Hân vỗ tay, ý bảo mọi người nghe cô ấy nói "Các bạn im lặng một chút, hiện tại đã muộn, vì an toàn, những ai ở gần nhau thì cùng nhau về, nữ sinh tốt nhất về cùng nam sinh, các cậu tự do lập nhóm, tốt nhất đừng để nữ sinh đơn độc về nhà"

Đường Tiểu Đình nhắc tay "Tớ ở gần Hữu Nam, tớ đi theo cậu ấy là được"

Viên Phương không hào hứng "Đường Tiểu Đình, cậu hỏi Hữu Nam chưa?"

Đường Tiểu Đình có chút ủy khuất "Lớp mình chỉ có nhà tớ gần nhà cậu ấy, nếu tớ không đi theo cậu ấy thì còn đi theo ai được"

Viên Phương hít sâu một hơi, ôm hai tay không nói chuyện.

Mà Hạ Hữu Nam đứng ngoài đám người, tầm mắt dừng trên Cố Khê, cô ở tại trường, hiện tại đã qua thời gian gác cổng, cô phải làm sao bây giờ?

Trương Văn Hải đi đến trước mặt Cố Khê, chủ động nói "Cố Khê, tớ đưa cậu về"

Cố Khê đã nói với Khương Linh muốn ở nhà cô ấy một đêm "Tớ ở nhà Khương Linh, tớ đi với cậu ấy là được rồi"

"Không có việc gì, tớ đưa hai cậu về"

Sở Dục Tân nháy ra "He he, nhà tớ và Khương Linh tương đối gần, trọng trách hộ tống hai cậu ấy về an toàn vẫn là giao cho tớ đi"

Khương Linh buồn cười nói "Sở Dục Tân, cậu gầy như vậy, đợi lát nữa thật sự gặp nguy hiểm, tớ sợ tớ còn phải bảo vệ cậu"

Bị hoài nghi năng lực đàn ông của mình, Sở Dục Tân nổi giận "Mẹ nó, dù sao tớ cũng là con trai, sẽ để mình uất ức như vậy sao?"

"Khó nói được"

"Đợi lát nữa tớ liền chứng minh cho cậu xem!"

Từng người phân nhóm, ai phụ trách đưa ai về, vài người cùng nhau gọi xe.

Đi xuống tầng, ở cửa nhà ăn, mọi người đi về những phương hướng khác nhau.

Ba Hạ Hữu Nam lái xe lại đây, Đường Tiểu Đình cũng đi lên xe, làm nữ sinh ở đây đều hâm mộ ghen ghét vì sao mình không ở gần Hạ Hữu Nam

Nhà Khương Linh cách nơi này khoảng hai mấy phút, Sở Dục Tân nói muốn đi bộ về, ba người bọn họ xếp thành một hàng, Cố Khê đi ở phía ngoài.

Khương Linh và Sở Dục Tân bàn luận chuyện cầu hôn hôm nay, Cố Khê cũng không nói chen vào.

Một chiếc xe đi qua bên người, Cố Khê nghiêng đầu, nhìn vào chỗ cửa xe hạ xuống, thấy Hạ Hữu Nam ngồi bên trong, anh cũng đang hơi nghiêng đầu nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Vậy là đã kết thúc kì thi Đại học rồi, mong là các anh chị sẽ đạt được kết quả mình muốn, chỉ muốn nói là ngưỡng mộ khi mọi người đã hoàn thành kì thi trong giai đoạn dịch như này <3

Tiền nhuận bút nhận được ngày càng nhiều, ngoài phí sinh hoạt Cố Khê có tiền tiết kiệm, cô còn trả tiền đặt cọc ở thư viện trung tâm thành phố để làm một thẻ thư viện.

Việc học ngày thường bận rộn, cuối tuần dường như cũng dùng để viết tiểu thuyết nên cô không có nhiều thời gian đọc sách. Nhưng cô vẫn muốn đọc nhiều sách để lấy kiến thức, chỉ có không ngừng làm phong phú bản thân mới có thể càng viết ra những câu truyện có tính logic.

Sau khi đến thư viện, cô đi thẳng đến khu để sách xã hội, định mượn mấy quyển liên quan đến y học. Gần đây cô muốn viết truyện có nam chính là bác sĩ, cô không biết chi tiết nội dung làm việc thường ngày của bác sĩ nên cần đọc mới hiểu được.

Cố Khê không nhớ rõ đây là lần thứ mấy ngẫu nhiên gặp được Tiểu Hàm, tóm lại không dưới ba lần rồi.

Anh đứng trước kệ sách, nghiêm túc đọc một quyển, tay ngẫu nhiên nâng cặp kính trên mũi.

Cố Khê đứng chân, không biết có nên đi đến chào một cái hay không, nếu đi lên sẽ quấy rầy anh đi.

Nghĩ ngợi, Cố Khê cũng không tiến lên làm phiền, mà tiếp tục tìm sách mình muốn ở kệ. Cô lấy vài quyển rồi nhìn đại khái qua phần mục lục, có chút hơi quá trình độ nên cô đọc không hiểu, cũng không phải cái cô muốn.

"Cố Khê" Một tiếng gọi thực nhẹ vang lên.

Cố Khê nghiêng đầu, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười với người vừa gọi mình "Thầy"

Cô vừa rồi không muốn tới quấy rầy anh, không nghĩ tới anh lại phát hiện ra cô.

"Tôi mượn sách sao?"

"Vâng"

Tiểu Hàm đề ý tới quyển sách trên tay cô, khu vực này đều là sách về y học "Em có hứng thú với y học sao?"

"Em.." Cố Khê ậm ừ một chút "Em muốn tìm hiểu một chút"

Tiểu Hàm hỏi "Muốn biết về cái gì, tôi có thể đề xuất một số sách"

Tiểu Hàm đã biết việc cô viết tiểu thuyết, Cố Khê cũng không giấu "Em muốn viết về nghề bác sĩ, nhưng em không quen với nghề này cho nên muốn tìm hiểu một chút"

Tiểu Hàm nghe xong, đại khái hiểu ra yêu cầu của cô "Chính là muốn quyển sách giới thiệu đơn giản về nghề này sao?"

Cố Khê gật đầu "Đúng vậy"

Ánh mắt Tiểu Hàm nhìn qua kệ sách, nhìn đến một quyển sách có tên <<你好, 我的十年>>, anh giờ tay rút quyển sách kia ra đưa cho Cố Khê "Tôi nghĩ quyển này hẳn là đáp ứng được yêu cầu"

Cố Khê nhận lấy sách, mở trang bìa ra nhìn, nguyên bản đây là một bác sĩ viết sách về công việc của mình, dưới hình thức ghi nhật kí, có cảm nghĩ cũng có một số chuyện xảy ra ở bệnh viện lúc trước.

Cái này quá hợp với yêu cầu của cô "Em lấy quyển này, cảm ơn thầy"

"Còn muốn quyển khác không, tôi có thể đề xuất thêm"

Trên người Tiểu Hàm mang theo một dáng vẻ thư sinh, vừa nhìn là biết đã đọc nhiều loại sách, Cố Khê đột nhiên thấy hứng thú với đề xuất của anh "Thầy đề cử sách thầy thích đi"

Tiểu Hàm đưa Cố Khê tới khu văn học, đề xuất cho cô quyển < và 《平凡的世界》.

Hai quyển này Cố Khê đều mượn.

Tiểu Hàm cũng mượn sách, đều là sách y học.

Ra khỏi thư viện, hai người định đi bộ để bắt chuyến giao thông công cộng gần nhất về trường học.

Thời tiết nóng bức, bên ngoài mặt trời chiếu ánh nắng nóng rất lên mặt đất.

Trạm giao thông công cộng lúc này có nhiều người, mấy ghế ngồi đều bị chiếm, Cố Khê và Tiểu Hàm đành phải đứng một bên chờ.

Đột nhiên, giao lộ cách đó không xa truyền đến một tiếng vang lớn.

Cố Khê nhìn theo tiếng phát ra âm thanh, không khỏi sùng sốt, trên đường cái, một người nằm trên mặt đất không nhúc nhích, bên cạnh là một chiếc xe điện, cách không xa là một chiếc xe con.

Vừa rồi đã xảy ra tai nạn.

Tài xế trên xe con cũng bị dọa, xuống xe xong lại hoàn toàn không biết muốn làm gì.

Tiểu Hàm ở bên cạnh có phản ứng đầu tiên, chạy đến đó, Cố Khê thấy vậy gọi một tiếng "Thầy"

Tiểu Hàm đã chạy xa, Cố Khê đành phải theo sau.

Tai nạn xảy ra chưa đến một phút đã có nhiều người vây quanh xem, Tiểu Hàm đẩy đám người ra "Làm phiền nhường một chút, nhường một chút"

Cố Khê đuổi theo, thật vất vả đẩy đám người ra, thấy Tiểu Hàm quỳ hai gối trên mặt đất, đang chữa trị người bị thương vẫn đang chảy máu trên mặt đất.

Cố Khê nhìn thấy ngây người, động tác và biểu tình của Tiểu Hàm làm cô nhớ tới những bác sĩ phẫu thuật chuyên chú làm việc trên TV.

Chính là, rõ ràng anh chỉ là một giáo viên sinh học.

Tài xế xe con run rẩy hỏi Tiểu Hàm "Anh, anh là người nhà sao?"

Tiểu Hàm ngắt đầu nói "Tôi là bác sĩ, tình huống người bệnh nguy cấp, hiện tại mau gọi xe cứu thương!"

"Nga nga, được!"

Thời tiết quá nóng, rất nhanh trên trán Tiểu Hàm đổ mồ hôi, anh quay đầu nhìn Cố Khê "Cố Khê, ô!"

Cố Khê sau khi nghe được, lấy chiếc ô từ ba lô sau lưng, mở ra che trên đỉnh đầu Tiểu Hàm.

Tiểu Hàm nói "Đừng che tôi, che người bị thương!"

Cố Khê di chuyển cán ô lên người bị thương.

Cô nhìn Tiểu Hàm mồ hôi rơi như mưa, nhìn đôi tay dính đầy máu nhưng anh lại trấn định tự nhiên, động tác chuyên nghiệp nhanh nhẹn, người này không giống như người đơn giản.

Mười phút sau, thanh âm của xe cứu thương tới gần, nhân viên cứu hộ đưa người bị thương nâng lên cán, đẩy vào xe về bệnh viện.

Trên mặt Tiểu Hàm đầy mồ hôi, Cố Khê một tay cầm cô, tay khác từ túi lấy khăn giấy đưa anh.

Anh muốn dúi tay nhận lại phát hiện trên tay toàn là máu.

Cố Khê nói "Em giúp thầy đi"

Cô cầm khăn giấy giúp anh lau mồ hôi, anh nói "Cảm ơn"

Cố Khê lại nhìn thoáng qua tay anh "Thầy muốn rửa tay không?"

"Ừ, tôi đi vào nhà vệ sinh một chút"

Tiểu Hàm đến nhà vệ sinh của tầng một thư viện, rửa sạch một chút vết máu trên người.

Khi trở lại trạm xe buýt, người đã không còn nhiều, Cố Khê đang ngồi trên ghế đợi anh.

"Đã xong sao?" Cố Khê nhìn anh hỏi.

"Ừ" Tiểu Hàm ngồi xuống bên cạnh cô "Ngại quá, làm trễ thời gian của em rồi"

"Không đâu" Cố Khê nhớ tới bộ dáng cứu người bị thương vừa rồi của Tiểu Hàm, tuy rằng cô nhìn không hiểu, nhưng cho người ta cảm giác thật sự quá chuyên nghiệp, giống như vốn dĩ anh là bác sĩ vậy.

Trầm mặc một lát, Cố Khê vẫn là không kiềm chế được lòng hiếu kỳ mở miệng "Thầy, vừa rồi em thấy lúc thầy cứu người có phần thật chuyên nghiệp"

Tiểu Hàm cười cười "Phải vậy không?"

"Vâng, lúc ấy em còn cảm thấy thầy chính là bác sĩ"

"Đã từng là" Tiểu Hàm nói.

Cố Khê ngẩn người, anh nói đã từng là rốt cuộc là có ý gì?

Cô có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, nhưng lại sợ chạm đến vùng cấm của anh, cẩn thận hỏi "Trước kia thầy là bác sĩ sao?"

"Ừ"

"Vậy vì cái gì..." Cố Khê dừng một chút, tiếp tục hỏi "Vì sao đến làm giáo viên?"

Tiểu Hàm hít một hơi, hỏi cô "Có chút chuyện xưa, em khẳng định muốn nghe sao?"

Cố Khê gật đầu "Thầy nói thì em nghe"

Cố Khê nguyện ý kể chuyện cô viết tiểu thuyết cho anh nghe, chứng tỏ cô tin anh. Mà Tiểu Hàm cũng có tín nhiệm với cô cho nên mới đem chuyện mình trải qua nói cho cô nghe.

Anh tốt nghiệp ngành y hoa lâm sàng chính quy, sau khi ra trường thuận lợi vào bệnh viện thực tập, sau đó chính thức trở thành một người bác sĩ, trong lòng luôn giữ chặt tình cảm muốn cứu người, nhưng một lần gặp sự cố khiến anh hoài nghi năng lực của chính mình, sau đó sự hoài nghi ngày càng nghiêm trọng, hình thành một loại chứng ngại tâm lý, ảnh hưởng tới công việc bình thường của anh.

Anh cũng không muốn tiếp tục xuống dốc, cho nên mới chủ động từ chức, nhận lời mời trở thành một giáo viên dạy thay sinh học.

Nghe xong câu chuyện của anh, Cố Khê trong lòng hỗn loạn, thì ra anh đã trải qua nhiều chuyện như vậy, có thể nói đây là điểm trầm của cuộc đời đi,

một người lập chí muốn trở thành bác sĩ tốt bởi vì một sự cố mà rơi vào tâm bệnh, từ đó không thể làm việc mình thích thì thật khó chịu.

"Vậy về sau thầy còn làm bác sĩ sao?" Cô Khê hỏi.

Tiểu Hàm trầm mặc thật lâu "Không biết, có lẽ sẽ làm, cũng có lẽ không"

Cô Khê nhớ tới vừa rồi Tiểu Hàm thấy có người bị thương liền lập tức tiến lên, theo phản xạ chứng tỏ anh là bác sĩ, cái này hẳn là trong lòng anh còn ngọn lửa chưa tắt, chỉ là hiện tại bị ảnh hưởng, chỉ để lại một chút tia sáng nhưng một ngày nào đó tia sáng ấy sẽ bùng cháy thành ngọn lửa cuồng nộ, tiếp sức cho anh theo đuổi ước mơ của mình.

Cô Khê đột nhiên có chút chờ mong khoảnh khắc thấy anh mặc chiếc áo blouse trắng.

Tối chủ nhật sau khi tắt đèn, trong kí túc xá thực yên tĩnh, Đàm Mỹ Thanh đang ở trên giường lướt điện thoại đột nhiên kêu một tiếng "Trời ạ!"

Khương Linh ở giường bên cạnh hỏi "Mỹ Thanh, làm sao vậy?"

Đàm Mỹ Thanh ngồi dậy, nhìn màn hình điện thoại "Tài khoản công khai của công ty G đăng tin tức chính là nói về giáo viên sinh học của chúng ta sao? Nhìn ảnh chụp giống thầy ấy a"

"Thứ gì vậy, cho tớ xem với" Ngô Văn Hán nói.

Đàm Mỹ Thanh chia sẻ bài báo kia vào nhóm của kí túc xá, Cô Khê cũng vào xem phát hiện bài báo này nói về tai nạn lúc buổi sáng ở thư viện gần đó, cảnh Tiểu Hàm cứu người được chụp lại, hơn nữa anh còn được phong danh hiệu "bác sĩ đẹp nhất".

Người đưa tin cho biết lúc ấy người bị thương được cấp cứu kịp thời cho nên hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm.

"Cô Khê, tớ cũng thấy cậu, người cảm ô là cậu đi" Khương Linh nói.

Cô Khê ậm ừ một chút, phát hiện có một tấm ảnh chụp cô được đưa vào.

"Thật không, Cô Khê, lúc ấy cậu cũng ở đó sao?"

Có ảnh chụp làm chứng, Cô Khê muốn nói dối cũng không được, đành phải thừa nhận "Đúng vậy"

Khương Linh hỏi "Người cứu người kia chính là giáo viên sinh học sao?"

"Ừ"

"Oa, thầy thật là lợi hại a, còn biết cứu người" Đàm Mỹ Thanh hoa si nói "Nhìn bộ dáng này tớ càng thích thầy ấy"

Ngô Văn Hán hỏi "Cô Khê, lúc ấy cậu ở cùng thầy sao?"

Cô Khê "Chúng tớ chỉ là ngẫu nhiên gặp ở thư viện"

Đàm Mỹ Thanh vui rạo rức nói "Thì ra thầy thích đi thư viện a, lần sau tớ cũng phải đi để ngẫu nhiên gặp mới được"

Cô Khê đọc xong bài báo kia, cất điện thoại, hít sâu một hơi, hôm nay nghe Tiểu Hàm kể chuyện xong, tâm tình có chút trũng xuống, có chút tiếc hận, nhưng cũng có chút may mắn, cô càng cảm thấy, Tiểu Hàm cũng xem cô là bạn, nếu không sẽ không kể chuyện xưa cho cô.

Hy vọng một ngày nào đó anh có thể thoát khỏi bóng ma tâm lí, một lần nữa đón được ước mơ.

Đến hết tháng năm, kiến thức toán học của cấp 3 đều đã học xong, thời gian còn lại chính là ôn tập toàn diện.

Tiết toán học, giáo viên phát bài thi tổng hợp bảo mọi người làm ở lớp.

Đề bài trên đó toàn liên quan đến kiến thức toán cấp 3, Cô Khê phát hiện đối với những kiến thức đó cô vẫn có chút như lọt vào sương mù.

Một tiết học dài 40 phút, giáo viên toán để lại năm phút cuối đối chiếu đáp án "Không có nhiều bài lắm, tôi nghĩ các bạn cũng đều làm tốt, hiện tại chúng ta đối chiếu đáp án, những người ngồi cùng bàn trao đổi để chữa"

Giáo viên trước tiên chiếu đáp án bài thi lên PPT.

Cô Khê còn đang viết đề cuối cùng, Khương Linh thò qua hỏi "Cô Khê, cậu xong chưa?"

Cô Khê vui đầu viết đề "Chờ tớ một phút"

Một phút sau, Cố Khê đã viết xong, vừa muốn trao đổi với Khương Linh.

Đột nhiên, sau lưng có người vỗ ghé cô, Cố Khê quay đầu lại "Làm sao vậy?"

"Bài thi, đưa tớ"

Cố Khê không hỏi vì sao, ngoan ngoãn đưa bài thi cho anh, Sở Dục Tân đang muốn trao đổi bài thi với Hạ Hữu Nam, kết quả lại nhìn thấy anh giúp Cố Khê chữa "Hạ thiếu, tớ mới là người ngồi cùng bàn với cậu a!"

Cố Khê nghe được, chủ động nói "Tớ giúp cậu sửa đi"

Khương Linh nói "Nào, đừng phiền toái như vậy" Nói rồi đem bài thi của mình cho Sở Dục Tân, thuận tiện duỗi tay "Cậu, lấy đi"

Sở Dục Tân cười hắc hắc "Nói lòng một chút, cho tớ điểm cao"

"Trông bỏ"

Hai phút sau Hạ Hữu Nam liền sửa xong bài của Cố Khê, tuy rằng có tiến bộ so với trước, nhưng cũng sai không ít bài.

Hết tiết, Hạ Hữu Nam đứng dậy đến bên cạnh cô, đặt bài thi trên mặt bàn.

Cố Khê ngẩng ngốc, nhìn bút tích màu đỏ trên bài thi, chỉ có dấu tích đúng, dấu tích gạch chéo khi sai.

"Cảm ơn" Cố Khê nói.

"Cậu đã ôn tập sách giáo khoa lớp 10 chưa?"

Học kì này có nhiều chương trình học mới, cô cố gắng học kiến thức mới, kiến thức lớp 10 thì nhìn một ít, nhưng không nhiều lắm "Mới nhìn một nửa"

Hạ Hữu Nam cầm bút trên bàn cô, hơi cong lưng, chỉ vào một đề bài "Đề này biết tại sao sai không?"

Đây là đề về lũy thừa hàm số, học lớp 10, Cố Khê lắc đầu "Không biết"

"Đề này cho hàm số đi qua điểm này, căn cứ vào tọa độ có thể suy ra giá trị của a, như vậy..."

Cố Khê phát hiện ngày thường khi đứng bên cạnh Hạ Hữu Nam nghe giảng, cô sẽ không khản trương. Nhưng Hạ Hữu Nam đứng bên cạnh cô, đột nhiên thần kinh toàn thân căng chặt, mũi nước giặt quần áo trên người anh quần quanh chớp mũi, hô hấp của cô đều trở nên cẩn thận.

Đôi mắt Cố Khê nhìn bốn phía, phát hiện không ít nữ sinh đều nhìn lại đây, đôi mắt Đường Tiểu Đình đỏ bừng, ánh mắt ghen ghét của Viên Phuong, còn có sự ghen tị của những cô gái khác, Cố Khê cảm thấy chính mình thành tội nhân.

"Đang nhìn gì?" Đình đầu truyền đến thanh âm Hạ Hữu Nam

Cố Khê thu hồi tầm mắt, Hạ Hữu Nam hỏi "Vừa rồi tôi nói cậu nghe không?"

Cố Khê nhỏ giọng "Không, ngại quá"

"Tôi lặp lại một lần nữa, nghiêm túc nghe"

"Được được"

Hạ Hữu Nam nói tiếp một lần nữa, Cố Khê không dám phân tâm, vừa nghe vừa gật đầu.

Mãi cho đến khi vào học, Hạ Hữu Nam mới về vị trí.

Hết một tiết ngữ văn, sau khi tan học, Trương Vân Hải cầm bài thi toán học lại gần "Cố Khê, tớ có một đề không hiểu, cậu dạy tớ một chút đi"

Cố Khê có chút ngoài ý muốn Trương Vân Hải sẽ hỏi cô về bài thi, thành tích của cô ở lớp chính là đếm ngược từ dưới a, cô bắt đầu đi "Tớ cũng là cái biết cái không, cậu hỏi bạn có thành tích cao sẽ tốt hơn"

Trương Vân Hải đặt bài thi trên bàn "Cậu xem đi, nếu cậu không biết tớ sẽ hỏi lại người khác"

"Được" Cố Khê nhìn vào đề bài cậu ta chỉ, một đề đơn giản, cô biết làm "Đề này, vẽ một đường kẻ phụ là có thể tìm ra chiều dài này"

Trương Vân Hải nghiêm túc nghe "Ừ ừ"

"Sau đó sử dụng công thức hàm số lượng giác tính ra cạnh này, sau khi tính xong thì ta thấy hai cạnh này có chiều dài bằng nhau"

"Ừ ừ" Trương Văn Hải gật đầu "Tớ hiểu rồi"

Hạ Hữu Nam ở phía sau liếc mắt nhìn phía trước một cái, Trương Văn Hải cong eo đứng thật sự gần, rõ ràng là cố ý.

Sờ Dục Tân phát hiện Trương Văn Hải kì lạ, trêu chọc nói "Văn Hải, đại biểu toán học ngồi gần cậu, cậu chạy xa như vậy hỏi Cố Khê không sợ phiền a"

Trương Văn Hải nhìn thoáng qua Cố Khê, trên mặt ửng đỏ "Không phiền a"

Hạ Hữu Nam ngược mắt, không chút để ý nói "Việc học của cô ấy đều rồi tinh rồi mù, dạy được cậu còn kém xa lắm"

Cố Khê nằm không trúng đạn bất mãn, cô xoay đầu cong khóe miệng, đôi mắt nheo lại "Văn Hải hỏi đề này, tớ biết làm"

Trương Văn Hải động viên nói "Tớ cũng cảm thấy Cố Khê giảng bài tốt"

Cố Khê "Tớ giảng tiếp đi"

Trương Văn Hải "Được"

Nhìn Trương Văn Hải cong eo, mặt dán bên tai Cố Khê, Hạ Hữu Nam không biết tại sao bức bối, khép sách lại, đứng dậy đi ra cửa sau.

Buổi chiều mặt trời ngả về phía tây, cây cỏ bị bao phủ dưới ánh nắng vàng rực rỡ.

Trên sân bóng, Trương Văn Hải mặc bộ đồ rộng màu xanh, di bóng trên sân, mồ hôi rơi trên làn da nâu, lấp lánh ánh nước dưới mặt trời.

Hạ Hữu Nam một thân áo sơ mi đồng phục trắng và quần tây đứng ngoài sân bóng, đôi tay để trong túi quần, hôm nay sau khi ăn cơm chiều, lúc trở lại kí túc xá, anh đã bị Trương Văn Hải gọi lại đây.

Nói là muốn đánh giá kĩ năng bóng rổ.

Trương Văn Hải chơi bóng hồi lâu vẫn không thấy Hạ Hữu nam, cậu ta ôm bóng gọi "Cậu thất thần làm gì, tới chơi bóng a"

"Tôi không muốn ra mồ hôi"

"Sợ gì, lát nữa tắm là được thôi" Nói xong, cậu ta xoay người nhảy lên một cái, ném quả bóng ra phía ngoài.

Bóng rơi xuống đất phát ra tiếng vang.

"Cậu tìm tôi muốn nói cái gì?" Hạ Hữu Nam trực tiếp hỏi, cậu ta vô duyên vô cớ tìm anh chơi bóng, hiển nhiên là có chuyện muốn nói.

Trương Văn Hải xoay người nhìn anh, đón ánh hoàng hôn, đôi mắt hơi nheo lại "Tớ thích Cố Khê!"

Hạ Hữu Nam thờ ơ đứng dưới bóng hoàng hôn.

Một lát sau, anh cất bước hướng về phía quả bóng dưới giá bóng rổ, khom lưng nhặt lên, vỗ trên mặt đất.

Trương Văn Hải thấy cuối cùng anh cũng chịu thi đấu, ý chí chiến đấu sục sôi, cậu ta chạy lên đoạt bóng, Hạ Hữu Nam nhanh chóng né, nửa xoay người nhẹ nhàng ném bóng vào rổ.

Trương Văn Hải đón được bóng dưới rổ, bắt đầu lấy lại thế tấn công.

Rất nhanh bóng trên tay cậu ta đã bị cướp đi, quả bóng trong không trung vẽ ra một đường cong đẹp, chuẩn xác rơi vào rổ.

Trên sân bóng, người mặc áo xanh cố gắng hết sức, người áo trắng quần tây lại thành thạo, thoải mái mà không có một tia thờ ơ.

Kết quả là dường như Trương Văn Hải không cảm được vào bóng, dùng toàn lực cũng không cướp được từ tay Hạ Hữu Nam.

Mặt trời đã hoàn toàn lặn, chỉ còn lại những đám mây rắng màu phía tây.

Trương Văn Hải mệt mỏi ngồi trên sân bóng, hay tay chống má ngẩng đầu nhìn anh "Mẹ nó, tớ còn tưởng cậu lên trình rồi"

Hạ Hữu Nam cầm bóng "Tôi không cảm thấy thế"

Trương Văn Hải nuốt một hơi, sờ mồ hôi trên trán "Biết cho người khác mặt mũi không?"

Khóe môi Hạ Hữu Nam ngoéo một cái, đưa bóng cho cậu ta, Trương Văn Hải nhận lấy "Uy, cậu có thể đừng dựa gần Cố Khê như vậy được không, cậu như vậy cô ấy sẽ hiểu lầm mất"

"Tôi chưa bao giờ khiến người khác hiểu lầm" Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói.

Trương Vân Hải sững sờ "Cậu..."

Hạ Hữu Nam nói "Đi trước"

—

Bất tri bất giác, Cố Khê đã viết tiểu thuyết được nửa năm, bản thảo cũng được đăng trên ba tạp chí thiếu nữ, hơn nữa quan hệ với biên tập ngày càng tốt.

Gần đến kì thi, cô muốn dừng lại một thời gian, chờ thi xong lại tiếp tục viết. Nhưng biên tập lại gửi đề xuất bản thảo cho cô, cô không muốn cự tuyệt nên liền đồng ý.

Kết thúc tiết tự học buổi tối đầu tiên có 20 phút để nghỉ. Cố Khê lấy vở định ghi lại một đoạn mình vừa nghĩ ra.

Viết một lúc, cô nhận ra có người tới gần, theo bản năng che chữ trên quyển vở, ngẩng đầu thì thấy Trương Vân Hải, cô hỏi "Cậu có chuyện gì muốn hỏi sao?"

Gần đây Trương Vân Hải thường hay tới hỏi cô một số vấn đề, hơn nữa đều đơn giản, Cố Khê cảm giác cậu ta không phải vì không biết mà tới hỏi, nhưng cũng không thể trực tiếp cự tuyệt, rốt cuộc thì Trương Vân Hải cũng coi cô như bạn tốt.

Lúc này Trương Vân Hải không mang theo bài thi hay sách bài tập, cậu ta không phải tới hỏi chuyện, lỡ tai thì đỡ bưng, khi nói chuyện cũng mất tự nhiên "Hết tiết tự học buổi tối đi tản bộ một chút đi"

Cố Khê dừng một chút, cô nghĩ cũng tốt, khi chỉ có hai người có thể nói rõ ràng "Được"

Những người ở quanh Cố Khê cũng nghe thấy những lời này.

Sau khi Trương Vân Hải đi, Khương Linh ôm cánh tay cô, "Tớ đánh cược 5 tệ, khẳng định cậu ấy sẽ tỏ tình."

Cố Khê khoanh tay, "Đừng nói bậy."

"Ngày nào tớ chẳng nói bậy, ai sáng suốt cũng đều nhìn ra."

Cố Khê thật ra cũng đã nhìn ra, chỉ là chưa có thời điểm thích hợp nói rõ ràng với cậu ta.

Hy vọng hôm nay có thể nói rõ.

Sau khi tan học, Trương Vân Hải đứng ở cửa sau phòng học, cậu đeo nghiêng một cái ba lô, thỉnh thoảng liếc về phía tổ 4, rõ ràng là đang đợi người.

Cố Khê thu dọn đồ đạc, đeo ba lô lên vai nói với Khương Linh, "Tớ đi trước."

"Ừm."

Cố Khê chạy chậm đến cửa sau, cùng Trương Vân Hải ra khỏi phòng học.

Sở Dục Tân vỗ bả vai Khương Linh, nhỏ giọng nói: "Haizz, hay là chúng ta đi theo sau nhìn xem?"

Khương Linh muốn đi xem nhưng lại cảm thấy đạo đức không cho phép, "Thế không tốt đâu."

"Không sao đâu, bọn họ tản bộ thì mình cũng tản bộ thôi."

Khương Linh do dự một chút.

Trong lúc cô đang do dự, Hạ Hữu Nam đứng lên, xoay người ra khỏi phòng học.

Sở Dục Tân hát đầu, "Đi!"

Khương Linh cắn răng một cái cũng đi theo.

Cố Khê và Trương Vân Hải trầm mặc đi xuống tầng.

Tới tầng một, Trương Vân Hải chỉ con đường phía trước, "Chúng ta đi đường này đi."

"Ừm."

Con đường hơn mười giờ nên ánh đèn có chút tối, chỉ có thể dựa vào ánh sáng từ đèn đường mờ nhạt bên cạnh chiếu sáng, hai người đi song song, bóng người dài ra lại ngắn lại.

Gió đêm hè mang theo một tia mát lạnh, rất thoải mái.

Mặt Trương Vân Hải rất đỏ, một tay gắt gao nắm lấy dây đeo, đôi mắt thường xuyên nhìn về phía Cố Khê.

"Cố Khê." Trương Vân Hải mở miệng.

Cố Khê lên tiếng, "Ừm."

"Tớ cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, bọn mình đã biết nhau được nhiều tháng rồi."

Cố Khê cũng cảm thán một câu, "Đúng vậy, thật nhanh, lớp 11 cũng sắp qua rồi."

"Cậu định thi trường đại học nào chưa?"

Cố Khê nghĩ một lúc, "Tạm thời chưa nghĩ tới, nỗ lực học tập trước đã, tranh thủ đạt thành tích tốt, đến lúc thi cũng không muộn."

Trương Vân Hải nói: "Thành tích tốt và cậu cũng ngang nhau, nói không chừng có thể thi cùng trường."

Cố Khê khẽ cười, "Thật ra nếu thành tích ngang nhau cũng có rất nhiều đại học để lựa chọn, mỗi trường học chuyên về lĩnh vực khác nhau, vì tương lai của mình vẫn nên chọn trường thích hợp với mình."

Mặt Trương Vân Hải đỏ bừng, "Tớ cảm thấy chủ yếu vẫn là dựa vào nỗ lực của mình cho nên nếu đến lúc đó thành tích chúng ta vẫn vậy thì tớ sẽ thi cùng trường với cậu."

Cố Khê im lặng một lát, những lời này của Trương Vân Hải là lời thổ lộ nhưng có chút mập mờ, Cố Khê tự hỏi nên trả lời như thế nào, "Cậu không nhất thiết phải đi theo tớ, con đường lựa chọn của cậu và tớ không giống nhau."

"Không phải, ý tớ là tớ nguyện ý vì cậu mà đến nơi cậu muốn đến."

Cố Khê dừng lại bước chân, Trương Vân Hải đi về phía trước một bước, xoay người đối mặt Cố Khê, "Cậu nói xem có được không?"

Cố Khê mím môi, "Vân Hải, cậu đừng hành động theo cảm tính, cuộc sống của cậu phải do cậu nắm chắc, đừng để cho người khác quyết định."

"Tớ biết tớ đang làm gì, tớ biết tiền đồ rất quan trọng, nhưng cậu cũng quan trọng không kém."

Được thổ lộ, Cố Khê cũng trở nên rất khẩn trương, cô nỗ lực trấn định, uyển chuyển nói: "Cậu đối với tớ cũng rất quan trọng, người bạn rất quan trọng."

"Không thể là bạn trai bạn gái sao?"

Cố Khê rất nghiêm túc nói: "Không thể, tớ và cậu là bạn bè, mà bạn trai bạn gái thuộc về phạm trù tình yêu."

Trương Vân Hải hình như cũng đoán ra được kết quả này, sờ dĩ cậu lấy hết can đảm nói ra vì cậu cảm nhận được uy hiếp của Hạ Hữu Nam, cậu sợ nếu không ra tay sẽ bị người khác đoạt đi.

Nụ cười trên mặt Vân Hải không che dấu được mất mát trong lòng, "Ừm, tớ hiểu rồi."

"Chúng ta vẫn có thể làm bạn chứ?" Cố Khê hỏi.

"Đương nhiên." Trương Vân Hải hít sâu một hơi, nhìn không trung, đêm nay thật nhiều sao.

Cố Khê nói: "Kí túc xá sắp đóng cửa rồi, tớ về trước."

Trương Vân Hải nỗ lực cong môi cười, "Tớ đứng đây lúc nữa."

"Đừng ở đây muộn quá đấy."

"Ừm, yên tâm, tớ có chừng mực."

Cố Khê cười với cậu ta, xoay người trở về. Trong lòng có chút bối rối, được tỏ tình vốn dĩ là chuyện rất vui vẻ, nhưng được chính bạn mình tỏ tình thì không vui vẻ gì.

Vô luận như thế nào, trải qua chuyện như vậy giữa bọn họ ít nhiều sẽ có khoảng cách, không bao giờ có thể tự nhiên như lúc trước.

Đi xa thêm mười mét, Cố Khê phát hiện ra ba hình bóng quen thuộc, cô hơi sững sờ, bước nhanh tiến lên.

Quả nhiên là ba bọn họ.

Sở Dục Tân nâng tay lên vẫy, "Hi~"

Cố Khê cười, "Sao các cậu lại ở đây?"

Trả lời cô là Hạ Hữu Nam, "Tán bộ."

Sở Dục Tân cũng phụ họa, "Đúng vậy, tán bộ, hôm nay thời tiết rất đẹp, rất thích hợp tán bộ."

Cô sớm đã nhìn thấy ý đồ của họ, cũng không vạch trần, "Gác cổng sắp tới rồi, các cậu không về sao?"

Khương Linh nói: "Ừ nhỉ, về thôi." Nói xong tiến lấy nắm tay Cố Khê, bước nhanh về trước, kéo ra khoảng cách với hai nam sinh, hạ giọng hỏi: "Thế nào, các cậu nói gì?"

Cố Khê nhỏ giọng nói: "Chính là như cậu nghĩ đấy."

"Nói kỹ hơn chút đi."

"Tóm lại về sau bọn tớ vẫn là bạn bè."

Khương Linh cứng miệng, "Ok."

Cố Khê cùng Khương Linh về kí túc xá trước, bọn họ tạm biệt ở cổng kí túc xá, Hạ Hữu Nam và Sở Dục Tân còn phải đi một đoạn đường nữa.

Sở Dục Tân vừa đi vừa đá một mảnh lá cây đã khô trên đường, "Hạ thiếu, cậu rốt cuộc muốn lạnh lùng đến khi nào, cậu không nói thì cậu ấy cũng không biết. Giống như hôm nay vậy, nếu cậu ấy thật sự ở bên Vân Hải, cậu cũng không khóc được."

Hạ Hữu Nam trầm mặc một lát mới nói: "Tôi sẽ không làm những việc không nắm chắc."

"Không nắm chắc?" Sở Dục Tân nghiêng đầu tinh tế nghiền ngẫm ba chữ này, sau khi nghĩ xong không nhịn được cười, "không ngờ cậu cũng có việc không nắm chắc, Hạ thiếu, tớ nói này, cái tính ngang bướng của cậu tớ có thể cười đến lúc tốt nghiệp cao trung đấy."

Hạ Hữu Nam không để ý tới cậu ta, bước nhanh hơn, Sở Dục Tân đuổi theo, "Ê, cậu nói thật sao, thật sự không nắm chắc? Cậu là kiểu người ai gặp cũng thích, tuy Cố Khê cũng có nhiều người thích nhưng không có nghĩa cậu không có cơ hội, tớ thấy cậu..."

Hạ Hữu Nam luôn lạnh mặt, tới kí túc xá anh lạnh giọng nói: "Câm miệng."

Sở Dục Tân hừ hừ nói: "Câm thì câm."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Sau khi các anh chị khóa trước đi, cuối tuần trường học càng thêm vắng vẻ.

Cố Khê cũng thành thói quen thấy buồn chán.

Hiện tại trời nóng, buổi sáng cô mang theo laptop đến hồ sen viết tiểu thuyết hai tiếng, đợi đến chín giờ bớt nóng thì cô mới rời đi.

Trở lại kí túc cất máy tính xong lại đến phòng học ở cầu thang ôn tập.

Tuy rằng các anh chị tốt nghiệp, nhưng vẫn có một số học sinh tự nguyện ở lại trường vì kì thi cuối.

Cố Khê vào phòng học, đến vị trí mình thường ngồi, thấy hình bóng quen thuộc thì sững sờ một lúc.

Phản ứng đầu tiên của cô là, đây là ảo giác sao?

Hạ Hữu Nam thế nhưng ở đây?

Đúng lúc Cổ Khê đang sững sờ, Hạ Hữu Nam ngẩng đầu, cô thấy toàn mặt người kia, xác thật là anh.

Cô đi lên, ngồi đối diện anh, xoay người nhỏ giọng hỏi "Tại sao cậu ở đây?"

"Bố mẹ tôi ra ngoài, tôi không muốn ở nhà một mình"

Thì ra là thế.

"Kí túc xá chỉ có mình cậu ở lại sao?" Cổ Khê hỏi.

"Có chuyện gì?"

"Không" Cổ Khê lắc đầu.

Hạ Hữu Nam thuận miệng hỏi "Cậu ôn tập thế nào rồi?"

"Tớ..." Cổ Khê ậm ừ một chút "Còn đang xem một số kiến thức lớp 10, có một số đề mục khó nên tốc độ xem cực kì chậm"

Hạ Hữu Nam hỏi "Toán học?"

"Không chỉ toán học, vật lí cũng có chút khó khăn, những môn khác vẫn tốt"

Hạ Hữu Nam cầm sách đứng lên, Cổ Khê cho rằng anh phải đi, lại không nghĩ anh trực tiếp đến bên cạnh cô "Ngồi vào trong đi"

Cổ Khê sững sờ một lát, đẩy sách và li nước vào trong, ngồi xuống cái ghế bên cạnh. Hạ Hữu Nam đặt sách ở vị trí vừa rồi của Cổ Khê rồi ngồi xuống.

Như vậy liền thành hai người ngồi cạnh nhau.

Mỗi chiếc ghế ở phòng học cạnh cầu thang đều đặt ở rất gần, khuỷu tay không chú ý một chút là có thể đụng tới đối phương.

Cổ Khê đột nhiên trở nên khẩn trương, tại sao Hạ Hữu Nam lại khác thường như vậy?

Hạ Hữu Nam nói "Có gì không hiểu thì hỏi đi"

"Cái này..." Cổ Khê then thùng nói "Đề mục không hiểu thì phải nhìn mới biết, không tự nói được"

Hạ Hữu Nam mở cuốn sách trên bàn, đó là sách giáo khoa toán học bắt buộc "Vậy bắt đầu từ sách ví dụ mẫu"

Cổ Khê còn có chút ngốc, đây là Hạ Hữu Nam ôn tập toàn diện cho cô?

"Như vậy sẽ không làm chậm trễ cậu ôn tập sao?"

"Dạy cậu thuận tiện ôn tập"

Cổ Khê nhìn sùnn mặt anh, khoảng cách hai người rất gần, giống như một đôi tình nhân.

Nghĩ vậy, tâm trí Cổ Khê không yên, do dự có nên kéo dài khoảng cách với anh hay không.

"Nghĩ gì vậy?"

Đối diện với ánh mắt anh, Cổ Khê phục hồi tinh thần, nghiêng mặt đi, nói "Tớ cảm thấy tự mình ôn tập tốt, một số bài tớ xem đáp án liền hiểu"

Hạ Hữu Nam nhìn sách vở, hỏi cô "Tôi làm cậu bất an sao?"

Bị anh nhìn thấu, Cổ Khê có chút co quắp "Không... Có, có một chút"

Hạ Hữu Nam nói "Cậu cùng một tổ học tập với tôi, tôi chỉ là không hi vọng kì thi cuối kì cậu sẽ ném mặt mũi tôi đi, không có ý gì khác"

Cổ Khê càng thêm quần bách, ném mặt mũi anh đi??? Có lẽ thật sự là do cô bản khoãn quá nhiều, cô vội nói "Thật xin lỗi... tớ, được, cậu dạy tớ đi"

Hạ Hữu Nam để quyển sách toán học ra giữa "Nội dung tổng hợp của chương 1 đã hiểu hết chưa?"

Cổ Khê gật đầu "Cái này tớ đã xem, hiểu rõ rồi"

Hạ Hữu Nam đưa sách ra trước mặt cô "Vậy yêu cầu là cậu tự giảng đi"

"Được" Cổ Khê cầm sách của anh, phía trên rất sạch, có bút tích cực nhỏ, rõ ràng quyển sách đã ở trên tay anh hai năm nhưng lại giống như còn mới.

Cố Khê giảng tới phần tương đối khó lí giải là mô hình hàm số và ứng dụng.

Hạ Hữu Nam giống như giáo viên vậy, bắt đầu giảng từ định nghĩa trên sách giáo khoa rồi nói đến ví dụ mẫu. Sau khi giảng xong thì bảo Cố Khê tự hoàn thành đề luyện tập ở mặt sau, nếu viết đúng thì anh không nói gì, còn nếu làm sai thì anh tiếp tục giảng bài.

Mãi cho đến 12 giờ trưa, hai người mới đến nhà ăn.

Trên đường đi, Cố Khê chủ động nói "Tớ mời cậu ăn cơm nhé."

"Không cần"

Cố Khê nhéo chiếc cặp trên vai "Cậu đừng khách khí, từ sáng cậu đã vất vả rồi, nếu một bữa cơm cũng không để tớ mời, tớ sẽ áy náy"

Hạ Hữu Nam nói "Chờ đến lúc cậu vào được top mười, mời tôi ăn cơm cũng không muộn"

"Hôm nay ăn cơm trước, khi nào tớ vào top 10 thì mời cậu ăn bữa tiệc lớn"

Hạ Hữu Nam dừng chân "Đoán chừng ước muốn không thành"

"Hả?"

Hạ Hữu Nam chỉ vào nhà ăn "Nhà ăn không mở"

Lúc này Cố Khê mới phát hiện cửa nhà ăn đã đóng, đêm qua cô đi ra ngoài ăn cho nên cũng không phát hiện ra. Cô nói "Nhất định là tốt nghiệp lớp 12 người ở lại quá ít nên nhà ăn không mở"

"Đi ra ngoài ăn đi"

"Chỉ có thể như vậy" Cố Khê hỏi tường những quán ăn ngon gần trường "Gần đây có một nhà ăn, đến đó đi"

Hai người xoay người đi về phía cổng trường.

Hạ Hữu Nam vẫn luôn là người không nói nhiều, Cố Khê cũng không phải là người thích riu rít nói, hai người đi cùng nhau cả một đoạn thời gian dài có lẽ cũng chưa nói một lời.

Cố Khê phát hiện ở một mình với anh, không nói lời nào nhưng cũng không thấy xấu hổ.

Ra tới cổng trường, Cố Khê đưa anh đi về phía bên phải, khoảng 7-8 phút nữa là có thể đến một tiệm ăn Đài Loan.

Vừa lúc là giữa trưa, mặt đất ngập tràn ánh nắng mặt trời.

Cố Khê lấy ô từ cặp sách rồi mở ra, giữa trưa ánh mặt trời gay gắt, cô nghĩ có nên thuận tiện che cho Hạ Hữu Nam không, rốt cuộc thì anh cũng bỏ tức cho cô "Cậu có muốn che một chút không?"

Hạ Hữu Nam cầm lấy chiếc ô "Đưa cho tôi"

"Được"

Sau khi Hạ Hữu Nam cầm lấy ô dường như đều che cho Cố Khê, hai phần ba chiếc ô đều ở phía cô, một bên sườn mặt của anh còn có thể thấy đang phơi dưới ánh mặt trời.

Cố Khê vừa định nói anh nghiêng ô về phía bên kia thì điện thoại trong cặp vang lên, cô lấy nhìn, là một tin tức quảng cáo, cũng không có gì.

"Nhìn đường kìa"

Một chiếc xe điện từ bên người phóng qua, mang theo một trận gió, Cố Khê hơi kinh ngạc, khi lấy lại tinh thần mới phát hiện Hạ Hữu Nam đang vòng tay qua ôm cô giống tư thế của đôi tình nhân kẻ vai sát cánh.

Cố Khê nhanh chóng kéo ra khoảng cách với Hạ Hữu Nam, xấu hổ mà không mất lễ phép nói "Cảm ơn"

Hạ Hữu Nam đổi tay cầm ô, từ phía sau vòng qua bên trái cô "Cậu đi bên trong đi"

Cố Khê nói "Không cần đâu, cậu vào trong đi"

Nhưng Hạ Hữu Nam đã vòng sang bên trái người cô, cô bị bắt phải đi bên phải anh.

Sau khi ăn xong, Cố Khê cùng Hạ Hữu Nam trở lại phòng học cạnh cầu thang tiếp tục buổi ôn tập lúc sáng.

Giữa trưa trong phòng học chỉ có hai người họ, trải qua một buổi sáng nắng gắt, không khí cả bên ngoài lẫn trong phòng đều mang theo sự khô nóng. Phòng học không có điều hòa, chỉ có quạt treo tường.

Gió thổi ra từ quạt cũng là sự nóng bức.

Hạ Hữu Nam không bị ảnh hưởng bởi thời tiết chút nào, cực kì nghiêm túc giảng đề cho Cổ Khê.

Sau khi nói xong phần toán học bắt buộc của lớp 11, Cổ Khê bắt đầu mệt rã rời, cô hỏi ý kiến "Có thể nghỉ mười phút không?"

"Được"

Cổ Khê gối lên cánh tay, bò ra bàn một lúc.

Mười phút sau cô cũng không tỉnh lại mà thật sự nằm ngủ rồi.

Hạ Hữu Nam nhìn cô một cái, cũng không gọi dậy mà tiếp tục đọc sách.

Hơn ba giờ, ánh mặt trời từ sau cửa chiếu lên lưng Cổ Khê.

Động tác Hạ Hữu Nam thực nhẹ nhàng, anh đứng dậy đi đến bên cửa sổ kéo tấm màn lên. Quay đầu lại nhìn thoáng qua Cổ Khê, cô vẫn không tỉnh, đại khái là quá nóng nên mày hơi nhăn lại, trên mặt toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Anh về chỗ ngồi xuống, cảm lấy tờ nháp nhẹ nhàng quạt, mặt ngoài như cho mình nhưng gió lại hướng về phía Cổ Khê bên kia.

Cổ Khê ngủ hơn nửa giờ, hơn nửa bởi vì căng chân cô đã tê rần nên mới tỉnh lại.

Khi tỉnh lại thấy Hạ Hữu Nam ở bên cạnh đang vừa quạt vừa đọc sách.

Cổ ngồi ngay ngắn, tay chân giống như có vô số con kiến đang bò, rất khó chịu, trên cánh tay còn có một dấu vết hồng.

Lát sau thấy đỡ hơn, Cổ Khê nhìn thời gian, đã 3 rưỡi "Ngại quá, ngủ quên rồi"

Hạ Hữu Nam liếc nhìn cô một cái "Có muốn đi rửa mặt không"

Cổ Khê phát hiện mình còn hơi buồn ngủ, đành gật đầu đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Trở lại phòng học, Hạ Hữu Nam bắt đầu bỏ túi vật lí cho cô.

Cả một ngày hôm nay, đại não Cổ Khê đều ở tốc độ vận động cao, những kiến thức này trước đó cô có học qua, chỉ là không thường dùng nên qua hai năm liền dễ quên, sau khi được Hạ Hữu Nam giảng, rất nhanh cô liền hiểu, năng lực lí giải rất mạnh.

Buổi tối, Hạ Hữu Nam không để cô học tiếp mà bảo cô làm một số bài ở sách luyện tập, củng cố những kiến thức đã nói lúc trước.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Hạ Hữu Nam tiếp tục bỏ túi cô những kiến thức còn lại.

Trải qua hai ngày được chỉ bài, những bết tắc của Cổ Khê được thông suốt, những bài trước đó đã gặp cũng biết làm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐☐

Kỳ thi cuối kì chỉ còn mười ngày, mọi người bắt đầu tiến vào trạng thái ôn tập.

Tiết tự học tối chủ nhật, khoảng 6 giờ học sinh đã đến đông đủ.

Lúc Đường Tiểu Đình trở lại lớp học học mất hồng hồng, ánh mắt cô ấy đầu tiên nhìn về phía Hạ Hữu Nam, sau đó hít mũi, ngồi xuống vị trí của mình, ngày sau đó đan hai tay, đỡ trán giống như đang khóc.

Hứa Uyển Uyển đi vào chỗ ngồi bên cạnh cô, vỗ vai nhưng cô ấy vẫn không ngẩng đầu.

Tiết thứ nhất của buổi học, Cố Khê cầm ly đi lấy nước, bên ngoài phòng trà có người xếp hàng, cô đứng ở cuối hàng.

Trương Vân Hải cũng cầm bình nước đi tới, nhìn thấy Cố Khê cũng đang xếp hàng, cậu lại quay về, lúc Cố Khê nghiêng đầu vừa vặn nhìn thấy cậu quay đầu đi.

Trong khoảng thời gian này, Trương Vân Hải trốn tránh cô rất rõ ràng. Cố Khê ngược lại cũng đoán được sẽ như thế này, cuối cùng hai người gặp mặt sẽ có ít nhiều xấu hổ.

"Cậu ơi, nhường đường với!"

Cố Khê nghe thấy âm thanh, theo bản năng lùi về sau một bước, ai ngờ nữ sinh cầm nước cũng lùi về sau, cái ly đựng phải Cố Khê, nước trong ly bị chảy ra một ít, vừa vặn đổ lên áo đồng phục trắng của Cố Khê.

Nước của đối phương là nước vitamin C màu cam, đổ lên áo đồng phục trắng trông rất nổi bật. Cũng may cô ấy dùng nước ấm nên đổ lên người không bị bỏng.

"Xin lỗi cậu, ngại quá." Nữ sinh cầm ly vội xin lỗi.

Cố Khê cũng biết cô không cố ý, "Không sao, tớ về giặt là được."

Cô ấy lấy khăn giấy từ túi ra, "Thật ngại quá, cậu lau qua đi."

Cố Khê nhận khăn giấy lau người, màu cam nhiễm vào màu trắng không thể tẩy được, để cô ấy an tâm cô chỉ có thể nói, "Không sao đâu, cậu về đi."

"Ừm." Cô ấy nghe thấy cô nói không có việc gì mới yên tâm.

Sau khi tan học, Cố Khê trở lại ký túc xá, lấy áo ngủ vào toilet thay bộ đồng phục trắng.

Phần vải màu da cam kia dùng bột giặt thường không thể giặt sạch được, cô nhớ Viên Phương có một lọ tẩy trắng có thể tẩy được vết bẩn này.

Cố Khê đi vào phòng hỏi Viên Phương trên giường, "Viên Phương, cho tớ mượn nước tẩy của cậu nha."

Viên Phương đang dựa trên giường chơi di động, nhìn qua không vui lắm, "Bản thân cần đồ gì sao không tự mình mua, mà thôi, cậu cần thì lấy đi."

Cố Khê hơi xấu hổ, cô nói: "Thôi vậy, tớ sẽ dùng bột giặt."

Khương Linh đi xuống giường, đeo dép lê đi tới ban công, thấy Cố Khê đang giặt quần áo, cô lấy một hộp baking soda từ trên giá, "Dùng baking soda thử xem, chắc là có thể tẩy màu được."

"Ừm, tớ thử xem."

Khương Linh dùng muỗng múc một thìa baking soda lên trên áo đồng phục trắng, Cố Khê liền vò qua, quả nhiên có hiệu quả, màu sắc nhàn nhạt trên vải rất nhanh biến mất.

Khương Linh đến gần bên tai Cố Khê nói thầm "Đừng để ý Viên Phương, cậu ấy vẫn luôn như vậy."

"Tớ biết."

"Về sau đừng mượn đồ của cậu ấy."

"Ừm."

Ngày hôm sau, lúc xếp hàng ở nhà ăn, Đàm Mỹ Thanh xếp trước cô xoay đầu nhỏ giọng nói: "Cố Khê, cậu và Hạ Hữu Nam đang hẹn hò à?"

Cố Khê nghe xong cảm thấy hoang đường, "Không, tại sao lại nói thế?"

"Cậu không biết sao, diễn đàn của trường có người đã đăng tin, còn đăng ảnh cậu và bạn ấy ở bên nhau."

Cố Khê căn bản không biết có chuyện như vậy, "Tớ thật sự không biết."

Ăn xong trở lại ký túc xá, Cố Khê lấy di động khởi động máy, nhấn vào diễn đàn trường.

Cô bình thường cũng không chủ động vào diễn đàn trường nên trong đó có động thái gì cũng không biết.

Sau khi nhấn vào, rất nhanh đã nhìn thấy bài đăng Đàm Mỹ Thanh nói tới, tiêu đề bài đăng là "Học bá trường đã có chủ, mọi người bỏ cuộc đi"

Cố Khê click mở bài, phát hiện bên trong có mấy ảnh chụp, chính xác là cô và Hạ Hữu Nam, là lúc Hạ Hữu Nam giúp cô học bổ túc cuối tuần, còn có ảnh hai người sát gần nhau, nhìn qua rất giống người yêu.

Rốt cuộc là ai làm, cô thế mà lại không phát hiện có người chụp trộm.

Khó trách Đường Tiểu Đình khóc đến mắt đỏ như vậy, cũng khó trách Viên Phương lại có thái độ thế với cô.

Có vẻ chính là vì hiểu lầm này.

Phía dưới bài đăng có người chúc phúc, cũng có người độc miệng.

A: Hóa ra học bá thích cái loại nữ sinh nhìn nhu nhược nũng nịu như thế này, haizz, quả nhiên mình không có cơ hội.

B: Nữ chính này là người trước đây nói muốn làm hoa hậu giảng đường ở hội thể thao sao? Thật sự rất xinh, rất xứng đôi với học bá.

C: Haha, lâu trên nói xứng đôi mắt mù à? Xinh chỗ nào, không phải chỉ có da trắng thôi sao?

D: Trai tài gái sắc, rất không tồi, cơ mà không phải trường cấm yêu đương sao? Hai bọn họ quang minh chính đại như vậy không sợ lãnh đạo trường ngăn cản à?

...

Cố Khê chỉ nhìn trang thứ nhất đã không muốn xem tiếp.

Đây đúng là hiểu lầm to.

Không biết Hạ Hữu Nam biết bài đăng này tồn tại sẽ có phản ứng như thế nào.

Cố Khê nhắn tin cho người đăng bài: Chào admin, tớ là Cố Khê lớp 11 -18, về bài cậu đăng, tin không chính xác đã khiến mọi người hiểu lầm, cũng tạo ảnh hưởng xấu với tớ, phiền cậu lập tức xóa bài.

Người đăng không trả lời.

Cố Khê sau khi ngủ trưa đầu tiên lên xem diễn đàn, admin kia vẫn chưa trả lời, không biết là không lên mạng hay cố ý giả chết.

Khương Linh từ giường trên đi xuống, thấy Cố Khê đang xem di động, nhắc cô, "Cố Khê, đi học."

"Ừm." Cố Khê bỏ điện thoại vào túi, xuống giường đi giày.

Tiết vật lý chiều, giáo viên phát một bài kiểm tra bảo mọi người tự làm.

Bài kiểm tra không thu, ngày mai đi học đến lớp để nghe giảng.

Được Hạ Hữu Nam bỏ túi cho ở cuối tuần, Cố Khê làm đề nắm chắc hơn, một đường xuôi gió nước làm đến câu cuối cùng.

Câu cuối cùng hỏi về sự chuyển động của trái đất, câu hỏi này tương đối phức tạp, liên quan đến nhiều kiến thức trong vật lý, chỉ cần phân tích về lực là đã đau đầu.

Cố Khê mở sách ra, định kết hợp ví dụ mẫu giải đề, nhưng càng làm càng thấy không ổn.

Chuông tan học vang lên, Cố Khê cầm bút gạch bài vừa giải.

Khương Linh và Sở Dục Tân cũng không làm ra được, hai người vừa tan học đã thảo luận xem làm thế nào.

Cố Khê cầm lấy bài thi thiếu chút nữa đã đi hỏi Hạ Hữu Nam, nghĩ đến cái gì cô lại nhịn xuống.

Bây giờ lời đồn của cô và Hạ Hữu Nam đang ở đầu sóng ngọn gió, nếu tiếp tục hành động nói không chừng lại càng âm ỉ, vẫn là bảo trì khoảng cách thì tốt hơn.

Nhưng cô không nghĩ đến Hạ Hữu Nam lại chủ động tới bên cạnh, "Cho tôi xem bài vật lý cậu vừa làm."

Cố Khê nghe lời đưa bài cho anh, Hạ Hữu Nam nhìn qua, cuối cùng tầm mắt dừng ở câu cuối, vốn đã viết ra lời giải nhưng mặt sau lại gạch chéo một cái.

Hạ Hữu Nam cong lưng, vừa muốn mở miệng, Cố Khê ngắt lời anh, "Thật ra đề này rất đơn giản, tớ vừa rồi chỉ nghĩ sai thôi, tớ tự mình xem lại là được, cậu không cần giảng cho tớ đâu."

Hạ Hữu Nam nghe vậy thẳng lưng, nói: "Vậy cậu tự làm lại lần nữa đi."

"Ừm."

Hạ Hữu Nam mời vừa trở lại vị trí, Sở Dục Tân liền cầm bài đến hỏi: "Hạ thiếu, câu cuối cùng giảng cho tớ với."

Hạ Hữu Nam không từ chối, nhận bản nháp bắt đầu giảng bài, bài kiểm tra đặt trên chồng sách trên mặt bàn Sở Dục Tân, Khương Linh cũng đứng đấy nghe.

Hạ Hữu Nam cầm bút viết lên nháp, vừa viết vừa nói: "Trước tiên phân tích lực, tìm gia tốc theo sự thay đổi tốc độ của vật, sau đó sử dụng định luật Newton để tìm lực kéo..."

Hạ Hữu Nam ở phía sau giảng bài, Cổ Khê cũng nghe thấy, cô nhìn câu hỏi đột nhiên nghĩ ra cách làm, cô lấy bút bắt đầu làm bài.

Cuối cùng cũng làm ra kết quả, tiết bốn, đại biểu vật lý chép đáp án bài kiểm tra lên bảng, Cổ Khê phát hiện đáp án câu cuối giống đáp án trên bảng như đúc, trong lòng hơi có cảm giác thành tựu.

Lúc Cổ Khê lên diễn đàn, admin đăng bài vẫn chưa trả lời cô, chắc là sẽ không trả lời.

Ngày hôm sau Cổ Khê đến văn phòng lấy bài thi sinh, chủ nhiệm lớp Vương Quế Phương đang làm việc trên bàn gọi cô lại.

"Cổ Khê, em rảnh không?"

Cổ Khê bê chồng bài thi gật đầu, "Dạ, có."

"Chúng ta tâm sự đi."

Cổ Khê không xác định được Vương Quế Phương muốn tìm cô nói gì, chỉ đi theo Vương Quế Phương ra hành lang nói chuyện.

Vương Quế Phương vừa cười vừa nói: "Học kì này em tiến bộ rất lớn, không chỉ mỗi cô thấy vậy mà các giáo viên khác cũng nói với cô như thế."

Cổ Khê gật đầu, "Vâng ạ."

"Cô biết Hữu Nam cũng trợ giúp một ít cho em, thật ra bạn trong lớp giúp đỡ nhau học tập cũng tốt, nhưng nhất định phải lấy học tập làm chính, bây giờ tuổi này nên nỗ lực học hành, đặt hết tâm tư vào việc học, đừng đợi đến về sau mới hối hận. Hữu Nam thì cô không lo, em ấy trời sinh thông minh hơn người khác, thi đại học đối với em ấy là dễ như trở bàn tay, nhưng nếu em ấy làm ảnh hưởng đến em thì không được, em hiểu ý cô không?"

Vương Quế Phương tuy không nói rõ ràng nhưng cô hiển nhiên cũng biết là lời đòn kia, Cổ Khê đến cả cơ hội giải thích cũng không có, bởi vì trong lòng Vương Quế Phương quan hệ cô và Hữu Nam chính là như vậy.

Cuối cùng Cổ Khê miễn cưỡng cười một cái, "Cô yên tâm, em sẽ chú tâm học hành."

"Vậy là tốt rồi, cố gắng lên, tranh thủ lấy thành tích tốt ở bài cuối kỳ này."

"Vâng ạ."

Cổ Khê cầm bài thi trở lại lớp học rồi phân phát cho từng tổ.

Phát xong bài thi, cô đang định trở lại chỗ thì Hạ Hữu Nam lại đi tới, cô cúi đầu đứng ở đầu tổ bốn đợi anh đi qua.

Ăn cơm trưa, Cổ Khê và Khương Linh ngồi song song nhau, nói về chuyện mua máy tính.

Khương Linh nói: "Cậu dành đủ tiền không? Máy tính ít nhất phải khoảng 2 ngàn."

Cổ Khê gật đầu, "Đủ rồi, bây giờ tớ có hơn 5000, có thể dành 2000 mua một cái máy tính."

"Nhưng máy tính 2000 khả năng cấu hình sẽ không được cao."

"Cấu hình thấp một chút không sao, thật ra tớ dùng nhiều nhất các phần mềm Office, chỉ cần đủ tiêu chuẩn này là được."

"Tớ có một anh họ khá hiểu biết, nếu không đến lúc đó bảo anh ấy đi giới thiệu nhé."

"Được."

"Giới thiệu cái gì?" Sở Dục Tân bưng khay ăn lại gần vừa vặn nghe được những lời này, hỏi theo.

Hạ Hữu Nam ngồi xuống đối diện cô, thân thể Cổ Khê hơi căng cứng, theo bản năng nhìn ngó xung quanh.

Khương Linh trả lời Sở Dục Tân, "Tớ vừa mới nói chuyện mua máy tính với Cổ Khê."

Sở Dục Tân cắn dũa, "Cổ Khê, cậu muốn mua máy tính à?"

"Ừm." Cổ Khê gật đầu, "Muốn mua cái rê chút."

"Đồ rê không tốt." Hạ Hữu Nam nói.

Cổ Khê cúi đầu, "Không sao, dù sao tớ cũng chỉ dùng để đánh máy thôi."

Từ khi cô và Hạ Hữu Nam bị truyền tin đồn hẹn hò, cô vẫn luôn muốn tránh anh, cũng muốn trả lại máy cho anh.

Còn một tuần nữa là nghỉ hè, gần hai tháng cô viết truyện dài, mỗi ngày đều cần dùng máy tính, dùng đồ của mình sẽ thoải mái hơn.

Giống như hiện tại, Hạ Hữu Nam ngồi đối diện cô khiến cô cực kì không tự nhiên.

Cổ Khê liếc thấy bên tay trái Khương Linh trống chỗ, cô bung khay ăn lên nói: "Cái ghế này bị làm sao ấy, tớ sẽ ngồi bên kia."

Nói xong, cô đã đứng dậy vòng tới vị trí bên trái Khương Linh ngồi xuống, cách xa Hạ Hữu Nam hai ghế.

Khương Linh và Sở Dục Tân nhìn thoáng qua lẫn nhau, lại trộm nhìn Hạ Hữu Nam và Cổ Khê, trong lòng nghĩ hai bọn họ bị làm sao.

Hạ Hữu Nam liếc nhìn Cổ Khê một cái, nhìn lại đồ ăn thì hết muốn ăn.

Cổ Khê đang cố ý tránh anh, mắt mù cũng nhìn ra được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: nhà Kẹo Bơ

Liên tục ba ngày Đường Tiểu Đình giống như mất hồn vậy, lúc đi học cũng không có cách nào tập trung tinh thần, thường xuyên bị giáo viên điểm tên.

Buổi tối khi trở lại kí túc xá, lớp trưởng Ngô Văn Hân quan tâm hỏi cô ấy “Tiểu Đình, tớ thấy gần đây trạng thái của cậu không tốt lắm, có phải thấy không thoải mái ở đâu không?”

Đường Tiểu Đình đang trong trạng thái thất thần lấy trở lại bình thường “Ha, không, không có”

Đàm Mỹ Thanh nói “Nhưng mọi người đều nhìn ra được gần đây cậu kì lạ”

Đường Tiểu Đình ôm gối đầu, dựa vào giường cúi xuống khảy những bông hoa trên đó “Tớ không có việc gì đâu, thật đấy”

Cổ Khê biết lí do Đường Tiểu Đình lại mất hồn vía như vậy, cô ấy thích Hạ Hữu Nam đến thế, đem anh thành trung tâm thế giới, nếu biết Hạ Hữu Nam có bạn gái thì đã kích đó với cô ấy lớn biết bao.

Tuy rằng thực ra Hạ Hữu Nam cũng không có bạn gái.

Viên Phương cố ý nói “Đường Tiểu Đình, có phải vì cậu nghe nói Hạ Hữu Nam có bạn gái nên mới chán nản bị thương đi”

Viên Phương vừa mở miệng, mọi ánh mắt đều nhìn qua Cổ Khê.

Đường Tiểu Đình không giải thích nghĩa là ngầm thừa nhận.

Hứa Uyển Uyển giống như không nhin được mở miệng hỏi “Cổ Khê, cậu và Hạ Hữu Nam ở bên nhau thật sao?”

Cổ Khê nói “Không có, thực ra bài trên diễn đàn kia là lời đồn mà thôi, thật sự không phải vậy”

Ngô Văn Hân nắm được trọng tâm “Cổ Khê, đó là lời đồn sao?”

Cổ Khê thân nhiên nói “Đúng vậy, là lời đồn mà thôi”

Ngô Văn Hân “Tớ còn tin là thật cơ”

Đàm Mỹ Thanh hỏi “Cổ Khê, hai ngày cuối tuần kia bọn cậu thật sự ở với nhau?”

Cố Khê do dự một chút “Ừ, bố mẹ cậu ấy không ở nhà, cuối tuần cậu ấy cũng ở lại, tớ với cậu ấy lại là một tổ học tập, sợ thành tích của tớ làm mất mặt nên cậu ấy mới bỏ tụi cho tớ”

“Thì ra là vậy, người đăng bài kia cũng quá bát quái, giống hệt như paparazzi”

Sau khi Cố Khê làm rõ sự việc với Hạ Hữu Nam, ngày hôm sau trên diễn đàn lại xuất hiện bài đăng đầu top, ghi: Đã xác nhận với người trong cuộc, học bá cũng không có bạn gái.

Cố Khê tò mò ấn vào nhìn, câu nói đầu tiên chính là: Chính học bá đã xác định cậu ấy cũng không có bạn gái, cũng không thích nữ sinh nào, cậu ấy và người kia là một tổ học tập, ảnh chụp là lúc đang phụ đạo cho bạn ấy, lời đồn là do người khác bóp méo.

Hạ Hữu Nam cũng làm sáng tỏ với người kia.

Cố Khê lại nhắn tin cho Hạ Hữu Nam: Buổi chiều tan học, tớ đưa máy tính cho cậu, cậu có thể tới gian hàng bên ao sen không?

Hạ Hữu Nam: Máy tính cậu có thể tiếp tục dùng, dù sao tớ mang về cũng đặt ở một góc.

Cố Khê: Không được, tớ định cuối tuần thi xong liền đi mua

Hạ Hữu Nam: Được.

Buổi chiều thứ sáu chỉ học hai tiết, sau khi tan học, Cố Khê chạy về kí túc xá, lấy máy tính ra khỏi rương hành lí.

Đàm Mỹ Thanh vừa về kí túc thấy Cố Khê mang theo một chiếc túi đen vội vàng ra ngoài, hỏi một câu “Cố Khê, cậu đi đâu?”

“Có chút việc”

Tan học thứ sáu, dòng người đều hướng về phía cổng trường ra ngoài, Cố Khê ôm máy tính giữa dòng người đến hồ hoa sen, khi đến thì Hạ Hữu Nam đang đợi rồi.

Anh đeo cặp, đôi tay bỏ trong túi quần, nhìn về phía hồ hoa sen, bóng dáng cao gầy thêm vài phần thâm trầm.

Cố Khê đi qua, nhẹ giọng nói “Ngại quá, cậu chờ lâu rồi”

Hạ Hữu Nam xoay người, nhìn cô đứng ngoài gian hàng, nhàn nhạt nói “Vừa mới đến”

Cố Khê tiến lên một bước, để máy tính trong lòng ngực ra “Trả cậu này”

Hạ Hữu Nam nhận lấy bằng một tay, cầm túi để máy tính, phía trên còn có độ ẩm của cô.

“Cảm ơn” Cố Khê nói xong, thấy có mấy nữ sinh gần đó đi tới, sợ lại truyền ra lời đồn gì đó, cô nói “Cậu trở về đi, tớ đi trước, tạm biệt”

Cô xoay người chạy chậm ra ngoài, Hạ Hữu Nam ở trong gian hàng cầm máy tính đứng đó một lát.

- - - - -

Kì thi cuối kì bắt đầu từ thứ năm, thi trong hai ngày. Ngày đầu tiên là Ngữ văn và Toán học, ngày hôm sau thi tổng hợp khoa học tự nhiên và tiếng Anh.

Sau khi thi liền bắt đầu nghỉ hè gần 50 ngày, kí túc xá học sinh đóng cửa, bắt đầu từ 15 tháng 7 không cho phép học sinh nội trú, mãi cho đến 15 tháng 8 mới mở.

Cố Khê đã tính toán tốt, một tháng không thể ở lại kia sẽ thuê nhà ở ngoài.

Vừa lúc đi của Khương Linh có nhà cho thuê phòng ở trong thôn, tổng cộng năm tầng, tầng một để cửa hàng thuê, tầng hai và ba để họ ở, tầng bốn và năm để mấy căn phòng cho thuê.

Trong phòng có giường, bàn, tủ quần áo, phí điện nước một tháng không mất đến 400 tệ. Trước khi thi Khương Linh đã đưa cô xem qua, Cố Khê cảm thấy phòng này không đắt đỏ, hơn nữa đáp ứng nhu cầu của chính mình liền không do dự thuê phòng.

Đáng lẽ khi thuê nhà phải nộp hai nghìn tiền thế chấp, nhưng bởi vì có quan hệ với Khương Linh nên chủ nhà miễn tiền thế chấp cho cô, chỉ bảo cô đưa tiền thuê, phí điện nước và những cái khác tháng sau rồi tính.

Ngày thứ ba của kì nghỉ hè, Cố Khê mới bắt đầu thu dọn đồ đạc, cô nghĩ ngợi, những đồ hàng ngày dùng đều phải mang qua, cho nên giống như đem hết đồ trong kí túc của mình dọn đi.

Chiếu trúc, chăn, gối đầu, quần áo, thùng và chậu, đồ dùng rửa mặt, hòm giữ đồ...

Cố Khê dọn xong mới phát hiện có quá nhiều đồ, cô một người không dọn được.

Đêm trước ngày chuyển nhà, Cố Khê nhắn tin trong nhóm bốn người: Ngày mai chuyển nhà, đồ vật khá nhiều, tới giúp tớ dọn nha ^ _ ^

Khương Linh và Sở Dục Tân đều trả lời lại là được.

Cố Khê cũng cho rằng chỉ có hai người bọn họ xuất hiện, nhưng không nghĩ tới Hạ Hữu Nam lại có mặt.

Cố Khê đã quên đây là nhóm bốn người, ngày thường Hạ Hữu Nam cũng không nhắn tin nên cô đã xem nhẹ anh.

Bốn người bọn họ dọn hành lý Cố Khê tới phòng thuê một cách nhẹ nhàng.

Diện tích phòng thuê không lớn, nhưng có một nhà vệ sinh riêng. Bởi vì không có người ở trong một thời gian trước đó nên nền nhà và đồ đạc dính không ít bụi.

Khương Linh và Sở Dục Tân chủ động nhận việc quét dọn, Cố Khê phụ trách việc dọn đồ vào phòng.

Hạ Hữu Nam đi một vòng xem căn phòng, cuối cùng đứng ở cửa nghiên cứu.

Sở Dục Tân cầm giẻ lau đi qua nhìn “Hạ thiếu, cậu đang làm gì vậy?”

Hạ Hữu Nam dùng tay khảy khảy chốt cửa sắp đồ “Chốt cửa hỏng rồi”

Cố Khê cũng lại đó “Cái gì hỏng?”

“Chốt cửa” Hạ Hữu Nam lặp lại.

Cố Khê nhìn nhìn, chốt cửa này rất giản dị, một thanh sắt xuyên qua khung và một khóa sắt trên cửa, chiếc khóa sắt lung lay sắp đổ, rất dễ rơi xuống.

Sở Dục Tân nói “Cửa này có thể khóa trái trong phòng, không liên quan đến chốt cửa đâu”

“Đương nhiên không liên quan đến cậu rồi” Hạ Hữu Nam nói, nhưng Cố Khê là con gái, một nữ sinh ở bên ngoài thế nào cũng cần một chốt cửa an toàn.

Khương Linh nói “Tớ gọi đi lên để đi ấy gọi người đến sửa”

Khương Linh gọi đi cô ấy qua, cũng chính là chủ nhà, đi ấy nhìn rồi cười nói “Ai da, cái này không có việc gì, phòng của chúng ta rất an toàn, dưới tầng còn có khóa cửa lớn, từ trước đến nay không có người ngoài vào, không cần sợ đâu”

Khương Linh nói “Đi, bạn con chỉ có một mình, vẫn cần một chốt an toàn”

Chủ nhà nhìn Cố Khê, có chút khó xử “Thực ra cũng không phải là đi không nghĩ đến việc sửa lại, chỉ là, chồng đi đi làm ở nơi khác, cuối tuần mới trở về, đi là phụ nữ trong nhà cũng không làm việc này”

Cố Khê không đưa tiền thế chấp, tiền thuê cũng ở mức giá hữu nghị, cô cũng không muốn làm khó xử chủ nhà, đành nói “Thôi bỏ đi, buổi tối tớ khóa cửa kỹ là được”

“Để tôi đi” Hạ Hữu Nam nói.

Cố Khê nhìn Hạ Hữu Nam, muốn nói nhưng lại không biết nên nói gì.

Hạ Hữu Nam hỏi chủ nhà “Có máy khoan điện không?”

Chủ nhà gật đầu “Cái này có”

Hạ Hữu Nam quay đầu nhìn Cố Khê “Tôi xuống tầng”

Cố Khê nghĩ là anh đi mua chốt cửa, cô nói “Nếu mua đồ vật thì tớ đi”

“Tự tôi đi là được” Nói xong anh ra cửa rồi xuống tầng.

Hạ Hữu Nam đi rồi, chủ nhà cười với Cố Khê “Thằng bé này thật tốt, bạn trai cháu sao?”

Khương Linh và Sở Dục Tân ở phía sau đều bật cười.

Cố Khê mặt đỏ hồng “Chủ nhà, không phải, chỉ là bạn thôi”

“Ừ ừ” Chủ nhà nói “Người này thật sự rất tốt”

Cố Khê nhẹ nháp môi, đúng vậy, Hạ Hữu Nam thật sự tốt, nhưng hai người chỉ là bạn học, hoặc là bạn bè, cô không có ý nghĩ khác.

Chủ nhà nói “Được, các cháu tiếp tục đi, đi mang máy khoan điện lên”

Mười phút sau, Hạ Hữu Nam mới trở về, trên tay cầm một chiếc túi.

Điện mao và ăn mặc của anh đều rất văn nhã, nhưng tay cầm máy khoan điện lại rất ra dáng, trước tiên anh bỏ chốt cửa cũ xuống, rồi lắp chốt cửa mới lên.

Sau khi làm xong, anh thử để xác định có thể sử dụng bình thường mới yên tâm.

Sở Dục Tân sử dụng thử chốt cửa vừa mới trang bị, kinh ngạc cảm thán nói “Mẹ nó, Hạ thiếu, tớ cho rằng khoảng cách giữa tớ và cậu chính là chỉ số thông minh 200, cách chỉ số của tớ 150, không nghĩ tới cậu còn có thể làm cái này, kính nể kính nể”

Khương Linh lại tát một chậu nước lạnh lên Sở Dục Tân “Sở Dục Tân, cậu đừng so với Hữu Nam, tớ sợ cậu không so nổi đâu”

Đây cũng là lần đầu tiên Hạ Hữu Nam làm, lắp chốt cửa vốn không khó, anh vừa nhìn liền biết cách làm.

Cố Khê lấy ví tiền ra, đi đến bên cạnh Hạ Hữu Nam “Chốt cửa này mất bao tiền, tớ trả cậu đi”

Hạ Hữu Nam nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói “Đã quên rồi”

Rõ ràng chính là cô ý.

Sở Dục Tân nghe thấy, nói “Cố Khê, đừng trả, Hạ thiếu đâu thiếu mấy đồng tiền đó”

Cố Khê cắt ví tiền, thay đổi phương thức cảm ơn khác “Đã giữa trưa rồi, các cậu vất vả từ sớm, lát nữa tớ mời com”

Khương Linh có chút lo lắng tiền của cô “Thôi bỏ đi, cậu mua máy tính lại đưa cả tiền thuê nhà, đừng mời”

Cố Khê nói “Thật ra các cậu không cần lo lắng về vấn đề tài chính của tớ đâu, ở kì thi lần trước bản thảo của tớ đã được thông qua, biên tập nói bản thảo đó đã được chọn làm bài viết xuất sắc, tiền nhuận bút tăng gấp đôi, cho nên qua mấy ngày nữa hẳn là tớ sẽ nhận được tiền”

Sở Dục Tân vỗ tay “Oa, oa, lợi hại lợi hại, đáng ăn mừng!”

“Cho nên, bữa trưa để tớ mời đi, các cậu cũng không cần khách khí”

Sở Dục Tân nói “Cố Khê, dựa theo tiến độ phát triển này, cậu rất nhanh sẽ trở thành nhà văn lớn”

Cố Khê cười “Còn kém xa lắm”

Giữa trưa, bốn người đến một quán ăn gần đó ăn com, cũng chỉ mất 150 nhân dân tệ.

Sau khi ăn com, Cố Khê tiếp tục về phòng dọn dẹp, mọi người cũng dần đi về.

Sau khi đã thu dọn ổn thỏa, Cố Khê lập một bảng kế hoạch nghỉ hè, khi nào là thời gian viết tiểu thuyết, khi nào là lúc làm bài tập, đọc sách, tất cả đều được liệt kê rõ ràng.

Nhiệm vụ mùa hè này của cô rất khó khăn, ngoài việc hoàn thành truyện ngắn, cô còn muốn viết một truyện dài khoảng 200.000 từ, đăng lên trang văn học Tấn Giang, thử xuất bản xem sao.

Trong lúc nghỉ ngơi, ngoại trừ khi ăn com sẽ ra ngoài, còn lại dường như chỉ ở nhà, ngẫu nhiên sẽ dậy sớm chạy bộ ở công viên gần đó, lúc Khương Linh thấy nhàm chán đều hẹn cùng cô ra ngoài dạo phố vài lần.

Truyện dài mà cô xuất bản ở trang văn học Tấn Giang nhận được phản hồi không tồi, sau khi viết được 10.000 từ, biên tập viên gửi tin báo muốn kí hợp đồng với cô. Sau khi kí xong, cơ hội tiếp xúc và số liệu thống kê cũng tăng lên, sau khi viết được khoảng 50.000 từ, mỗi ngày cô chỉ cần cập nhật 4000 từ là có thể duy trì thu nhập từ 2-300.

Niềm vui lớn nhất mỗi ngày của Cố Khê chính là đăng tiểu thuyết, sau đó đọc bình luận của người xem.

Viết truyện ngắn trên tạp chí hiếm khi có thể nghe được cái nhìn của người đọc với tiểu thuyết của mình, nhưng khi đăng trên internet lại có thể trực tiếp xem cảm nhận của bọn họ.

Cố Khê vốn định trở lại trường học vào ngày 15/8, nhưng sau khi nghĩ, kí túc xá trường học cũng không có phương tiện bên ngoài, vì thế cô quyết định tiếp tục thuê một tháng.

Chủ nhà cũng thông cảm cho cô, biết tháng chín cô khai giảng, vì thế chỉ thu nửa tháng tiền thuê nhà.

Cố Khê ở đến ngày 28 thì dọn về trường học, lúc này cô cũng không gọi bọn Khương Linh đến hỗ trợ, tự mình thuê một chiếc xe đến chở hành lý tới trường học.

Ngày 29 là ngày những tân học sinh đến trường, cuối kì trước Cố Khê báo danh làm người tình nguyện đón những đàn em khóa dưới.

Sáng ngày 29, cô và mấy chục người tình nguyện khác tổ chức một cuộc họp rồi bắt đầu làm việc, mặc đồng phục, trên cổ đeo thẻ của nhân viên công tác, chỉ dẫn ở cổng trường hoặc ở kí túc cho những người mới vào trường.

Những đàn em lớp 10 phần lớn đều là lần đầu tiên nội trú, đối với việc này, có người chờ mong, cũng có người không tình nguyện. Sân trường khắp nơi đề là những học sinh và phụ huynh ôm chiếu trúc, kéo hành lý.

Cố Khê chỉ dẫn cho học sinh và phụ huynh ở kí túc xá nữ lớp 10.

“Xin chào, cháu là nhân viên công tác sao?” Một người phụ nữ trung niên vỗ cánh tay Cố Khê.

Cố Khê quay đầu lại, cười nói “Đúng vậy, xin hỏi đi cần giúp gì ạ?”

Người phụ nữ kéo hành lý, đi sau là một nữ sinh để mái bằng, cô ấy hỏi “Đây chính là kí túc xá lớp 10 sao?”

Cố Khê gật đầu “Đúng rồi, dĩ”

“Được, cảm ơn”

“Không cần khách sáo ạ”

“Dì, kia không phải con dì sao?”

Cố Khê nghe được thanh âm quen tai, quay đầu lại thì thấy cha con Chu Vĩ Hoành và Quan Trân Lệ từ cầu thang đi tới. Chu Vĩ Hoành mang theo một cái túi rất lớn, Quan Trân Lệ thì kéo một rương hành lý, mang theo một cái thùng, Chu Đan đeo một chiếc cặp nhỏ màu hồng nhạt, hai tay trống trơn, mặc váy trang điểm giống công chúa.

Gặp được bọn họ ở chỗ này, trong lòng Cố Khê ngổn ngang những cảm xúc lẫn lộn, nhìn tình huống này, Chu Đan cũng đến trường trung học số 1.

Với cô mà nói không phải chuyện gì tốt.

Chu Vĩ Hoành cười giả tạo “Thì ra Cố Khê cũng ở trường học, sớm biết thế đã nói với con một tiếng”

Chu Đan tiến lên vài bước, nhìn tấm thẻ trước ngực Cố Khê “Thì ra chị là nhân viên công tác “

Cô cười lớn “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

“Không”

Chu Vĩ Hoành chỉ vào căn phòng phía sau Cố Khê “Kí túc xá của Đan Đan là 204, chính là phòng này”

“Đúng vậy, chính là phòng này”

Trong kí túc đã có một nữ sinh đang dọn dẹp giường đệm, nhìn đáng vẻ là tự mình đến đây.

Chu Đan tiến đến kí túc, nhìn một vòng xung quanh liền bắt đầu ghét bỏ “Trời ơi, không dám tin đây là kí túc lớp 10, cũng quá tồi tàn. Giường cứng như vậy, người còn có thể ngủ sao? Còn nữa tại sao giường trên và chiếc bàn phía dưới lại có mùi, người còn ở được sao?”

Cố Khê nghĩ thầm, người này cũng không phải công chúa, tại sao lại mắc bệnh công chúa.

Chu Vĩ Hoành an ủi “Đan Đan, con muốn học phải chịu khổ nhọc, trước kia hoàn cảnh kí túc ba ở còn kém hơn nơi này”

Quan Trân Lệ nói “Hiện tại còn chưa dọn dẹp kí túc, đợi lát nữa đi thu dọn một chút là tốt thôi”

Chu Đan dẫu miệng “Vậy được rồi”

Chu Đan đến giường ngủ của mình, duỗi tay sờ lên “Cái này cũng bẩn quá đi, thật là hôi” Cô ta quay đầu lại nói với Cố Khê “Cố Khê, chị là nhân viên công tác, tới lau đi”

Cố Khê cảm thấy buồn cười “Nhân viên công tác như bọn chị chỉ giúp những đàn em tay chân không lành lặn lau giường”

Chu Đan tức muốn học máu, hai con mắt trừng lên.

Quan Trần Lệ ôn tồn nói “Đề đi đi”

Nói xong, bà liền ra ban công múc nước, tìm giẻ lau bắt đầu dọn giường.

Cố Khê nhìn Quan Trần Lệ chịu khó mà trong lòng tức giận. Thật sự không nhìn nổi nữa, cô nói “Mọi người từ từ dọn dẹp, con còn có việc, con đi trước đây”

Cố Khê tiếp tục đi ra trường đón tiếp các đàn em, vừa thấy Chu Đan tính tình xấu, lúc này thấy các đàn em vừa đáng yêu lại lễ phép, trong lòng cuối cùng cũng có chút vui mừng.

Chiều 30, học sinh lớp 11 và 12 cũng lục tục về trường.

Trước khi nghỉ các phòng học của lớp 11 và 12 đã được dọn dẹp tốt, lớp 11-12 chính thức trở thành lớp 38.

Khu dạy học của lớp 10 và 11 tách biệt với lớp 12, giữa hai tòa còn có một cây cầu nhỏ.

Mọi người cho rằng, ngày đầu tiên khai giảng sẽ có kết quả của kì thi học kì, nhưng không nghĩ tới đầu tiên lại là sơ đồ chỗ ngồi.

Vị trí lớp học một năm đã không đổi nên chủ nhiệm lớp cố ý điều chỉnh một chút.

Sơ đồ được phóng to lên màn hình, các chỗ ngồi được phân chia vừa nhìn liền thấy được, có người vui mừng, cũng có người buồn bã.

Cố Khê tìm chỗ ngồi của mình trên sơ đồ, nhìn thấy đầu tiên lại là Hạ Hữu Nam, anh vẫn ngồi cùng bàn với Sở Dục Tân, nhưng bị chuyển đến tổ 2, vị trí thứ hai từ dưới lên, chéo phía trước là Đường Tiểu Đình.

Khương Linh lắc cánh tay Cố Khê “Cố Khê, thế nhưng tớ với cậu bị tách ra! Tớ không cần!”

Cố Khê vẫn chưa tìm thấy vị trí của mình, cô nhìn vài lần nữa, phát hiện cô ở tổ ba, chỉ là ở vị trí thứ ba, người ngồi cùng bàn thành Lưu Ngọc Châu.

Mà Khương Linh, cũng ở tổ ba, nhưng lại ngồi ở vị trí số 5, cô ấy cách Sở Dục Tân một dãy.

Chủ Nhiệm lớp đứng trên bục giảng vỗ vỗ “Xem xong vị trí của mình liền nhanh chóng dọn đi, tranh thủ thu dọn xong trước khi kết thúc tiết học”

Cố Khê bắt đầu thu dọn đồ đạc, Khương Linh rầu rĩ “Cố Khê, tớ cảm thấy bốn chúng ta ở chung khá tốt, chúng ta nói với giáo viên điều chỉnh vị trí đi”

“Đổi chỗ ngồi không phải rất bình thường sao, cậu sẽ quen thêm nhiều người”

Khương Linh bĩu môi “Tớ đã quen ngồi cùng bàn với cậu”

“Yên tâm, chúng ta chỉ là không ngồi chung bàn, vẫn là bạn tốt” Cố Khê lại nhìn sơ đồ chỗ ngồi trên màn hình “Lại nói, tớ với cậu đều ở tổ 3, khoảng cách rất gần, có gì muốn nói chỉ cần đi vài bước là được”

“Vây được rồi”

Cố Khê nhìn sơ đồ, chỗ ngồi của cô và Hạ Hữu Nam đều thay đổi, chắc là chủ nhiệm lớp cố ý làm vậy, nhưng như vậy cũng tốt, không cần cố tình vẫn có thể duy trì khoảng cách.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐☐

Chỉ nửa tiếng sau mọi người đã thay đổi xong chỗ ngồi của mình, ai nhanh tay đã bắt đầu đọc sách, múa bút thành văn giải được vài bài, ai chậm còn phải sắp xếp sách vở.

Cố Khê lấy vở ra viết tiểu thuyết.

Lưu Ngọc Châu bên cạnh thò qua tới hỏi: "Cố Khê, cậu đang sáng tác truyện sao?"

Cố Khê theo bản năng che nội dung trên vở một chút, "Chỉ là nhật ký thôi..."

"Ồ." Lưu Ngọc Châu cảm thấy xem nhật ký người khác cũng không được lịch sự lắm nên kéo ra một ít khoảng cách với Cố Khê.

Cố Khê cũng không muốn quá nhiều người biết cô đang viết tiểu thuyết,, nếu truyền tới tai giáo viên, đoán chừng cô lại bị gọi lên để giảng giải về tư tưởng lấy việc học làm trọng.

Tuy rằng nhiệm vụ học tập lớp 12 nặng nề, nhưng cô cũng không muốn tạm dừng viết tiểu thuyết. Một là vì phải kiếm ít tiền sinh hoạt và học phí, hai là vì hứng thú, miêu tả những suy nghĩ từ trong đầu mình lên những con chữ, viết thành một cuốn tiểu thuyết, chia sẻ với hàng trăm hàng ngàn người đọc, cảm giác như vậy rất tốt đẹp.

Những tháng ngày nghỉ hè đã viết được mười bảy vạn chữ, cô bắt đầu chậm rãi kết thúc, mấy ngày này không có nhiều thời gian rảnh, chỉ có thể tận dụng giờ tự học buổi tối.

Cũng may là vừa mới khai giảng, bài tập các môn vẫn chưa nhiều nên còn có thời gian.

Ba ngày trước khai giảng, thành tích kiểm tra cuối kì 1 đã được công bố, Cố Khê nhìn thấy thành tích mình thì thấy hơi bất ngờ, cô đã tiến bộ, hơn nữa còn là tiến bộ rất lớn, tổng điểm sáu môn đứng thứ mười hai trong lớp.

Tuy rằng chưa vào được top 10 nhưng cũng rất gần đến mục tiêu, cô đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Sau khi lên lớp 12, giáo viên nào trước khi học đều rất ấn ý mà nói cùng một câu cảm khái khích lệ, "Các em thân mến, các em đã là học sinh lớp 12, thời gian thi đại học chỉ còn 9 tháng,, các em bước đi trên con đường nào đều quyết định ở 9 tháng này, phần đầu mới có kết quả, 9 tháng này..."

Nghìn bài đều cùng một điệu, mọi người đã sớm nghe đến phát ngán.

Cố Khê phát hiện gần đây Đường Tiểu Đình đi đường đều như đi trên mây, nhìn ra được tâm tình rất tốt.

Hạ Hữu Nam sau khi được sắp vào tổ 2, vị trí càng gần cửa sau hơn, các nữ sinh lớp 10 nghe nói lớp 12 có đàn anh vừa đẹp trai lại thông minh thì tiết tự học buổi tối đều tốp năm tốp ba lên ngắm, hoặc là đứng cạnh cửa, hoặc là xem ngoài cửa sổ, xem xong không thể che dấu được đôi má hồng hồng cùng với ánh mắt ngái ngủ.

Cố Khê đã từng cảm thấy khoảng cách của Hạ Hữu Nam với cô rất gần, chỉ cần cô quay đầu lại là có thể nhìn thấy, bây giờ thấy khoảng cách bọn họ lại rất xa, xa đến mức rõ ràng ở chung một lớp mà có thể vài ngày không gặp mặt.

Như vậy cũng tốt.

—

Gần đây càng ngày càng nhiều nữ sinh đến cửa sau phòng học nhìn lén, nam sinh ngồi ở phía sau thật sự không chịu nổi, vừa tan học liền đóng cửa sau lại.

Hạ Hữu Nam vì vậy mà có một biệt hiệu tên là "Lam nha họa thủy" (ý chỉ đào hoa).

Chu Đan cũng là một trong những nữ sinh ái mộ Hạ Hữu Nam, biết được Cố Khê và anh cùng lớp nên chủ động tìm tới cô tìm hiểu tin tức.

Ăn cơm trưa, Chu Đan liền ngồi đối diện Cố Khê hỏi cái này cái kia.

Sinh nhật của Hạ Hữu Nam là khi nào?

Hạ Hữu Nam không thích nữ sinh sao?

Hạ Hữu Nam thích ăn đồ ngọt không?

...

Cố Khê một câu cũng không trả lời, chỉ chuyên chú ăn cơm, Chu Đan mất kiên nhẫn, "Cố Khê, chị điếc sao?"

Cố Khê giương mắt, không tức giận mà chỉ bình tĩnh nói: "Em không cảm thấy em rất phiền sao? Nếu em muốn biết sinh nhật anh ấy, có thích em hay không, trực tiếp đi hỏi anh ấy là được."

Sắc mặt Chu Đan biến đổi rất nhanh, hừ một tiếng, "Chị không nói cũng được, tôi có rất nhiều biện pháp biết."

Chu Đan bụng bàn ăn ra chỗ khác, Cố Khê liền cảm thấy không khí xung quanh đều tươi mát.

Khương Linh hỏi: "Cô bé lúc này là ai vậy, cảm giác em ấy rất kiêu ngạo."

Cố Khê nói: "Con gái dượng, tính đại tiểu thư."

"Khó trách cậu không thích trở về." Khương Linh chỉ thấy Chu Đan một lần cũng đã khắc sâu ấn tượng, là ấn tượng rất kém, "Nếu là tớ, tớ chắc chắn

cũng không muốn trở về."

Cố Khê nhẹ nhàng cười, không nói tiếp.

Cái nhà kia xác thật làm cô khó chịu, khoảng thời gian vừa bắt đầu rồi đi thật sự quá gian khổ, lúc nằm mơ liền thấy bộ dáng bản thân lưu lạc đầu đường. Những ngày ấy không ngừng kiếm việc làm, ăn mặc tiết kiệm, có ngày chỉ ăn cơm với rau xanh, lúc tập tành bán đồ ăn vặt lại bị người khác mách lên phòng giáo vụ.

Còn may gần đây viết tiểu thuyết kiếm đủ tiền cho sinh hoạt và học phí nên cô không đến mức chật vật như vậy nữa.

Truyện dài cô dành cả kì nghỉ hè để viết ngày hôm qua cũng đã đăng chương kết thúc, cô nhìn lại thấy quyển tiểu thuyết này đã kiếm được hơn 1 vạn nhân dân tệ.

Trừ cái này ra, cô cũng muốn xuất bản, hy vọng có thể ra thật nhiều sách.

Tiết đầu của buổi sáng, Cố Khê hơi mệt nên nằm bò trên bàn trong chốc lát.

Vừa định nhắm mắt lại liền nghe thấy có người trong lớp lớn tiếng nói chuyện: "Em là lớp nào, chẳng lẽ không biết không được cho phép thì không thể vào lớp bọn chị sao?"

Cố Khê quay đầu lại nhìn, phát hiện người nói chuyện chính là Viên Phương, mà người còn lại đứng ở đối diện cô thế nhưng lại là Chu Đan.

Chu Đan không yếu thế chút nào, nâng cằm lên, "Em tiến vào thi liên quan gì đến chị, đây là nhà bọn chị à?"

Viên Phương nói: "Nơi này là lớp bọn chị, lớp bọn chị quy định không cho phép người ngoài lớp vào, em nếu không phải thuộc lớp chị thì trước lúc đi vào đã hỏi qua người trong lớp chưa?"

"Đương nhiên là rồi, vừa mới hỏi xong."

"Hỏi ai? Em nói đi."

Lúc này, Hạ Hữu Nam từ cửa sau tiến vào, Chu Đan thấy anh mắt sáng lên, cũng lười tranh luận với Viên Phương, "Anh Hạ!"

Con mắt Hạ Hữu Nam cũng không nhìn cô lấy một chút, trở lại chỗ ngồi, phát hiện trên bàn có một hộp sữa bò, còn có một cái bánh mì kẹp, anh nhìn sang Sở Dục Tân bên cạnh, "Ai?"

Sở Dục Tân dùng ánh mắt ý chỉ vào người bên cạnh mình, Chu Đan tự mình thừa nhận, "Anh ơi, là em mua cho anh đó, đồ em mua chính là bánh mì thịt gà, nếu anh không thích, lần sau em có thể mua thứ khác."

Hạ Hữu Nam thờ ơ nói: "Cảm về."

"Hả?"

Viên Phương nhắc lại: "Anh ấy bảo em cảm về, không nghe được sao?"

"Nhưng mà đây là em cố ý mua cho anh mà." Chu Đan chu miệng.

Hạ Hữu Nam không chút nào để ý tới, ngồi xuống lấy sách từ ngăn kéo ra.

Chu Đan lại hô một tiếng, "Anh~~"

"Đừng làm phiền tôi." Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói, giống như nói với người lạ vậy.

Sở Dục Tân chống cằm xem Chu Đan diễn kịch, "Em gái à, về sau em tốt nhất đừng nên tặng đồ, cũng đừng đi vào, anh Hạ chưa bao giờ nhận đồ của nữ sinh, anh cùng anh ấy ngồi cùng bàn một năm rồi, có bao nhiêu đồ đặt trên bàn biến thành phế phẩm anh rõ nhất."

Chu Đan cầm lấy bánh mì và sữa bò trên bàn, "Vậy được rồi, em lấy lại."

Có nam sinh ồn ào nói: "Em gái, anh Hạ không cần thì có thể cho anh này, anh còn chưa ăn sáng đâu."

Chu Đan hung hăng trừng mắt nhìn cậu ta một cái, "Ngại quá, em thả cho heo ăn cũng không cho anh."

Nói xong liền vội vàng về phòng học.

Cố Khê xem kịch đến mê mẩn, chống cằm nhìn Chu Đan bị Hạ Hữu Nam đối đãi lạnh nhạt, trong lòng cô thật sáng khoái, khóe môi hơi cong lên. Không ngờ lúc này Hạ Hữu Nam ngược mắt, tầm mắt quét về phía cô, không nghiêng không lệch chạm vào ánh mắt cô.

Cố Khê hơi run tay, bàn tay chống cằm trượt một chút, cô cuống quýt xoay người.

Khóe môi Hạ Hữu Nam khẽ giật, lộ ra vẻ tươi cười.

Đường Tiểu Đình chú ý tới động tác nhỏ này, cô quay đầu lại cũng không nhìn thấy vật gì đáng cười.

Vậy thì Hạ Hữu Nam vừa mới lộ ra biểu tình như thế với ai?

Biểu tình như vậy tuy rằng hơi nhỏ nhưng nhìn ra được mang theo tia sùng nịnh.

Sự cố chấp của Chu Đan với Hạ Hữu Nam có thể được so sánh với Đường Tiểu Đình.

Hết tiết tự học buổi tối, cô cô ý chờ ở cửa, chờ anh ra ngoài liền lập tức đón.

"Anh Hạ!"

Năng lực coi như không nhìn thấy người của Hạ Hữu Nam mấy năm này càng ngày càng tiến bộ, trực tiếp coi cô như trong suốt, chỉ lo việc của mình. Sở Dục Tân bên cạnh cũng theo thói quen đi theo Hạ Hữu Nam, mang theo bộ dáng xem kịch.

Chu Đan bám Hạ Hữu Nam như ruồi bám người, "Anh Hạ, cuối tuần này anh rảnh không? Em hẹn mấy đứa bạn đi đánh tennis, muốn mời anh đi cùng, sân tennis nằm trong nhà nên có điều hòa, rất thoải mái."

"Hay là anh thích ăn đồ ngọt không? Di em mở tiệm bánh ngọt khá sang trọng, đồ ngọt xa hoa nào cũng có, macaron, tiramisu đều có, chúng ta cùng đi ăn đi."

Toàn bộ quá trình Hạ Hữu Nam giống như phật, hoàn toàn không bị cô ấy ảnh hưởng.

Sở Dục Tân nhìn không nổi muốn cười, lúc sau phát hiện Cố Khê và Khương Linh ở phía sau cách bọn họ không xa. Cậu vỗ Hạ Hữu Nam, nói: "Cậu đi trước, tớ đi với nhóm Khương Linh."

Hạ Hữu Nam quay đầu lại, quả nhiên thấy Cố Khê cũng ở phía sau.

Chu Đan còn tiếp tục nói: "Bạn bố em mở một sơn trang nghỉ dưỡng, có chỗ cưỡi ngựa, lúc nghỉ hè em đã đến vài lần, vui cực kỳ, anh biết cưỡi ngựa không, nếu không để em dạy anh."

Hạ Hữu Nam tay dứt túi quần dừng bước chân, ngừng ở cầu thang, lạnh mặt nói: "Có thể đừng làm phiền tôi được không?"

Chu Đan ngậm miệng, "Em không nói nữa, chỉ đi theo anh có được không?"

"Không được." Hạ Hữu Nam hít một hơi tiếp tục xuống lầu.

Chu Đan tạm dừng trong chốc lát lại lập tức đuổi kịp, rất nhanh đến tầng một, trong lòng cô mang theo tính toán.

Tới lúc còn cách ba bậc, Chu Đan cố ý giả vờ trật chân, thân thể ngã xuống phía Hạ Hữu Nam, "A!"

Động tác Hạ Hữu Nam nhanh chóng lùi ra xa cầu thang, vừa vận né tránh thân thể cô đổ lại. Chu Đan rơi xuống theo quán tính đụng phải tường cầu thang.

Kế hoạch thất bại nhưng không thể chậm trễ cô diễn kịch, cô lập tức ôm lấy mắt cá chân, làm ra bộ dáng đau đớn, "A, đau quá, anh ơi, chân em bị trật rồi..."

Hạ Hữu Nam mặt vô biểu tình đi vòng qua cô xuống lầu, hướng về ký túc xá.

Khương Linh và Sở Dục Tân ở phía sau thấy cảnh tượng này ôm bụng cười phá lên, Cố Khê thì lại thấy Hạ Hữu Nam rất đáng thương, tuy rằng vừa có được ngoại hình lẫn trí thông minh nhưng lại không trốn được vận mệnh bị quấy rầy.

Tính tình lạnh lẽo của anh đại khái chính là bồi dưỡng như vậy.

Chu Đan nghe thấy tiếng người cười, cô hung tợn mà trừng mắt với Sở Dục Tân và Khương Linh, "Cười cái gì mà cười!"

Cố Khê nói: "Em hiểu lầm rồi, các anh chị không phải cười em, là chị vừa nói một thứ buồn cười thôi."

"Hừ!" Chu Đan dậm chân, sau đó a một tiếng, vừa mới chỉ là giả bộ nhưng vì Hạ Hữu Nam tránh đi làm chân bị trật một chút, lúc này thật sự rất đau.

Cố Khê và Khương Linh cùng nhau vòng qua cô đi.

Chu Đan tức giận đến mức một quyền đâm vào tường, dùng sức quá mạnh nên tay cũng đau, cô hít mũi, thiếu chút nữa rút nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Trận đấu bóng rổ liên cấp của lớp 10 và 11 hùng hực khí thế, các lớp 12 thông qua thảo luận, để không ảnh hưởng đến việc học tập của mọi người, nhất trí quyết định sửa đổi để trận bóng rổ thú vị hơn, nam nữ cùng nhau tham gia, nghĩa là mỗi lớp cử 3 nam 2 nữ thi đấu.

Ủy viên Trương Văn Hải đảm nhận nhiệm vụ thành lập đội bóng.

Sau khi hết tiết, Cố Khê đi đến chỗ Trương Văn Hải "Văn Hải"

Trương Văn Hải có chút ngoài ý muốn cô đến tìm cậu ta, xấu hổ cười "Sao vậy?"

Cố Khê giống như mọi ngày "Trận bóng rổ đã đủ nữ chưa?"

"Vẫn chưa đủ"

Cố Khê cười cười "Tớ tham gia nhé"

Trương Văn Hải gật đầu "Được"

"Ừ"

Sau khi nói xong, Cố Khê liền về vị trí của mình, cô hít sâu một hơi, thực ra vừa rồi cô cũng rất khẩn trương, từ sau sự kiện thổ lộ qua đi, rất lâu rồi cô chưa nói chuyện với Trương Văn Hải.

Cố Khê đi rồi, Hạ Hữu Nam đứng dậy đi đến bên cạnh Trương Văn Hải "Trận bóng cho tôi một chỗ"

Trương Văn Hải còn đang ngây ngốc, ngày thường đấu bóng rổ đều là cậu ta bảo anh tham gia, thế nhưng lúc này anh lại chủ động báo danh. Nhưng sau đó ngẫm lại, nhớ học kì 1 Hạ Hữu Nam từng nói một câu: Tôi chưa bao giờ làm người khác hiểu lầm.

Cái kia giải thích cho việc thực ra anh đối với Cố Khê....

Nghĩ lại vừa rồi Cố Khê báo danh trước, sau đó anh liền tới nói tính một chỗ, ý đồ thật rõ ràng.

Trận đấu bóng rổ này không đấu vòng loại mà đấu luôn chung kết, đánh thắng liền có thể trực tiếp nhận thưởng.

Lớp 38 rút thăm đấu giữa 15 lớp khác.

Thời gian thi đấu là buổi chiều thứ tư, tiết hoạt động ngoại khóa cuối cùng.

Mỗi lần trận bóng có Hạ Hữu Nam tham gia thì luôn có nhiều người xem, sân bóng rổ bị vây kín không còn khe hở, trong đó có không ít đàn em khóa dưới, Chu Đan chính là một trong số đó.

"Cố Khê"

Cố Khê nghiêng đầu, thấy Tiểu Hàm, trên người anh mặc áo polo xám, đeo kính, nhìn qua vẫn nhã nhặn.

Cố Khê hỏi "Thầy đến đây xem trận bóng sao?"

"Đúng vậy" Tiểu Hàm nhìn đồng phục trên người cô "Em muốn lên đấu?"

Cố Khê cười cười "Vâng"

"Vậy cố lên"

"Vâng"

"Cố Khê, lại đây tập hợp!"

Cố Khê quay đầu lại, thấy Sở Hào Hứng đứng dưới khung bóng rổ lướt qua đám người vây tay về phía này, cô còn thấy Hạ Hữu Nam, anh rất cao, cho

nên rất dễ nhận ra, vừa lúc anh cũng nhìn về đây.

Cố Khê nói với Tiểu Hàm "Em đi trước đây"

"Được"

Cố Khê đẩy đám người ra đi ra chỗ khung bóng, tập hợp với đội. Ba vận động viên của lớp bọn họ là Hạ Hữu Nam, Trương Viên Hải và Sở Hào Hưng, nữ thì có Cố Khê và Viên Phương.

Nhân lúc còn chưa bắt đầu trận đấu, Trương Viên Hải bàn kế hoạch tác chiến với bọn họ.

Tuy rằng là thi đấu nam nữ hỗn hợp nhưng quân chủ lực vẫn là nam sinh, nữ sinh chủ yếu hỗ trợ.

Trận bóng còn chưa bắt đầu, rất nhiều nữ sinh khóa dưới giống như fans kêu lên "Hạ sư huynh, cố lên! Hạ sư huynh! Cố lên!"

Cố Khê nghĩ nếu Hạ Hữu Nam là minh tinh, vậy mỗi lần anh đi ra ngoài, sân bay nhất định đều là biển người tấp nập, một bước cũng khó đi.

Theo một tiếng huýt còi của động tài, trận đấu chính thức bắt đầu.

Ngay từ khi mới bắt đầu thi đấu, nữ vận động viên của đối phương liền chạy tới ngăn Cố Khê, một người khác thì ngăn Viên Phương. Xem ra chiến thuật của đối phương chính là lợi dụng vận động viên nữ ngăn vận động viên nữ, sau một hồi cứ ngăn nhau, khả năng còn không có cơ hội chạm vào bóng.

Nam sinh phụ trách chơi bóng, nữ sinh ở đây để đủ quân số, kéo túm nhau, nói như vậy trận bóng rõ hỗn hợp này còn có ý nghĩa gì?

Phía bên kia nam sinh thi đấu kịch liệt, Cố Khê muốn gia nhập chiến cuộc giúp bọn họ một tay, nhưng người đối phương ngăn cô rất chặt, thật vất vả để thoát ra thì trên cánh tay lại có thêm một lực, là nữ bên đối phương trực tiếp tiến lên bám vào cô.

Trọng tài thổi còi chỉ đối phương phạm lỗi.

Một lần nữa đấu bóng, vận động viên nữ bên đối phương vẫn là âm hồn không tan quân lấy cô. Cố Khê đành phải chạy qua chạy lại, cố tình tiêu hao bớt thể lực của cô ấy.

Chờ đến khi coo ấy không chịu được ôm bụng, Cố Khê dễ dàng thoát ra.

Sở Hào Hưng đi bóng, bị nam sinh lớp 15 cao lớn vây quanh, lớp 15 kia nổi tiếng là người không lồ, cao một mét chín, lại rất cường tráng, Sở Hào Hưng 1m78 lại gầy, cậu ta hoàn mỹ bị che lại không lộ chút góc áo.

Trương Viên Hải và Hạ Hữu Nam cũng bị người khác ngăn, sau khi Cố Khê tự do, cô nói với Sở Hào Hưng "Hào Hưng, ném bóng cho tớ!"

Sở Hào Hưng thấy Cố Khê, chuyển bóng từ dưới nách người khổng lồ ra ngoài, Cố Khê bắt được chạy về phía khung bóng.

Vận động viên đối phương muốn ngăn cô nhưng lại bị nam sinh 18 cản trở.

Người khổng lồ lớp 15 lớn tiếng kêu "Mau! Ngăn nữ sinh kia!"

Cố Khê chạy rất nhanh, người phụ trách ngăn cản cô chưa kịp chạy lại đây, cô đã nhảy lên, hoàn mỹ ném vào rổ.

Tiếp đó Cố Khê lại ném trúng hai quả nữa. Đối Phương ý thức được Cố Khê là đối thủ mạnh, bắt đầu tấn công cô.

Khi cô nhận được bóng, một nam một nữ đối phương tiến đến vây lại, Cố Khê nhìn chung quanh, phát hiện Hạ Hữu Nam ở cách đó không xa.

Thừa dịp đối phương còn chưa chuẩn bị, chuyển bóng ra ngoài, Hạ Hữu Nam tiếp lấy, nhẹ nhàng tránh được sự ngăn cản, ném bóng vào rổ.

Khán đài vang lên tiếng hò reo, các nữ sinh kích động xem, cùng kêu lên "Hạ sư huynh, anh giỏi nhất! Hạ sư huynh, anh giỏi nhất!"

Trận bóng tiếp tục, đến nửa trận sau, lớp 38 dẫn đầu với điểm số cách xa, 36:20.

Thực lực Cố Khê không thua bất kỳ cầu thủ nam nào, cực kỳ ăn ý với ba nam sinh.

Sau khi Trương Viên Hải đoạt được bóng từ đối phương, ba cầu thủ đối phương lập tức tiến lên vây quanh, Hạ Hữu Nam và Sở Hào Hưng tiến đến hỗ trợ phá vòng vây.

Cố Khê đứng ngoài chuẩn bị tùy thời tiếp bóng, Trương Viên Hải hô một tiếng "Cố Khê!"

Cùng với thanh âm của cậu ta, quả bóng cũng xẹt trên bầu trời một đường parabol, Cố Khê nhảy lên tiếp được bóng, đang muốn chạy về thì người khổng lồ lớp 15 chạy tới định ngăn cản cô.

Tốc độ Cố Khê nhanh hơn, tiến vào khu vực của rổ, đang định ba bước úp rổ, thì ở bước nhảy cuối cùng, người khổng lồ đụng vào cô.

Va chạm đột nhiên này không kịp phòng ngừa, chân Cổ Khê còn chưa chạm đất đã bị một lực lớn đụng vào, theo bản năng cô dùng tay chống lên mặt đất, rắc một tiếng, đó là tiếng xương trật khớp.

Cuối cùng cô ngã mạnh trên mặt đất.

Cô nằm trên mặt đất, không thể động đậy, Hạ Hữu Nam là người đầu tiên chạy lên, quỳ một gối bên người cô "Có thể đứng lên không?"

Cổ Khê cau mày, chịu đựng cơn đau "Tay của tớ trật khớp rồi"

Hạ Hữu Nam không dám di chuyển cô, bàn tay giữ gáy cô, mu bàn tay để trên mặt đất, để cô gối đầu lên tay.

Tiếp đó, những người khác cũng tiến lên, Trương Văn Hải nói "Cổ Khê, cậu có sao không?"

Cổ Khê cắn răng, trên trán một tầng mồ hôi "Còn tốt, chỉ là trật khớp mà thôi"

Về mặt của người khổng lồ vừa mới chạm vào cô ấy này "Bạn học, tớ không cố ý"

Trương Văn Hải nắm cổ áo cậu ta, hung tợn nói "Mẹ nó tao thấy mày cô ý đụng vào, mày còn nói không phải cố ý!"

Cổ Khê ngăn cản "Văn Hải! Đừng! Vốn dĩ khi chơi bóng dễ phát sinh va chạm bị thương, không trách cậu ấy được"

Hạ Hữu Nam nhìn sắc mặt trắng bệch của Cổ Khê "Tôi đưa cậu đến bệnh viện"

Lúc này, Tiểu Hàm đẩy đám người đang vây quanh ra, nói "Trước tiên đừng di chuyển em ấy!" Sau đó ngồi xổm xuống bên người Cổ Khê, ôn nhu nói "Cổ Khê, em bị thương ở chỗ nào?"

Cổ Khê đau đến nỗi toát mồ hôi "Tay phải dường như bị trật khớp"

Tiểu Hàm nhẹ nhàng chạm vào vai phải của Cổ Khê, quả nhiên bị trật rồi.

Bị chạm vào, Cổ Khê đau đến mức thấp giọng kêu "A!"

Hạ Hữu Nam cầm cổ tay Tiểu Hàm, trong mắt mang theo địch ý.

Tiểu Hàm nhìn Hạ Hữu Nam "Em ấy đúng là bị trật khớp vai, tôi cần lập tức chỉnh lại"

Hạ Hữu Nam hoài nghi "Việc này nên giao cho bác sĩ"

Mặt Cổ Khê đầy mồ hôi, thanh âm có chút run rẩy "Để thầy Tiểu đi, thầy ấy làm được"

Hạ Hữu Nam nhìn Cổ Khê, lại nhìn Tiểu Hàm, chậm rãi buông lỏng cánh tay Tiểu Hàm, cảnh cáo "Tốt nhất thầy đừng làm bậy"

Tiểu Hàm nói "Tôi giúp thầy đỡ bạn ấy ngồi dậy, đừng làm lộn xộn cánh tay của bạn"

Hạ Hữu Nam ôm vai trái của Cổ Khê, để cô vẫn duy trì trạng thái nửa người trong không trung, Tiểu Hàm nâng tay Cổ Khê lên, sau đó một tiếng rắc vang lên cùng tiếng kêu của Cổ Khê, nơi bị trật khớp cũng trở lại vị trí ban đầu.

Sau khi đã tốt hơn, Cổ Khê thở dài nhẹ nhõm, cảm giác đau đớn chậm rãi biến mất.

Tiểu Hàm hỏi "Còn đau không?"

"Khá hơn nhiều rồi" Cổ Khê thử giật cánh tay, tuy rằng còn có chút đau nhưng có thể cử động một chút rồi.

Hạ Hữu Nam cũng thở dài một hơi, nghĩ đến vừa rồi Cổ Khê bị ngã như vậy khả năng bị thương ở những chỗ khác nữa "Có còn bị thương ở chỗ nào khác không?"

Cổ Khê nghe được thanh âm của Hạ Hữu Nam, lúc này mới phát hiện mình đang ở trong lòng ngực anh "Không có"

Tiểu Hàm nói "Vừa rồi tôi mới chỉ giúp em làm nó trở lại vị trí cũ, em cần phải đến bệnh viện chụp CT*"

(*) Chụp CT hay còn gọi là CT- Scanner là kỹ thuật sử dụng nhiều tia X – quang chiếu lên một khu vực nào đó của cơ thể theo lát cắt ngang kết hợp với xử lý trực tiếp bằng máy vi tính để thu được hình ảnh hai chiều hoặc ba chiều của bộ phận vừa chụp (Nguồn: medlatec.vn)

"Vâng" Cổ Khê giật hai chân muốn đứng lên, cô một chút cũng không muốn bị Hạ Hữu Nam ôm như vậy, quá xấu hổ.

Hạ Hữu Nam đỡ cô lên "Tôi đi cùng cậu tới bệnh viện"

Cố Khê đỡ cánh tay trái của mình, sắc mặt tái nhợt còn chưa hồi phục "Không cần, trận bóng còn chưa kết thúc, các cậu tiếp tục đi"

Tiểu Hàm nói "Đề tôi đi"

Cố Khê gật đầu "Được ạ"

Thần sắc trong mắt Hạ Hữu Nam tối sầm lại, anh nhìn ra được quan hệ giữa Cố Khê và Tiểu Hàm không đơn giản chỉ là thầy trò.

Khương Linh nhìn Cố Khê "Cố Khê, cậu không sao chứ?"

Cố Khê sờ vai phải "Sau khi chỉnh lại thì khá hơn nhiều"

"Vừa rồi cậu nói đến bệnh viện, tớ cũng đi cùng cậu"

"Được"

Cố Khê cùng Tiểu Hàm và Khương Linh đến bệnh viện, trận bóng tiếp tục, cầu thủ bổ sung là Trần San lên thay. Ban đầu lớp 38 đã dẫn đầu với khoảng cách xa, thời gian thi đấu còn lại không tới 10 phút, lớp 15 cũng không thể đảo ngược, cuối cùng bị đánh bại bởi tỉ số 28:42.

Tiểu Hàm đưa Cố Khê tới bệnh viện chỉnh hình cách trường học khá xa, đăng kí xếp hàng, đợi một khoảng thời gian dài, sau đó kiểm tra xong cũng không tạo thành tổn thương mô nghiêm trọng nào, ít nhiều Tiểu Hàm đã kịp thời chỉnh lại xương cho cô.

Nhưng bởi vì bị trật khớp một lúc nên khớp vai có chút sưng đỏ, bác sĩ cho cô một ít thuốc giảm đau tiêu sưng, yêu cầu cố định tay phải ba ngày.

Tới bệnh viện lại tiêu vài trăm đồng.

Cũng may tiền nhuận bút viết tiểu thuyết đăng trên mạng của Cố Khê đã được trả, mấy trăm đồng hiện tại cô cũng không có áp lực lắm.

Khi trở lại phòng học đã là tám giờ.

Mọi người đều ở lớp tự học, hai người im lặng đi từ cửa sau vào, nhưng người ngồi sau đều nhìn, trong đó có cả Hạ Hữu Nam và Sở Dục Tân.

Khi đi ngang qua, Sở Hào Hưng hạ giọng hỏi "Cố Khê, tay cậu không sao chứ"

"Không có việc gì đâu" Cố Khê đáp lại, tay chân nhẹ nhàng trở về vị trí.

Cố Khê vừa làm bài tập, nhưng cánh tay lại đau một chút, thế nhưng cô đã quên mình không thể lộn xộn được. Lần này cố tình tay phải lại bị thương, cũng quá ảnh hưởng học tập và sinh hoạt.

Cũng may cô không bị thương nặng, chỉ là ba ngày này không tiện thôi.

Không thể làm bài tập, Cố Khê dùng tay trái lấy sách giáo khoa ra xem coi như ôn tập.

Hết tiết tự học buổi tối đầu tiên, vài người thân thân còn lại đây hỏi thăm mấy câu, trong lòng Cố Khê âm áp.

Ngô Văn Hán đến bảo Vương Quế Phương muốn tìm cô.

Cố Khê gật đầu nói được, đứng dậy đi tới văn phòng giáo viên.

Trong phòng chỉ có ba giáo viên, Vương Quế Phương ngồi ở chính giữa bàn làm giáo án, Cố Khê đi tới bàn làm việc của cô ấy, nói "Thưa cô"

Wương Quế Phương ngừng động tác, nhìn cô, ánh mắt đảo qua cánh tay treo trước ngực "Cố Khê, tay em thế nào rồi?"

Cố Khê nhàn nhạt nói "Còn tốt ạ, cũng không phải vết thương đặc biệt nghiêm trọng gì"

"Mấy ngày này tay phải của em không tiện, cũng không cần phải làm bài tập, cô sẽ bảo với các giáo viên bộ môn khác"

"Vâng, cảm ơn cô"

Wương Quế Phương nói tiếp "Còn nữa, em đến bác sĩ mất bao tiền thì nói với ủy viên sinh hoạt Ngọc Châu, bảo bạn ấy dùng quỹ lớp đưa tiền cho"

Dùng quỹ lớp để trả tiền thuốc của mình, Cố Khê cảm thấy ngại ngùng, uyển chuyển từ chối "Không cần đâu ạ, cũng không tốn bao nhiêu tiền"

Wương Quế Phương nói "Nhiều hay ít cũng không sao, lần này vì lớp mà em bị thương, tiền thuốc men hẳn là lớp nên trả, cô đã nói với lớp trưởng và ủy viên sinh hoạt, đợi lát nữa em nói lại là được"

Cố Khê do dự một chút, gật đầu "Vâng, em cảm ơn"

Sau khi trở lại phòng học, quả nhiên bạn ngồi cùng bàn hỏi cô mất bao tiền, Cổ Khê đem túi thuốc đưa cô ấy, bên trong có giấy thu tiền, tổng cộng gần 500, 400 đồng đều là tiền chụp CT.

Lưu Ngọc Châu đưa tiền cho Cổ Khê, cô nói "Thôi bỏ đi, đại hội thể thao còn diễn ra tiếp nữa, tiền này giữ lại đến lúc đó thì dùng."

Mọi người trong lớp đều biết nhà Cổ Khê khó khăn, Lưu Ngọc Châu nói "Cậu cầm đi, dù sao cũng là tiền thưởng của trận bóng, cậu làm về vang lộp, đưa cậu cũng là điều nên làm thôi"

Cổ Khê cảm thấy không được tự nhiên, cô không muốn nợ ân huệ của người khác, nếu trước kia khi cô còn chưa có tiền có lẽ còn có thể mặt dày tiếp thu ý tốt này. Nhưng hiện tại cô có tiền nhuận bút, cũng không thiếu tiền "Vậy cậu cho tớ, tớ lại quyên góp vào quỹ lớp"

Lưu Ngọc Châu a một tiếng, nói "Được rồi", cũng không miễn cưỡng nữa.

Cổ Khê tiếp tục đọc sách.

Hết tiết tự học buổi tối, Khương Linh trên vai đeo ba lô vỗ bả vai cô "Cổ Khê, đi thôi"

"Ừ" Cổ Khê lấy cặp ra cầm bằng tay trái, cùng Khương Linh đi ra từ cửa sau.

Ở ngoài cửa, Hạ Hữu Nam và Sở Dục Tân đang đứng đợi.

Hạ Hữu Nam thấy cô cầm theo cặp thì vươn tay ra "Tôi giúp cậu cầm"

Cổ Khê vội nói "Không cần, tự tớ cũng có thể cầm"

Một hàng bốn người đi xuống cầu thang, Sở Dục Tân vừa đi vừa nói "Cổ Khê, cậu thật là nữ hán tử a, cánh tay trật khớp còn bình tĩnh như vậy, nếu là nữ sinh khác đoán chừng đã sớm bị đau đến phát khóc rồi"

"Tớ không bình tĩnh, lúc ấy toàn thân chỉ còn cảm giác đau, trong lòng còn sợ tay bị phế, làm gì có thời gian khóc"

Sở Dục Tân đi sau nói "Thế không phải chứng tỏ nội tâm cậu mạnh mẽ sao"

Hạ Hữu Nam vốn dĩ đang đi sau tiến lên trước vài bước, sóng vai cùng Cổ Khê, hỏi "Bác sĩ nói thế nào?"

Cổ Khê nhìn Hạ Hữu Nam bên cạnh, anh đi lên từ khi nào vậy?

Sững sốt trong chốc lát, cô lập tức lấy lại tinh thần, trả lời "Lúc ấy xử lý kịp thời nên cũng không có trở ngại gì, chỉ là bác sĩ kiến nghị tớ cố định tay ba ngày, thực ra tay phải tớ vẫn hoạt động được"

"Ừ" Hạ Hữu Nam nhàn nhạt lên tiếng.

Sở Dục Tân nhớ tới lúc Tiểu Hàm giúp Cổ Khê chỉnh lại khớp "Cổ Khê, giáo viên sinh học dường như rất lợi hại a, còn có thể chỉnh lại khớp bị trật về vị trí cũ"

Thầy ấy là bác sĩ, có thể làm điều này cũng không kì lạ gì, nhưng đây là bí mật của Tiểu Hàm, Cổ Khê muốn thay anh giữ kín.

Khương Linh cảm thấy Sở Dục Tân đang làm quá lên "Ai da, cái này có gì kì lạ chứ, những người học sinh học nhất định là biết rõ cấu tạo cơ thể, có thể chỉnh lại khớp cũng không lạ đâu"

Sở Dục Tân còn có chút rối rắm "Không đúng a, biết rõ cấu tạo cơ thể và việc chỉnh lại khớp xương là hai chuyện khác nhau mà, một cái là lĩnh vực sinh học, một cái là lĩnh vực y học"

Khương Linh nói "Sở Dục Tân, năng lực lí giải của cậu thật kém, sinh học và y học vốn dĩ cũng có nhiều điểm chung"

"Vẫn có chút bất đồng a"

"Không nói chuyện với cậu nữa"

Sau khi tay phải của Cổ Khê bị thương, việc rửa mặt đánh răng, thay quần áo chỉ có thể dùng tay trái, ít nhiều cũng có chút không tiện, nhưng trong kí túc xá ngẫu nhiên cũng sẽ có người tới giúp cô một tay.

Mấy ngày nay, cô không làm bài tập, nhưng đã nhìn qua sách giáo khoa từ đầu đến cuối, cẩn thận sử dụng lại kiến thức cũng có lợi không ít.

Ba ngày qua đi, cô đỡ khăn cố định xuống, bắt đầu sử dụng tay phải với tần suất thấp, chỉ cần không dùng lực cũng sẽ không đau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Editor: nhà Kẹo Bơ ☐☐

Thứ hai tuần sau là Tết Trung thu, tính cả cuối tuần thì có ba ngày nghỉ.

Cố Khê đã quen ở lại trường, mỗi khi có ngày nghỉ, trường học sẽ vắng vẻ một cách kì lạ, thậm chí cô còn khó thấy được bóng dáng của học sinh nào.

Sáng thứ bảy, đồng hồ sinh học bị quấy nhiễu, hơn 6 giờ cô liền tỉnh dậy, rời giường đi rửa mặt, sau đó thay một bộ đồ thể thao chạy quanh khuôn viên trường.

Lúc này mặt trời còn chưa lên hẳn, trường học cũng quanh quẩn, hoa quế nở khắp nơi bên ven đường tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Khi đi ngang qua con đường rợp bóng cây trước khu dạy học, Cố Khê cuối cùng cũng thấy phía trước có một bóng người, hơn nữa có chút quen thuộc, cô chạy tới gần một chút thì phát hiện đó chính là Tiểu Hàm.

Trên tay anh cầm một túi hành lí, đại khái là muốn về nhà ăn tết.

Cô chạy nhanh đuổi theo, Tiểu Hàm nghe được tiếng bước chân, xoay người, thấy Cố Khê chạy về phía mình, anh khẽ cười.

Cố Khê chào trước "Thầy Tiểu, chào buổi sáng"

"Chào buổi sáng" Tiểu Hàm hỏi "Tại sao em còn ở trường học? Không về nhà ăn trung thu sao?"

Cố Khê lắc đầu "Em không về"

Tiểu Hàm nhìn cô, trầm mặc một lát, anh đã biết Cố Khê nửa năm, cơ bản cuối tuần và ngày nghỉ đều thấy cô ở trường, anh cũng từng muốn hỏi nguyên nhân nhưng cuối cùng cũng chưa mở lời được.

Cố Khê thấy anh như tự hỏi cái gì, hỏi "Sao thế ạ?"

Tiểu Hàm nhìn cô "Cố Khê, nhà em xa trường sao?"

Cố Khê dừng một chút, cô hiểu ý nghĩa của câu hỏi này, anh chỉ là thay cách hỏi vì sao không về ăn tết. Tiểu Hàm vừa là thầy vừa là bạn, anh nguyên ý nói cho cô bí mật của mình, tự nhiên cô cũng không giấu giếm.

"Thực ra em không muốn về nhà" Cố Khê nói.

"Vì sao?"

Cố Khê ậm ừ một chút "Cái này thì, mẹ em tái hôn, quan hệ của em với cha dượng không tốt lắm, cho nên không muốn về"

Tiểu Hàm hít một hơi, dùng giọng điệu khuyên bảo nói "Tuy thầy không biết tình huống cụ thể, nhưng thầy cũng quen không ít gia đình tái hôn như em, thực ra mâu thuẫn với trường bối có thể giải quyết được, thầy thấy em có thể thử tiếp nhận hơn nữa hóa giải, có lẽ em sẽ thu được không ít điều"

Cố Khê nghĩ, nếu là người khác nói những lời này, khả năng cô sẽ tức giận, nhưng vì là Tiểu Hàm nên cô hiểu anh thật sự muốn quan tâm cô.

Cô dùng giọng điệu uyển chuyển giải thích "Lời thầy nói thật sự có phần đúng, em cũng từng nghĩ vậy, nhưng sau đó lại phát hiện, nội tâm của một con người đã không tốt, hoặc là người đó có âm mưu muốn gây rối thì không thể giải quyết được, cũng không có kết quả gì"

Lời vừa rồi mà anh nói căn bản không dựa trên tình huống thực tế của cô, Tiểu Hàm có chút áy náy "Xin lỗi"

Cố Khê cười "Thầy không cần xin lỗi, em biết thầy cũng chỉ muốn tốt"

"Vậy em..."

Tiểu Hàm muốn nói lại thôi, Cố Khê hiểu "Thực ra không về cũng tốt, hơn nữa em cũng có mấy người bạn, họ rất tốt"

"Ừ" Tiểu Hàm nhàn nhạt cười, đổi đề tài "Ăn sáng chưa?"

"Vẫn chưa ạ"

"Đúng lúc thầy muốn đến gần đó ăn sáng, đi cùng không?"

Cố Khê ra chạy bộ nên chưa mang gì "Không được, em chưa mang tiền"

"Thầy mời"

"Vây em đi" Cố Khê đuổi kịp bước chân của Tiểu Hàm, từng bước nhẹ nhàng, giống như một đứa trẻ vậy.

Thực ra trong lòng cô, Tiểu Hàm cũng là một người bạn tốt.

Kì nghỉ của học kì I gần như tập trung hết vào tháng 9 và tháng 10, sau khi hết một tuần nghỉ Trung thu lại đến ngày quốc khánh.

Sau khi trở về sau kì nghỉ, mọi người bắt đầu bận rộn với hội thể thao.

Thông qua thảo luận, chủ đề của năm nay là "giương buồm đi xa", dùng giấy gọn sóng để làm ra một con thuyền triển lãm ở lễ khai mạc.

Việc học tập của lớp 12 rất bận rộn, các giáo viên hận không thể lấy hết thời gian để học sinh làm bài thi và trắc nghiệm.

Thời gian luyện tập cho hội thể thao khá hạn chế, cũng may mọi người đều tích cực, lần nào luyện tập cũng chú tâm cho nên vài lần đã đạt hiệu quả.

Hết tiết tự học buổi tối, Cố Khê và Khương Linh tản bộ ở vườn trường rồi mới về kí túc, đến gần phòng thì nghe được thanh âm truyền đến.

"Thảo nào cậu nói trước đây nhà cậu ấy có tiền, thì ra là dựa vào việc lừa đảo, đoán chừng bởi vì bố cậu ấy bị bắt nên nhà mới nghèo" Đây là tiếng của Trần San.

Cố Khê nghe được câu nói ấy, dừng chân, dựng lỗ tai lên nghe những người bên trong thảo luận.

"Cậu ấy thật giả tạo, lúc trước học lớp 10 căn bản không như bây giờ, có Hạ Hữu Nam liền giả vờ thuần khiết" Trần San còn nói "Không hổ là con gái của kẻ lừa đảo, lừa dối tất cả những người khác"

Cố Khê nắm chặt tay, cô thậm chí còn nghe rõ tiếng hàm răng cọ xát.

Khương Linh cũng nghe thấy, rõ ràng là nói Cố Khê, cô ấy cố ý lớn tiếng "Cố Khê! Chúng ta về tới nơi rồi!"

Bên trong nghe thấy tiếng lập tức im lặng.

Cố Khê buông lỏng nắm tay, bình tĩnh lại.

Khương Linh đặt tay lên vai cô, thấp giọng nói "Đừng để ý đến họ"

Trong kí túc im ắng đến lạ thường, khi Cố Khê vào, mỗi người đều làm việc của mình, chỉ là không hề nói câu gì.

Cố Khê có chút thất thần, những lời nói vừa rồi nghe được ngoài cửa phòng giống như một cây đao hung hăng đâm vào trái tim cô.

Ở thế giới này, cô chưa từng gặp người cha ruột bị kết án vì bị nghi ngờ có liên quan đến gian lận thương mại. Cô cũng chưa từng nói qua với ai về chuyện cha ruột, ở đây cũng không có nhiều người biết quá khứ của cô, tại sao Trần San lại biết được?

Là ai nói cho cô ấy?

Buổi sáng hôm sau, trên đường đến nhà ăn, vừa lúc thấy Trần San cách đó không xa, cô chạy lên gọi một tiếng.

Trần San quay đầu lại, vẻ mặt chán ghét "Làm gì vậy?"

Cố Khê cố gắng bình tĩnh nói "Cậu cảm thấy nói xấu sau lưng người khác, chửi bới người khác có tốt không?"

Trần San cười lạnh "Cậu nói gì thế, tôi chửi người khác khi nào?"

Cố Khê nhướn mày "Ngày hôm qua ở kí túc cậu nói ai vậy?"

Trần San nói "Ai là con gái của kẻ lừa đảo thì tôi nói người đấy, cũng chỉ là nói thật mà thôi"

Cố Khê nhéo tay mình, nếu không phải vì Trần San là nữ, có lẽ cô không thể kiên nhẫn như vậy, trong mắt mang theo cảnh cáo, cô nói "Tôi nói cho cậu, nếu cậu không quản được miệng của mình, bịa đặt thị phi khắp nơi, khả năng tôi cũng không quản được nắm tay của mình đâu"

Trần San bị Cố Khê trừng mắt, bỗng thấy lạnh sống lưng.

Hồ Ngọc Lan đứng cạnh Trần San có chút chột dạ, bởi vì hôm qua cô ấy cũng tham gia vào đề tài này "Cố Khê, chuyện này là do lớp 10 truyền ra,

chúng tớ cũng là nghe người khác nói"

Lớp 10? Có Khê neho mắt, trong đầu hiện lên một bóng dáng.

Trần San nói với Hồ Ngọc Lan "Chúng ta đi ăn sáng đi, chết đói mất"

Hai người xoay người đi rồi, Có Khê không tới nhà ăn nữa mà mua một hộp sữa ở cửa hàng trường rồi trở về phòng học.

Trở lại lớp, tuy không ai trắng trợn thảo luận chuyện cha cô, nhưng cô cảm giác được không ít ánh mắt biến hóa của một số người.

Giờ ăn cơm giữa trưa, Có Khê không tốt lắm, thất thần ngồi ăn cơm.

Sở Dục Tân và Hạ Hữu Nam bung khay đồ ăn lại gần, ngồi đối diện các cô. Hạ Hữu Nam biết gần đây Có Khê tránh anh, cho nên cũng ngồi cách cô.

Sở Dục Tân nói "Tớ thấy hiện tại con người ngày càng nhàm chán, thế mà lại lan truyền lời đồn cha Có Khê là tội phạm lừa đảo"

Khương Linh làm tư thế dấu X với Sở Dục Tân, cậu ta thấy thế liền cứng đờ, nhìn Có Khê, trong lòng nghĩ có khi nào lời đồn là thật.

Có Khê trầm mặt một lát "Thật xin lỗi, không nói cho các cậu biết chuyện này từ trước, cha tớ đúng là đang phạm tội, hiện tại đang ở trong tù"

Sở Dục Tân xấu hổ cười "Cái này... Thực ra..."

Hạ Hữu Nam nhìn cô, nhàn nhạt nói "Cậu là cậu, là một cá nhân độc lập, cha cậu có thể nào cũng không thể hiện được điều gì cả"

Sở Dục Tân cực lực tán đồng "Đúng vậy, Hạ thiếu nói đúng, thực ra cũng không cho thấy được điều gì cả"

Khương Linh cũng gật đầu "Đúng vậy, Có Khê, cậu đừng nghĩ quá nhiều, chúng tớ cũng không nghĩ nhiều như thế, cậu vẫn là bạn tốt của tớ"

Tuy rằng rất nhiều người đã xa lánh cô, nhưng nhận được lời khẳng định từ những người bạn của mình, trong lòng cô ấm áp "Cảm ơn"

Khương Linh nói "Tóm lại, chúng tớ đều biết cậu là người rất tốt"

Sở Dục Tân cũng khen một câu "Hơn nữa, cậu rất ưu tú, chơi bóng rổ lợi hại như vậy, lại còn là tác giả lớn, tốt hơn nhiều so với những người khác"

"Còn biết đánh dương cầm" Hạ Hữu Nam thuận miệng nói.

Khương Linh hỏi "A? Thật vậy ư? Tại sao tớ không biết?"

Có Khê thẹn thùng "Thực ra, tớ cũng chỉ biết một chút thôi"

Sở Dục Tân "A? Nói như vậy, cậu chẳng phải là phiên bản nữ của Hạ Hữu Nam sao?"

Có Khê càng thẹn, bắt đầu nhìn bọn họ "Thực ra cũng không lợi hại như thế, các cậu đừng nghĩ tớ tốt như vậy"

Hạ Hữu Nam thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, bên môi hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Có lẽ những ngày sau, trên lưng cô sẽ phải đeo theo cái mác "con gái của kẻ lừa đảo", nhưng những người bạn tốt nhất vẫn luôn tin tưởng mình nên thực ra cô cũng không thấy có gì ghê gớm.

Tiết tiếng Anh, chủ nhiệm lớp Vương Quế Phương nói về việc quỹ lớp, tiền dư của học kì 1 và tiền thưởng 500 tệ của việc thắng trận bóng rổ dùng để mua đạo cụ thể thao, còn lại thì cầm mua nước khoáng, thuốc và các vật phẩm khác, cho nên yêu cầu mỗi người nộp 20 tệ.

Hết tiết học, mỗi tổ trưởng phụ trách thu tiền tổ viên, sau khi thu xong thì giao lại cho ủy viên sinh hoạt Lưu Ngọc Châu.

Gần 900 tệ, phần lớn đều là tiền lẻ, Lưu Ngọc Châu kiểm kê một lần, xác định đúng số tiền mới yên tâm.

Chủ nhiệm lớp thông báo tiết tự học thứ ba của buổi chiều để luyện tập cho hội thể thao.

Hết tiết hai, mọi người liền tập hợp tại nơi huấn luyện, mỗi người đứng dưới tán cây nói chuyện, chờ hiệu lệnh tập trung.

"Tới đây! Tập hợp, xếp hàng đi!" Trương Văn Hải vỗ tay nói.

Có Khê đứng dậy, hòa cùng cả lớp về vị trí xếp hàng của mình.

Lúc này cũng có rất nhiều lớp trên sân vận động, sân bóng cũng đông đúc, mấy ngày nữa là ngày thành lập trường, một số học sinh tốt nghiệp lâu năm hẹn nhau về đá cầu.

Theo khẩu hiệu của Trương Văn Hải, mọi người cùng nhau đi, từ vạch xuất phát đến vạch kẻ 100 mét, đến trước đài chủ tịch, rồi rẽ phải, sau đó hô khẩu hiệu và thực hiện các động tác.

Luyện tập được hai lần cũng không tệ lắm.

Khi bước qua khung thành, một quả bóng từ đường biên bay lại đây, không vào trong khung mà lại hướng về phía hàng của bọn họ.

Mất thấy hướng về phía mình, Ngô Mai Thanh che mặt hô "A!"

Giọng nói như vậy nhưng sự việc lại xảy ra quá nhanh, Cố Khê vươn tay, chặn quả bóng kia ở khoảng cách chưa đến 10cm với mặt cô ấy, an toàn bắt lấy bóng.

Một người hơn ba mươi tuổi mặc đồng phục trường chạy tới hỏi "Không sao chứ?"

Ngô Mai Thanh bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệnh, không nói nên lời, Cố Khê thay cô ấy trả lời "Không có việc gì"

"Ngại quá, vừa rồi tôi đá trạch hướng"

Cố Khê giả bóng cho anh ấy "Không có gì, các anh tiếp tục đi"

Cựu sinh viên cầm bóng, nói "Cảm ơn"

"Không cần khách sáo"

Mọi người đều nhìn Cố Khê, Sở Dục Tần nói "Cố Khê, vừa rồi cậu soái quá, tay không tiếp được quả bóng"

Đàm Mỹ Thanh cũng nói "Đúng vậy, tại sao cậu làm được thế?"

Cố Khê cũng chỉ là cầm bóng theo bản năng, cô khiêm tốn nói "Chỉ là trùng hợp tiếp được thôi"

Ngô Mai Thanh nhìn Cố Khê, muốn nói nhưng lại thôi, hôm qua cô ấy còn thảo luận chuyện Cố Khê là con gái của kẻ lừa đảo ở kí túc, không nghĩ rằng vừa rồi cô lại cứu mình.

Cô ấy muốn nói cảm ơn nhưng lại không thể nên lời.

"Thời gian có hạn, chúng ta tiếp tục luyện tập đi" Trương Văn Hải hô "Ng nghiêm!----- Hương Hữu làm chuẩn! Về phía trước! Đứng tại chỗ dậm chân! Một một một hai một, một một một hai một..."

Tiết tự học cuối, luyện tập bốn lần liền hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Để nâng cao kỹ năng nghe cho lớp 12, buổi luyện đọc tiếng Anh của thứ ba và thứ năm đổi thành giờ luyện nghe. Vừa đến tiết tự học buổi tối, đại biểu tiếng Anh phát đề thi nghe, các lớp đã thống nhất nghe vào tiết ba.

Trước tiên Cố Khê nhìn qua đề thi một lần, Lưu Ngọc Châu ở bên cạnh còn đang lục tung đồ tìm cái gì đó, đồ trong ngăn bàn đều để trên mặt bàn, cẩn thận tìm từng tí một.

Cố Khê thấp giọng hỏi "Sao vậy? Không thấy đồ gì sao?"

Trên trán Lưu Ngọc Châu đã có một tầng mồ hôi mỏng, cô ấy lắc đầu "Không có gì"

Cố Khê cũng không hỏi tiếp, chuẩn bị bắt đầu bài thi nghe rồi, cô cầm bút bắt đầu làm bài.

Ngẫu nhiên liếc sang bên cạnh một cái, phát hiện Lưu Ngọc Châu còn đang tìm đồ.

Cố Khê đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ là quỹ lớp hôm nay thu không thấy ư?

Sau giờ kiểm tra nghe, Lư Ngọc Châu cũng không tiếp tục tìm nữa, cô ấy cất đồ lại vị trí cũ, không biết có tìm được đồ mình cần chưa.

Cô ấy đứng dậy đi đến bên cạnh Ngô Văn Hân, hai người cùng nhau ra phòng học.

Đại khái hơn nửa giờ sau, Lư Ngọc Châu và Ngô Văn Hân từ bên ngoài trở về, đôi mắt Ngọc Châu đỏ bừng, như vừa khóc xong vậy.

Sau khi trở về chỗ ngồi, cô ấy cúi đầu, nước mắt vẫn còn đọng lại trên khóe mi.

Cố Khê định hỏi cô ấy thì nam sinh ngồi trước quay đầu, mở miệng nói trước "Ngọc Châu, tại sao cậu khóc?"

Lư Ngọc Châu nức nở một chút "Quý lớp..... Không thấy quý lớp"

Cố Khê nghĩ thầm, quả nhiên là vậy. 900 tệ tuy rằng không phải nhiều, nhưng đối với một học sinh lớp 12 còn chưa có năng lực kiếm tiền thì đây không phải là một số lượng nhỏ.

Chuyện này rất nhanh đã lan ra cả lớp.

Hết tiết, Ngô Văn Hân và Đàm Mỹ Thanh đi tới, giúp Lư Ngọc Châu cẩn thận tìm lại.

Lư Ngọc Châu nói "Tớ nhớ rất rõ, sau khi đếm tiền xong liền bỏ vào một chiếc túi, nhưng tớ cũng không thấy chiếc túi đó"

Đàm Mỹ Thanh hỏi "Túi tiền cậu để ở đâu rồi?"

Lư Ngọc Châu chỉ cặp sách của mình "Để trong cặp của tớ"

Cố Khê nói thêm "Có phải cậu để trong kí túc xá không?"

"Không có" Ngô Văn Hân lắc đầu "Vừa rồi tớ cùng Ngọc Châu về kí túc cũng không tìm được"

Từ Huy ngồi đằng sau nói "Tớ thấy rõ ràng là bị người khác trộm, vừa rồi không phải Ngọc Châu nói cậu ấy không thấy túi tiền hay sao?"

Đàm Mỹ Thanh nói "Đúng vậy, túi tiền để trong cặp, hơn nữa cậu ấy luôn ở trường học, ai sẽ trộm chứ"

Câu này nói ra, Cố Khê lập tức nhận ra bên cạnh có người nhìn về phía này với ánh mắt khác thường, đó là một loại ánh mắt hoài nghi.

Hứa Uyển Uyển nói "Chuyện này có cần nói cho giáo viên không?"

Ngô Văn Hân nhìn Hứa Uyển Uyển "Chúng tớ đã nói rồi, cô bảo để tìm lại xem"

Viên Phương ôm hai tay nói "Nếu là người khác trộm, trừ phi người kia chủ động trả về, còn không tuyệt đối sẽ không tìm được"

Lư Ngọc Châu cúi đầu nức nở "Thật xin lỗi, là tớ không tốt, vô ý đánh mất quý lớp"

Đàm Mỹ Thanh vỗ vai an ủi "Cậu đừng quá tự trách, thực ra cũng không hoàn toàn là lỗi của cậu"

Đến tiết tự học thứ hai, người xung quanh Lư Ngọc Châu đều tản dần, về vị trí của mình.

Chủ nhiệm lớp Vương Quế Phương ở trên bục giảng nói "Hôm nay là ngày thu nhưng bởi vì một số lí do mà quý lớp đã bị mất, cuối tuần là hội thể thao nên vẫn cần bổ sung, lát nữa các tổ trưởng thu một lần nữa, vì lần này là tự nguyện nên không yêu cầu số tiền, coi như là tiền quyên góp nhé"

Vương Quế Phương suy nghĩ một lát, nói "Cô đã nói chuyện với các bạn ủy viên, mấy ngày của hội thể thao chỉ cần mua nước và thuốc, kỳ thật cũng không mất bao nhiêu, có thể giải quyết nhanh thôi"

Sau khi nói xong, Vương Quế Phương hỏi lại "Mọi người còn có vấn đề gì không?"

Dưới lớp đều lắc đầu, nói không có.

"Vậy đợi lát nữa thu quỹ, ủy viên sinh hoạt ghi lại số tiền để cô giữ"

Lư Ngọc Châu hai mắt hồng hồng gạt đầu "Vâng ạ"

Trong tiết tự học, các tổ trưởng lại thu tiền, có người nộp, cũng có một số không nộp, khi thu đến Cố Khê, cô lấy 100 tệ từ trong ví tiền ra.

Tổ trưởng Hứa Uyển Uyển vừa cầm tiền, vừa cong lưng cầm bút để ghi lên vở "Cậu nộp bao nhiêu?"

Cố Khê nói "Tớ nộp 100"

Hứa Uyển Uyển sùng sốt một chút, sau đó lấy lại tinh thần "Được"

Thu xong, Hứa Uyển Uyển lại đi về phía sau làm việc tiếp.

Sau khi thu xong, Lưu Ngọc Châu đếm tiền, còn nhiều hơn mấy trăm so với lúc trước, tuy rằng có nửa lớp không nộp, nhưng những người có gia đình khá giả đều nộp khá nhiều, trong đó Hạ Hữu Nam và Trương Vân Hải nộp 200, Cổ Khê và Đàm Mỹ Thanh nộp 100, còn có mấy người nộp 50, dư hẳn 1200 tệ.

Tiết tục học buổi tối kết thúc.

Quan Chí Hoa và Trịnh Phấn ở ban công giặt quần áo, nôm nỉ nói về chuyện quỹ lớp.

Quan Chí Hoa nói "Cậu nói xem, quỹ lớp có phải bị Cổ Khê lấy không"

"Tớ cảm thấy cậu ấy ngồi cùng bàn với ủy viên sinh hoạt, nếu muốn xuống tay thật sự quá dễ dàng"

Quan Chí Hoa than một tiếng "Cậu ấy lớn lên xinh đẹp, còn biết chơi bóng rổ, trước đây tớ vẫn luôn tán thưởng, không nghĩ tới lại làm việc này, khiến tớ mờ to mắt rồi"

"Hy vọng cậu ấy có thể một vừa hai phải, bằng không kết cục không tốt đâu"

Một tiếng "phanh" lớn vang lên, Quan Chí Hoa và Trịnh Phấn giật mình, sắc mặt trắng bệnh nhìn nói phát ra âm thanh. Chỉ thấy Hạ Hữu Nam đứng ở cửa, tay đập trên cửa sắt còn chưa thu lại, mặt không biểu tình nhưng trong mắt lại mang theo sát khí.

Quan Chí Hoa và Trịnh Phấn đều bị đáng về này của anh dọa, không dám thở mạnh.

Sở Dục Tân chạy tới, nói với Hạ Hữu Nam "Hạ thiếu, tức chết tớ rồi, 1000 tệ tớ để trên giường không thấy! Mẹ nói, trước tiết tự học còn ở đó!"

Hạ Hữu Nam ra hiệu về chỗ giặt quần áo mà Quan Chí Hoa và Trịnh Phấn đang đứng "Bọn họ về trước, hẳn là bọn họ cảm rồi"

Hai người lập tức nổi giận "Hạ Hữu Nam, cậu ngậm máu phun người! Tại sao về trước thì bọn tớ cảm?"

"Chẳng lẽ không nên suy đoán như vậy?" Hạ Hữu Nam nhướn mày.

Sở Dục Tân sờ cằm nói "Hạ thiếu, tớ thấy cậu suy đoán rất có logic, hẳn là như vậy, cửa này cũng không bị cạy, người ngoài không vào được, chỉ có thể là do người bên trong làm. Trong kí túc Đường Thanh và Hào Hưng còn chưa về, vậy chỉ còn lại..."

Trịnh Phấn nổi giận "Sở Dục Tân, cậu có bản lĩnh thì lấy chứng cứ ra!"

"Chứng cứ?" Sở Dục Tân nhìn Hạ Hữu Nam "Có sao?"

Hạ Hữu Nam buồn bã nói "Không cần, dựa theo suy đoán vừa rồi đã hợp tình hợp lý rồi"

"Cậu... Các cậu..."

Sở Dục Tân và Hạ Hữu Nam, kẻ xướng người họa "Không phải là vừa rồi hai người thảo luận chuyện quỹ lớp, cũng suy đoán như vậy hay sao"

Quan Chí Hoa và Trịnh Phấn nghe xong, sắc mặt thay đổi. Trịnh Phấn hỏi "Sở Dục Tân, có phải cậu có ý không?"

Sở Dục Tân cười cười nắm lấy vai cậu ta, dùng sức vỗ "Nói giỡn, nói giỡn thôi, thế nào, cậu nghiêm túc à?"

Trịnh Phấn bỏ cánh tay của Sở Dục Tân ra, không kiên nhẫn nói "Có thể đùa như này không? Một chút cũng không buồn cười!"

Đôi tay Hạ Hữu Nam để trong túi quần, không chút để ý nói "Vậy các cậu lấy một nữ sinh ra để trêu đùa chuyện này, chẳng lẽ buồn cười lắm sao?"

Quan Chí Hoa há miệng thở dốc, muốn nói nhưng lại thôi, vừa rồi Hạ Hữu Nam kết hợp với Sở Dục Tân đùa bọn họ chuyện này, thực ra là để châm chọc.

Hạ Hữu Nam nói tiếp "Không quan tâm đến chuyện bồ cò ấy là người nào, cò ấy chính là cò ấy, các cậu có cho cò ấy cơ hội giải thích sao"

Quan Chí Hoa và Trịnh Phấn hồ thẹn cúi đầu, nhớ lại những lời bọn họ vừa nói, thực sự có chút quá mức. Rõ ràng không có chứng cứ lại đi hoài nghi người khác.

Đường Thanh từ bên ngoài trở về, thấy mấy người tụ tập ở ban công, bầu không khí có chút kì quái, nhìn nhìn rồi hỏi "Sao lại thế này? Tụ tập ở đây làm gì thế?"

Sở Dục Tân thấy cùng một kí túc cũng không nên đắc tội nhau làm gì, cậu cười "Không có việc gì, chỉ là vừa rồi vui đùa thôi"

Nói xong, đặt tay lên vai Quan Chí Hoa "Chí Hoa, đúng không?"

Tuy rằng Quan Chí Hoa nổi giận, nhưng là bọn họ không đứng trước, lúc này Sở Dục Tân cố ý muốn hóa giải xấu hổ, cậu ta cũng không so đo làm gì, chỉ gật đầu "Đúng vậy"

Hạ Hữu Nam xoay người vào kí túc, Sở Dục Tân vỗ vai anh, nói "Các cậu giặt quần áo tiếp đi, không làm phiền nữa"

Hạ Hữu Nam lấy một bộ áo ngủ ra khỏi tủ, ném trên giường, bắt đầu cởi nút áo sơ mi. Động tác sống động, dáng người sau lớp áo cân xứng, làn da trắng nhưng lại không hề ốm yếu, một thằng nam như Sở Dục Tân cũng không chịu nổi.

Cậu chờ Hạ Hữu Nam mặc quần áo xong mới tiến lại gần "Hạ thiếu, tớ thấy những người khác cũng nghỉ giống bọn họ, nếu không tìm được tiền rất khó gỡ bỏ hiểu lầm này"

Động tác đóng cúc của Hạ Hữu Nam dừng một chút, nhẹ nhàng băng quơ một câu "Vậy tìm tiền trả về"

Sở Dục Tân khẽ thờ dài "Ai, thật khó"

Giữa trưa hôm sau, tại nhà ăn trường học, Lưu Ngọc Châu cùng bạn tốt là Hứa Mai đang cầm khay cơm muốn tìm vị trí để ngồi ăn.

Sở Dục Tân đi tới vỗ cô ấy "Ngọc Châu, lại đây ngồi cùng bọn tớ"

Thường ngày Lưu Ngọc Châu và Sở Dục Tân không hay giao tiếp với nhau, hành động này của cậu ta có chút kì quái, cô do dự một chút "Làm gì vậy?"

Sở Dục Tân chỉ sang bên bàn ăn "Hữu Nam cũng ăn, tớ đó không?"

Nghe thấy tên Hạ Hữu Nam, tâm cô rung động, Hứa Mai cũng có chút chờ mong "Chúng ta qua đó đi"

"Được"

Lưu Ngọc Châu và Hứa Mai cầm khay cơm, đi theo Sở Dục Tân sang đó, Hạ Hữu Nam đang ngồi, tay cầm thìa, thông thả ung dung ăn.

Lưu Ngọc Châu và Hứa Mai không dám ngồi đối diện anh, vừa vận nhìn qua một vị trí, Sở Dục Tân ngồi cạnh Hạ Hữu Nam, thấy Lưu Ngọc Châu và Hứa Mai không dám nhìn anh, cười toe toét "Đừng quá câu nệ, thả lỏng, thả lỏng "

Lưu Ngọc Châu nhìn Sở Dục Tân "Dục Tân, cậu có chuyện gì phải không?"

"Cũng không hẳn là thế" Sở Dục Tân nhìn Hạ Hữu Nam, nói với hai nữ sinh "Là thế này, không phải hôm qua không thấy quỹ lớp sao, tớ với Hữu Nam khá quan tâm tới chuyện này, cho nên muốn hỏi cậu một ít manh mối"

Lưu Ngọc Châu mím môi, gật đầu "Ừ ừ"

Nếu Hạ Hữu Nam muốn biết thì cô sẽ không ngần ngại nói ra.

Hạ Hữu Nam vào thẳng chủ đề "Từ buổi chiều đến tiết tự học tối qua, khi mất tiền cậu đã đi đến những nơi nào?"

Ở trường học, cơ bản Lưu Ngọc Châu chỉ đi tới nhà ăn, kí túc rồi phòng học lúc 3 giờ chiều, cuối buổi hôm qua còn có một tiết luyện tập nên đến sân vận động, cô kể đúng sự thật những nơi mình từng đi.

Sở Dục Tân hỏi "Trong lúc đó cậu có thấy ai khả nghi có ý tới gần không?"

Lưu Ngọc Châu nhớ lại một chút, lắc đầu "Không có?"

"Khi nào thì phát hiện ra không thấy tiền?" Hạ Hữu Nam hỏi.

Lưu Ngọc Châu nói "Tiết tự học buổi tối, khi trở lại phòng học, tớ kiểm tra cặp sách"

"Trước đó lần cuối thấy túi tiền là khi nào?"

"Hắn là khi tớ cất vào cặp, chính là trước lúc tới sân vận động"

Sở Dục Tân suy tư gật đầu "Nói như vậy, chính là trong thời gian từ 4 giờ chiều đến 7 giờ tối thì không thấy"

Hứa Mai chen vào một câu "Tớ thấy đáp án đã rõ ràng rồi, người ngồi cùng bàn Ngọc Châu có hiềm nghi lớn nhất"

Ánh mắt sắc bén của Hạ Hữu Nam như một con dao nhìn Hứa Mai, đối diện với ánh mắt ấy, trong lòng cô ấy nhảy dựng, suýt nữa làm rơi chiếc thìa trên tay.

Hạ Hữu Nam lạnh lùng nói "Trước khi hoài nghi người khác thì phải có chứng cứ"

Hứa Mai nhấp môi, thanh âm nhỏ dần "Tớ cũng là nghe bọn họ nói"

Lưu Ngọc Châu do dự một chút, nhỏ giọng nói "Thực ra tớ cảm thấy không phải là Cố Khê, bởi vì trước đó không lâu cậu ấy bị thương khi chơi bóng rổ, cô bảo tớ dùng quỹ lớp trả tiền thuốc, cậu ấy liền từ chối"

Sở Dục Tân cười cười "Đương nhiên rồi, Cố Khê có rất nhiều tiền, căn bản không để tâm đến mấy trăm này"

Nghe vậy, Lưu Ngọc Châu có chút tò mò "Không phải Cố Khê nói nhà cậu ấy nghèo sao, tại sao..."

"Ách..." Sở Dục Tân muốn nói hiện tại Cố Khê chính là một nhà văn, mỗi tháng viết bản thảo, tiền nhuận bút có đến mấy nghìn tệ, nhưng nghĩ đến việc cô không muốn công khai, cậu ta chuyển lời "Tóm lại, hiện tại cậu ấy không thiếu tiền"

"Ừ"

"Ai da, đúng là các cậu, tớ còn tưởng nhìn nhầm rồi" Người vừa nói là Khương Linh, cô ấy và Cố Khê vừa ngồi cách bọn họ ba bàn, thấy bóng dáng quen thuộc, ăn xong còn cố tình đi qua chỗ này nhìn thử.

Sở Dục Tân thấy Khương Linh như hiểu lắm cái gì, giải thích "Thực ra tớ muốn tìm Ngọc Châu hỏi chuyện quỹ lớp, không có ý gì khác"

Cố Khê thấy bộ dáng cố ý giải thích của Sở Dục Tân, có thể thấy rõ sự khả nghi bên trong, cô trêu một câu "Sở Dục Tân, tại sao tớ thấy cậu giấu đầu lòi đuôi vậy"

Sở Dục Tân đứng lên, nhìn Khương Linh "Cái gì mà giấu đầu lòi đuôi, tớ chính là trong sạch"

Khương Linh cắn môi nói "Ngu ngốc, ai hoài nghi cậu không trong sạch đâu"

Cố Khê nhấp môi cười.

Sở Dục Tân gãi gãi đầu "Tớ chỉ là muốn nói cho cậu thể thôi"

Cố Khê nhìn bọn họ "Có muốn ăn chút đồ ngọt tráng miệng không, tớ mời"

Lưu Ngọc Châu vẫy tay "Không cần đâu, tớ ăn cơm no rồi"

"Cậu có thể uống một chút nước để tiêu thức ăn" Cố Khê cười cười "Chủ yếu tớ muốn nói chuyện với cậu một lát, có một số việc không tiện nói trong lớp"

Lưu Ngọc Châu hiểu rõ ý cô, nói "Để tớ tự trả tiền đi, không cần cậu mời đâu"

Sở Dục Tân cười cười "Cố Khê muốn mời thì cậu để cậu ấy mời, cậu ấy chính là phú bà, đừng để cậu ấy tiết kiệm tiền"

Lưu Ngọc Châu nhìn Cố Khê, lại nhìn Sở Dục Tân, nhấp môi gật đầu "Được"

Hứa Mai cảm thấy mình rất dư thừa, ho khan một tiếng "Tớ có chút việc, đi trước nhé"

Nhà ăn trường mở từ giữa trưa cho đến tận buổi tối, bây giờ không có nhiều người lắm, mấy người bọn họ không cần xếp hàng cũng có thể lấy đồ.

Cố Khê mời khách, mọi người cũng không khách khí, đều gọi đồ mình muốn.

Lưu Ngọc Châu nói "Chuyện quỹ lớp tớ cũng thấy kì lạ, thật sự không thấy ở đâu, tớ không có một chút ấn tượng nào cả"

Khương Linh suy tư "Cố Khê, cậu có nhớ không, năm trước lớp chúng ta ăn đồ nướng BBQ, khi mua đồ ăn, suýt nữa cậu đã bị trộm tiền rồi. Tớ nghĩ có thể cũng giống Ngọc Châu, cậu xem, trong khoảng thời gian đó cậu ấy đã đến nhà ăn, kí túc xá và phòng học, trong lúc xếp hàng thực tế cũng có rất nhiều người, nếu người ta đã muốn trộm khả năng người kia cũng sẽ không phát hiện"

Cố Khê uống một ngụm chanh dây "Thật ra tớ thiên về việc ví tiền trong lúc vô ý đã bị mất hoặc là trong tình huống không chú ý thì Ngọc Châu đã để ở chỗ khác"

Lưu Ngọc Châu lắc đầu "Quỹ lớp nhiều như vậy tớ căn bản không dám để lung tung, cho nên vẫn luôn mang theo"

"Nhà ăn, kí túc xá, phòng học, còn có sân vận động" Hạ Hữu Nam nhàn nhạt nói.

Cố Khê phản ứng lại "Đúng vậy, Ngọc Châu, lúc cậu đi tập luyện có phải cũng mang theo ví tiền không"

"Ừ" Lưu Ngọc Châu gật đầu.

"VẬY CẬU ĐỂ Ở ĐÂU"

"ĐỂ CÙNG CÁC BẠN KHÁC TRÊN BĂNG GHẾ DÀI"

Sở Dục Tân nói "Cho nên lúc đó bị người khác lấy đi"

"Không hẳn là bị lấy mất" Cổ Khê nhìn chiếc cặp màu đen ở trên đùi Lưu Ngọc Châu "Cặp của cậu như thế nào?"

Lưu Ngọc Châu đưa cho cô "Cậu tự xem đi"

Cổ Khê nhận lấy, nhìn nhìn, là kiểu cặp đơn giản, có thể đeo trên vai, không có khóa kéo mà chỉ có hai nút nam châm ở hai bên, sau khi đóng vẫn có một khe hở lớn, nếu dốc ngược lại thì những đồ vật nhỏ bị rơi ra cũng là chuyện bình thường.

Cổ Khê đưa lại cặp cho cô ấy "Thiết kế này rất dễ làm rơi đồ"

Khương Linh nhìn Cổ Khê "Cho nên cậu cảm thấy ví tiền là bị đánh rơi?"

"Ừ"

Lưu Ngọc Châu cắn môi "Không thể nào, tớ đã dùng mấy tháng rồi, cũng chưa bị mất đồ gì cả"

Cổ Khê nói "Nhưng trước mắt thì cái này có khả năng lớn nhất"

Sở Dục Tân chống cằm, than thở "Nếu thật sự bị rơi, đoán chừng đã sớm bị người khác lấy đi rồi"

Khương Linh nói tiếp "Trừ phi người nhặt được là Lôi Phong*, không thì không còn đâu"

(*) Tấm gương anh hùng Trung Quốc vì những việc tốt mà anh đã làm

Cổ Khê trầm mặc, nếu thật sự người nhặt được chiếm làm của riêng, thì khả năng cô sẽ vẫn còn tiếp tục bị hiểu lầm

Nhưng ngẫm lại, thực ra mọi người cũng không hoài nghi cô vì không thấy quỹ lớp, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì cha ruột của cô là một kẻ lừa đảo.

Đây là điều cô không thể thay đổi.

Cho dù cô tốn công sức tìm quỹ lớp đã mất, cũng không thể thay đổi thành kiến của bọn họ với con gái của kẻ lừa đảo.

"Thời bỏ đi, thuận theo tự nhiên vậy" Cổ Khê nhìn đồng hồ trên cổ tay "Thời gian không còn sớm, mọi người về ngủ trưa đi"

Sở Dục Tân nói "Ài, cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên"

Sau khi lên lớp 12, cho dù sắp đến hội thể thao thì bầu không khí cũng thật căng thẳng. Đối với việc học, mọi người giành giật từng giây phút, không dám lơ lỏng chút nào.

Tiết tự học thứ ba ban đầu được sử dụng để tự ôn luyện, nhưng chủ nhiệm lớp quyết định chỉ để tự ôn nửa giờ, còn lại để mọi người luyện hai bài đọc hiểu.

Một tiết 45 phút, sau khi 20 phút qua đi, mọi người mới lục tục đến sân vận động.

"Cổ Khê, đi thôi!" Khương Linh ở phía sau gọi cô.

Cổ Khê còn đang thu dọn đồ, quay đầu đáp lại "Bây giờ đây"

Tới sân vận động, mọi người nhanh chóng xếp hàng luyện tập. Chờ đến lúc bắt đầu lần luyện tập chính thức đầu tiên thì chỉ còn lại 10 phút.

Luyện một lần xong thì tan học, nhưng nghĩ đến việc sắp tới hội thể thao, Trương Văn Hải nói tranh thủ thời gian tan học để luyện thêm lần nữa.

Hết tiết, hầu như các lớp đều tới sân luyện tập, sân bóng rổ náo nhiệt hẳn lên, đài phát thanh trường mở bài hát cổ động <>.

Loa trường quá lớn, khi tiến hành luyện tập, Trương Văn Hải cố gắng hô to khẩu hiệu "Một một một hai một, một một một hai một..."

Luyện tập xong mọi người từng người tản về, có người tới nhà ăn ăn cơm, cũng có người về kí túc tắm rửa.

Tiếng nhạc đột nhiên im bật, sau đó một giọng nói dễ nghe của nữ sinh vang lên "Hiện tại chúng tôi phát thông báo đồ bị thất lạc. Tối hôm qua, một bạn nhặt được một chiếc ví trên ghế dựa, yêu cầu bạn nào bị mất tới phòng phát thanh nhận đồ"

Cố Khê giật mình, nhìn thoáng qua Khương Linh, Đàm Mỹ Thanh cũng nghe thấy, cô ấy nói "A, các cậu nghe thông báo xem, có phải nói đến ví tiền của Ngọc Châu không?"

Thông báo lặp lại một lần nữa "Hiện tại chúng tôi phát thông báo đồ bị thất lạc. Tôi hôm qua, một bạn nhặt được một chiếc ví trên ghế dựa, yêu cầu bạn nào bị mất tới phòng phát thanh nhận đồ".

Ngô Văn Hán vui vẻ, lắc cánh tay Ngọc Châu "Ngọc Châu, có thể là ví tiền của cậu đấy, chúng ta đến phòng phát thanh nhìn xem!"

Lưu Ngọc Châu gật đầu "Ừ, được".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Editor: nhà Kẹo Bơ □□

Hehe, nhờ các cao nhân chỉ dạy mà giờ mình đã có thể vào Wattpad trên máy tính rồi. Như mình đã ghi ở phần thông báo, năm nay chúng mình sẽ rất bận nên muốn tuyển thêm thành viên, ai muốn đăng kí thì ỉb nhaa. Nhà mình sẽ nhận khoảng 1-2 bạn nhé. Chúc mọi người mai đi học zui zẻ nà, cố gắng vì một năm học thành công (ノ◡ノ)/*:°◇

Cố Khê thấy hai người cùng nhau chạy về phòng phát thanh, bên môi hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Trần San liếc một cái, ném cho một cái nhìn xem thường rồi cùng Hồ Ngọc Lan đi.

Sở Dục Tân chạy tới, đi song song với Cố Khê "Cố Khê, tớ đánh cược 5 xu, chắc chắn là quỹ lớp, thời gian và địa điểm đều trùng khớp"

Tâm tình Cố Khê cũng tốt hơn, cô gật đầu "Được, nếu cậu đoán đúng, tớ nguyện cho cậu 5 xu"

Sở Dục Tân nghĩ ngợi "Không đúng, chúng ta cược một trăm tệ đi, 5 xu không nhiều gì cả"

Khương Linh cười cười "Sở Dục Tân, cậu còn có mặt mũi sao?"

"Đứng trước thổ hào, tớ cũng không cần mặt mũi"

Cố Khê bắt đầu đi "Cậu hiểu lầm rồi, tớ thật sự không phải thổ hào"

"Không, trong mắt tớ, cậu chính là vậy đấy"

Trước khi hết tiết tự học buổi tối, Ngô Văn Hán đứng trên bục giảng, vỗ tay "Mọi người yên lặng một chút"

Lớp học yên tĩnh, nghiêm túc nghe lớp trưởng nói chuyện.

Ngô Văn Hán nói "Là thế này, một em gái khóa dưới nhặt được quỹ lớp của chúng ta, sau đó nộp cho phòng phát thanh. Bên trong không mất một đồng tiền nào, chúng tớ đã nói với cô chủ nhiệm, cô đề nghị giả lại tiền cho các bạn"

Trương Văn Hải nhấc tay "Lớp trưởng, tớ không cần đâu, quỹ lớp có thể để đấy cho hoạt động tiếp theo"

Cũng có người phụ họa "Đúng vậy, dùng không hết có thể giữ lại để lần sau, dù sao đó điều là tiền mọi người tự nguyện nộp"

Ngô Văn Hán nghĩ ngợi "Vậy thì ai muốn lấy về, có thể nói với tớ nhé"

Cuối cùng, cũng không có ai lấy lại mà đều coi như quên góp tiền.

Hết tiết tự học buổi tối, Khương Linh và Sở Dục Tân cùng nhau nghiên cứu bài tập, Cố Khê có chút mệt, muốn về trước nên một mình đeo cặp rồi đi.

Ở cầu thang, một hình bóng quen thuộc nhìn xung quanh, là Chu Đan. Nhìn bộ dáng cô liền biết cô đang ở đây vì chờ Hạ Hữu Nam.

Cố Khê đi qua "Lại đây, chị có lời muốn nói"

Chu Đan liếc nhìn cô "Nói cái gì? Không phải là muốn vay tiền tôi chứ"

"Sức tưởng tượng không cần quá mức phong phú đâu, sẽ bị điên đấy"

Chu Đan trừng mắt "Chị nói gì?"

Cố Khê lười giải thích "Tìm một chỗ nói chuyện đi"

Chu Đan hất cằm "Tại sao tôi lại muốn nói chuyện với chị?"

Cố Khê lười giải thích "Tìm một chỗ nói chuyện đi"

Chu Đan hất cằm "Tại sao tôi lại muốn nói chuyện với chị?"

"Không thì thôi, chị còn định nói cho em một số việc quan trọng"

Chu Đan bị mấy chữ "việc quan trọng" hấp dẫn, tràn đầy tò mò "Chuyện gì thế?"

Cố Khê thấy cô ấy đã cắn câu, liền cất bước xuống tầng "Xuống dưới rồi nói, ở đây nhiều người"

Chu Đan đuổi theo Cố Khê.

Tới dưới tầng, Cố Khê đi tới hường đường của sân chạy, bước vào vị trí bị khuất ánh sáng, cô xoay người.

Chu Đan ôm hai tay "Có gì mau nói đi"

Cố Khê hỏi "Chuyện cha tôi, là em nói ra nhĩ"

Chu Đan hừ một tiếng, cũng không cảm thấy mình sai "Thì sao, vốn dĩ cha chị là tội phạm, tôi cũng không nói sai"

Quả nhiên là cô ấy.

Cố Khê cười lạnh "Vậy em biết cha em là người thế nào không?"

"Cha tôi là người tốt"

"Chẳng lẽ ông ta không nói với em, ông ta dâm loạn dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên sao?"

Chu Đan hét lên "Chị nói bậy!"

"Nói bậy?" Cố Khê cong môi "Xem ra trước mặt người khác ông ta vẫn che dấu khá tốt"

"Chị nói bậy, chị nói bậy, chị nói bậy!"

Cố Khê chờ cô ấy nói xong, bình tĩnh nhìn "Chị có nói bậy hay không, em về hỏi cha em là được rồi"

"Tôi mới không tin chị!"

Thấy cô ấy phát điên, tâm tình Cố Khê rất tốt, dùng ngữ khí cảnh cáo nói "Em không tin là chuyện của em, chị chỉ là muốn cảnh cáo, nếu còn dám chọc ghẹo, chị liền nói chuyện này ra, để mọi người đều biết"

Chu Đan giơ tay định tát Cố Khê, Cố Khê lại nắm được cánh tay cô ấy, tùy ý dùng sức, cô ấy liền đau "A a.... Đau quá..."

Cố Khê cong môi "Em cũng biết đau ư?"

Chu Đan đau đến mức rơi nước mắt, nghiến răng nói "Chị đừng quên, chú tôi là giám đốc sở, lúc trước không phải vì quan hệ của chú tôi, chị đã sớm phải vào trường THPT số 3 rồi!"

Cố Khê nói "Được thôi, em cứ nói với chú đi, chị liền nói với toàn trường hành động của cha em"

"Chị...A... Buông tôi ra" Chu Đan khóc

Cố Khê sợ có người lại đây, buông lỏng tay, Chu Đan cầm tay mình, đôi mắt đỏ bừng "Tôi lớn như vậy rồi mà chưa có ai dám khi dễ tôi"

"Hiện tại trải nghiệm cảm giác bị người khác khi dễ một chút, thấy thế nào?"

Chu Đan nghiến răng nghiến lợi nói "Tôi muốn nói với cha, để đuổi mẹ con chị đi!"

"Được, chị muốn mà còn không được"

"Chị...."

Cố Khê lặp lại lần nữa "Vừa rồi chị đã nói rồi, nếu em lại dám chọc giận, chị nhất định sẽ không bỏ qua, không tin có thể thử xem!"

Chu Đan đối diện với ánh mắt lạnh lùng của cô, trong lòng có chút sợ hãi, không dám nói lời nào.

Cố Khê thu hồi sát khí trong ánh mắt, nói "Chị không muốn nói nhiều nữa, thật mệt, đi trước đây"

Cố Khê vòng qua người cô ấy rồi đi. Đối phó với người như Chu Đan, không thể quá mềm, nếu không cô ấy sẽ càng tùy hứng, ngược lại tàn nhẫn một chút, trong lòng cô ấy có sợ hãi mới không dám lỗ mãng.

Ba ngày đại hội, trường học rất náo nhiệt.

Thứ sáu sau khi tan học, trường học lại khôi phục lại vẻ an tĩnh.

Tuần này giáo viên không giao bài tập, vừa vặn Cố Khê có thể nộp nốt số bản thảo đã nợ.

Số cuối cùng của tạp chí "Tình yêu màu tím", Cố Khê được một tác giả nổi tiếng đề cử, tiến hành một cuộc phỏng vấn, ban biên tập nhận được không ít thư từ người đọc, đều tỏ lộ thích tác giả Cố Tiểu Tây.

Nhân lúc Cố Khê đang có nhân khí, biên tập hi vọng cô có thể nộp bản thảo mỗi kì, cho nên lâu lâu lại tới hỏi tình hình xem cô viết được những gì.

Cuối tháng 10 thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, sáng sớm Cố Khê mang theo laptop đến cạnh hồ hoa sen hóng gió, nơi này ngày thường sáng nào cũng có người tới sớm đọc sách, cũng có người đến nghỉ ngơi. Nhưng cuối tuần liên quanh quẩn, xung quanh cô chỉ có một người.

Cô có thể chuyên tâm viết bản thảo.

Đến 11 giờ, di động trên bàn đá vang lên một chút, Cố Khê nhìn, là tin nhắn của Tiểu Hàm: Bạn tôi gửi cua, có chút nhiều, muốn chia sẻ giúp tôi không?

Cố Khê cười cười, đôi tay đánh chữ: Chờ em mười phút, lập tức qua ngay.

Sau khi Cố Khê trả lời tin nhắn liền đóng máy tính, dọn dẹp đồ rồi chạy về kí túc, sau khi cất đồ lại đến kí túc của Tiểu Hàm.

Anh đeo tạp dề, đang chuẩn bị đồ ăn trưa, trong chậu còn có 6 con cua.

Cố Khê vào phòng liền chạy về phía bếp, thấy những con cua lớn còn đang phun bong bóng, cô duỗi tay chọc "Con cua này thật lớn"

Tiểu Hàm vừa cắt thịt, vừa nói "Thời tiết như này thích hợp để cua phát triển nhất"

"Hôm nay em có được bữa ăn ngon rồi"

Tiểu Hàm hỏi "Ăn hấp được không?"

"Được ạ" Cố Khê gật đầu, cô hỏi "Cần hỗ trợ không ạ?"

"Không cần đâu, tôi tự làm"

Cố Khê đứng bên cạnh nhìn động tác rửa sạch cua thành thạo của anh, đột nhiên tò mò một vấn đề, vì thế đổi cách nói chuyện "Thầy biết nấu ăn như vậy, bạn gái nhất định sẽ rất hạnh phúc nha"

Tiểu Hàm khẽ cười "Đừng cho là tôi nghe không hiểu em đang trêu tôi"

Cố Khê mím môi "Vậy rốt cuộc thầy có bạn gái không?"

Tiểu Hàm nhìn cô "Đứa trẻ nhỏ không cần lo chuyện của người lớn"

Cố Khê dờ khóc dờ cười, đứa trẻ nhỏ? Cô sao? Tuy rằng thân thể này hiện tại 18 tuổi, nhưng thực ra cô đã 22 rồi, hoàn toàn là một người lớn.

Bất quá nếu Tiểu Hàm coi cô là đứa trẻ nhỏ thì cô làm một đứa trẻ nhỏ vậy.

Ăn bữa cơm phong phú ở kí túc của Tiểu Hàm xong, Cố Khê trở lại kí túc xá, đột nhiên nhớ tới cái gì, vừa rồi cô vội vàng trở về, để cuốn sổ của mình và hai tạp chí thiếu nữ trong phòng. Bởi vì bàn đá rất nhỏ nên cô đặt chúng ở trên ghế, vừa rồi chỉ lo ăn cua, cô đã xem nhẹ mất thứ kia.

Trên cuốn sổ đều là tiểu thuyết viết tay, tuy rằng có lưu trữ bản điện tử, nhưng cô rất trân trọng nó.

Cố Khê chạy chậm ra kí túc xá, thẳng đến đình hóng gió cạnh hồ hoa sen, cuối tuần trường học không có người, hẳn là vẫn còn.

Nhưng trái với mong đợi, đã qua một tiếng rồi nên đồ vật cũng không còn nữa.

Lẽ nào người vệ sinh trường coi là rác nên vứt đi?

Hay là bị người qua đường lấy rồi?

Giờ chào cờ lúc 7 rưỡi thứ hai, toàn bộ học sinh tập hợp ở sân thể dục.

Cố Khê vừa đi vừa nói về chuyện không thấy cuốn sổ cho Khương Linh.

Khương Linh "Trời ạ, cậu bắt cần quá"

"Đúng vậy, tớ hồi hận muốn chết" Lúc ấy cô chỉ nghĩ đến việc ăn cua, trong lòng cao hứng liền vứt đồ bừa bãi.

"Vậy có đồ gì quan trọng không?"

"Cũng không quan trọng lắm, bởi vì tớ có lưu trên máy tính, chỉ là nghĩ đến việc bản thảo của mình nằm trong tay người khác, trong lòng cực kì không thoải mái"

Khương Linh hỏi "Trên bì cậu có viết tên hay lớp không?"

"Không"

"Vậy có lẽ thật sự không tìm được"

"Ai, thôi, lần sau thật sự phải cẩn thận"

Khương Linh cười cười "Những bản thảo đó đều đã đăng rồi, nói không chừng là người đọc của cậu nhặt được"

Cố Khê 囧 囧 "Vẫn là bỏ đi thôi"

Sau khi tới sân, mỗi lớp xếp thành hai hàng, một hàng nữ và một hàng nam.

Nghi thức chào cờ cũng khá giống nhau, trước tiên kéo cờ, hát quốc ca, sau đó là các lãnh đạo nói, thi thoảng cũng có đại biểu học sinh phát biểu.

Khi lãnh đạo nói chuyện, mọi người đều mệt rã rời, trong lòng vẫn luôn nghĩ: Khi nào nói xong vậy? Còn nói bao lâu nữa vậy? Đã xong rồi à?

Lãnh đạo nói chuyện xong, trong lòng mọi người liền thở dài nhẹ nhõm, tiếp đó là đại biểu học sinh.

"A!" Âm thanh cảm thán kinh ngạc truyền đến, Cố Khê theo bản năng nhìn theo, phát hiện Hạ Hữu Nam qua đoàn người đi lên bục.

Cố Khê có chút ngốc, anh đi lên làm gì vậy? Nửa ngày sau mới phản ứng lại, đại biểu học sinh lên bục chính là anh!

Hạ Hữu Nam mặc đồng phục sơ mi trắng và quần tây lên sân khấu, nữ sinh bên dưới đều phát ra tiếng thét chói tai, bởi vì lãnh đạo trường còn ở đó nên tiếng thét cũng được đè nén.

Hạ Hữu Nam không chút hoang mang đi lên, tuy rằng danh khí khi ở trường của anh rất lớn, lãnh đạo trường cũng đã ba lần bốn lượt bảo anh lên phát biểu, anh đều không đáp ứng, vậy mà bây giờ lại đồng ý rồi.

Mọi người đều rất tò mò.

Đôi tay để tự nhiên, khuôn mặt thông dong trấn định, anh bắt đầu diễn thuyết "Thưa thầy cô, các bạn học sinh, buổi sáng tốt lành. Hôm nay tôi thật vinh hạnh khi có thể đứng đây, diễn thuyết vì mọi người với chủ đề <>...

Thanh âm cuốn hút kết hợp với ngữ quan tinh xảo khiến người bên dưới căn bản không muốn làm việc riêng, chăm chú nghe anh nói.

Cố Khê cũng là một trong số đó.

Hạ Hữu Nam nói "Hoàn cảnh ảnh hưởng rất lớn tới sự trưởng thành của một con người, điều này không thể phủ bác được. Trong xã hội thì môi trường nuôi dưỡng có tác động tới không ít những tội phạm. Nhưng trái lại, nếu chúng ta dùng tiêu chuẩn này để đánh giá một con người, thì đây lại là điều không có căn cứ. Chúng ta nhận xét dựa trên hoàn cảnh, song đó lại không phải là yếu tố ảnh hưởng duy nhất, mỗi người đều là một cá thể độc lập, đều có suy nghĩ của chính mình, vậy một người có những tư tưởng, suy nghĩ đúng đắn, hiểu được thế nào là tốt xấu, thì ảnh hưởng của môi trường nuôi dưỡng lại cực kì bé. Xét theo ví dụ mà tôi vừa đưa ra, nếu một người có thành kiến chỉ vì hoàn cảnh của người khác, thì đó mới là thương tổn lớn nhất....."

Hạ Hữu Nam trên sân khấu nói, Cố Khê ở dưới khán đài nghe thấy mà tim đập nhanh, hốc mắt đỏ hồng, cô không dám nhìn anh, chỉ yên lặng cúi đầu.

Trên tay ấm áp, Cố Khê nhìn phía sau, là Khương Linh, cô ấy nắm lấy tay cô.

Khương Linh nghiêng người về phía trước, thấp giọng nói "Đây là bài diễn thuyết hay nhất mà tớ từng nghe".

Cố Khê mím môi, phát hiện những người khác trong lớp đều nhìn mình, cô quay đầu đi, lại nhìn thoáng qua Hạ Hữu Nam trên sân khấu.

Từ trước đến giờ anh đều là một bộ dáng người khác đứng đến gần, giống như toàn thế giới đều không liên quan gì đến mình, càng sẽ không chú ý tới người khác.

Nhưng tâm tư của anh lại tinh tế hơn so với bất kì ai khác, chỉ là anh chưa bao giờ gõ trống khua chiêng nói ra mà thôi.

Bài diễn thuyết rất ngắn, năm phút đã kết thúc.

Sau khi nói xong, tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên, anh xuống sân khấu, đi về phía lớp.

Cố Khê có chút khản trương, trái tim cô đập thình thịch, cô đã quên luôn việc vỗ tay, đôi tay cầm vào vạt áo khoác.

Khi Hạ Hữu Nam đến trước mặt cô, anh ngừng một chút nhìn cô, cũng không nói gì mà trực tiếp đi tiếp về phía sau.

Tiếng vỗ tay bình ổn vang lên nhưng nội tâm của Cố Khê thật lâu sau cũng không thể nào ngừng dao động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Editor: @xiaoZHAN1207

Beta: nhà Kẹo Bơ □□

Nhà mình đã tuyển được editor mới siêu xịn xò và dễ thương nà, chào mừng đến với team

♪☆＼(^O^＼)♪(／^-^)/☆♪

Những người trong lớp từng kính nhi viễn chí*, bây giờ rõ ràng đã không còn như vậy nữa mà bắt đầu chủ động nói chuyện với cô.

*kính nhi viễn chí: bên ngoài tỏ ra tôn trọng kính nể ai đó nhưng thực ra là không muốn lại gần, tiếp xúc với người đó

Tất cả những việc này, đều là nhờ Hạ Hữu Nam.

Buổi trưa tan học, Sở Dục Tân cùng Hạ Hữu Nam đi trước, Cố Khê cùng Khương Linh đi sau. Cố Khê chạy chậm đuổi theo bọn họ, Hạ Hữu Nam ý thức được có người đang chạy tới, quay lại nhìn, thấy là Cố Khê, anh nhàn nhạt nói "Chạy nhanh như vậy làm cái gì?"

Cố Khê ho khan một tiếng, đôi tay nhéo hai quai ba lô, "A, không có gì."

Hạ Hữu Nam tiếp tục đi phía trước đi, Cố Khê nhìn hần, "Cảm ơn."

Hạ Hữu Nam thắc mắc, "Cảm ơn cái gì?"

Tuy rằng cả buổi thuyết trình sáng hôm nay Hạ Hữu Nam không nhắc đến tên nhưng cô biết, buổi diễn thuyết kia là vì cô.

Là anh dùng chính mị lực ngôn ngữ của mình để thuyết phục mọi người, để bọn họ hiểu, dần dần tiếp nhận cô.

Cố Khê ậm ừ một chút, cười nói: "Chính là muốn cảm ơn cậu thôi"

Hạ Hữu Nam liếc nhìn cô một cái, cong cong khóe môi.

Tiết tự học buổi tối kết thúc, lúc về ký túc xá, Cố Khê kiểm tra di động một chút, xem lại một số tin nhắn. Đang định tắt máy ngủ, trong group chat 4

người bạn họ gửi đến tin nhắn mới.

Sở Dục Tân: @ Cổ Khê, mau xem diễn đàn của trường đi, có người đăng bài tìm cậu.

Cổ Khê: Tìm tớ?

Sở Dục Tân: Đúng vậy, bài viết kia còn rất nổi, hình như là của một sư muội.

Rất nhanh, Sở Dục Tân gửi liên tiếp 1 số bài đăng trên diễn đàn,

Cổ Khê click vào, phát hiện chủ đề bài viết đầu là: Tin tức mới!!!! Trường có một chị gái là nhà văn.

Nội dung của bài viết: "Là thế này, ngày hôm qua, tớ nhặt được 1 quyển notebook ở hồ hoa sen trong trường, phát hiện bên trong đều là tiểu thuyết, hơn nữa còn là truyện tớ đã đọc qua ở trên tạp chí, tác giả tên là Cổ Tiểu Tây, a a a, tớ thật sự rất rất rất thích truyện của tác giả này luôn á. Cho nên, tác giả Cổ Tiểu Tây là học sinh cao trung sao."

Nếu thật là chị ấy, tớ chỉ muốn nói là: chị tác giả ơi, em thật sự không muốn xem trộm notebook của chị đâu, chỉ vì muốn xem có thấy được thông tin của chủ cuốn sổ hay không để trả cuốn sổ còn về, kết quả là thấy được nội dung. Chị Cổ Tiểu Tây ơi, em rất rất rất thích tiểu thuyết của chị, dưới bài viết này là thông tin của em, nếu chị liên lạc thì em sẽ trả notebook cho chị."

Phía dưới bài viết còn có ảnh của cuốn sổ, ghi chú: Nếu không phải tác giả, không thể tới lấy lại a.

Phía dưới bài viết có vô số bình luận

A: A a a, Cổ Tiểu Tây thật là học sinh trường chúng ta? Tôi cũng rất thích coi tiểu thuyết của cô ấy, tạp chí kì nào có cô ấy tớ cũng đều mua

B: A, thì ra Cổ Tiểu Tây cũng viết tạp chí sao, tôi gần đây đã xem qua quyển truyện dài tập của cô ấy ở Tấn Giang. Tôi đọc lại quyển ấy đến 2 lần vẫn thấy hay.

C: Tôi cảm thấy đó chỉ là notebook của 1 fan nào đó của cô ấy viết lại mà thôi, học sinh cao học bây giờ bận như thế, ngày nào cũng phải làm cả núi bài tập, làm sao mà có thời gian viết truyện

D: Tôi cũng đã xem qua rất nhiều tiểu thuyết của Cổ Tiểu Tây, thật sự không tồi, bất quá tôi cảm thấy cô ấy hẳn là sinh viên đại học, tiểu thuyết của cô ấy hầu như đều là viết về đại học, lại còn có viết rất tỉ mỉ, nếu chưa vào đại học thì hẳn là không viết ra được

E: Thực ra tôi cảm thấy tác giả không nhất định là học sinh a, cũng có khả năng là các giáo viên, đa số những tác giả tôi thích đều làm nghề giáo a~.....

Mọi người bàn luận sôi nổi, Cổ Khê nhìn bài viết, trong đầu có 2 suy nghĩ, một là notebook của cô thật đúng là bị người nhặt đi rồi, hơn nữa còn vừa vặn là độc giả của cô, hai là thì ra bút danh của cô lại được nhiều người biết tới như vậy.

Nếu không nhầm thì cô đã gửi bài cho tạp chí khoảng một năm, trên diễn đàn Tấn Giang đăng truyện cũng chưa không ít tâm huyết, cũng được rất nhiều người ở Weibo đề cử, nhưng cô không nghĩ tới lại có nhiều người trong trường đọc tiểu thuyết của mình như vậy.

Khương Linh nhắn trong nhóm chat: Cổ Khê, cậu nổi tiếng rồi.

Cổ Khê: [che mặt]

Sở Dục Tân: Cổ Khê, đây là thời điểm công khai thân phận của cậu a.

Cổ Khê: Không được.

Sở Dục Tân: Vì sao??? Cyn: Tân Tân thật sự không hiểu (@_@)

Cổ Khê: Tớ cảm thấy hiện tại khá tốt, vẫn chưa cần để lộ thân phận

Khương Linh: Vậy quyển notebook của cậu làm sao bây giờ?

Cổ Khê: Mặc kệ nó, dù sao cũng không phải quan trọng lắm

Sở Dục Tân: Haiz, cậu bỏ lỡ cơ hội trở thành một danh nhân rồi. C

Ổ Khê: Tớ chỉ là một tác giả ngôn tình, khoảng cách với danh nhân cách xa vạn dặm.

Sở Dục Tân: Tớ chỉ là cảm thấy mức độ nổi tiếng của cậu thật rất cao a.

Khương Linh: Tán đồng.

Cố Khê: Khuya rồi mọi người ngủ đi, ngủ ngon nhé!

Chuyện này vốn đang chỉ dừng lại trên diễn đàn của trường, sau mấy ngày liền trở thành chuyện không ai không biết.

Đến cả mọi người lớp khác cũng đang thảo luận.

Lúc Cố Khê xếp hành ở nhà ăn, hàng bên cạnh cũng có hai nữ sinh đang bàn luận chuyện này. "Tớ nghe nói hiện tại còn chưa có người đi nhận quyền notebook kia, Cố Tiểu Tây thật sự đang ở trường chúng ta sao??"

"Tớ cảm thấy nếu Cố Tiểu Tây ở trường học chúng ta thì cũng có thể là giáo viên, vì thế nên không dám công khai thân phận."

"Cũng đúng, sư muội nói cô ấy tìm được quyền notebook vào sáng chủ nhật cạnh hồ hoa sen, lúc ấy mọi người đều không ở trường học, cho nên là khả năng là giáo viên rất lớn."

Cố Khê nghe các cô ấy đàm luận, toàn bộ trầm mặc không nói, thật giống như chuyện các cô ấy nói và cô không liên quan đến nhau.

Có lẽ nếu vẫn không có ai đi nhận quyền notebook kia, qua một thời gian, có lẽ mọi người cũng quên thôi.

Trước khi ngủ trưa, Cố Khê xem di động một chút, Wechat gửi đến một cái thông báo

Mạch Ngọc Linh: Cố Khê, tác giả Cố Tiểu Tây kia chắc là con nhỉ?

Nhìn thấy tin nhắn này, Cố Khê thiếu chút nữa sặc, Mạch Ngọc Linh là làm sao mà biết được?

Cố Khê: Di tại sao lại hỏi như vậy???

Mạch Ngọc Linh: Di xem trên diễn đàn trường học, sau đó liền nghĩ đến con, con xem, Cố Khê, Cố Tiểu Tây, hai tên này đọc đều giống nhau. Cho nên di nghĩ chắc là con nhỉ?

Cố Khê: [che mặt] Di đừng nói đi ra ngoài nhé

Mạch Ngọc Linh: Quả nhiên là con, con đúng thật giỏi*, di không nhìn lầm.

ở đây trong cv là: "con đúng thật bông" mà tui không biết bông nghĩa là gì nên dịch tạm là giỏi nha

Cố Khê: Cảm ơn di.

Mạch Ngọc Linh nhắn: Cố Khê, thứ sáu tuần này là sinh nhật di, di muốn tổ chức một buổi tiệc nhỏ, đến lúc tan học, con đi cùng Hữu Nam đến đi, di sẽ bảo ba của Hữu Nam đi đón các con.

Có nên đi sinh nhật của di Mạch không nhỉ? Cô rối rắm một chút, trừ bỏ là bạn của Hạ Hữu Nam, di Mạch đối với cô rất tốt, giống như là con gái ruột trong nhà, di ấy sinh nhật mời cô, cô cũng không thể không đi, Hơn nữa, cô nợ nhà bọn họ nhiều ân huệ như vậy, hoàn toàn có thể mượn sinh nhật này gửi cho di ấy một phần lễ vật để cảm ơn.

Cố Khê lên Đông Kinh*, lựa chọn một đôi hoa tai hai ngàn, xứng với Mạch Ngọc Linh phẩm vị. Cô thanh toán trước, trường học không cho nhận chuyển phát nhanh ở kí túc xá học sinh, vì thế cô điền thông tin nơi ở của Tiểu Hàm. Nhân viên giao hàng của Đông Kinh nói sáng mai là có thể đến.

trong cv là kinh thành phía đông, Cyn tra không thấy từ này mà cũng không biết là gì nên để là Đông Kinh nha

—— Trước tiết tự học buổi tối, mấy nữ sinh vây ở một chỗ nói chuyện thảo luận chuyện trên diễn đàn trường.

Đàm Mỹ Thanh nói: "Các cậu chắc đều biết, trên diễn đàn trường có bài đăng nói trường chúng ta hình như có một tác giả"

Ngô Văn Hân: "Chuyện này rất nổi gần đây, chắc mọi người đều biết."

Lưu Ngọc Châu nhấc tay, "Mọi người nói gì vậy, tớ cơ bản chưa xem qua"

"Không phải đâu." Đàm Mỹ Thanh nói: "cậu không lên diễn đàn trường sao?"

Lưu Ngọc Châu lắc đầu, "Bình thường sẽ không xem"

Đàm Mỹ Thanh lấy điện thoại click mở bài viết kia, "Đây, cậu xem đi"

Lưu Ngọc Châu cầm lấy di động Đàm Mỹ Thanh, xem qua nội dung, cô chợt kêu lên một tiếng: "A, hình như tớ biết quyền sở hữu này"

Đàm Mỹ Thanh không để bụng, "Có thể là trùng quyền sở hữu thôi à, cậu đã từng nhìn thấy cũng bình thường thôi."

Lưu Ngọc Châu giải thích nói: "Không phải, ý tớ là quyển sổ này hình như là Cổ Khê.",

"Cổ Khê!" Có người kêu cô. Cổ Khê quay đầu lại, là Sở Hào, "Làm sao vậy?"

Sở Hào nhìn cô trực tiếp hỏi: "Cậu là đại tác giả Cổ Tiểu Tây??"

Cổ Khê run tay, cái ly trên tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, cô nhìn nhìn mọi người trong lớp đều đang nhìn mình, chờ câu trả lời. "Tớ....."

Trong một khoảng thời gian ngắn, Cổ Khê không biết phải trả lời như thế nào, cô chỉ cái ly trên tay, "Tớ đi lấy nước trước."

Cô vội rời khỏi chỗ, hướng phòng trà mà đi

Cô đi được một lúc, Trần San ở lớp học nói: "Làm sao mà có thể là cô ta được?"

Đàm Mỹ Thanh đáp: "Nhưng là, vừa rồi Cổ Khê cũng không phủ nhận."

"Nếu là cô ta thật sự là Cổ Tiểu Tây, không chừng đã sớm công khai rồi. Nói không chừng, cô ta chính là cố ý để cho người khác hiểu lầm mình là đại tác giả."

Khi vừa đi lấy nước về, Cổ Khê vừa vặn nghe được câu nói, của Trần San, không nhanh không chậm mà đi đến chỗ ngồi của mình, liếc nhìn Trần San một cái, nếu là hiện tại không thừa nhận, nói không chừng lại sẽ mang theo rất nhiều phỏng đoán ác ý.

Cô nói với mọi người đúng sự thật: "Lúc này có hơi bất ngờ cho nên không có kịp trả lời, Cổ Tiểu Tây đúng là bút danh của tớ"

Mọi người đều an tĩnh một chút.

Sở Hào nói: "Cổ Khê, cậu đã sớm là đại tác giả, sao lại không nói cho mọi người biết"

Cổ Khê giải thích: "Kỳ thật cũng không được tính là đại tác giả, cái này nghe có vẻ khá khoa trương. Chỉ là sở thích thôi nên cũng không có ý định nói cho mọi người"

Đàm Mỹ Thanh tò mò hỏi: "Cổ Khê, tiền nhuận bút một tháng của cậu cũng không ít nhỉ?"

"Cái này sao....." Cổ Khê trầm ngâm nửa ngày, "Không ổn định, nhưng vẫn có thể đủ cho tớ tiêu dùng."

Từ Huy nói: "Cổ Khê, cậu thật sự thật rất lợi hại a."

Cổ Khê xấu hổ cười cười, "Thật sự cũng không có gì lợi hại, các tác giả khác lợi hại hơn tớ rất nhiều."

Đàm Mỹ Thanh: "Nhưng mà vẫn rất lợi hại nga."

Cổ Khê cười cười, mắt đảo ra đằng sau sau, hai người Khương Linh cùng Sở Dục Tân đều dơ ngón cái lên với cô.

Tuy Hạ Hữu Nam nhìn vào sách vở nhưng khóe môi lại là hơi nhếch lên.

Chuyện Cổ Khê là tác giả Cổ Tiểu Tây thật được lan truyền.

Sự mọi người được notebook của cô cũng tự đem cuốn sổ đưa tới, còn hỏi cô muốn ký tên. Một ngày nay, có rất nhiều người chạy đến của lớp chỉ để xem cô.

Đi ở trên đường, cũng có người chỉ vào cô, nói: "Cô ấy chính là tác giả Cổ Tiểu Tây sao sao? Lớn lên thật xinh đẹp."

Tuy rằng là được khích lệ, nhưng cái cảm giác bị vây xem này kỳ thật rất không tự nhiên. Cổ Khê chỉ nghĩ chuyện này là một cơn gió nhanh đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Editor: @_iluvly

Beta: nhà Kẹo Bơ ☐☐

Chiều thứ 6, Cố Khê định bụng sẽ bắt xe buýt tới nhà Hạ Hữu Nam dự sinh nhật mẹ của anh, nhưng sau cùng cô vẫn cảm thấy đi cùng anh sẽ tiện hơn.

Tiếng chuông vang lên kết thúc ngày học dài, mọi người bắt đầu dọn dẹp sách vở về ký túc. Cố Khê đang bận bịu với đồng tài liệu ở trên bàn, liền nghe bên tai tiếng gõ bàn nhẹ nhẹ. Cô ngẩng đầu, là Hạ Hữu Nam đang đứng bên cạnh mình.

"Tôi đợi cậu ở bên ngoài", Hạ Hữu Nam cất lời, ngữ khí bình đạm vô cùng.

Cố Khê nhanh chóng lấy lại tinh thần, gật đầu: "Được"

Cô lại quay sang tiếp tục thu dọn đồ đạc của mình. Cố Khê lấy chiếc cặp nhỏ từ trong ngăn kéo ra, cô khoác lên vai rồi vòng cửa sau ra ngoài. Hạ Hữu Nam đã chờ sẵn trước cửa.

"Đi thôi", Cố Khê cất lời

Cả hai cùng sánh vai đi. Cố Khê chợt phát hiện, khi cùng Hạ Hữu Nam ở cạnh nhau liền thu hút không ít ánh nhìn. Cô đưa mắt liếc nhìn một vài người, cũng không tính là quen biết. Bỗng nhiên ở giữa hai người lại xuất hiện một khoảng cách nhỏ, đủ để một người nữa có thể chen vào.

Hạ Tuấn Thành đã một thân tây trang đứng trước cổng trường chờ đợi, Cố Khê vừa ra liền thấy ông, cô bước tới mở cửa sau, Hạ Hữu Nam cũng mở cửa từ phía bên kia. Hai người giờ đang ngồi cùng nhau.

Trong lòng Cố Khê bỗng có chút bất an.

Không khí xung quanh như lắng xuống. Hạ Hữu Nam cũng như bố anh - Hạ Tuấn Thành đều không hứng thú nói chuyện với nhau, duy chỉ khi có Mạch Ngọc Linh ở đây thì mới có đề tài để tương tác.

Sinh nhật Mạch Ngọc Linh được tổ chức trong hoa viên rộng lớn, chủ yếu là nướng BBQ. Cố Khê sau khi đến nơi liền được Mạch Ngọc Linh tiếp đón rất nồng hậu, cô mang ra món quà mình đã kỹ lưỡng chọn lựa, tặng cho chủ nhân của bữa tiệc, cũng nói vài câu chúc mừng.

Hồi lâu sau, Cố Khê như đảo khách thành chủ, liền không tự coi mình như khách mời mà đi phụ Mạch Ngọc Linh cùng một vài bảo mẫu chuẩn bị một số đồ dùng. Hạ Hữu Nam sau khi lên lầu thay thường phục cũng xuống giúp đỡ một tay.

Dự báo thời tiết hôm nay đưa tin rằng nhiệt độ sẽ giảm so với mọi ngày, Cố Khê vốn dĩ không hề thấy lạnh khi từ trường về nhưng đến hiện tại, cả người cô như giảm xuống vài độ.

Mạch Ngọc Linh chợt để ý đến Cố Khê, thấy cô chỉ khoác ngoài một chiếc áo mỏng liền nhanh chóng chạy vào phòng lấy thêm ít áo ấm, đưa cho cô.

"Khê Khê, trời đã chuyển lạnh, con mặc thêm áo vào nếu không sẽ bị bệnh đấy!"

Cố Khê tiếp lấy áo từ tay bà, lễ phép nói cảm ơn rồi mặc vào.

Khoảng sáu giờ, bên ngoài đã dần trở tối, những chiếc bóng đèn nhỏ sáng rực ánh sáng vàng nhạt ấm áp hắt lên khuôn viên. Đến khi trời tối hẳn, khách khứa lục tục kéo đến.

Đến chúc mừng Mạch Ngọc Linh hầu như đều là bạn tâm giao và họ hàng. Bọn họ thường xuyên tụ hẹn uống trà, đi dạo, mua sắm, nhìn chung thì quan hệ rất tốt.

Một người em của Mạch Ngọc Linh là Mạch Ngọc Trân thấy Hữu Nam đang cùng Cố Khê cười nói, cô tò mò hỏi: "Chị, cô bé ấy là ai thế? Hình như em chưa từng gặp qua."

Mạch Ngọc Linh đưa mắt nhìn, bà nói: "Là bạn học chung lớp với Hữu Nam, con bé là Cố Khê."

Mạch Ngọc Trân đánh giá một lượt từ trên xuống dưới Cố Khê, thấy cô đoan trang hiền thực, đáng người không tồi, liền nhanh nhẩu đoán: "Không chừng lại là bạn gái của Hạ Hữu Nam thì sao?"

Mạch Ngọc Linh không rõ ý tứ, bà cười cười nhìn về phía Cố Khê

"Hai đứa còn trẻ, chị cũng không nắm rõ lắm."

Cố Khê đứng gần đó nghe thấy mồn mồn. Cô đỏ mặt, cảm nhận được có một loại ám chỉ rằng cô và Hạ Hữu Nam có loại quan hệ không đơn giản là bạn cùng lớp bình thường, liền vội giải thích: "Con và Hữu Nam chỉ là bạn, không phải là cùng cậu ấy nảy sinh tình cảm."

Mạch Ngọc Trân dùng một ánh mắt cứ như thể "Cô đã biết hết rồi, con không cần nói" để nhìn Cố Khê rồi nhẹ nhàng an ủi: "Đừng ngại, cô cùng chị mình thực đã hiểu rồi, hai đứa không cần phải che che dấu dấu"

Cố Khê 囧 囧, cô thật sự không có ý tứ gì với Hữu Nam mà!

Khách mời đã đến đông đủ, mọi người bắt đầu vây quanh lò nướng BBQ mặc dù trên bàn còn bày ra rất nhiều món như salad hoa quả, một số loại bánh ngọt cùng với mì ý, tất cả đều là Mạch Ngọc Linh cùng một vài giúp việc trong nhà làm từ chiều.

Các vị khách vừa cùng nhau trò chuyện, vừa vui vẻ thưởng thức đồ ăn, xem chừng bữa tiệc trở nên rất hòa khí.

Không may là tầm hơn 7 giờ, trời chuyển mưa nhỏ, mãi vẫn chưa tạnh nên đành phải đem toàn bộ đồ vật di chuyển vào trong nhà. Cổ Khê theo bản năng kiểm tra thời gian, thấy đã hơi trễ, nếu như cô không sớm rời đi thì trường học sẽ đóng cửa mất.

Chờ đến 8 giờ, trong khi phòng khách còn vô cùng náo nhiệt, Cổ Khê canh lúc Mạch Ngọc Linh đi vào bếp liền đi theo sau.

"Thời gian không còn sớm nữa, chắc con phải về thôi."

Mạch Ngọc Linh nghe Cổ Khê nói vậy, từ tốn đáp: "Hay con cứ ở lại nhà cô đi, dù sao ở một mình trong trường không tốt"

"Thôi ạ, con còn có chút việc, cần thiết phải trở về", dù sao cô cũng không thể ở đậu nhà người ta hoài được, nhất là nhà của Hạ Hữu Nam.

Mạch Ngọc Linh cũng không khuyên gì nữa: "Vậy được rồi, cô sẽ nhờ chú đưa con về."

"Không cần thiết đâu ạ, con nghĩ đi phương tiện công cộng sẽ tốt hơn, khó có ngày sinh nhật, hay cô cứ để chú ở nhà phụ giúp cũng được."

Mạch Ngọc Linh có chút hài lòng đứa nhỏ này, thực là người vô cùng hiểu chuyện.

"Vậy hãy để Hữu Nam tiễn con đi, một thân con gái như con, ra ngoài lúc trời tối thật không an tâm"

Cổ Khê vừa có ý muốn từ chối thì Mạch Ngọc Linh đã gọi Hữu Nam đến.

"Hữu Nam, Cổ Khê phải về trường, mẹ không yên lòng để con bé đi một mình, con tiễn bạn nhé?"

Hạ Hữu Nam sau khi nghe xong thì đi tới chỗ Cổ Khê

Cô có chút xấu hổ, nói: "Kỳ thật cũng không cần đâu, tớ tự về được rồi."

"Vẫn là để tôi đưa cậu đi"

"Thật sự...không cần"

Mạch Ngọc Linh ngay lập tức phản bác: "Nếu con nhất quyết không để Hữu Nam đưa về, cô e là phải giữ con ở lại đêm nay rồi."

"Con...", Cổ Khê cắn cắn môi

"Vâng."

Cô nói câu chúc mừng sinh nhật với Mạch Ngọc Linh rồi đeo cặp ra khỏi Hạ gia.

Hạ Hữu Nam hai tay bỏ vào túi quần, cùng Cổ Khê sóng vai đi trên khu đường nhỏ.

Vì nhà Hữu Nam ở trong khu biệt thự nên cách trạm giao thông công cộng khá xa. Nhiệt độ bên ngoài còn có chút lạnh, gió thổi qua hàng cây xiêu vẹo, giống như trời sắp chuyển mưa.

Cổ Khê ôm áo khoác như một vật bất ly thân, may là Mạch Ngọc Linh có đưa cho cô chiếc áo khoác lông dày, nếu không cô nhất định sẽ chết cứng mất.

"Lạnh không?", Hạ Hữu Nam để ý thấy Cổ Khê co ro liền lên tiếng hỏi.

Cổ Khê thuận miệng nói: "Nếu tớ nói là có, vậy cậu sẽ cởi áo khoác đưa cho tớ à?"

Soạt một tiếng, Hạ Hữu Nam nhanh chóng cởi chiếc áo khoác đen của mình, đưa sang cho Cổ Khê.

Cổ Khê thấy vậy, liền không phản ứng được, có chút ngây ngốc.

"Tớ...chưa nói lạnh."

Hạ Hữu Nam vẫn giữ nguyên thế tay, hướng đến Cổ Khê, nói: "Cậu muốn hay không?"

"Vẫn là không cần đâu", Cổ Khê nhìn Hạ Hữu Nam một thân đơn độc chiếc áo thun trắng, nghĩ thầm một đại thiên tài như anh cũng có đôi lúc có chút ngớ ngẩn, bản thân mình chỉ mặc đúng một chiếc áo khoác, vậy mà vì một câu nói chơi của cô mà lại sẵn lòng cởi ra?

Đi được một lúc, trời lác rác chút mưa, Cổ Khê lấy trong balo một chiếc dù nhỏ, diện tích của chiếc dù trông chỉ vừa với một người nên cả hai có chút miễn cưỡng đứng sát cạnh nhau.

Trạm xe buýt cũng không có mái che, hoàn toàn lộ thiên.

Hạ Hữu Nam cầm ô, nhưng 3/4 cái ô đều nghiêng về phía Cổ Khê. Tuy trời mưa không lớn nhưng khi để bị ướt nhất định sẽ cảm

Cổ Khê đỡ đỡ cán dù, nói với anh: "Mưa ướt hết áo cậu rồi kia, mau nghiêng sang bên kia đi."

Hạ Hữu Nam nghiêng đầu nhìn cô: "Nếu không muốn tôi ướt mưa thì đứng gần lại đây."

Cổ Khê nghe vậy liền ngẩn người, khoảng cách của cả hai chỉ cách nhau có nắm tay, mà ô của cô vốn dĩ không thể che đủ hai người, sẽ luôn có một người bị ướt.

Cho nên Hạ Hữu Nam mới nói, nếu thấy ướt anh thì hãy đứng gần hơn chút nữa.

Cổ Khê do dự một hồi rồi mới cứng nhắc nhích sang tí xíu, bả vai đụng vào anh. Hữu Nam bỗng có cảm giác bị đụng phải liền hơi hơi xoay người, trở thành là bốn mắt nhìn nhau.

Hạ Hữu Nam và cô có chút thân mật hơi quá, Cổ Khê thậm chí còn cảm nhận được hô hấp của anh, mà hương thơm của quần trên người Hữu Nam, cánh mũi cô vẫn thoang thoảng ngửi thấy.

Cổ Khê lén lút nhấc chân, có ý muốn lùi về sau một chút, nhưng khi nghĩ lại nếu kéo ra khoảng cách thì Hạ Hữu Nam vẫn sẽ nghiêng ô về phía cô nên cô đành từ bỏ.

Cổ Khê nghiêng đầu nhìn xuôi nhìn ngược, tại sao xe buýt còn chưa tới?

Xung quanh trừ tiếng mưa tí tách thì không còn một thanh âm nào lọt vào tai cô hết.

Cổ Khê cảm thấy mặt mình có chút lạnh, một giọt nước mưa từ đỉnh đầu chảy xuống, dừng trên má cô. Dù này cô dùng cũng đã lâu nên trên mặt ô vẫn có vài chỗ vá nhỏ.

Cô vốn cũng không để ý nhiều, nhưng đột nhiên Cổ Khê xuất hiện cảm giác lạ, giọt nước đọng trên mặt cô bị một ngón tay thon dài lau đi.

Cổ Khê theo phản xạ ngược mắt, thấy gương mặt Hạ Hữu Nam gần trong gang tấc, một khắc trôi qua, cô như bị đóng băng, toàn thân trở nên cứng đờ, chỉ ngơ ngẩn nhìn anh.

Tâm cô như nổi trống.

Hạ Hữu Nam vừa lúc nhìn cô, hai người trong mắt chỉ có bóng hình nhau. Cổ Khê mấp máy môi, lời muốn nói nhưng không có cách nào biểu đạt. Mà loại động tác này trong mắt của Hữu Nam là một điểm dụ hoặc. Nhìn môi cô mềm mại cử động, Hữu Nam không kiềm chế liền cúi đầu môi chạm môi với Cổ Khê.

Cổ Khê mở to mắt đến thất thần, trong đầu ầm ầm vang lên tiếng sét đánh.

Mà lúc này có một chiếc xe nhỏ đi ngang qua, trên xe có một cô gái đang nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, vừa vặn thấy cảnh này liền có điểm lúng túng.

Cổ Khê đứng hình hồi lâu liền lấy lại tinh thần, cô nhanh chóng đẩy Hữu Nam ra, kéo một khoảng cách ngắn với anh.

Hữu Nam theo bản năng vẫn đưa dù về phía cô, tuyệt nhiên không để cô bị dính nước.

Cổ Khê không tin vào mắt mình, vừa rồi là Hạ Hữu Nam hôn cô. Giọng Cổ Khê có chút nghẹn: "Cậu điên rồi sao?"

"Thực xin lỗi.", Hạ Hữu Nam từ nãy tới giờ mới lên tiếng, thanh âm khàn khàn.

Cổ Khê mím môi, căn bản không biết nên đáp thế nào.

Chỉ có xấu hổ.

Vừa đúng lúc xe buýt tới, ngừng lại ở bên cạnh. Cổ Khê thấy thế liền như thê cả gập nước.

"Xe tới rồi, tôi đi trước"

Cô vội vội vàng vàng chạy lên xe. Hạ Hữu Nam theo cô đi lên, đem dù đã thu vào, đưa cho Cổ Khê.

"Ồ"

"Cái này.."

Anh nhanh chóng lui xuống, Cổ Khê cầm ô trong tay, ngơ ngác nhìn cửa xe buýt đóng lại, mà bên ngoài, Hạ Hữu Nam đang dầm mưa. Cô muốn nói gì đó nhưng xe lại khởi động nên thôi.

Cố Khê nhìn Hữu Nam đứng trong mưa, đến khi xe đi được một đoạn, bóng dáng anh liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Editor: @xiaoZHAN1207

Beta: nhà Kẹo Bơ □□

Đi ra rất xa, Cố Khê mới lấy lại tinh thần.

Tài xế nhắc nhở nói: “Cô gái, đừng quên quẹt thẻ xe buýt.”

“Vâng.” Cố Khê lấy lại tinh thần, lấy ra thẻ xe buýt, tích xong rồi tìm một cái vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Ngoài cửa sổ là thành phố nhộn nhịp, cửa sổ xe có vài vệt nước, chứng tỏ vừa mới qua một trận mưa.

Cố Khê nhìn qua cửa sổ xe, tầm mắt có chút mê ly, trong đầu vẫn luôn hồi tưởng về hình ảnh vừa rồi, tâm trạng vô cùng hỗn loạn.

Nam chính Hạ Hữu Nam thế mà lại hôn cô, điên rồi sao?

Đêm đó, Cố Khê mất ngủ.

Ngày hôm sau cô ngủ đến tối mới rời giường, trong đầu đều nghĩ đến hình ảnh tối hôm qua, đầu cô có chút đau nhức.

Ngày hôm qua trở về, áo khoác được treo ở trong ký túc xá, áo khoác này làm bằng len, Cố Khê không dám tự tiện giặt, nhưng cô đã mặc rồi nên cũng không thể không giặt mà trả về.

Cô nghĩ một lúc, quyết định gửi cái áo cho tiệm giặt quần áo rồi mới trả về cho dì Mạch Ngọc Linh.

Cô cũng định mua một đôi giày, có thể vừa đem quần áo tới tiệm giặt là, lại vừa mua giày, như vậy mua xong giày là có thể đi lấy quần áo.

Sau ngày đầu tiên chuyển lạnh, trời vẫn rất âm u, Cố Khê cố ý nhìn dự báo thời tiết, hôm nay còn có một đợt gió mùa hạ từ phía nam, đoán chừng đợt lát nữa còn sẽ có một trận mưa.

Cố Khê mua xong giày thì đến tiệm giặt là lấy áo, nhìn thời gian đã 10 giờ rưỡi, nếu đi đến Hạ gia một chuyến, lại trở lại trường học thì cũng vừa kịp đến giờ ăn cơm trưa.

Xuống xe buýt, Cố Khê nhìn trạm xe, lại nghĩ tới sự việc ngày hôm qua, mặt đỏ tím đập, dường như đến Hạ gia cũng tiêu tan.

Nếu đã đến rồi thì không thể trở về.

Cô lắc lắc đầu, không suy nghĩ nữa.

Quả nhiên là mưa nhỏ, cô mở ô ra, đi về hướng khu biệt thự.

Cô đã có kế hoạch tốt, đợt lát nữa đến Hạ gia sẽ gửi tin nhắn cho Mạch Ngọc Linh, nói cô muốn trả quần áo, sau đó đợi dì Mạch ra tới, đem áo trả đi rồi đi luôn, như vậy sẽ không chạm mặt Hạ Hữu Nam.

Cũng sẽ không xấu hổ đến mức như vậy.

Nhưng trên thực tế cũng không như kế hoạch của cô, còn chưa tới Hạ gia, cô đã thấy Hạ Hữu Nam.

Phản ứng đầu tiên chính là trốn, cô nhanh chóng vọt đến núp dưới một bụi cây còn cao hơn người cô.

Trên bãi cỏ cách đó không xa, Hạ Hữu Nam cầm dù đứng một bên, Đường Tiểu Đình ở trước mặt anh đang dầm mưa, tóc mái ướt dán chặt vào trán.

Cô chảy nước mắt, nhìn Hạ Hữu Nam khóc nức nở nói: “Tớ đã thích cậu từ cái nhìn đầu tiên, đem cậu trở thành trung tâm thế giới của tớ, mỗi ngày đều xoay quanh cậu, cậu liếc mắt nhìn tớ một cái là tớ có thể vui vẻ cả ngày, mỗi một lần cậu lạnh nhạt với tớ, tớ đều rất khổ sở, nhưng mỗi qua mỗi lần ấy, tớ vẫn ở bên cậu, bởi vì tớ thích cậu, thực sự rất thích. Nhưng cậu từ trước nay cũng chưa từng đáp lại tớ, tớ cho rằng cậu đối với ai cũng giống nhau,

cho nên tớ vẫn kiên trì mà đi thích cậu, yên lặng mà bám theo cậu, tớ đã ảo tưởng cùng cậu tay nắm tay đi dạo phố, cũng ảo tưởng cùng cậu trải qua cả đời. Nhưng những điều ấy đều là giả, ngoại hình của tớ không xinh đẹp, cũng không thông minh, còn luôn làm việc xấu, cậu căn bản sẽ không thích tớ. Tớ thật sự mệt mỏi, vô cùng khổ sở, chính tớ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, tớ là thật sự thích cậu.”

Đường Tiểu Đình nói xong chậm rãi ngồi xổm xuống, đem đầu vùi ở hai tay, khóc không thành tiếng.

Bên kia, Hạ Hữu Nam cầm dù che cho Đường Tiểu Đình, che khuất tầm nhìn của Cố Khê.

Đường Tiểu Đình ngẩng đầu nhìn anh, Hạ Hữu Nam chậm rãi cúi người xuống cùng cô ấy nói gì đó.

Tiếng Hạ Hữu Nam rất nhỏ, hơn nữa còn thêm tiếng mưa rơi, Cố Khê nghe không rõ lời anh nói.

Một lát sau, Đường Tiểu Đình đột nhiên đứng lên, hai tay ôm eo Hạ Hữu Nam, vùi đầu ở ngực anh.

Nhìn thấy cảnh này, Cố Khê mím môi, xoay người rời đi.

Cô lấy di động, gửi tin nhắn cho Mạch Ngọc Linh, nói cô lập tức đến.

Sau khi tới nơi, cô cũng không bước vào cổng, chỉ đứng ở ngoài cửa sắt đưa quần áo cho Mạch Ngọc Linh, nói còn có việc liền đi.

Cô cố ý vòng qua đường kia một khoảng xa, chọn con đường xa hơn để đi ra ngoài.

Đứng ở trạm xe buýt mà ngày hôm qua đứng chờ cùng Hạ Hữu Nam, Cố Khê lại nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, trong đầu toàn bộ đều là cảnh Đường Tiểu Đình khóc lóc ê ê.

Xe buýt ngừng lại, Cố Khê đi lên, nghiêng đầu nhìn thế giới bị nước mưa xối qua, sạch sẽ, tươi mát, không nhiễm một hạt bụi.

Hết mưa, bầu trời dần dần có màu xanh thẫm, ánh nắng cũng dần len lỏi qua mây.

—

Tiết tự học buổi tối chủ nhật, Cố Khê đến rất sớm làm bài tập, hai ngày cuối tuần này cô tốn không ít thời gian sửa bản thảo.

Lúc nghỉ hè, cô đã viết một tập truyện đăng lên diễn đàn Tấn Giang, hôm trước vừa có một nhà xuất bản tìm tới nói muốn xuất bản tập truyện này.

Thuận lợi thông qua kiểm tra, biên tập lại đưa ra một ít ý kiến sửa chữa, hơn nữa thời gian cấp bách nên cô không thể không lợi dụng thời gian cuối tuần vùi đầu sửa bản thảo.

Người trong lớp học dần dần tăng lên, đến 6 giờ 40, mọi người đã đến gần hết.

“Cố Khê, bên ngoài có người tìm cậu!” Đàm Mỹ Thanh gọi Cố Khê.

Cố Khê nâng đầu, nhìn về phía ngoài lớp, xác thật có hai học muội, nhưng mà cô không quen.

Hai học muội mỉm cười vẫy tay với cô, Cố Khê xác nhận các em ấy chính là muốn tìm mình, buông bút xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Hai học muội thấy cô ra, ánh mắt lóe lên, câu đầu tiên chính là lời thổ lộ, “Chị ơi, chúng em rất thích tiểu thuyết của chị.”

Bị nói ra trực tiếp, Cố Khê có chút ngượng ngùng mà nhấp môi cười cười, “Cảm ơn.”

Một học muội đem quà tặng trên tay đưa qua, “Chị ơi, em tặng chị quà này.”

Cố Khê ngượng ngùng nhận lấy, “Các em đừng tặng quà, tích tiền mua đồ ăn vặt cho mình đi.”

“Chị nhận lấy đi, thật không phải cái gì quá đắt, chỉ là một chút tâm ý mà thôi.”

Cố Khê đành phải nhận lấy, “Cảm ơn.”

Một học muội khác đưa cô một bức tranh, “Đây là em vẽ dựa theo nhân vật tiểu thuyết của chị, tặng cho chị này, vẽ không đẹp lắm, mong chị đừng ghét bỏ.”

Cố Khê cười cười, “Sẽ không, cảm ơn.”

Thật nhanh đã đến giờ học, hai học muội đều là lớp 11, cách lớp cô khá xa, nói thêm mấy câu liền chạy vội về lớp.

Cố Khê xoay người về phòng học, đem quà các em ấy vừa tặng mở ra nhìn, quà bên trong là một chiếc trâm cài ngực thủ công, rất tinh xảo. Còn bức tranh vẽ một nam một nữ là nam nữ chính của tiểu thuyết cô viết, tuy rằng vẽ không phải quá đẹp, nhưng nhìn ra được rất nghiêm túc.

Trái tim Cổ Khê ấm áp.

Trước tiết tự học buổi tối, Tiểu Hàm gọi Cổ Khê đến, bảo cô đi phát bài.

Cổ Khê cầm một chồng bài trở lại lớp, mọi người đều đang học, có người học tiếng Anh, có người học ngữ văn.

Cô phát bài thi cho bốn tổ, từng tờ từng tờ mà phát.

Hôm nay Đường Tiểu Đình nhìn qua uể oải ỉu xiu, cúi đầu nhìn sách, cũng không lên tiếng.

Không biết thứ bảy đó, Hạ Hữu Nam đã nói gì với cô.

Một người phát bài quá chậm, Cổ Khê phân một nửa bài thi cho Khương Linh giúp cô phát.

Hai người phát hiệu suất cao hơn rất nhiều.

Khi nhìn đến tên Hạ Hữu Nam, Cổ Khê dừng một chút, mắt cố ý nhìn lướt qua tổ hai, anh đang cúi đầu đọc sách, do dự một chút, cô vẫn tự mình đem bài thi phát cho anh.

Cô nghĩ đưa bài thi xong liền đi ngay, đặt nhẹ bài thi ở trên bàn nhưng lại bất cẩn làm nó rớt xuống.

Cổ Khê quay đầu lại muốn nhặt, Hạ Hữu Nam cong lưng nói: “Đề tôi nhặt.”

“Ừm.” Cổ Khê cầm bài thi đi.

Phát xong bài thi, Cổ Khê trở lại chỗ ngồi, phát hiện Lư Ngọc Châu nằm ở trên bàn, nhìn qua giống như không thoải mái.

Cổ Khê nhẹ giọng hỏi, “Ngọc Châu, cậu làm sao vậy?”

Lư Ngọc Châu xoa xoa cái trán, “Có chút đau đầu, tớ nằm một chút sẽ đỡ thôi.”

Cổ Khê còn phát hiện má phải của cô có hơi sưng, “Mặt cậu làm sao vậy? Giống như có chút sưng?”

Lư Ngọc Châu dùng tay che cục nhô trên má, “Mẹ tớ nói có thể là sắp mọc răng khôn cho nên mới sưng, có thể không cần phải đụng vào, uống trà lạnh vào sẽ tốt thôi.”

“Ừm.” Cổ Khê nói: “Vậy cậu nghỉ ngơi chút đi, giáo viên tới tớ sẽ kêu cậu.”

Lư Ngọc Châu nằm xuống, tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau, Lư Ngọc Châu không đi học.

Nghe mấy người chung kí túc xá nói mới biết được, Lư Ngọc Châu đêm qua phát sốt, cha cô ấy sáng sớm liền tới đây đưa về nhà.

Sáng hôm sau, cha của Lư Ngọc Châu tới trường học một chuyến, xin nghỉ với giáo viên, còn mang một ít tư liệu học tập trở về.

Vương Quế Phương nhờ Cổ Khê, bảo cô lấy một ít tư liệu học tập cho Lư Ngọc Châu đem đến văn phòng, cha Lư Ngọc Châu còn đang đợi.

Cổ Khê nghe vậy, lấy một ít sách và tài liệu của Lư Ngọc Châu, cùng với bài thi cầm đến văn phòng.

Buổi chiều ăn cơm, Khương Linh nói với Cổ Khê chuyện này.

“Ngọc Châu bị bệnh nặng sao, tớ nghe nói cha cậu ấy xin nghỉ một tuần lận”

Cổ Khê ăn một ngụm cơm, “Tớ nghe cậu ấy bảo là đau răng, hơn nữa cũng phát sốt, chắc rất nghiêm trọng.”

“Gần đây thời tiết càng ngày càng lạnh, dễ cảm mạo phát sốt.”

Cổ Khê xoa giữa mày, “Đúng vậy, hôm nay tớ cũng có chút đau đầu.”

“Không có việc gì.”

Cổ Khê lắc lắc đầu, “Không có việc gì.”

Cô hôm nay ăn cũng không được tốt, còn thừa hơn phân nửa, thật sự ăn không vào.

Hai người về ký túc xá phát hiện rất nhiều bạn trong ký túc xá dưới lầu cầm theo thùng. Trở lại ký túc xá mới phát hiện hóa ra mọi người đi lấy nước ấm, vì hệ thống bị trục trặc nên không có nước nóng để tắm.

Ngô Văn Hân ở ban công đầu thò vào trong quan sát, nói: “Cố Khê, Khương Linh, ký túc xá hôm nay không có nước ấm, các cậu đợi lát nữa tắm rửa, tìm nam sinh giúp các cậu lấy nước nha.”

“Ok,cũng được.”

Cố Khê lấy di động, phát hiện trong nhóm đang thảo luận rất nhiều tin tức, đều là về việc nước ấm, lớp có nam sinh chuyên môn giúp nữ sinh lấy nước, nếu ai yêu cầu chỉ cần ở trong nhóm nói, đem thùng tới dưới lầu, nam sinh liền phụ trách giúp các cô lấy một thùng nước ấm trở về, trực tiếp đưa đến cửa ký túc xá.

Trong group bốn người, Sở Dục Tân cũng đang kêu: @ Cố Khê @ Khương Linh các cậu lấy thùng lại đây, tớ giúp các cậu.

Khương Linh: Chờ một lát, còn chưa đến lúc tớ tắm rửa.

Cố Khê: Tớ tự đi lấy được.

Cô mới phát hiện cũng có không ít nữ sinh đi qua ký túc xá nữ khác lấy nước. Cố Khê tính toán đợi lát nữa tự mình đi, một xô nước cô vẫn lấy được.

Khương Linh: Tớ đây cũng giống Cố Khê tự lấy.

Sở Dục Tân: Các cậu ở tầng năm tự đi có được không?

Khương Linh: Tớ..... Tớ..... Hay là cậu giúp tớ lấy đi.

Cố Khê: cậu giúp Khương Linh đi, tớ tự giải quyết.

Sở Dục Tân: Cố Khê, đừng thể hiện nữa, lớp chúng ta vốn dĩ nam nhiều nữ thiếu, có nhiều nam tử hán như vậy không cần ngại.

Khương Linh: Nam tử hán..... Emmh..... Có thể là tớ ảo giác.

Sở Dục Tân: Đợi lát nữa tớ tiện tay lấy hai xô nước một hơi chạy năm tầng cho cậu xem.

Khương Linh: Tớ rửa mắt mong chờ.

Mỗi ký túc xá chỉ có một phòng tắm, Cố Khê cùng Khương Linh xếp thứ 4,5.

Rất nhanh đã đến phiên Khương Linh lấy, cô cầm theo thùng xuống lầu, cùng Sở Dục Tân hẹn địa điểm gặp mặt.

Vốn dĩ ký túc xá nữ cấm nam sinh vào, nhưng hôm nay tình huống đặc biệt nên quản lý cho phép nam sinh vào.

Sở Dục Tân liền trực tiếp cầm thùng nước của Khương Linh xông vào ký túc xá nữ.

Cậu chỉ đem thùng đặt ở bên ngoài, gọi Khương Linh, cũng không dám vào.

Sau khi đẩy thùng, Khương Linh phụ trách nhìn tới phòng tắm chỗ ban công, thấy Cố Khê còn đang xem tạp chí, cô nói: “Cố Khê, Sở Dục Tân đang ở bên ngoài, cậu đưa thùng cho cậu ấy đi.”

Cố Khê liếc mắt nhìn Sở Dục Tân còm đứng bên ngoài, “Tớ không cần, bảo cậu ấy đi về trước đi.”

“Cậu thật sự định tự lấy à.”

“Ừm, một xô nước với tớ mà nói cũng không có gì.”

Đàm Mỹ Thanh nghe thấy Cố Khê nói, kinh ngạc nói: “Cố Khê, cậu định tí nữa tự đi lấy nước??"

“Ừm, là như vậy đó.”

Đàm Mỹ Thanh nói: “Nam sinh lớp ta đều ở dưới lầu, cậu ở trong nhóm nói một tiếng, lúc nào lấy thùng xuống đều được.”

“Không có việc gì, tớ tự lấy cũng giống nhau.”

Cố Khê tiếp tục không để ý đến chuyện khác ngoài tạp chí, Khương Linh tắm xong một nửa, liền ở phòng tắm hô to: “Cố Khê, cậu mau đi lấy nước, tớ năm phút nữa xong đây.”

Cố Khê buông tạp chí, cầm thùng đi xuống lầu.

Dưới lầu rất nhiều người, các nam sinh đều rất có phong độ, giúp nữ sinh lấy nước vô điều kiện.

Cố Khê đi tới lâu một, đang muốn sang kí túc xá nữ bên cạnh lấy nước.

Thấy được một người, cô dừng bước chân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Editor: @_iluvly

Beta: nhà Kẹo Bơ □□

Cách đó không xa, Hạ Hữu Nam đang đứng dưới tán cây. Anh cũng vừa vận nhìn thấy Cố Khê liền bước đến.

"Đưa thùng cho tôi."

Cố Khê cầm cái thùng, cơ thể có chút mất thăng bằng.

"Không cần, tự tôi có thể làm được"

Tay Hạ Hữu Nam giờ ra ở không trung, anh nhìn cô, nhất thời không biết nên nói gì.

Cố Khê mím môi, nói: "Vậy tớ đi trước." rồi cúi đầu vòng qua người anh.

Phía sau Cố Khê là Hứa Mai, cô thấy Hạ Hữu Nam đang đứng ở đó liền nhanh nhẩu tiến đến.

"Hữu Nam, có thể giúp tớ không?"

Cố Khê tìm được khu ký túc xá nữ bên cạnh cũng có chỗ lấy nước. Hôm nay có quá nhiều người tới dùng nước ấm thế nên chờ đợi có chút lâu, nhưng nước ở đây thực rất tốt, vừa vận để tắm rửa.

Cố Khê múc đầy một thùng, mang về phòng mình.

Khi còn nhỏ, cha cô đã dạy cô cách rèn luyện sức lực, thường để Cố Khê cử tạ tay, không đến mười tuổi là một mình cô có thể nâng một xô nước đầy.

Tuy là hiện tại thân thể cô có chút yếu nhưng xách một xô nước cũng không phải là không thể.

Cố Khê theo đường dẫn lên ký túc xá, cô cảm nhận được cơ bắp của mình đang kéo căng, hơi đau nên liền dừng lại một chút. Đôi tay cô vốn da thịt thon nặn, vừa mới nhắc cái xô lên liền lộ ra cái kén.

*Thực không rõ cái kén là gì nữa TT

Bên kia Hạ Hữu Nam cũng cầm trên tay một xô nước, biểu tình rất nhẹ nhàng.

Hiển nhiên là xô nước đó do người khác nhờ anh mang lên.

Cố Khê nhìn anh lúc lâu, lập tức dùng hết sức nhắc thùng lên. Cầu thang hơi cao nên cô cần phải điều chỉnh tay mình để không bị vướng vào thanh sắt, chỉ có thể mượn lực của cánh tay, nâng lên cao chút.

Kể từ lúc đó, cô phải giữ lực ở hai cánh tay mới có thể nhắc lên được.

Cố Khê vừa mới lên được lầu một liền muốn nghỉ ngơi, chưa kịp có phản ứng thì xô nước đã bị lấy mất.

"Ai!", cô phục hồi tinh thần, phát hiện ra là Hạ Hữu Nam giúp cô xách nước lên.

Anh thế nhưng lại một thân xách hai xô nước lên lầu.

Cố Khê đi theo anh.

"Cậu bỏ xuống đi, tôi tự có thể làm được."

Hạ Hữu Nam không hề biểu hiện một mảy may trên mặt nhưng nghe thanh âm mới biết anh đang dùng sức.

"Tôi chỉ mang giúp cậu lên lầu thôi, còn lại tự mình cậu làm."

Anh bước đi rất nhanh, Cổ Khê đi phía sau cũng có chút mệt, nhắm mắt theo đuôi anh.

Một hồi leo lên tầng thứ 5, Hạ Hữu Nam cũng mệt mỏi, buông hai cái xô nước xuống, có ý muốn nghỉ ngơi.

Cổ Khê cũng lên theo sau đó, cô liền nhắc thùng mình lên, nói câu cảm ơn rồi đi mất.

Hạ Hữu Nam thấy cô đi liền tay cầm xô nước, hướng đến phòng 504. Quả thật là đại thần, anh vừa đi ngang hành lang liền được các nữ sinh thò đầu ra nhìn, cũng không giữ hình tượng mà la hét chói tai.

Mà Hạ Hữu Nam vẫn luôn giữ tâm lạnh như nước, một tay cầm xô nước bước đi.

Hứa Mai ở bên cửa phòng ký túc của mình chờ anh đến, thấy anh, cô liền cảm kích: "Hữu Nam, thật cảm ơn cậu!"

Hạ Hữu Nam đặt thùng xuống, một câu cũng không đáp, dường như không hề quan tâm đến sự tồn tại của Hứa Mai, nhanh chóng xoay người đi.

Cả ký túc xá nữ đều biết chuyện Hạ Hữu Nam giúp Hứa Mai lấy nước, hơn nữa chỉ giúp mỗi mình cô, không ai biết là còn có thêm một người con gái nữa được anh thật lòng giúp đỡ.

Viên Phương thấy vậy liền bĩu môi: "Không phải chỉ là đi lấy nước giùm thôi sao? Mấy bạn bên ký túc xá nam cũng thường hay giúp nữ sinh xách nước mà, Hữu Nam cũng chỉ là vừa khéo giúp Hứa Mai thôi."

Đàm Mỹ Thanh cũng góp tiếng: "Bất quá, Hữu Nam nguyện ý giúp, thực ra cũng chỉ vì ngoài ý muốn"

Ngô Văn Hân xen vào: "Đúng đó!"

Khương Linh nghe xong liền đáp một câu: "Chắc chỉ là ngoài ý muốn, Hạ Hữu Nam và Hứa Mai làm sao có thể?"

Đường Tiểu Đình mấy ngày nay luôn trầm mặt bỗng lên tiếng: "Đúng vậy, Hữu Nam nhất định sẽ không thích người như thế!"

Nghe xong lời này, mọi người đều nhìn sang Tiểu Đình, luôn cảm thấy cô có chút kỳ quái.

Cổ Khê vừa vận tẩm xong, cô đi ra ngoài, Ngô Văn Hân liền thuận miệng nói: "Cổ Khê, có phải là cậu tự mình đi lấy nước không?"

Cổ Khê dùng khăn lau những giọt nước đọng trên mặt.

"Không hẳn..."

Từ lầu hai lên lầu năm đều là Hạ Hữu Nam giúp cô.

Đàm Mỹ Thanh đang gấp quần áo trên giường, nhìn Cổ Khê, nói: "Cổ Khê, tớ vừa hình dung một từ về cậu."

"Gì?"

"Kim cương Babi"

Cổ Khê: "....."

Khương Linh đang uống nước liền sực chút nữa phun hết ra, cô cười: "Mỹ Thanh, cậu đây là đang dùng từ gì thế?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Tuy Cổ Khê nhỏ nhắn như chim sẽ nép vào người nhưng sức lực rất trâu bò, bóng rổ cũng siêu cấp lợi hại. Kim cương Babi chỉ có thể là từ để miêu tả cậu ấy"

Cổ Khê cười cười: "Kim cương cùng với Babi, tớ đều không hứng thú, nếu ghép hai cái vào một từ để hình dung ra tớ, e rằng là sẽ không chịu nổi"

"Vậy được rồi!"

Đến tiết tự học buổi tối, đầu Cổ Khê dường như có hơi đau nhức, cô cho rằng đây là dấu hiệu của bệnh cảm, ngủ một giấc thêm với uống nhiều nước ảm chắc sẽ mau khỏi thôi.

Cô gục xuống bàn ngủ, khoảng hồi lâu liền tỉnh dậy. Cổ Khê phát hiện hình như bên má phải có chút đau, sờ sờ thì thấy đã sưng lên mất rồi.

Cô cảm thấy bản thân mình ở hiện tại rất giống với Lưu Ngọc Châu.

Sáng hôm sau, Cổ Khê cùng Khương Linh chạy nhanh đến phòng y tế.

Cô y tế sau khi kiểm tra cho Cố Khê thì lập tức lấy trong tủ một cái khẩu trang, đưa cho cô.

"Con gái, mau đeo khẩu trang vào đi."

Cố Khê ngoan ngoãn nghe lời, nhận lấy khẩu trang rồi mang vào.

Vị giáo viên đứng tuổi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nhìn cô.

"Em bị viêm tuyến nước bọt, cái này không phải là nặng, qua một thời gian sẽ tự khỏi nhưng nó sẽ lây bệnh cho những người xung quanh em, thế nên em lúc nào cũng nên đeo khẩu trang, tránh lây cho người khác."

Sau khi nghe xong, Cố Khê có chút ngốc, cô bị viêm tuyến nước bọt, cái loại bệnh này cô thậm chí còn chưa từng nghe qua. Nhưng chợt nhớ lại mình ngồi cùng bàn với Lưu Ngọc Châu liền hiểu được lý do.

Lưu Ngọc Châu nghỉ học không phải vì bị cảm cúm thông thường, mà là vì viêm tuyến nước bọt, cần phải được cách li.

Cố Khê hỏi: "Em có cần phải cách li không ạ?"

Cô y tế đỡ mắt kính.

"Cách li là yêu cầu bắt buộc, tôi sẽ viết cho em một đơn bệnh, em cầm nó đi xin phép chủ nhiệm lớp, cô ấy sẽ đồng ý cho em nghỉ."

Cố Khê nghe xong liền gật gật đầu: "Vâng!"

Cô từ trong phòng y tế ra đã gặp Khương Linh, xem ra cô bạn này rất lo lắng cho cô.

"Cố Khê, cô nói sao? Cậu cần về nhà à?"

Cố Khê đứng cách Khương Linh một khoảng.

"Cậu đừng dựa gần tớ quá, sẽ dễ lây bệnh. Bây giờ cậu về lớp trước đi, tớ sẽ lên văn phòng gặp cô một chuyến."

Khương Linh tuy rằng sợ bị lây bệnh nhưng không muốn kéo khoảng cách với Cố Khê, cô nói: "Cố Khê, cậu là người bạn tốt nhất của tớ, kỳ thật...tớ không để ý."

Cố Khê cảm thấy lòng mình đang tỏa nắng: "Tớ đương nhiên biết, chính là bởi vì cậu là bạn tốt nên tớ không muốn cậu bị bệnh."

"Cô giáo kia cũng nói không phải bệnh nặng gì."

"Cho dù thế nào, tránh đi vẫn là tốt nhất.", Cố Khê nói: "Cậu mau về lớp học đi."

Khương Linh cũng nghĩ nghĩ một hồi rồi gật đầu: "Được!"

Sau khi Khương Linh đi, Cố Khê lên gặp giáo viên chủ nhiệm, đem vấn đề này giải thích với cô. Chủ nhiệm lớp nghe xong cũng không cảm thấy kinh ngạc vì Lưu Ngọc Châu cũng đã mắc phải trước đó. Vì phạm vi lây nhiễm cũng không lớn, Vương Quế Phương mới che dấu là bị cảm, tính là khoảng một tuần sau sẽ hết nhưng thời gian khỏi bệnh của Ngọc Châu kéo dài hơn dự định nên xem ra còn lâu mới có thể quay lại lớp.

Cố Khê cầm trên tay đơn bệnh đã được giáo viên ký tên, trở lại lớp học. Bây giờ là đã đến tiết Sinh vật.

Tuy rằng Cố Khê cùng Tiểu Hàm có quen biết khá thân thiết nhưng thân là học sinh, Cố Khê vẫn luôn kính trọng người thầy này, đến cửa hô một tiếng báo cáo.

Tiểu Hàm nhìn cô một cái, đồng ý cho cô vào.

Cố Khê trở về chỗ ngồi, vì cô đeo khẩu trang nên cũng gây chút tò mò cho những bạn cùng lớp.

Tiểu Hàm tiếp tục giảng bài, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, Cố Khê nhìn lên bực giảng, trông cô cứ như đang rất tập trung nhưng thực lòng đang tính toán xem không biết nên làm thế nào.

Chuyện này đối với cô có chút bất ngờ, nếu trở về Chu gia thì không có khả năng thuê nhà thì không đủ kinh phí, cái duy nhất là chỉ có ở khách sạn.

Khách sạn thì cần phải tiêu tốn hơn 1000. Trước mặt, Cố Khê đã tiết kiệm được gần 2 vạn, còn có tiền nhuận bút chưa nhận. Tuy rằng chi 1000 cũng có chút đau lòng nhưng đối với cô mà nói thì không áp lực là bao.

Tiết học sắp kết thúc, Cố Khê sắp xếp lại một vài cuốn sách trên bàn, tính rằng một lát nữa sẽ về ký túc xá lấy một ít quần áo và laptop, dọn ra ngoài.

Có thể là trước khi tìm khách sạn, cô sẽ ghé qua bệnh viện một lát.

Sau khi tan học, Cố Khê nhanh chóng ra khỏi lớp, vừa mới đến cầu thang liền nghe phía sau có tiếng gọi mình. Cô quay lại, là Tiểu Hàm.

Cố Khê gọi anh một tiếng: "Thầy!"

Tiểu Hàm ngay từ đầu đã nhảy bén nhận thấy Cố Khê không chú ý trong giờ, ra về còn vội vội vàng vàng nên anh liền đuổi theo.

"Thầy thấy hình như tâm trạng của em không tốt, có phải là thấy chỗ nào không thoải mái không?"

Cố Khê nghĩ thầm, Tiểu Hàm không hồ là một bác sĩ, chỉ cần cô đeo khẩu trang là anh sẽ nhận ra cô có chỗ không khỏe.

"Em bị viêm tuyến nước bọt, hiện tại cần phải cách ly"

Nghe thấy tên bệnh, mi tâm Tiểu Hàm nhũn lại: "Bây giờ sẽ dọn đi?"

"Vâng."

Anh trấn an Cố Khê: "Kỳ thật, viêm tuyến nước bọt không phải cái gì nặng, hơn nữa bị mắc một lần thì cơ thể sẽ tự sinh ra kháng thể, em không cần quá lo lắng."

Cố Khê nghe xong, gật gật đầu: "Em biết rồi, vừa lúc này cô y tế ở dưới phòng y tế đã nói cho em biết."

"Bây giờ em về nhà à?"

Cố Khê mím môi: "Không phải..."

"Vậy em...", Tiểu Hàm có vẻ lo lắng.

"Em sẽ ở khách sạn."

Từ lần Cố Khê nói với Tiểu Hàm về gia cảnh nhà mình thì anh cũng đã hiểu khó khăn của cô ra sao.

"Tiền vẫn đủ chứ?"

"Vâng."

"Nếu tìm được chỗ trọ thì hãy nói với thầy một tiếng."

"Em hiểu rồi." Cố Khê xách cặp, nói với Tiểu Hàm: "Thầy, em đi trước!"

"Ừ."

Cô xoay người xuống lầu và dường như không hề biết rằng, ở sau cửa lớp, Hạ Hữu Nam đang đứng nhìn hai thầy trò nói chuyện.

Anh quay đi khi thấy Cố Khê tạm biệt thầy, Sở Dục Tân đứng gần đó cũng có chút hiếu kỳ, gõ nhẹ bàn của Khương Linh, hỏi: "Khương Linh, tớ cảm thấy Cố Khê hình như hơi kỳ quái, vừa nãy hai người xuống phòng y tế đã xảy ra chuyện gì?"

Khương Linh nghĩ rằng chuyện này cần thiết nên đem nói cho Sở Dục Tân cùng Hạ Hữu Nam, bốn người bọn họ đều là bạn tốt của nhau, không chừng còn có thể giúp Cố Khê.

"Mau ra đây.", Khương Linh đứng dậy đi ra phòng học.

Sở Dục Tân cùng ra ngoài, mà Hạ Hữu Nam nghe thấy Cố Khê có chuyện cũng đi theo.

Khương Linh đứng ở hành lang tầng sáu, nơi đó là tầng cao nhất và cũng là nơi vắng bóng nhất.

Cô dựa vào lan can, nhìn xung quanh không có ai mới mở lời: "Tớ vừa cùng Cố Khê xuống phòng y tế, cô nói Cố Khê bị mắc viêm tuyến nước bọt, sẽ lây bệnh nên cần phải đeo khẩu trang và xin nghỉ một tuần để cách ly."

Sở Dục Tân nghe xong có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Cố Khê đột nhiên xin nghỉ là bị bệnh, anh hỏi: "Vậy cậu ấy muốn đi đâu?"

Khương Linh nhớ tới liền a một tiếng: "Đúng thật, tớ còn chưa hỏi cậu ấy sẽ đi đâu."

"Linh linh linh...", tiếng chuông bắt đầu tiết học vang lên.

Sở Dục Tân nghe thấy tiếng chuông, liền nói: "Đi thôi, chúng ta đi học trước, đợi lát nữa lên wechat hỏi cậu ấy xem thế nào."

"Ừ, được."

Lúc này Hạ Hữu Nam như chợt nhớ tới điều gì, nhanh chóng xoay người chạy xuống cầu thang.

Sở Dục Tân và Khương Linh bốn mắt tò mò nhìn nhau, trong lòng tự hỏi không biết Hạ Hữu Nam gặp vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Sách: Tôi Bị Nam Chính Cao Lãnh Coi Trọng Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.